

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

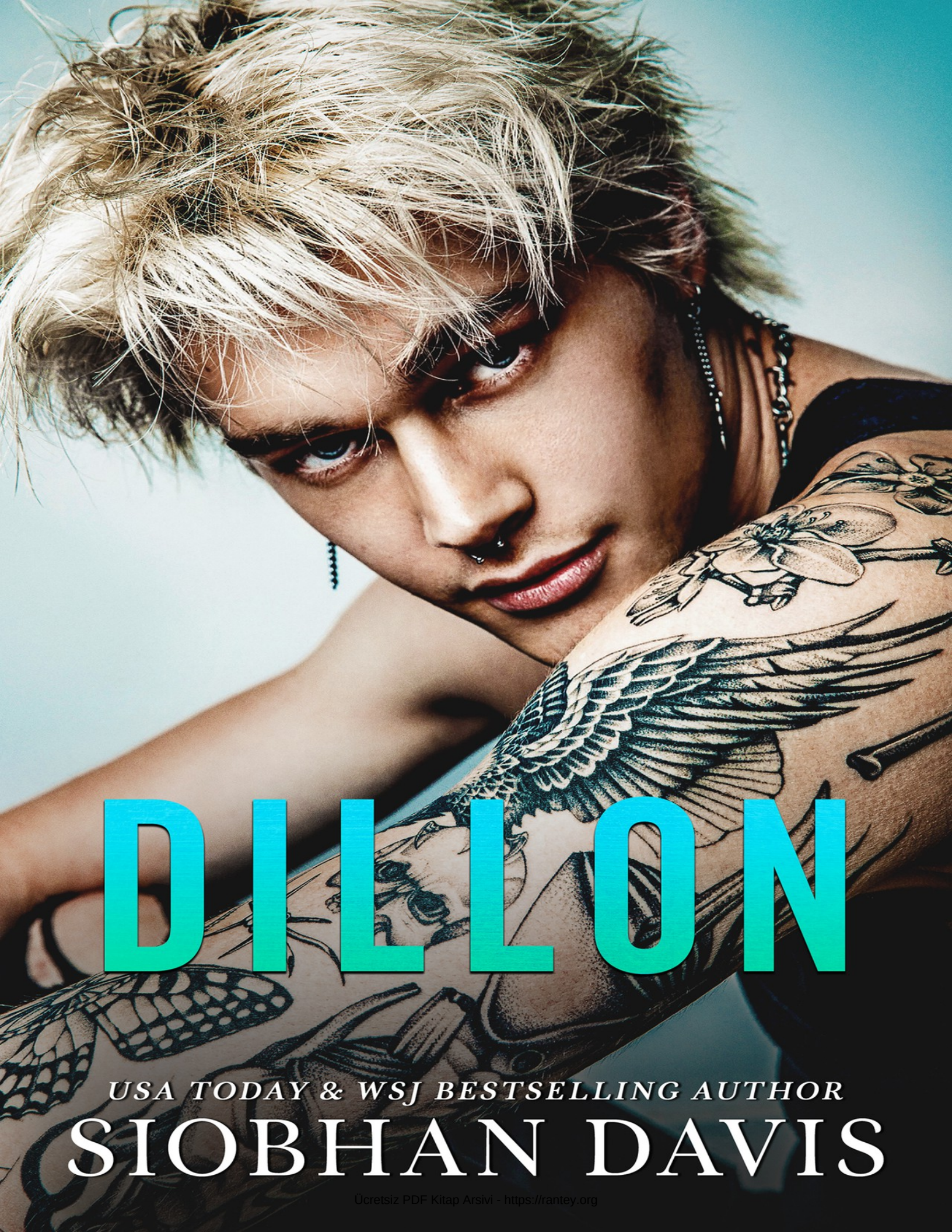
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DILLON

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DILLON

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

İÇİNDEKİLER

İrlandaca Terimler ve Deyimler Sözlüğü Yazardan Bir Not

I. YAŞAM ÖNCESİ

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)

II. VIVIEN DÖNEMİMDE

- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Bölüm 21](#)
- [Bölüm 22](#)
- [Bölüm 23](#)
- [Bölüm 24](#)
- [Bölüm 25](#)
- [Bölüm 26](#)
- [Bölüm 27](#)
- [Bölüm 28](#)
- [Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)

III. POST VIVIEN

[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)

IV. SONSUZA KADAR YAŞAYACAK

[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)

[Sonsöz](#)

[Yazardan Son Söz Ücretsiz e-
Kitabınızı İndirin Yazar
Hakkında](#)

**ÜCRETSİZ E-KİTABINIZI TALEP EDİN - SADECE BÜLTEN
ABONELERİNE ÖZEL!**

Kalbimi kıran çocuk, şimdi onu onarmak isteyen bir adam.

Bir okyanus bizi ayırana ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk edene kadar Jared benim her şeyimdi.

Verdiği sözleri unuttu.

Sonsuz olduğuna yemin ettiği aşkını unuttu.

Başlamadan bitmişti.

Şimdi, o çok popüler, evrensel olarak kırmızıya boyanmış ve ben de kimsenin istemediği bir kadıyım.

Artık var olmayan bir çocuk için özlem duymak acınası bir durum.
Yıllar geçiyor, erkekler gelip gidiyor ama ben yoluma devam edemiyorum.

Çatlamış kalbimin ve kırılmış ruhumun daha fazla acıya dayanabileceğine inanmıyordum. Ta ki Jared çalıştığım sanat galerisine gelene kadar,

Nişanlısı da ve ben yine boğuluyorum.

Onu görmek her şeyi yüzeye çıkartıyor, ben de kaçıyorum. Yerleştirme
Aramıza tekrar mesafe girerse, onu sonsuza dek arkamda bırakmaya
kararlıyım.

Sonra kapımda yeniden belirdi, bir şans daha vermem için yalvardı.

Onu evirmem gerektiğini biliyorum.

Bunu kalbime anlatmayı dene.

Ücretsiz kopyanızı almak için [buradan](https://bit.ly/TITMHFBB) indirin veya tarayıcınıza bunu
yazın: <https://bit.ly/TITMHFBB>

İRLANDACA TERİMLER VE ATASÖZLERİ SÖZLÜĞÜ

İrlandalılar kendilerini farklı ifade ediyorlar ve ben de bu kitabı mümkün olduğunca özgün tutmaya çalıştım. Bazı şeylerin ifade ediliş biçimi tuhaf gibi görünebilir, ancak bu sadece kültürel bir farklılıktır. Verilen açıklamalar bu kitap bağlamındadır. Ayrıca telaffuzları da içerir.

4x4 - dört tekerlekten çekişli / kamyonet.

Aisling - İrlandalı kadın ismi. Ash-ling olarak telaffuz edilir. Aoife - İrlandalı kadın ismi. Efa diye okunur.

Banyo presi - banyo dolabı. Çöp kutusu - çöp tenekesi.

Kuş(lar) - kadın/kadınlar.

Bollocks - taşaklar/testisler.

Çizme - gövde.

Kantin - kafeterya.

Catriona - İrlandalı kadın ismi. Cat-ree-na olarak telaffuz edilir. CCA - Kilcoole'deki ortaokul.

Centra - .

Ciarán - İrlandalı erkek ismi. Kir-awn diye telaffuz edilir.

Kimyager - eczane.

Sakin ol, sakın

ol.

Palyaço - aptal.

Ocak - soba.

Anladım - fark ettim / çözdüm. Cips - cips.
Çatal bıçak takımı -
gümüş takımlar.
Ölümcül - havalı.
Dunnes Store - büyük perakende ve market zinciri.
Eamonn - İrlandalı erkek ismi. Aa-man olarak telaffuz edilir. Eejit - aptal.
Eimear - İrlandalı kadın ismi. Ee-mer diye telaffuz edilir. Nokta - nokta/son.
Gaff - ev/ev.
Gee - vajina için argo. Gobshite
- aptal.
Büyük - tamam/iyi.
Ocak - ocak üstü.
Hound - çapkın / fahişe / erkek fahişesi.
Senin için - için mutluyum. Açık değil -
kabul edilmedi / havalı değil.
Jocks - boxer/erkek iç çamaşırı.
Junior Cert/Sertifika - ortaokulun 3^{üncü} yılında, yaklaşık 15 yaşında
girdiğiniz devlet sınavları.
Knickers - külot.
Leaving/Leaving Cert/Sertifika - ortaokulun 6^{ıncı} yılında, yaklaşık 17/18
yaşlarında girdiğiniz devlet sınavları.
Asansör - asansör.
Kilitli - sarhoş/zilzurna.
Dolap - komodin/yatak masası.
Longitude - Dublin'deki Marley Park'ta düzenlenen açık hava müzik
festivali. Aklını kaçıırır / kafasını kaybeder - sinirlenir.
Mate - arkadaş / dost / kanka.
Otoyol - otoban.
Naggin - 200 ml'lik bir alkol şişesi. Press
- dolap.
Ağzı bozuk/açık sözlü/görüşlü. Kürek çekmek - tartışmak.
Rubbish - çöp/çöp VEYA boktan bir şey anlamına gelebilir. Runners -
spor ayakkabı.
- lise.
Çok üzgün ve yıkılmış durumda.

Spar - market

Uzadı - büyüme atağı geçirdi. Tesco - büyük market zinciri

Krikolar - tuvalet/banyo.

Liffey - Dublin'deki Liffey Nehri.

Meşaleler - el fenerleri.

Eşofman altı - ter/eşofman altı. Tedavi odaları - spa odaları.

Trinners veya Trinity - Trinity College Dublin/TCD.

UCD - University College Dublin.

Uni - üniversiteden kısaltılmıştır.

Wanker - hıyar / pislik / aptal.

Hikaye nedir? - Ne var ne yok? Plan ne? Zip - fermuar.

YAZARDAN BİR NOT

Bu kitap, *Aradığım Kişi Benim ve Seni Sevmeme İzin Ver'e* eşlik eden bir romandır. Tek başına bir aşk romanı olarak okunması amaçlanmamıştır.

Orijinal düette olduğu gibi, bu kitap da olgun içerik nedeniyle on sekiz yaş ve üzeri okuyuculara tavsiye edilir. Bazı sahneler tetikleyici olabilir. Lütfen web sitemdeki listeye bakın-
www.siobhandavis.com/triggers.

Bu İrlandaca ifadeler ve konuşma kalıpları kullanılmasına rağmen, yazım ve dilbilgisinin serinin önceki kitaplarıyla tutarlı olması için Amerikan İngilizcesi ile yazılmıştır. Birkaç yerde, o sahne için en mantıklı olduğu yerlerde İngiltere İngilizcesi dilbilgisi kullanılmıştır.

Bu dünyaya geri dönmeyi ve Dillon'ın kafasına girmeyi çok sevdim. Bu kitaptaki içeriğin çoğu yepyeni sahnelerden oluşuyor. Mevcut sahnelerin (artık Dillon'ın bakış açısından anlatılan) dahil edilmesinin nedeni, önemli bir sahne olmaları ya da okuyucularımın onları dahil etmemi istemeleri ve/veya bu hikayenin devamlılığını/akışını korumak için gerekli olmalarıdır. Umarım kitabı beğenirsiniz ve size serinin geneline katkıda bulunacak ek bilgiler verir.

İyi okumalar.
Sevgiler,
Siobhán.

KİTAP TANITIMI

İrlanda'da büyürken hep bir şeylerin eksik olduğunu hissedirdim. Pastoral bir çocukluk geçirdim ama asla gerçekten mutlu olamadım.

Annem evlat edinme olayını açıkladıktan sonra sürekli olarak varlığımı sorguladım. Etrafım sevgiyle çevrili olmasına rağmen, bunu kabul etmekte veya karşılık vermekte zorlanıyorum.

Biyolojik babam ortaya çıkıp sessizliğimi satın almaya çalıştığında, içimde bir şalter atıyor ve şeytanlarımın serbest kalmasına izin veriyorum. İntikam dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonra kucağıma düşüyor -ikizimin hayatının aşkı- ve bu kader gibi geliyor.

Ama hiçbir şey plana göre gitmez. Benim onun kalbini çalmam gerekiyordu, onun benimkini çalmaması gerekiyordu.

Ona geri döndükten sonra, kalbim kırıldı ve paramparça oldum. Vuruşlar gelmeye devam ediyor ve acım öfkeye dönüşüyor. İntikam tekrar ön plana çıkıyor ve Simon öldüğünde mükemmel fırsat kendini gösteriyor.

İkizimle tanışmam yıkıcı bir zincirleme reaksiyonu harekete geçirdi ve günahlarımın ağırlığı altında boğulmaya başladım.

Vivien yaşadığı büyük kaybın ardından başa çıkmakta zorlanıyor. Hasarı onarmak benim bir numaralı hedefim, çünkü onu bununla tek başına başa çıkmaya bırakmayacağım. Bana nefret dolu sözler söyleyebilir ve beni kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapabilir.

Ama ben hiçbir yere gitmiyorum.

Ailemi korumak benim tek önceliğim. Vivien ve Easton'ın bana ihtiyacı var ve bu sefer onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

BÖLÜM I

YAŞAM ÖNCESİ

"W Ash burada mı?" Kafamı annemin etrafında dolaştırıp kız kardeşimi ararken soruyorum.

"Nana'nın yanında, tatlım." Annem saçımı karıştırırken Nigel'a gülümser ve teşekkür eder.

Annemin yanından geçip basamağa çıkarken gitar çantamın askısını tutuyorum. Babama el sallıyorum, o da bana el sallıyor. Arabanın kenarına yaslanmış bizi bekliyor. Kız kardeşimin ve küçük erkek kardeşimin arka koltukta olmaması garip.

"Haftaya görüşürüz, Dillon," diyor gitar öğretmenim, eğilip beşlik çakmak için elini kaldırarak.

Nigel'ın eline vurabildiğim kadar sert vuruyorum, eksik ön dişlerime rağmen sırtıyorum. Shane bana şapşal deyip duruyor. Benim yaşımdayken babamın ona hep böyle dediğini söyledi. Hala ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ağabeyim çok sinir bozucu. Annem artık ergen olduğu için öyle olduğunu söylüyor. Ama Shane her zaman sinir bozucuydu. Büyük olması bana ne yapacağımı söyleyeceği anlamına gelmiyor. O benim babam değil.

"Bugün iyi iş çıkardın, Dillon." Nigel'ın gülümsemesi daha da büyüyor. "Haftaya görüşürüz ve antrenman yapmayı unutma."

"Yapmayacağım!" diye , basamaktan atlayıp araba yoluna çıkıyorum ve babama doğru koşuyorum. Ona doğru hücum ettiğimde gülüyor, kolunu bana doluyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Herkes nerede?" Sırtımdaki çantayı alırken ona bakarak soruyorum. "Ve sen neden işte değilsin?" Derslerime başladığımdan beri babam beni almaya hiç gelmedi çünkü hep çiftlikle meşguldü. Hep annem, Ash ve Ro gelir.

"Nana'lardalar. Annen ve ben seninle yalnız konuşmak istedik."

Kaşlarım anında çatıldı. "Ne hakkında?"

Babam bagajı gitarımı dikkatlice içine koymadan önce başının arkasını kaşıyor. "Eve dönene kadar bekleyelim."

Kaşlarım .

"Rüzgâr değişirse yüzün böyle asık kalacak," diye takılıyor annem yanıma gelerek.

"Hep böyle söylüyorsun ama hiç olmuyor," diye hatırlatıyorum ona, annemle babam ön koltuğa binerken ben de arka koltuğa tırmanıyorum.

"Gel aramıza otur," diyor annem, devrilmiş kütüğün üzerindeki boş alanı okşayarak. Oyun alanımızın etrafındaki çimenlerde bunlardan birkaç tane var. Karnım tuhaf hissediyor ve salıncaktan aşağı atlarken karnımı ovuyorum.

Babam geçen yaz annem bizi görebilsin ve babam çalışırken onu rahatsız etmeyelim diye oyun alanını evin yakınına inşa etti. İneklerin bir kısmını çiftliğin diğer tarafındaki yeni ahıra taşıdı ve bana, kardeşlerime ve ablama oynamamız için eski ahırını verdi. Hala yenileniyor ve tamamen temizlenene kadar içeri girmemize izin verilmiyor. Ama Eamonn Amca geldi ve babamın ahırın arkasındaki çimlere oyun alanımızı inşa etmesine yardım etti ve bu çok güzel! Kendi kaydıraklarımız, salıncaklarımız ve tırmanma çerçevemiz var ve diğer tarafta iki kalesi ve her şeyi olan bir futbol sahası yaptılar! Shane ve Ciarán St Anthony's için futbol oynuyorlar ama ben futbolla pek ilgilenmiyorum.

Ben sadece gitarımı

önemsiyorum. Ve Ash.

Kız kardeşim benim en iyi arkadaşım. Jamie ve Cillian'a söyleme.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Yine başımın belada olup olmadığını merak ederek anneme ve babama bakıyorum.

"Hayır, tatlım." Babam kolunu ikimize doladığında annem elimi tutuyor.

Konuşmadan önce boğazındaki yumru hareket ediyor. "Seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istedik, sonra da pizza ve dondurma yemeye gideceğiz."

"Çikolata parçacıklı istiyorum!" Bağırıyorum ve karnımdaki ağrı geçiyor.

Babam kıkırdıyor. "İstediğin kadar çikolatalı dondurma yiyebilirsin."

"Peki ya Ash, Ro, Ciarán ve Shane ne olacak? Onlar da pizza ve dondurma alamazlarsa üzülürler."

"Hepimiz gidiyoruz, Dillon." Annem saçımı öpüyor. "Büyükannen onları Greystones'daki restorana götürecek ve bizimle buluşacaklar."

"Harika." Annemin yanına sokuluyorum. O her zaman sıcak ve yumuşaktır.

Babam öksürüyor, o ve annem birbirlerine bakarken ben de başımı kaldırıp bakıyorum.

Karnımdaki ağrı geri geldi.

Annem burnumun ucunu öpüyor ve bazen yaptığı o komik şekilde bana gülümsüyor. "Seni çok seviyoruz, Dillon."

"Biliyorum." Annem bunu hepimize her zaman söyler. Dinlemediğimizi düşündüğünde babama bile söylüyor. Ona sıkıca sarılıyorum. "Seni seviyorum, anne." Başımı çeviriyorum. "Ben de seni, babacığım."

"Hayatımıza çok fazla neşe kattın, Dillon. Hepimiz seni çok seviyoruz."

Bu iş sıkıcı olmaya başladı. "Tamam. Artık pizza yemeye gidebilir miyiz?"

Annem gülümsüyor ve babam diğer elimi sıkıyor. "Henüz değil canım," diyor annem. "Seninle evlat edinme hakkında konuşmak istedik. Meraklı olduğumu biliyoruz. Dün ilk sorduğunda bu konu hakkında konuşmadık çünkü seninle yalnız konuşmak için sakın bir zaman bulmak istedik."

Konuşmak istedikleri şey bu mu? Keşke dün okuldan eve döndüğümde hiçbir şey söylemeseydim ama Ross'a yumruk attığım için başımın belaya girmesinden korktum ve aileme Charlie'ye kötü davrandığımı ve Charlie'nin evlatlık olduğu için kimsenin onu istemediği gibi kötü şeyler söylediğini anlatmak zorunda kaldım. "Bugün sınıfta Charlie McGovern'a sordum ve bana her şeyi anlattı." Ayağa fırladım. "Artık gidebilir miyiz? Puh-lütfen?"

Babam beni tekrar kütüğün üzerine kaldırıyor. "Evlat edinildim," diyor ve gözlerim kocaman açılıyor.

"Gerçek bir annen ve baban olmadı mı?" Charlie bu anlama geldiğini söyledi. Ama o üzgün değil. O mutlu. Evlatlık anne ve babası ona çok iyi davranıyor ve son doğum gününde ona bir Örümcek Adam odası bile hediye ettiler.

"Herkesin bir annesi ve babası vardır," diyor annem, saçımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Bebekler böyle doğar ama bazen çeşitli nedenlerden dolayı anne ve baba bebeğe bakamaz."

"Bu çok üzücü." Şimdi kalbimde bir acı var.

"Bazen öyle," diyor babam. "Ama bazen o kadar da üzücü değil çünkü diğer anne ve babalar bebeği evlat ediniyor ve onu diğer anne ve babanın yapamayacağı şekilde sevip ilgileniyorlar."

Ne demek istediklerinden pek emin olmadığım için burnumu kıvırıyorum.

"Bazen bebek için en iyi şey budur," diyor annem. "Pek çok evli çift bebek sahibi olamıyor ve verecek çok fazla sevgileri var."

"Ailem gibi." Babam omzumu okşuyor. "Uzun süre kendi çocuklarına sahip olmaya çalıştılar ama olamadılar."

"Neden olmasın?"

"Karmaşık bir durum," diyor annem. "Ama şu anda önemli değil. Önemli olan, büyükannen Mary ve büyükbaban Jack'in babanı evlat edinmiş olmaları ve babanın onlarla çok iyi bir yaşam sürmüş olması. Onu sevdiler, onunla ilgilendiler ve o da çok mutlu oldu."

"Büyükanne ve büyükbabamı seviyorum. Neden Kerry'de yaşamak zorundalar? Orası çok ." Greystones'da yaşayan diğer büyükanne ve büyükbabamın aksine onları yılda sadece birkaç kez görebiliyoruz. Onları her zaman görüyoruz.

Babam sakalını sıvazlıyor. "Büyükanneyi arayıp Paskalya'da birkaç günlüğüne onları ziyaret edip edemeyeceğimizi soracağım."

"Yaşasın!" Tekrar zıplıyorum. "Artık pizza yiyebilir miyiz?"

"Otur ve sana anlatmayı bitirmemize izin ver." Annem beni kucağına çekti. Annemin kolları beni sararken babam da hemen yanımıza geliyor.

"Evlat edinilmek başıma gelen en güzel şeydi," diyor babam. "Büyükanne ve büyükbaban bana evlerini ve kalplerini açmamış olsalardı hayatım çok farklı olabilirdi. Amcan Eamonn da evlatlık."

"Ross'un dün söylediği şeyler zalimce ve gerçek dışıydı." Annem dudağının kenarını ısırırken sırtımı okşuyor. "Charlie seviliyor,

Evlat edinilmiş ya da edinilmemiş hiç fark etmez. Jenny ve Ian her açıdan onun gerçek ebeveynleridir."

"Tıpkı büyükbabanın ve büyükbabanın benim de gerçek ebeveynlerim olduğu gibi."

Anneme yaslanıyorum, keşke pizza ve dondurma kısmına geçebilseydik.

"Sana bir şey söylememiz gerekiyor, Dillon. Henüz sana söylemeyi planlamıyorduk, ama bundan bahsetmek için doğru zaman gibi görünüyor." Annem parmaklarını yanağımda gezdiriyor. Önce ona sonra da babama bakıyorum. Midemdeki o tuhaf his geri geldi.

"Seni bebekken evlat edindik, Dillon," diyor annem. Ona öylece bakıyorum.

Bana daha sıkı sarılıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Biyolojik ailen - seni yaratan anne ve baban - sana bakamıyorlardı ve bize seni sevip sevmeyeceğimizi ve ailemizin bir parçası olup olmayacağını sordular ve biz de evet, evet, evet dedik çünkü sen çok özel bir çocuksun, Dillon."

"Bu her zaman yapmak istediğim bir şeydi." Babam ellerimi çok daha büyük olan ellerinin arasına aldı. "Bu özel deneyimi başka bir çocuğa yaşatmak istedim, böylece benim büyürken yaşadığım tüm harika şeylerin tadını çıkarabileceklerdi."

"Baban ve benim verecek çok ama çok sevgimiz var." Annemin sesi tuhaf geliyor ve gözleri sulanıyor. "Eileen teyzen bize senden bahsetti ve seninle tanıştığımız anda bizim olduğunu anladık."

Karnımdaki ağrı artık göğsümdedir. Sanki biri içimden bana vuruyor.

"Seni hemen sevdik Dillon ve sana bir yuva verebildiğimiz için çok mutluyuz." Şimdi babamın gözleri sulanıyor.

garip bir tat var ve anneme daha da sokuluyorum, her tarafım üşüyor.

"Sen de Shane, Ciarán ve Ronan gibi bizim oğlumuzsun. Sizi ve Aisling'i eşit derecede seviyoruz." Annem parmağını çenemin altına koydu. "Ne dediğimizi anlıyor musun canım?"

Başımı sallıyorum, gerçekten anlamasam da gömleğine tutunuyorum.

"Kabul etmesi çok zor." Babam alnımdan öpüyor. "Öğrendiğimde senden biraz daha büyüktüm ve ilk başta kafam karıştı. Ama şimdilik bu konuda endişelenmene gerek yok ve bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Biz senin aileniz. Senin aileniz." Annem beni öyle bir sıkıyor ki kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyorum. "Ve seni ölesiye seviyoruz." Yüzümün her yerine öpücükler konduruyor. "Ne kadar sevildiğinden asla şüphe etme, Dillon."

"Tamam."

"Herhangi bir sorunuz var mı? Söylemek ya da bilmek istediğın bir şey var mı?" Bana bakarken alnı tamamen buruşmuş durumda.

Başımı sallıyorum, o da bana daha sıkı sarılıyor.

Babam kollarını ikimize de doluyor. "Sadece bilmenizi istedik. Eğer şu anda herhangi bir sorunuz yoksa, sorun değil."

"Zamanla olacaksın." Annem yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "İçine , Dillon. Gel ve bizimle duyguların hakkında konuş. Bize her şeyi anlatabilirsin ve biz de seni anlarız."

"Sorularınız olduğunda bana ya da annenize gelin, cevaplamak için elimizden geleni yapacağız. Söz veriyorum."

"Tamam," diyorum ve ikisinin de yüzünde komik ifadeler beliriyor. "Artık pizza yiyebilir miyiz?"

"Dillon Thomas O'Donoghue! Sen öldün!" Kız kardeşim bana bağıyor, uzun, ıslak çilek sarısı saçlarını yüzünden itiyor ve kızgın görünmeye çalışıyor. Ama dudakları seğiriyor, ve gülmemeye çalıştığını biliyorum.

Tişörtüm ve şortumla soğuk İrlanda Denizi'ne girip ona doğru yürüyorum. "Bak! Ben de kıyafetlerimi giydim. Şimdi seni suya attığım için bana kızamazsın."

"Sen bir sik kafalısın." Ash bana sahte bakışlar atıyor. "Bana yeni bir şey söyle," diye takılıyorum.

"Şaka yapıyorsun, enayi!" Ash kolumdan tutup beni tamamen suyun altına çekerken kahkahalar atarak bağıyor.

Kilcoole Plajı'ndaki diğer birkaç kişi eşyalarını toplayıp ayrılırken biz denizde kalıyor, yüzüyor, birbirimize su sıçratıyor ve oyalanıyoruz. "Haydi. Annem bizi aramaya başlamadan önce eve dönsek iyi olur." Elimi uzatıyorum, kız kardeşim de parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve elbiselerimiz tenimize yapışmış bir halde titreyerek denizden çıkıyoruz. Pembe havluyu kaptığım gibi Ash'in etrafına sarıyorum, ellerimi annemin yaptığı gibi kollarında ve sırtında gezdiriyorum.

"Yaygara koparmayı bırak da kurulan. Kemiklerinin çıngırdadığını duyabiliyorum." Ash mavi ve yeşil havluyu bana fırlattı.

"Küfretmeye devam edersen annem kıcına tekmeyle ," diye hatırlatıyorum havluyu omuzlarıma sarmadan önce dağınık kahverengi saçlarımda gezdirirken.

"Sen de benim kadar ." Ash yüzme ayakkabılarını çıkarıyor ve ayaklarını koşu ayakkabılarının içine sokuyor.

"Ben bir erkeğim."

Dirseklerini kaburgalarıma saplıyor. "Bu cinsiyetçi. Bunun konuyla ne alakası var?"

"Annemi duydun. Bu bir hanımefendiye yakışmaz. Artık bunu bana söyleyemez, değil mi?" Eğilip sırt çantamı aldım ve koşucularımı çıkardım, yüzme ayakkabılarımı onlarla değiştirdim, sonra ikimizin de yüzme ayakkabılarını çantaya atıp cep telefonumu aldım. Onuncu yaş günümde bir tane almıştım. Artık Ronan dışında hepimizin telefonu var. Sıranın ona gelmesi için bir yıl daha beklemesi gerekiyor. Annem sadece güvenlik için telefon almamıza izin veriyor ve cevapsız aramalara ve mesajlara bakarken keşke telefonum olmasaydı diyorum. "Lanet olsun." Çantayı omzuma atıyorum ve iç çekiyorum.

"Sorun nedir?" Ash telefonu elimden aldı ve en son gelen mesajı okudu. "Kahretsın. Bizi öldürecek. Bahse girerim bizi topraklayacak."

"Eğer yaparsa gizlice kaçabiliriz." Telefonumu geri alıp anneme eve doğru yola çıktığımızı söyleyen kısa bir mesaj gönderiyorum. Bu onu sakinleştirmez. Evimizde sessiz babamdır, annem ise her zaman olay örgüsünü kaybeden kişidir.

Ash elini alnına vuruyor. "Bu öğleden sonra tavuk kümesini temizlememiz gerektiğini tamamen unutmuşum."

Hatırladığımı itiraf etmiyorum ve bu yüzden öğle yemeğinden sonra gizlice sahile gitmeyi önerdim. Telefonumu çantama koyup kız kardeşimin elini tutuyorum ve yürümeye başlıyorum. "Yaz tatilindeyiz. Bu kadar çok aptalca iş yapmamalıyız," diye homurdanıyorum, plajın kumlu kısmından ayrılıp tren raylarının kenarına varmadan önce taşlık alanda yürürken bir taşı tekmeliyorum. "Jamie'nin ev işi yapmasına gerek yok." Kız kardeşimi tahta çitelerin üzerinden geçirmeden önce trenin gelmediğinden emin olmak için sağa sola bakıyorum.

"Belki de yapmalı. Evleri her zaman kirli ve kokuyor." Turnikeden geçip yola çıkarken Ash'in burnu tiksintiyle kırılıyor.

Neredeyse akşam yemeği vakti olmasına rağmen, yolun karşı tarafında yürüyen Ash'i önümden iterken hava hâlâ aydınlık. Ciarán

en azından bu şekilde arabaların geldiğini söyledi.

"O kadar da kötü değil," diye yalan söylüyorum, arkadaşımı savunma ihtiyacı hissediyorum.

". " Ash bana bakıyor. "Babası tüylerimi ürpertiyor."

"Babası serserinin teki." Jamie'nin gözü okulun son haftasında morarmıştı çünkü kavga eden anne ve babasının arasına girmişti. Herkese yalan söyledi ve okul çantasına takılıp yüzüstü kapı koluna düştüğünü söyledi ama bana doğruyu söyledi. Daha büyük ve iri olduğumuzda sık kafalı babasına birkaç mor göz atıp onu geri kazanabileceğimizi söyledi.

"Şanslıyız," diyor Ash sessizce. "Annemin bazen kafayı yediğini biliyorum ama tek nedeni sürekli başımızı belaya sokmamız ve onu çıldırtmamız. Ama bizi önemsiyor ve babamı seviyor. Jamie'nin anne babası gibi kavga etmedikleri için mutluyum."

"Evet." Çantamın askısını kavriyorum. "Ben de." En iyi arkadaşımın işi zor.

"Ash'i suçlama." Kollarımı kavuşturup anneme bakıyorum, o da kollarını iki yana açıp bize bağıyor. "Hepsi benim fikrimdi. Bunu ona ben yaptırdım. Ash'i cezalandırma. Bu hiç adil değil."

"Kapa çeneni, palyaço." Kız kardeşim bana ters ters baktı. "Kendi savaşımı kendim verebilirim." Anneme bakarken dudakları büzüldü. "Ben gönüllü bir suç ortağıydım. Dil ile aynı cezayı alacağım."

Gözlerimi deviriyorum. Dışarıda bana suçu üstlenmeme izin vereceğine söz vermesine rağmen bunu hep yapıyor. İkimizin de resmen cezalı olmasının bir anlamı yok.

Ro mutfak masasında oturmuş, çizgi romanlarından birini okuyormuş gibi yaparken göz ucuyla beni izliyor ve her kelimeyi dinliyor. Annemin arkasında Shane sırtıyor ve beni tersliyor. Ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"Dillon!" Annem bağıyor. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Bu evde küfür ya da müstehcen hareketlere müsamaha gösterilmeyecek. İki hafta boyunca cezalısin."

Ne oluyor be? Hadi ama! Hiç yoktan büyük bir olay yaratıyor. Başımıza bir şey gelmedi ki, kardeşlerim bizim işlerimizi yapmak zorunda kalsa ne olur? Yarın biz de onlarınkini yaparız, o zaman ödeşmiş oluruz. Cezaya falan gerek yok.

"Hayır, değilim!" Ben de bağıriyorum. "İki hafta içinde ortaokula başlayacağım. Tatilimin son iki haftasında cezalı olmayacağım!" Ona ters ters bakıyorum. Bunu yapamaz! "Aptal tavuk kümesini temizlemeyi kaçırdıysak ne olmuş yani! Shane ve Ciarán çoktan yaptı! Sırf kabalık olsun diye kabalık ediyorsun."

"Dillon." Annem sesini bilerek alçaltıyor ve bunu yapmak için çaba sarf ettiğini anlayabiliyorum. "Bu senin ev işlerini aksatmandan daha fazlası. İkinize de daha önce sayısız kez sahilden tek başınıza dönmenin ne kadar tehlikeli olduğunu söyledim ama yine de ben arkamı döndüğümde oraya gizlice girmeye devam ediyorsunuz. Başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Güvenli değil. Oradan her gizlice kaçışında hem kendi güvenliğini hem de kız kardeşinin güvenliğini tehlikeye atıyorsun."

"Ben on iki yaşındayım, Ash de on üç. Sahile kendi başımıza yürüyecek ." Bana bebekmişim gibi davranılmasından bıktım!

"Dillon! Dilini kullan!" Annem alnının yan tarafını ovuşturarak tersliyor. "Jamie'nin annesi her yere tek başına gitmesine izin veriyor!"

"Başka bir ebeveynin ne yaptığını tartışmıyorum. Buna karar vermek onlara kalmış. Ben senin ve kardeşinin güvenliğinden bahsediyorum ve bu benim için pazarlık konusu olamaz. Siz hala çocuksunuz, Dillon. Bizim korumamız ve bakımımız altındaki çocuklar."

"Ash'e bir şey olmasına asla izin vermem." Ellerim yumruk oldu. Annem kız kardeşime bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih edeceğimi biliyor. "Eğer o tehlikede olsaydı kendimi bir arabanın önüne atardım. Endişelenmene gerek yok."

Annemin yüzündeki kızgın ifade kayboluyor. "Sen çok iyi bir kardeşsin Dillon, ama ben sadece Ash için endişelenmiyorum. Senin için de endişeleniyorum ve kimsenin kendini arabaların önüne atmasını istemiyorum, bu yüzden Shane, Ciarán, ben ya da baban olmadan sahile gitmene izin verilmiyor. Kurallar böyle ve sen bu yaz bu kuralları birçok kez çiğnedin. Daha önce çok hoşgörülüydüm. Ama bu sefer değil."

"Yaz tatilimin son iki haftasında cezalı değilim. Yarın evde kalacağım. Bu kadar ceza yeter."

Shane başını sallıyor ve Ma'nın bu aptal saçmalıkla işi biter bitmez o aptal sırtışı yüzünden sileceğim.

"Bu sana bağlı değil, Dillon. Ben ebeveynim ve bu benim kararım. Bu gece babanla telefonda konuşacağım ve o da aynı fikirde olacak. Bu dersi zor yoldan öğrenmeden önce öğrenmelisin."

Babam bu hafta Eamonn Amca'yla birlikte Kerry'de balık tutuyor. Geçen hafta büyükanne ve büyükbabamızla kaldık ama Pazar günü annemle birlikte otobüsle geri döndük.

"Bu çok aptalca." Öfkeyle sırt çantamı mutfak zemininde tekmeliyorum. "Sen benim patronum değilsin. İki hafta boyunca cezalı kalmayacağım."

"Dil," diye fısıldıyor Ash. "Sadece kabul et, sonra üzerinde çalışırız ya da eve döndüğünde Da'nın fikrini değiştirmesini sağlarız." Ash, babamı küçük parmağında . Söz konusu tek kızı olduğunda çok yumuşak başlı biri, bu yüzden onun üzerinde sihrini göstermesi mümkün. Ama eve dönmesine daha üç gün var ve o kadar süre çiftlikte kalmak zorunda kalırsam çıldırırım.

"Hayır." Başımı salladım. "Bunu yapmayacağım."

Annem nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Ben senin annemim ve bana yanak vermeyeceksin evlat." Parmağını yüzüme doğru sallıyor ve yine kızgın görünüyor. "Böyle devam edersen seni bir ay boyunca cezalandırırım!"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama bazen beni çok kızdırıyor. "Hayır, değilsin!" Bağırıyorum. "Sen benim gerçek annem değilsin ve bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

Gözleri anında yaşlarla doluyor ve ben sözlerimi geri almak istiyorum ama yapamıyorum.

"Özür dile, seni küçük pislik." Shane hışımla yanıma gelip omuzlarımdan tuttu.

"Shane, yapma." Annem onu uzaklaştırıyor. "Odana git, Dillon. Sen de Ash."

Merdivenlerden küçük kardeşimle paylaştığım yatak odasına çıkıyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Kendimi yatağıma atıp yüzümü yastığıma gömüyorum ve göğsümdeki acıyı ve gözlerimin arkasında biriken hıçkırıkları görmezden gelmeye çalışıyorum. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum. Annemi incittim ve kendimden nefret ediyorum. Neden böyle düşüncelere kapıldığımı ya da neden sürekli korkunç şeyler söylediğimi bilmiyorum. Böyle hissetmekten, böyle olmaktan nefret ediyorum ama bunu durduramıyorum.

T Kapı açılıyor ve Ash odama girerken başımı kaldırıyorum. Yatağa tırmanıp bana sarılıyor ama ben kollarını itiyorum ve başucuma yaslanıp burnumu çekiyorum. "Bana sarılma. Anneme sarıl. Sarılmanızı o hak ediyor, ben değil."

"Dünyadaki tüm kucaklamaları hak ediyorsun, Dil." Beni görmezden gelerek yatağa doğru ilerliyor ve kollarını elinden geldiğince bana doluyor. Başını göğsüme yaslıyor, ben de elimi sırtına koyuyorum. "Anneme söylediklerin çok acımasızcaydı ama öyle demek istemediğini biliyorum. O da bunu biliyor."

"Bazen ağızımdan çıkan saçmalıkları durduramıyorum. Eminim beni evlat edindikleri için pişmandırlar." Bunu ilk kez düşünmüyorum.

"Dillon, hayır." Ash dik oturuyor ve yüzümü ellerinin arasında tutuyor. Bana bakarken gözleri cam gibiydi. "Tabii ki sevmiyorlar. Seni seviyorlar. Hepimiz seviyoruz."

Kız kardeşime biraz daha sıkı sarılıyorum. "Nedenini bilmiyorum. Okulda başım hep belaya giriyor. Geceleri çok geç saatlere gitar çalıyorum, annem defalarca kesmemi söylemesine rağmen herkesi uyutmuyorum. Her zaman ev işleri yapmaktan yakınıyorum ve her zaman gizlice dışarı çıkıyorum ve genellikle seni de yanımda getiriyorum."

"Sen özgür bir ruhsun Dil ve toplumsal normlar senin spontanlığını bastırmaya ve yaratıcılığını ezmeye çalışıyor."

kardeşim benden sadece bir yaş büyük ve çok daha zeki ama bunu söylemiş olması mümkün değil. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Kıkırdıyor. "Shane'in geçen hafta annemle babama bunu söylediğini duydum. Seni savunuyordu. Kulağa hoş geliyordu, ben de ezberledim."

"Bir gün dünyayı sen yöneteceksin Ash." Bunu gerçekten söylüyorum. "Yanımda sen olduğun sürece."

Onu daha da sıkıyorum, şimdiden daha iyi hissediyorum. "Beni durdurmayı dene." "Hey."

İkimiz de başımızı kaldırıp Shane'i kapıda buluyoruz. "Dil ile biraz yalnız konuşabilir miyim?"

Ash bana bakıyor. Hayır dersem beni bırakmayı reddedeceğini biliyorum ama bu onun savaşı değil. "Sorun yok."

Ash benden en büyük ağabeyimize bakarken kararsız görünüyor.

"O güvende Ash." Shane odaya girerken sırtıyor. "Bunu hak etmesine rağmen onu dövmeyeceğim."

Başımı sallıyorum çünkü gerçek bu. Birçok kez bunu fazlasıyla hak ettim ama Shane beni hiç dövmeyi. Kelimelerini kullanarak beni kızdırmayı tercih ediyor.

"Sadece onunla sohbet etmek istiyorum. Erkek erkeğe." "Git. Ben büyük olacağım."

Yataktan atlamadan önce bana son bir kez sarılıyor. Geçerken Shane'i "Üzerine fazla gitme," diye uyarıyor. Shane yatağımın kenarına otururken kapı arkasından kapanıyor.

"Ash senin için kızgın kömürlerin üzerinde yürür."

"Biliyorum. Ben de onun için aynısını yapardım." Birçok arkadaşımın kız kardeşi var ve tek yaptıkları onlar hakkında söylenmek. Ben şanslıyım çünkü kız kardeşim soğukkanlı ve benim her şeyim.

"Aranızdaki bağı seviyorum ama onun başını belaya sokmaktan gerçekten vazgeçmelisin."

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Ash kararını verdikten sonra onu bir şeyden vazgeçirmeyi denedin mi hiç?"

Shane kıkırdar. "Belki Ro hepimiz aynı inatçı çizgiyi paylaşıyoruz."

Bu kelimeye yeni bir anlam yükledim. Bazen, efsanevi inatçılığımı biyolojik annemden mi yoksa babamdan mı aldığımı merak ediyorum. O serserilerin düşüncelerini aklımdan uzaklaştırırken kaşlarımı çatığımı biliyorum.

Kardeşimin yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun, Dil." Bana o bakışı attı. Ciddi olduğunu gösteren bir bakış.

" demek istemedim." Dizlerimi göğsüme çekiyorum.

"Bunu hepimiz biliyoruz." Shane daha yakına eğiliyor. "Aklından ne tür saçmalıklar geçiyor bilmiyorum, Dillon, ama saçmalık olduğunu biliyorum." Başımın arkasını tutuyor. "Sen bizim kardeşimizsin. Sen onların oğlusun. Bitti, Dil. İçeride ne saçmalıklar dönüyorsa artık." Parmağını alnıma bastırıyor. "Bu gerçek değil. Keşke sana hiç söylemeselerdi."

"Neden ?" Bunu ben de sık sık merak .

Sadece altı yaşındaydım ve tek yaptığı kafamı karıştırmak oldu. Annem birkaç kez benimle konuşmaya çalıştı ama ben bu konuda konuşmak istemiyorum. Evlatlık olduğumu unutmak istiyorum. Diğer kardeşlerim ve ablam gibi normal hissetmek istiyorum. Bu konuda konuşmak bana sadece farklı olduğumu hatırlatmaya devam edecek. Aynaya baktığımda bunu yeterince yaşıyorum. Kardeşlerimin hepsi birbirine benziyor ve benim de Shane ve Ro gibi kahverengi saçlarım ve mavi gözlerim olmasına rağmen, yine de onlardan tamamen farklı görünüyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Suçlu o küçük pislik Ross Kenmare. Annem ve babam sen on yaşındayken sana söylemeyi planlamışlardı ama Ross okulda Charlie'ye zorbalık etmeye başlayınca senden saklamaya korktular. Kilcoole'da herkes herkesin işini bilir. Evlatlık olduğun bir sır değil. Ross'tan ya da başka birinden öğrenmenden korktular."

"Keşke hiç bilmeseydim."

"O zaman bunu aklından çıkar." Shane omuz silkiyor. "Unutmak için kendini zorla."

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Hiçbirimiz için zerre kadar önemli değil, bu yüzden seni bu kadar rahatsız ediyorsa, unut gitsin. Sen de bizden birisin. Kimden çıktığın önemli değil."

"İğrenç."

Shane sırtıyor. "Bunu daha uzun süre söyleyemeyeceksin."

Shane hala beni de bebekleştiriyor. "Bana Rihanna'nın gee'sinden bahset, ben oradayım dostum. Sadece annemi bu işin dışında tut."

Shane, "ciddi" yüzü tekrar ortaya çıkmadan önce kıkırdıyor. "Beni dinle." Shane kollarımı kavırıyor. "UCD'ye geri döndüğümde eskisi kadar etrafta olamayacağım ve sen ve Ciarán'ın bir adım öne çıkıp

Derslerle ve çalışmayla çok meşgul olduğumda anneme yardım ediyorum. Elinden bir şey gelmediğini biliyorum ama baş belası ayarını düşürmeye çalış, olur mu?"

"Yaratıcılığımı falan ezmek istemediğini sanıyordum." "O sinsi küçük kaltak." Shane kafasını sallıyor, ama o Gülümseyerek. "Kimse senin ruhunu ezmek istemiyor, Dil." Bakışları duvara dayalı duran gitarıma takılıyor. "Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Sen geleceğin süperstarısın." Elini kalbinin üzerine koyuyor. "Mezun olur olmaz çiftliğin başına geçeceğimi ve çok geç olmadan işleri çeşitlendireceğimi bildiğim kadar biliyorum."

Yemek masasında Da ile çeşitlendirme konusunda tartıştığını duydum, ancak beni için genellikle çiftlik konuşmalarını duymamazlıktan geliyorum.

"Ama bu saçmalığı anneme söyleyemezsin, Dillon," diye ekliyor. "Bu kez onu gerçekten incittin."

Bacaklarımı yataktan kaydırdım. "Özür dileyeceğim."

Shane de benimle aynı anda ayağa kalkıyor. "Bence annem haklı ve biriyle konuşmak sana iyi gelecektir."

"Bir psikoloğa ihtiyacım yok," diye alay ediyorum. "Bir psikiyatristle konuşmuyorum." Beni tanımayan bir yabancı kafamdaki saçmalıkları anlamlandırmama yardımcı olmayacak.

"Yardıma olabilir, Dillon."

"Annemle konuşacağım," diyerek geçip gidiyorum.

"Dil," diye sesleniyor arkamdan, kapı aralığında durup omzumun üzerinden bakıyorum.

"Her zaman iyi geçinemediğimizi biliyorum ama sen benim kardeşimsin ve ben senin için buradayım. Benimle her şey hakkında konuşabilirsin. Sana her zaman zaman , tamam mı?"

Aşağı inmeden önce başımı sallayarak onaylıyorum.

Ben içeri girdiğimde annem mutfaktaki ocağın başında duruyordu. Ben ona doğru yürürken arkasına bakıyor ve tencerede ne varsa karıştırmayı bırakıyor. Boğazımdaki yumrudan kelimeleri güçlükle çıkarabiliyorum. "Özür dilerim anne. Öyle demek istememiştim."

"Yapmadığını biliyorum."

Kollarımı ona doluyorum. "Düşündüğüm gibi değil," diye fısıldıyorum. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

Elini başımın arkasında ileri geri gezdiriyor. "Keşke benimle konuşsan Dillon, ya da biriyle konuşsan, herhangi biriyle. Bu bir şey değil."

duygularınızı gömmek sağlıklı değildir. Dışarı çıkmaları gerekir."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum anne," diye fısıldıyorum.

"İşte tam da bu yüzden yapmalısın." Yumuşak tonu normalde beni rahatlatır ama onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ve bunu hâlâ yaptığımı biliyorum.

Onu kucaklamaktan vazgeçiyorum. "Bana bütün yıl ceza verebilirsin. Hak ettiğim cezayı ."

"Bir hafta boyunca evin ve çiftliğin etrafında ekstra işler yapacaksın."

"Tamam." Ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. "Gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum, tatlım." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum oğlum."

Bu duyguya karşılık vermek istiyorum ama kelimeler bir türlü gelmiyor.

Birkaç yıldır .

Elini koluma koydu. "Sorun yok, Dillon. Bu konuda kendini üzme. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. İkimiz de istiyoruz ve seni çok ama çok seviyoruz. Keşke kalbimi yarıp sana göstermenin bir yolu olsaydı da buna inansaydın."

Bunun doğru olduğundan tam olarak emin olmasam da "İnanıyorum," diyorum.

Bazı günler neye inandığımı bilmiyorum.

"Benim için çok değerlisin Dillon ve senin için endişeleniyorum." Yanağıma okşadı. "Seni bir profesyonelle konuşmaya zorlamayacağım ama en azından kız kardeşinle ya da Shane'le, hatta Cillian ya da Jamie'yle konuş. Bu duyguların içinde birikmesine izin verme çünkü bir gün patlayacaklar ve bu hiç de hoş olmayacak."

I Jamie'nin garajına doğru yürürken dışarıdan gelen bağırışları duyuyorum ve içten içe . Hay sikeyim. En iyi arkadaşım nasıl oluyor da sürekli tartışmalar. Ailesi tam bir kabus. Tam Fleming'lerin ön kapısına ulaştığımda büyük bir gürültü dikkatimi çekiyor ve başımı yana çeviriyorum. Oturma odasının penceresi paramparça olurken ve bir *gitar, lanet olası bir gitar*, kırık camın içinden süzölüp küçük ön bahçelerinin aşırı büyümüş çimlerinin üzerine belirsiz bir şekilde inerken gözlerim kocaman açılıyor. "Ne oluyor lan?" Kendi kendime mırıldanıyorum, kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda kapı aniden içeriden yırtılarak açılıyor.

Jamie dışarı fırlayıp kapıyı arkasından çarparak kapatırken yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade var. "Kafayı bulmam lazım."

"Tamam." Kalbimdeki acıyla yanından geçerken parçalanmış gitara bakıyorum. "Gitar kime ne yaptı ki? Bu berbat bir şey."

"Tüm hayatım mahvoldu." Jay bir kutu sigara çıkarıp bana bir tane uzattı.

Diğer arkadaşlarımızla buluşmak üzere ana caddeye doğru otomatik pilotta yürürken sessizlik içinde yanıyoruz. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" bakarken bir elimi enseme gezdiriyorum.

Omuz silkiyor, uzun bir nefes çektikten sonra duman bulutlarını soğuk havaya üflüyor. "Söyleyecek fazla bir şey yok. Aynı bok, farklı gün."

Gerginlik ağzını paranteze aldı. "Annem bu sefer özellikle kızgın görünüyor, ama ikisi de bana şimdi ne yaptığını söylemeyecek."

Şehrin ana kısmına giden patikadan sola dönerken ceketimin fermuarını çekiyorum. Birbirimize ayak uydurarak yürürken nefes nefese kalıyoruz. Geçtiğimiz yıl ikimiz de çok uzadık ve arkadaşlarımız arasında en uzun boylu olan biziz.

"Shauna biliyor mu?" Ben soruyorum. Jamie'nin ablası onun tek kardeşi. Kendisinden dört yaş büyük ve kısa süre önce üniversitede sosyal hizmet okumak için Belfast'a taşındı ve onu ev dediği cehennem çukurunda yalnız bıraktı.

"Bundan şüpheliyim. İznini bitirir bitirmez çekip gitti ve o zamandan beri de gaff'a geri dönmediğini biliyorsun. Birkaç haftada bir beni arıyor ama annemle ya da babamla hiç konuşmak istemiyor. Onu suçladığımdan değil. Elimden gelse ben de şimdi giderdim."

"Bize taşınabilirsin." Annem kürek çeken Fleming'lerin arasına girmek ister mi bilmiyorum ama Jamie'yi çok sever ve sık sık bizde kalır. Bence bunu düşünmeye açık olacaktır.

"Annemi onunla yalnız bırakamam. Birbirlerini öldürürler." Yolun başındaki Byrne'ün otoparkına yaklaştığımızda omuzları çöküyor, diğer çocuklar zaten bir araya toplanmış durumda. Jay alçak sesle, "Cill'e bir şey söyleme," diyor.

"Söylemene gerek yok. Bana söylediğin şeyleri ona asla söylemem." Jamie utandı ve ben de boşboğazlık edecek biri değilim. Cillian'ın zaten söylememe ihtiyacı yok. Onun gözleri ve kulakları var. Kasabadaki hemen herkes Jamie'nin anne babasının berbat bir evlilikleri olduğunu ve yıllar önce ayrılmaları gerektiğini biliyor.

Shane, kasabadaki söylentiye göre Jay'ın babasının, grubuyla ülke çapında çalarken annesini aldattığını söyledi. Babası hafta içi belediyede çalışıyor ama ayda en az iki hafta sonu o boktan grubuyla konserlere çıkıyor. Onları çalarken dinledim ve berbatlardı. Ama her nasılsa, yıllar içinde kült bir takipçi kitlesi edindiler. Conal Fleming'in bazen Bono'yu siktiğine yemin edebilirsin. En büyük ezik o. Babamın söyleyecek fazla bir şeyi olmayabilir ama en azından etrafta böbürlenmiyor, hile yapmıyor ya da çocuklarını utandırmıyor.

"Çocuklar," diyorum çetemize ulaştığımızda, boş izmaritimi yere atıp botumun altında ezerek selamlıyorum. "Olay nedir?"

"Jono'nun kardeşi bizi McGettigan partisine sokabileceğini düşünüyor." Cillian ellerini ovuşturuyor ve sırtıyor.

Gözlerimi boynundaki belirgindikıyorum ve içgüdüsel olarak tepki veriyorum. Onu ceketinden tutup duvara doğru itiyorum. "Kız kardeşim sana bunu yapmamış olsa iyi olur," diye çıkışıyorum.

"Ne?" Jamie kaşlarını çatarak benim ve diğer en iyi arkadaşımızın arasına bakıyor.

Jay'e Ash ve Cillian'ın oynadığından şüphelendiğimi söylemedim. Birkaç yıl önce Cill'in Ash'e ilk öpücüğünü verdiğini söylediğimde çok surat asmıştı. Bu pek hoşuna gitmemişti ve bugünlerde sık sık birbirlerine giriyorlar. Üçümüz küçüklüğümüzden beri en iyi arkadaşız ve kız kardeşimin aramızda olup bitenlere karışmasını istemiyorum. Sadece Jamie değil. Cill ve benim aramda da daha önce olmayan bir mesafe var. Daha az ortak noktamız olduğunu fark ediyorum ve onu artık çok fazla görmememizin nedeninin kız kardeşimle gizlice görüşmesi olduğundan şüpheleniyorum.

İki arkadaşımın da Ash'e nasıl baktığını görüyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Çok güzel, çok zeki ve okuldaki tüm erkekleri çıldırtacak kadar ateşli bir kişiliğe sahip. İki hafta önce okulda onun hakkında saçma sapan konuşan bir hıyarla kavga ettikten sonra sağ kaşımın üzerinde yeni bir yara izi oluştu. Kavga ettiğim için üç gün uzaklaştırma aldım ve ailem hiç mutlu olmadı. Ama kız kardeşimi savunduğumu fark ettiklerinde ceza konusunda çok sert davranmadılar, gerçi annem yumruklarımı değil kelimelerimi kullanmamı tercih ederdi.

"Bu hileli bir soru mu?" Cill başını sallayarak kirli sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

"Sadece evet ya da hayır, Cill." Ona tutunduğum yeri bırakıyorum ama bakışlarımı sabit tutuyorum.

"Evet dersem çıldırırsın. Hayır dersem, yani başka bir kuş dersem, çıldırırsın. Seninle kazanamam, Dil."

"Lanet olsun." Jamie, ceketinin iç cebinden bir votka çıkarıp hırçın bir yudum almadan önce Cillian'a ters ters bakıyor.

Cillian'ı köşeye, meraklı kulaklardan uzağa çekiyorum. "Kız kardeşimle uğraşma, Cill. Ya bunu resmileştir ya da bitir."

Ash bana çoğu şeyi anlatır, ama Cillian konusunda sessiz kaldı. Bu yüzden bir şeyler döndüğünü biliyorum. Bu ve bakmadığımı düşündüklerinde birbirlerine attıkları köpek yavrusu bakışları. Ben olsam

Birbirlerine kızgın olduklarını anlamamak için kör olmak lazım. Ash'in sonu kötü biterse Cill'le olan arkadaşlığım etkilenmesin diye bir şey söylemediğini biliyorum ama içten içe bunun bir önemi olmayacağını biliyor. Sadakatim her zaman kız kardeşime ait olacak. Eğer Cillian ona iyi davranmazsa, benim için ölmüş olacak ve bunun için uykularım kaçmayacak.

"Çıldırılmayacak mısın?" Kollarını kavuşturup barın duvarına yaslanıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Bize her zaman Ash'in yasak bölge olduğunu söyledin."

"Bu seni durdurmadı, değil mi?"

"Hissettiklerime engel olamıyorum." Duvarı iter ve doğrulur. "Onu seviyorum. O benim için her şey, Dil. Ondan başka kimseyi görmüyorum. Bana bunu kabul ettiğini söyle ki bunu doğru yapabileyim."

"Bu konuda pek heyecanlı değilim ama bu benim kararım değil. Senin de değil."

"O da beni seviyor. Sana söylemeye korkuyor."

Saçmalık. Aisling O'Donoghue'yu hiçbir şey korkutamaz. Beni korumaya çalışıyor ve bu süreçte kendini inkâr ediyor. "Ash'in istediği buysa, sana engel olmayacağım. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum."

En aptal gülümseme ağzının üzerinde hayalet gibi dolaşiyor. Lanet olsun. Tamamen gidici.

"Teşekkürler, dostum. Ona bir kraliçe gibi davranacağıma söz veriyorum."

"Siksen iyi edersin." Üst koluna vuruyorum, ama bu sadece yarı şaka. "Eğer ona zarar verirsen seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Yapmayacağım. Yemin ederim."

Başımı salladım ve onu kafasından yakaladım. Karnıma yumruk attı, ben de onu bıraktım.

"Jamie bundan hoşlanmayacak," diyorum.

"Bu benim sorunum değil."

"Dağınık olursa olur."

"Jamie sadece beni seçtiği için kızgın ama bunu atlatacaktır."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, iki arkadaşımın da ne zaman amcıklara dönüştüğünü merak ediyorum. Cidden sarhoş olmam lazım.

"Bu işi onunla hallet, belki yüzünü yeniden düzenlemem."

"Cill ve Ash'e neler oluyor?" McGettigan çiftliğine doğru yürürken Jay soruyor. Evimden sadece çeyrek mil uzakta.

sarhoş kıcımlı eve götürmek için kullanışlı olacak.

Dırdırı parmaklarının arasından çekip alıyorum ve bunu ortaya koymaya karar veriyorum. "Birbirlerini sevdiklerini söylüyor. Ya bunu resmileştirmesini ya da siktirip gitmesini söyledim." Şişeyi geri uzatmadan önce bir yudum alıyorum. "Çıkmaya başlarsa sorun olur mu?"

"Ben mi?" Şaşırmış gibi yapıyor ama kimseyi kandıramıyor. "Neden umurumda olsun ki?" Votkanın geri kalanını boşaltıyor ve biz Lott Lane'de yürürken boş şişeyi bir çalının üzerine fırlatıyor.

Saçmalıklarını yüzüne vurabilirim ama yapmamayı tercih ederim. Eğer kız kardeşimden hoşlanıyorsa, onun yeni ilişkisi yakında bu duygularını yok edecektir. Ash fark etmedi bile. Tek gördüğü Cillian.

"Güzel." Sırt çantamdan iki kutu elma şarabı çıkarıp birinin kapağını açıyorum ve Jay'e uzatıyorum. Jono'nun ağabeyi Graham'a şükürler olsun. Birkaç ay önce on sekiz yaşına girdi ve bize içki ısmarlamakta hiçbir sakınca görmüyor. Benim yapışkan kardeşimin aksine. Ciarán da 18 yaşında ama kardeşine yardım etmeyi reddediyor.

"zamanı." Kutuyu ağzına götürüyor.

"Evet." İçimi açıyorum ve bir ağız dolusu sıcak elma şarabını geri deviriyorum. "Kızların ihtiyacımız olmayan dikkat dağıtıcı unsurlar olduğunu unutma," diyorum ona bakarak. Jamie ve ben bir grup kurmayı tartışıyoruz ve grupla okul arasında çok meşgul olacağız. Kızların planlarımıza engel olmasına ihtiyacımız yok.

İkimiz de elimizde gitarla büyüdük ve müzik sevgimiz sayesinde erken yaşta birbirimize bağlandık. Son birkaç yıldır yazdığım şarkılarla dolu bir defterim var ve kelimeleri serbest bırakmak için can atıyorum. Annem Junior Cert bitene kadar bunu düşünmeme izin vermiyor ama önümüzdeki yaz gelir gelmez planlarımızı uygulamaya koyacağım.

Eğer Jay kız kardeşimden hoşlanıyorsa, grubu kurduğumuzda ve kuşlar durmadan bize donlarını fırlattığında yakında bunu aşacaktır.

"Doğru, ama sikimin düzenli olarak emilmesini umursamıyorum. Mastürbasyon yapmak artık bana göre değil."

Geçen ay ikimizin de toplum merkezinin tuvaletlerinde ilk oral seksimizi yaptığımız anı düşünerek sırtıyoruz - Ash istediği için katıldığım dandik gençlik diskosunun en önemli olayı.

McGettigan çiftliğindeki bir ek binada gerçekleşen partiye vardığımızda ikimiz de kilitlenmiştik. Çoğunlukla beşinci ve altıncı sınıftan büyük çocuklar katılıyor. Jono'nun ağabeyi burada ve bize kefil oldu, ancak eğer bir sorun yaşarsak tek başımıza olacağımızı söyledi.

herhangi bir sorun. Cillian, o sinsi herif, partiye giderken bir yerlerde kayboldu. Tahminimce evime doğru bir dolambaçlı yol izledi. Cill büyük konuşmayı sever, büyük adammış gibi davranır, içki ve parti düşkünüdür, ama gerçek şu ki, ailesi tam bir dindardır ve bu onun kafasını karıştırmıştır. Yani, evet, Cill'in ortadan kaybolması yeni bir şey değil.

Elma şarabının geri kalanını yudumluyor, biraz ot içiyor ve dans pistine gidiyoruz, Eimear Tallon ve Nina Campbell'ın bize baktığını görene kadar vızıldıyor ve aptallar gibi dans ediyoruz. Elllerinde bütün kızların içtiği o meyveli alkolden şişelerle yan taraftalar. Eimear dudaklarını yalayıp başını eğerek "buraya gel" işareti yapıyor ve ikinci kez söylememe gerek kalmıyor.

Birinci sınıftan beri Eimear'a karşı bir şeyler hissediyorum ama genelde bana yüz vermiyor. O on altı yaşında ve on beşime sadece birkaç ay kalmış olmasına rağmen, flörtlerimi hep reddetti ve onun için çok genç olduğumu söyledi. Yazın büyük bir büyüme hamlesi yaptığımdan beri bunun değişmiş olabileceğini umuyorum. Artık neredeyse Shane kadar uzunum ve omuzlarım ve kollarım çiftlik işlerinden ve Bray Boks Kulübü'ndeki haftalık seanslarımdan dolayı yırtılmış durumda. Eimear'ın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, çabalarımı takdir ediyor.

Beni gözleriyle sikerken boşalmamam bir mucize.

Jay'in kolunu tuttum. "Haydi, delikanlı." Onu dans pistinden benimle birlikte çekerken kot pantolonumun arkası çoktan sertleşmişti. "Sanırım bu bizim şanslı gecemiz."

"Gidelim!" diyor, kızların kendisini beklediğini görünce sırtıtarak Biz.

"Sakin ol," diye uyarıyorum onu. O benden daha berbat durumda ve ben Eimear ile yakalayabileceğim tek şansu uçuruyor.

"Eimear. Nina. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," diyorum onlara ulaştığımızda.

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun, Dillon." Eimear'ın bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Lawlor'la hâlâ görüşüyor musun?" Jamie Nina'yı kenara çekip onunla konuşmaya başladığında soruyorum.

"Hayır. Ondan ayrıldım." Bana bakmadan önce daha da yaklaşıp elini göğsüme koydu. "O çok ciddiydi ve ben sadece eğlence arıyorum."

"Eğlence benim göbek adım sayılır."

Kıkırdıyor. "Klişe ama eminim doğrudur."

Kolumu beline dolayarak onu vücuduma doğru çekiyorum ve bana yaptıklarını hissetmesine izin veriyorum. "İyi vakit geçirmek istiyorsan bebeğim, ben senin adamınım." Ağzımdan akan peyniri durduramıyorum ama Eimear aldırıyor gibi görünüyor.

"Fikrimi değiştirmeden önce kapa çeneni, O'Donoghue." Kollarını boynuma doluyor ve muhteşem vücudunu bana doğru bastırıyor. "Ya da belki ben senin yerine kapatırım." Yüzümü tutuyor ve kendi yüzüne doğru çekiyor.

Dudaklarım aşağı inip sert bir öpücükle ağzını kaparken bir aptal gibi sırtıyorum. Dilini ağzıma sokup kot pantolonumun üzerinden kıcımlı avuçladığında boxerıma biraz döl sızdığından oldukça eminim ve umarım kendimi utandırmam.

"Hadi dışarı çıkalım," diye mırıldanıyor kulağıma, elimi bedenlerimiz arasındaki boşluklardan geçirerek eteğinin altına götürüyor. "Farklı bir öpücüğe ihtiyacım var," diye ekliyor, kulağıma yalıyor ve parmaklarımı külotu boyunca sürüklüyor.

Jamie ve ben, iki büyük kız bizi ahırın dışına götürürken sırtıyoruz ve bir saat sonra, kızların memelerine boşalmamızla sonuçlanan epik oral sekslerden sonra tökezleyerek gaffıma geri döndüğümüzde hala onları takıyoruz.

I Kız kardeşim parmaklarını kulaklarına sokup odayı anında susturduğunda elimi havada kesik bir hareketle gezdiriyorum. Ben yapmıyorum.

Ash'i suçla. Berbat durumdayız. Zehirli Tanrılarımız, kışımın kenarı. Şu anda daha çok Zehirli Gobshites gibiyiz. Dönüp Conor, Jamie ve Aaron'a bakarken ağır bir iç çekiyorum. Simone Sullivan'ın sekiz gün sonraki doğum günü partisinden önce kendimize çeki düzen vermeliyiz, yoksa bunun sonunu asla duyamayacağız.

Başlangıçta annem grup çalışması için ahırını kullanabileceğimizi söylemişti ama bir hafta sonra babam ve Shane bizim için evden biraz uzakta, eski çöplerle dolu daha küçük bir beton barakayı temizlediler. İkinci el bir kanepesi, bir masa ve sandalyenin yanı sıra ihtiyacımız olan diğer bazı ekipmanları almak için hepimiz elimizi taşın altına koyduk. Buranın müzik yazdığımız ve icra ettiğimiz yaratıcı bir merkez olmasını istiyoruz.

Grup için önerilen isim olarak Toxic Gods'ı ortaya attım ve hepimizin üzerinde anlaştığı tek isim bu oldu - Ash'in çok sesli protestoları sayılmazdı. Birkaç gün sonra Shane elinde bu ismi taşıyan büyük bir panoyla gelip duvara yapıştırdı ve artık resmiyet kazandı. Kardeşim bize bir kahve makinesi de aldı. Kardeşimle iniş çıkışlar oldu, ama o grubu gerçekten destekledi ve ben yaşlandıkça onun daha az sinir bozucu olduğunu görüyorum.

Shane Mayıs ayında UCD'den mezun oldu, ancak mezuniyet töreni Eylül ayında yapılacak. Gerçekten iyi iş çıkardı, çünkü o büyük bir lanet

İnek. Junior Cert'imi geçecek kadar başarılı olduğumu umuyorum, ancak nefesimi tutmuyorum. Sınav raporları Ekim ayına kadar açıklanmayacak, bu yüzden sonuçlar açıklandığında hayatımın geri kalanında cezalı olma ihtimalime karşı yazımı en iyi şekilde değerlendiriyorum.

Ash uzak duvara yaslanarak, "Hepiniz senkronize değilsiniz," diyor. O bizim en büyük destekçimiz ve her seansta bizimle takılıyor. Grup için gerçekten heyecanlı ve benim adıma mutlu. Başarılı olmamızı istiyor ve harika fikirleri var, bu yüzden hepimiz onu dinliyoruz. "Bireysel olarak hepimiz harika çalışıyorsunuz ve materyali biliyorsunuz ama henüz kaynaşmadınız. Akışınızı bulamadınız."

"Ne öneriyorsun?" Jay elini uzatıp saçlarının hâlâ bozulmamış olduğunu kontrol ederek soruyor. Sahte bir şahin alıp saçlarının uçlarını beyaz sarıya boyadığından beri bir kızdan daha kötü olduğuna yemin edebilirim.

"Kız kardeşimin memelerine salyalarını akıtmayı bırakmanı öneririm." Ash duymasın diye alçak sesle söyledim.

"Elimde değil. Çok daha büyükler ve ne giydiğini gördün mü?" Bakışları kızın bluzunun ve küçük kot şortunun üzerinde gezinirken onayladığını gizlemiyor.

"Ne yazık ki evet." Cillian ve Ash çıkmaya başladıklarından beri - ve açıkça sevişiyorlar - daha seksi giyiniyor. Annem ve babamın hiçbir fikri yok çünkü evden kot pantolon ve bluzla çıkıyor ve erkek arkadaşıyla buluşmaya gitmeden önce ahırda üstünü değiştiriyor. Şu anki gardırobu çoğunlukla crop toplar, dar etekler, dar elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılardan oluşuyor gibi görünüyor. Kız kardeşim çok güzel ve artık büyümüş görünüyor. Ne yazık ki bunu fark eden tek arkadaşı Cill değil.

"Cill seni yakalarsa kışına tekme basar." Üçümüzün arası zaten gergindi ve aramızdaki dinamik çok değişti. Cillian müzikle ilgilenmiyor, bu yüzden grubun bir parçası değil ve herhangi bir şekilde dahil olmak için çok az ilgi gösterdi. Bu durum sadece arkadaşlığımızdaki uçurumun ve artık onunla pek fazla ortak noktamızın olmadığına altını çizmeye yardımcı oluyor.

Jamie, Cill'in Ash'le birlikte olmasına çok kızmış ama bunun nedeninin Cillian'ın onun için yeterince iyi olmaması olduğunu iddia ediyor. İkimizin kızları öpme hızına bakılırsa pek de kalbi kırık sayılmaz, belki de doğrudur. Cill'in kız kardeşimi becermesinden hiç memnun değilim, özellikle de sürekli tartışıp ayrılıyorlarsa, ama bu kararı verecek olan ben değilim. Onu sevdiğini söylüyor ve ben de karışmamam konusunda uyarıldım, bu yüzden uzak durmaya çalışıyorum.

Eğer ilişkiler böyleyse, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Rastgele kızlarla takılmaktan mutluyum ve aletim de bundan şikayetçi değil. Henüz hiçbir kızı becermedim ama bu yaz bunu düzeltmeyi planlıyorum.

"Kelimerler ağzımdan çıkıyor Jamie, memelerimden değil."

Ash'in alaycı sesi beni kendime getiriyor. Arkadaşımın koluna vurarak ona uyarıcı bir bakış gönderiyorum. "Bu palyaçoğu görmezden gel," diyorum, "ve önerilerini tekrarla. Kendimden geçmişim."

Gözlerini deviriyor ve duvarı itip bize yaklaşmadan önce nefesinin altından mırıldanıyor. "Google'da araştırdım ve bunlar çoğu yeni grubun yaşadığı türden sorunlar. Aaron," diye sesleniyor ve yanımdan geçip bakışlarını dikeyyor. "Genelde davulcu zamanı tutar ve diğer grup üyeleri senin ritmine uyum sağlar. Bir klik parçasına ihtiyacın var. Bunu oluşturmak için kullanabileceğiniz bir yazılımın linkini size e-posta ile gönderdim. Bu hepinizin aynı ritmi tutmanıza yardımcı olacak, böylece senkronize olacaksınız. Bundan sen sorumlusun Aaron. Sen ritmi , diğerleri de senin işaretini takip etsin."

Aaron hevesle başını sallıyor, bagetlerini gösteriş yapar gibi parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Harika."

"Ama geri kalanınızın da kendine çeki düzen vermesi gerekiyor." Ellerini kalçalarına koyarak bakışlarının benim, Conor'ın ve Jay'in üzerinde gezinmesine izin verdi. "Yani, grup olarak ritminizi bulmak için bir şarkıda ustalaşmanız gerekiyor ve o şarkıyı bir kez tutturduktan sonra diğerlerine geçmeye hazır olmalısınız. Peki, şarkı ne?"

"Sakin ol," diyorum.

Jamie ve ben birlikte "Başabaş," diyoruz. Parmaklarımızı birbirine için ellerimizi kaldırıyoruz. "Mükemmel bir şarkı." Çağdaş alternatif rock ya da pop rock pek bana göre değil ama The Script ve Coldplay için bir istisna yapıyorum. Çoğunlukla U2, The Foo Fighters, Nirvana, Imagine Dragons, Jane's Addiction, The Cure, Green Day, No Doubt, Fleetwood Mac, Bon Jovi'den hoşlanıyorum ve edebilirim.

Son zamanlarda Jay ve ben şehir merkezindeki bar ve mekânlarda çalan yerel indie rock gruplarını izlemek için birkaç kez gizlice dışarı çıktık. Artık ikimiz de 1.80'in üzerindeyiz ve daha yaşlı görünüyoruz, ayrıca ölümcül sahte kimliklerimiz var, bu yüzden içeri girmek bir sorun olmadı.

Cillian kulübeye girerken Ash, "Pekâlâ, işte böyle olacak," diyor. Henüz onu fark etmedi; bize odaklanmış durumda. "Hepiniz 'Breakeven'ın kendi bölümlerini dini olarak çalışacaksınız,

her gece tek başınıza ve kaydedin. Tekrar dinleyin, düzeltilmesi gereken şeyi düzeltin ama ritmi dinleyin, nabızı içinize çekin, yaşayın ve nefes alın. Sonra grup çalışmasında bunu birkaç farklı şekilde deneyin. Teker teker, davullu, davulsuz, klikli, kiksiz."

"Bebeğim." Cillian kollarını arkadan ona doluyor ve burnuyla uzun, dalgalı saçlarını okşuyor. Amcık kızın saçlarına takmış durumda, sürekli parmaklarını saçlarında gezdiriyor ya da kokluyor, bir keresinde saçlarını fırçaladığını da görmüştüm. Tuhaf. "Grup işlerini gruba bırak. Sen ne anlarsın ki?"

"Senden çok daha fazla," diye tersliyor, kollarını itiyor ve arkasını dönüp ona bakıyor. "Dil beş yaşından beri gitar çalıyor ve bir o kadar zamandır da bana bir şeyler açıklıyor. Jamie ve Dillon'dinleyerek saatler geçirdim. Ayrıca, araştırma konusunda iyiyimdir. Diğer grupların başlangıçta karşılaştıkları sorunların üstesinden nasıl geldiklerini keşfetmek için bir müzik dehası olmama gerek yok."

"Bu onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye yetkili olduğunuz anlamına gelmez. Onların müdürü değilsin ki." Kadının yüzündeki ifadeye bakıp kıkırdıyor.

"Öyle," diye geveliyorum çünkü Cillian'ın kız kardeşime davranış şeklienden hoşlanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse, ne kadar yatırım yaptığı düşünülduğünde, bu sadece mantıklı.

Jamie başını sallarken ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Aaron bana bakarak bunu sorun etmediğini söylüyor ve Conor... Conor kendi küçük dünyasında yaşıyor. Şu anda yerde oturmuş, yanında gitarıyla esrar içiyor. Bunu ona daha sonra açıklayacağım ve o da büyük olacak.

Conor Kilcoole'a dokuz yaşındayken taşınmış. Büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşıyor ve kapanık. Çocuk bazı şeytanların peşinde, gölge düşürecek biri değilim. Seçmelere geldiğinde kimse benden daha fazla şaşırmadı. Müzikle ilgilendiğinden ya da bir efsane gibi bas gitar çalabildiğinden haberim yoktu. Jamie onu gruba almak konusunda biraz endişeliydi ama ben sessiz ve derin düşünen biri olduğumu ve sürekli kafayı bulmasının kimin umurunda olduğumu sevdim. Böyle çaldığı sürece ne içtiği umurumda bile değil. Conor da bir şeyler yazdığını söyledi, bu yüzden güçlerimizi birleştireceğiz ve kelimelerimizle nasıl bir sihir yaratabileceğimizi göreceğiz.

Jamie ve ben Aaron'ı çocukluğumuzdan beri tanırız. Hepimiz aynı okula gidiyoruz. Hiçbirimiz arkadaş olmasak da ekibini tanıyoruz, sağlam ve harika davulcu, bu yüzden katılmasına izin vermek hiç de zor olmadı.

Görünüşe göre grubu kurmak teoride kolaydı ama gerçekte o kadar da kolay değil. Ama Ash'in yardımıyla bu ilk darbeyi atlatacağımıza eminim. İşte bu yüzden Cillian Doyle kız kardeşime aptalca şeyler söyleyip paçayı kurtaramaz. "Burnunu hiçbir şey bilmediğin işlere sokma Cill ve bir daha kız kardeşime böyle saygısızlık ettiğini duyarsam seni gebertirim."

"Bazen çok kibirli oluyorsun," diyor Jamie. "Sakinleşmen gerek."

"Kapa şu lanet çeneni." Cillian Jamie'ye ters ters bakar. "Kıskanç pislik," ekliyor nefesinin altında.

"Tamam, yeter." Ash parmaklarını Cillian'ın parmaklarının arasından geçirerek onu geri çekiyor. "Hadi gidelim. Seans zaten bitti."

"Elbette, bebeğim." Kollarını tekrar ona doluyor ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırıp hiç kimsede şüphe bırakmayacak bir şekilde öptüğünde ağzıma biraz kusuyorum. Jamie'nin iyiliği için, eminim.

Bir dakika sonra hava almak için yüzeye çıkan Ash, "Sonra görüşürüz," diyor. Cillian onu kapıdan çıkarmadan önce, "Söylediklerimi unutma ve pratik yap, pratik yap, pratik yap," diye sesleniyor.

"O adamdan hoşlanmıyorum," diyor Conor.

"Sana katılmaya başlıyorum dostum," diye ekliyor Jamie.

Simone Sullivan'ın on sekizinci doğum günü partisi hem hayatımın en kötü hem de en iyi gecesi idi. En kötüsü çünkü grup olarak halka açık ilk performansımız tam bir felaketti. Hâlâ dağılmış durumdayız ve bu belli oluyor. Sahnenin önünde dans eden kızlar hayranlıkla doluyken, köşeden bize hakaretler yağdıran ve şişe fırlatan adamlar da geri durmuyordu.

Ve en iyisi de bekaretimi kaybettiğim gece olması.

Doğum günü kızı yanıma geldiğinde, Enniskerry'deki Sullivan malikanesinin arazisine kurulan büyük çadırda bara yaslanmış bir şişe birayla üzüntülerimi boğuyordum.

Simone muhteşem kıvılcık-kahverengi saçları ve en çarpıcı ela gözleriyle çok güzel. O benim ligimin çok dışında, ama bu onun külotuna girmeye çalışmayacağım anlamına gelmiyor. Vücudu her ıslak rüyamın hayata geçmesi gibi ve kendimi tutmakta zorlanıyorum.

Gözlerim onun yüzünde ve askısız siyah mini elbisesinin önünden aşağı bakmıyorum. Memeleri kocaman ve tam yüzümün önünde duruyorlar. Anında ereksiyon oluyorum. "İyi vakit geçiriyor musun?" Ona cilveli bir sırıtış atarken, yırtık kotumun fermuarına giren ereksiyonumu ayarlayarak soruyorum.

"Hayır." Şişemi kaptığı gibi biramın geri kalanını boğazından aşağı boşaltıyor. Bu fırsatı elbisesinin altına gizlice bakmak için kullanıyorum ve neredeyse ölüyorum. Hay . Ellerimi ve dudaklarımı o memelere götürmeliyim. Ağzımda tükürük birikiyor ve sikim ihtiyaçtan ağrıyor.

Şişeyi tezgâha çarpıyor ve bana zehirli bir bakış fırlatıyor. "Grubun boktan. Beni aldatan şerefsiz erkek arkadaşımın yeni ayrıldım ve en yakın arkadaşımı alt kattaki becerirken yakaladıktan sonra onu yumrukladım ve gidip kendini becermesini söyledim. Pastam *kırmızı kadifeydi*. Bu da ne böyle? Çikolatalı kekin nesi var ki? Ben de bunu istemiştim ama annem söylediğim her şeyi duymazdan geliyor."

Tezgâhtan yarısı boşalmış bir bira şişesi aldı ve hızlıca yudum içtikten sonra şişeyi yere bırakıp beni gömleğimden yakaladı. "Buradaki herkesin çoğundan nefret ediyorum ve neden parti verme zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum çünkü berbat vakit geçiriyorum ve üstüne üstlük sarhoş bile değilim!" Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor ve ağzıma indiğinde kararıyor.

"Görünüşe göre stres atmaya ihtiyacın var." Gömleğimdeki demir yumruğunu gevşetirken parmağımın ucunu çıplak kolunda gezdiriyorum. "Doğum gününü eğlenceli bir geceye dönüştürmek için çok geç değil." Parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. Elimi göğüslerinin arasındaki boşluğa gömmek için çok istekliyim ama sanırım bu biraz zorlama olur.

Annem her zaman iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir der, o yüzden herkesin içinde göğüslerini ellemeyeceğim.

Gülüyor. "Sanırım teklif ediyorsun?"

"Tabii ki." Başımı iki yana eğip ona cilveli bir sırıtma daha yapıyorum.

"Sahne çok iyi durduğunu kabul ediyorum. Oraya aitmişsin gibi görünüyorsun." Ellerini kalçalarımın koyarak yaklaşıyor. "Sen de rolüne uygun görünüyorsun." Gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, kasıklarımındaki belirgin çıkıntıya takılıyor. "Grubunun kendini toparlaması gerekiyor ama *sende* özel bir şey var." Dudakları

Aynı anda elleri kıcıma iniyor. "Ve harika bir kıcı."

Dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Bunu özel bir yerde yapmak ister misin?" Kollarım sırtına dolanıyor ve onu kendime doğru bastırıyorum, onun için ne kadar sert olduğumu hissetmesini sağlıyorum.

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında göz bebekleri büyümüştü. "Bu saçma performanstan sonra bana borçlusun." Gözleri arzuyla parıldıyor ve avuçlarım onun her lezzetli santimini keşfetmek için kaşınıyor.

"Evet," diyorum, bana kaç yaşında olduğumu sorarsa yalan söylemeye tamamen hazırım.

Ama yapmıyor.

"Sinirlendiğimde azıyorum." Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni çadırdan dışarı çıkarıyor. Bana baktığında dudaklarında yaramaz bir sırıtış dans ediyordu. "Ve bu gece gerçekten çok kızgıyım."

Onu duvara doğru iterek kollarımın arasına hapsediyorum. "Meydan okuma kabul edildi," diye mırıldanıyorum ağzımı onunkine yapıştırmadan önce.

"Dillon, içeri girebilir miyim?" Annem kapıyı çalıyor ama açmak için bekliyor.

"Evet." İçimi çekiyorum, not defterimi kapatıyorum ve Konuşmanın geleceğini biliyorum. Pazartesi günü neredeyse okuldan atılacağımdan beri bunu bekliyordum.

Annem sessizce kapıyı açıyor ve elinde beyaz bir zarfla yatak odama giriyor. Artık Shane kız arkadaşı Fiona ile aynı evde yaşadığına ve Ciarán da Galway'de üniversiteye gittiğine göre, Ro ve benim nihayet kendi yatak odalarımız var. Sakin küçük kardeşimle aynı odada kalmaktan hiç rahatsız olmamıştım ama kendime ait bir alanımın olması çok güzel.

Annem yatağımın kenarına otururken ben de yatağımdan kalkıp sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. Elini şu anki yüzüm olan mor-siyah karmaşaya doğru kaldırıyor. Nazik parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıp şiş burnumu inceliyor. Üç yerden kırılmış ama neyse ki ciddi bir hasar yok ve birkaç hafta içinde iyileşecek. Buz koyuyorum ve ağrı için parasetamol alıyorum. En azından Ross Kenmare gibi çenem kırık değil. Ameliyat olması gerekiyor ve çenesinin tamamen iyileşmesinin altı ay kadar sürebileceği söylendi. Şerefsiz birkaç hafta konuşamayacak ve bahse girerim CCA'nın tamamı o sik kafalıya haddini bildirdiğim için gizliden gizliye sırtımı sıvazlıyordur.

Megan'ın Ross'la tekrar ayrıldıklarını söylediğinde yalan söylediğini nereden bilebilirdim? O ikisi de Cillian ve Ash gibi bir dargın bir barışık. Hala Ross'la birlikte olduğunu bilseydim Megan'ı asla sikmezdim. Birçok yönden pisliğin tekiyim ama aldatmaya tahammülüm yok ve Megan yalan söylediği için kızgıyım.

"Hâlâ acıyor mu?" Annem beni kafamın içinden çekip çıkararak soruyor.

"Yok," diye yalan söyledim. "O kadar da kötü değil." Geceleri uzandığımda daha kötü oluyor, o yüzden pek uyuyamıyorum. Okuldan iki hafta uzaklaştırıldığım iyi oldu.

"Baban ve Shane, Ross'un ailesiyle görüştüler ve sana dava açma saçmalığından vazgeçmeyi kabul ettiler."

"Endişelenmedim." Ellerimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum. "Önce o bana vurdu. Nefsi müdafaaydı."

"Başka seçeneğin olmadığını biliyorum ama çenesini kırdın Dillon ve aylarca iyileşme süreci yaşayacak."

"Belki bir dahaki sefere o aptal çenesini kapatır." Tartışmamızı hatırlarken parmaklarım yorganı yumrukluyor. Megan hakkında hoş olmayan bazı korkunç şeyler söyledim, ama sık kafalı sanki onun kızından faydalanmışım gibi davranıyordu, oysa gerçekte seksi başlatan oydu. Hatununun aldatan bir sürtük olmasının benim suçum olmadığını söylediğimde bana vurdu ve benim hakkımda kişisel saçmalıklar kusmaya başlayana kadar güldüm.

Annenle sorunların olduğu için etrafta dolandığını herkes biliyor.

Zavallı küçük Dillon, gerçek annesi ve babası onu istemedi ve şimdi onu sevecek birini arıyor ama kimsenin umurunda değil.

Herkes O'Donoghue'ların seni sadece acıdıkları için aldıklarını biliyor.

Kızlar seni sadece bir şey için istiyor.

Kimse seni tutmak istemiyor çünkü sen hasarlı bir malsın, O'Donoghue. Sen acınası bir eziksin.

Hakaretlerinin arasında birbirimizi yumrukluyorduk ama yüzümü duvara çarpıp yüzümü parçaladığında ve burnumu kırdığında işler ciddi bir hal aldı. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye bir öfke beni tüketti ve kafasını tutup lanet bir top gibi duvardan sektirdim. O pisliği öldürmemiş olmam bir mucizeydi.

"Aşkım." Annemin elleri yanaklarımı ısıtıyor. "Konuş benimle, lütfen."

"O pislik bunu hak etti ve ben üzgün değilim."

"Şiddet çözüm değil, Dillon. Ash bana söylediği şeyleri anlattı ve bu affedilemez, ama çekip gitmeliydin.

Zorbaları görmezden gelmek onlarla başa çıkmanın en iyi yoludur."

"Ben on altı yaşındayım, altı değil, anne. Kabadayılarla başa çıkmanın tek yolu onları eşek sudan gelinceye kadar dövmektir." Gözlerinde acı parlıyor ve buna sık sık neden olduğum için nefret ediyorum. "Şansın varken beni geri vermeliydin."

"Saçma sapan konuşma, Dillon. Sen bir seçim değildin. Kaderdin. Seni kollarıma aldığım an *benim oldun* ve bu hiç değişmedi." Daha da yaklaştı. "Her zaman bizimle olman gerekiyordu ve ciğerlerimde hava olduğu sürece bunu sana kanıtlamaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim." Elini göğsümün üzerine koyuyor. "Ro, Shane, Ciarán ve Ash ne kadar benimse sen de o kadar benimsin, Dillon. Kalbimde hiçbir fark yok. Buna inanman için ne yapabilirim?"

Gözlerinden yaşlar süzülür. "Sen benim oğlumsun ve seni çok seviyorum. Sahte gerçeklerle kendine zarar verdiğini görmek kalbimi kırıyor. Sen seviliyorsun. Tamamen ve bütünüyle. Bir noktada hepinizi geri vermek istediğim anlar olmuş olabilir, ama seni, kardeşlerini ya da ailemizi hiçbir şeye değişmem."

Gözünden bir damla yaş sildim. "Ağlama anne. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Keşke kendini benim seni gördüğüm gibi görebilseydin. Hepimizin seni gördüğü gibi."

"Sana bela ve acıdan başka bir şey vermiyorum."

Ağzından bir hıçkırık dökülür. "Bu doğru değil. Sende her zaman çok fazla ruh vardı, Dillon. Hayat dolusun ama her şeyi çok derinden hissediyorsun. Diğer çocuklarımdan hepsinden daha derinden." Göğsümü okşuyor. "Her şeyi çok derinden hissediyorsun. Bu iyi bir şey de olabilir, kötü bir şey de. Kendi iyiliğin için fazla inatçısın ama çok büyük bir kalbin var. Kardeşlerinle ilgilenme şeklin çok güzel. Ev işlerini yapmaktan yakınıyorsun ama babanın ya da benim ihtiyacımız olduğunda yardıma koşan ilk kişi sen oluyorsun. Kavga etmeni sevmiyorum, ama her zaman mazlum için savaşıyorsun ya da kendini veya kardeşlerini savunuyorsun. Sen bela aramıyorsun evlat, bela seni buluyor gibi görünüyor."

"Sana her zaman sorun yarattığım için özür dilerim." Gözlerimi kaçırıyorum, içimdeki boşluk daha da büyürken yorgana bakıyorum. Ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ve bunu hep yapıyorum. Keşke Shane, Ciarán ya da Ronan gibi olsaydım. Ro biraz yaramazlık yapıyor ama herkes onu seviyor ve başına bir şey geldiğinde asla yumruklarını kullanmıyor.

bir kavgada. Ash ve ben sinirli olanlarız. Kendisi de birkaç kavgaya karışmış olsa bile, kendini benden daha iyi kontrol ediyor. Sürekli okul ofisine tek kişi benim. Annemin ne düşündüğünü biliyorum, ama gerçek şu ki, ben olmasam hayatları çok daha kolay ve az stresli olurdu. Biyolojik ailem beni istemediğinde beni yanlarına alarak büyük bir iyilik yaptılar ve benim tek yaptığım onlara stresle karşılık vermek.

Bazı günler kendimden gerçekten nefret ediyorum. Keşke böyle olmasaydım, ama içimde basmadan edemediğim bir kendini imha düğmesi var. Kendimi gerçekten huzurlu hissettiğim tek zaman grupla birlikte olduğum, şarkı yazdığım ya da gitar çaldığım zamanlar. Başka hiçbir şey ruhumu rahatlatamazken müzik rahatlatıyor.

"Bana bak, oğlum." Elimi tutuyor ve bakışlarımı kendi bakışlarına zorluyor. "Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmedim, Dillon. Hayatımıza girmen bir lütuftu. İçinde çok fazla iyilik ve çok fazla yetenek var. Dönüşmekte olduğun adamla gurur duyuyorum."

"Bunu kastetmiş olamazsın." Yüzümü gösteriyorum. "Bak ben ne yaptım! Neredeyse okuldan atılıyordum. Uzaklaşmak ve o pisliği görmezden gelmek yerine öfke ve kızgınlığının kontrolü ele almasına izin verdim."

"Kavgadan memnun değilim, bunu biliyorsun Dillon, ama bu sadece izin verirsen seni tanımlar. Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama konuşacağız. Tüm duygularını içselleştiriyorsun ve bu senin için iyi değil, evlat. Dışarı çıkmasına izin vermelisin. Müziğin bir çıkış yolu olduğunu biliyorum ve buna sahip olman harika, ancak duygularınla başa çıkmak için onları dile getirmen gerekiyor. Onları zihninin en ücra köşesine itmek sağlıklı değil."

Bana zarfı uzattı. "Eileen teyzen bunu senin için bıraktı." Gözleri yine yaşlarla doluyor ve onu garip bir şekilde kucaklıyorum.

"Hâlâ öldüğüne inanamıyorum," diyorum. Annemin tek kız kardeşi geçen yıl kanserden öldü. Londra'da bir evlat edinme ajansında çalışıyordu ve ben onun sayesinde buradayım. Eileen teyze hiç evlenmedi ve her yıl Noel'de bize gelirdi ama çok yakın olduğumuzu söyleyemem. Bununla birlikte, annem vefat ettiğinden beri çok üzgün ve hepimiz onu teselli etmek için elimizden geleni yapıyoruz.

"Ben de." Kucaklaşmamızı keserken gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Küçük kız kardeşimin benden önce gideceğini hiç düşünmemiştim. Daha yaşayacak çok şeyi vardı."

Yatağımın başucundaki dolabın kutusundan ona bir mendil uzatıyorum.

"Sağ ol canım." Gözlerini siliyor ve mendili çöpe atmadan önce burnunu sümkürüyor. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, "Teyzen, istersen biyolojik aileni nasıl bulacağın konusunda talimatlar bıraktı," diye ekliyor. "Orijinal doğum belgeni almak için on sekiz yaşında olman gerekiyor ama kurumdaki arkadaşı senin davanla bizzat ilgilenecek. Gelecek yıl ona ulaşabilirsin, sana daha fazla açıklama yapacaktır."

"Beni istemediler," diye tıslıyorum. "Neden onları bulmak isteyeyim ki?"

"Dillon." Annem elimi sıkıca tuttu. "Annen seni doğuröldü, aşkım."

"Ne?" Tüm vücudum şoka girdi.

"Ailen Amerikalıydı ve evliydi. Annen öldü ve sanırım baban sana tek başına bakamayacağını düşündü."

Sadece ona bakıyorum ve kelimeler kafamın içinde uçuşuyor, tam olarak yere inmiyor.

"Bildiğim kadarıyla bu kadar," diyor, ben daha sormadan soruyu yanıtlıyor. "Size bilerek ayrıntı vermiyorlar."

"Ben Amerikalı mıyım?" Ağzımdan kaçırdım.

"Benim için her zaman İrlandalı olacaksın ama teknik olarak evet. Sanırım on sekiz yaşını doldurduktan sonra istersen Amerikan pasaportu alabileceksin."

"Bunu yapmak ya da *onu* gibi bir planım yok." Biyolojik annemin beni terk etmediğini bilmek garip bir şekilde yardımcı oluyor. Annen olunca daha farklı hissediyorsun.

"Keder güçlü bir duygudur," diyor Ma. "Verdiği karardan pişman olup olmadığını sık sık merak etmişimdir."

Göğsümden sert bir kahkaha yükseliyor. "Eğer karısının bu dünyada kalan son parçasından da vazgeçtiyse, bu pek de iyi bir evlilik sayılmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama koşulları bilmiyoruz. Belki de bir çocuğu tek başına büyötmeye gücü yetmiyordu. Belki de senin sevgiyle büyümen için en iyi seçeneğin seni vermek olduğunu biliyordu. Bunun pek çok nedeni olabilir."

"Sanırım bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz çünkü beni istemeyen bir adamı aramakla hiç ilgilenmiyorum."

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bu senin seçimin, Dillon. Sadece bilmeni isterim ki, herhangi bir zamanda fikrini değıştirirsen

gelecekte seni destekleyeceğiz. Bize zarar verme korkusuyla kendinizi geri çekmeyin."

Biyolojik babamı bulmak istemediğimi söylerken yalan söylemiyorum. O bir pislik ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama zaman zaman bunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onu aramamamın bir diğer nedeni de annem ve babam. Onları bu şekilde incitemezdim. Ailemle çok fazla sorun yaşadım ama onlar her şeyimken benim için yeterli olmadıklarını hissetmelerini asla istemem.

Onlar adım atmasaydı hiçbir şeyim olmazdı ve onlara çok şey borçluyum.

Ellerinde kalan bu acınası evlattan çok daha fazlası.

En azından beni bir hiçmişim gibi fırlatıp atan adamın peşinden gitmeyerek onları onurlandırabilirim.

Yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sana olan sevgimize ve senin bize olan sevgine güveniyoruz ve neye ihtiyacın varsa, onu alacaksın. Tek istediğim, sürece başlamadan önce bize söylemen." Zarfı dolabımın çekmecesine yerleştirdi. "Bunu güvende tut. Fikrini değiştirirsen diye."

"Yapmayacağım."

Gülümsüyor, elimi tekrar sıkıyor. "Daha gençsin, Dillon. Bunu düşünmek için bolca zamanın var." Eğilip alnımdan öpüyor. "Akşam yemeğinden önce dinlenmelisin. Uyumakta zorlandığımı biliyorum."

"Denerim." Yorganın altına giriyorum ve o da beni küçükken yaptığı gibi yatırıyor. Saçlarımı alnımdan geriye doğru süpürürken, hayran bakışları donmuş tüm parçalarımı ısıtıyor.

Seni seviyorum.

Kalbim annem için hissettiklerimle dolup taşıyor ve bunu ona söylemek istiyorum. Bunca zaman sonra bu sözleri söylediğimi duymanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama bir türlü çıkmıyor. İçimde kırılan her ne varsa iyileşme belirtisi göstermiyor. Acı, pişmanlık, hayal kırıklığı ve hüsrarla birleşiyor. Annem için çok daha iyi olmak istiyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Tamam, aşkım. Dinlen. Yemek hazır olduğunda Ro'yu seni alması için göndereceğim." Elimi bırakarak ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Annem durup arkasını döndü ve bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Biyolojik babanla neden tanışmak istemediğini anlıyorum ama ben ona her zaman minnettar oldum." Gözleri cam gibi oldu. "Eğer benim oğlum olmasaydın

o kararı vermemiş olsaydı. Eğer farklı bir karar vermiş olsaydı hayatım sonsuz derecede daha az parlak olurdu. Bunun faydası olur mu, zararı olur mu bilmiyorum ama sadece bilmeni istedim."

I Uyumuyorum ama yorganın altında kalıp annemin az önce söylediği her şeyi düşünüyorum. Şanslı olduğumu biliyorum. Her ne kadar ailem beni zaman zaman kızdırsa da, onlar gerçekten iyi insanlar ve ben çoğunlukla mutlu oldum. İçimde bir şeylerin eksik olması onların suçu değil. Onları suçlu hissettirmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. gibi onlar sorumlu Çünkü onlar Hayır. Ben sadece işlevsiz. Çekirdeğin olması gereken yerde bir delik olan pürüzlü parçalardan oluşan bir yamalı bohça. Bu konu hakkında konuşmamamın nedenlerinden biri de bu. hep bir sızı var, sanki hayati bir parçam eksikmiş gibi. Çok mutlu olduğum zamanlarda bile, hala orada -İçimi kemiren sürekli bir sızı. Bunun ne anlama geldiğini ya da düzeltilebilir olup olmadığını bilmiyorum ama var olduğu sürece kendimi bütün hissetmiyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Kelly Rogers'ın odama girdiğini görünce gözlerimi kocaman açarak arkamı dönüyorum. Sırıtarak halı kaplı zeminde bana doğru ilerlerken doğrulup ona bakıyorum. "Ne oluyor, Kelly?"

"Selam, Dillon. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Okulda herkes çok endişeli." Sanki birinin evine davetsiz girmek sıradan bir şeymiş gibi sıska kıcını yatağımın üzerine koydu.

Kız kardeşime ya da Cillian'a ulaşmak için beni kullanmaya çalışmadığı sürece neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ash ondan nefret ediyor çünkü zaman Cill'in peşinde bir köpek yavrusu gibi dolaşıyor ve benim için bir sürtük oldu.

Kız kardeş. Diğer kızların erkeklerinin peşinden gitmesi ve her fırsatta ortalığı karıştırmasıyla ünlüdür.

"Buraya nasıl çıktın?" Annemin onun yukarı çıkmasına izin vermesine imkan yok. Kızların odama girmesi yasak ve ben de bu kurala uymakta bir sorun görmüyorum. Bunun yerine onları becermek için oyun ahırına ya da bando binasına götürüyorum.

"Ön kapı kilitli değildi ve annen mutfakta meşguldü, ben de gizlice buraya geldim." Kıkırdıyor ve çıkardığı ses paslı çivilerin derimi kazıması gibi.

"Gitmen gerek Kelly."

"Sana hediyeni vermeden olmaz."

Şimşek hızında bir hareketle yorganımı sıyrıyor, eşofman altımın kemerini kavıyor ve kadar indiriyor.

Flaş haber, boxer giymiyorum.

"Kelly, hayır." Aletimi tutmak için hamle yaparken elini geri ittim.

"Sana sakso çekmeme izin ver, Dil. Aklını kaçırmış olmalısın ve Bu seni acıdan uzaklaştırır."

"Gezegendeki son kız olsan bile bana dokunmana izin vermezdim," diye çıkışıyorum, altımı tekrar yukarı çekip sarkık aletimi örtüyorum. Bu kızla ilgili hiçbir şey beni tahrik etmiyor ve bunun çok şey ifade ettiğini söyledimde bana güvenin çünkü beni sertleştirmek için fazla bir şey gerekmiyor. "Sözlerim ya da yumuşak sikim sana çok ince geliyorsa, ikimiz de seninle birlikte olmaya hiç ilgi duymuyoruz. Senin iğrenç dudaklarının sikime yaklaşmasına izin vermektense Jamie'den bana sakso çekmesini istemeyi tercih ederim, o yüzden siktir git ve bir daha sakın geri gelme."

"Bu kadar kaba olmana gerek yok." Ayağa kalkarken ellerini yumruk yaptı. "Sen nankör bir sik kafalısın ve ben sadece yaralı olduğun için yardımsever davranıyordum. Normal şartlar altında senin hastalıklı sikine dokunmazdım," diye yalan söylüyor.

"Evet, her neyse. Siktir git."

Odamdan çıkmadan önce orta parmağını bana doğru itiyor ve arkasından kapımı çarpıyor.

İyi ki kurtulduk.

Ertesi gün, Ro bana onun odasına daldığını, dizlerinin üzerine çöktüğünü ve ayrılmadan önce ona ilk oral seksini yaptığını söyledi. Manipülatif küçük sürtük. Ro bana onun ağzına boşalmaya başladığında nasıl paniklediğini anlattığında kıcımla güldüm, bu yüzden akışın ortasında geri çekildi

yüzünü döl yağmuruna tuttu ve birazını gözüne kaçırdı. Onu azarlayarak ve tüm O'Donoghue erkeklerine küfrederek odadan çıktı.

Karma'nın en iyi örneği idi ve bunu daha fazla hak eden bir kız olamazdı. Ro, Ash ve Kelly arasındaki husumetin farkında değildi ve şimdi kendini kötü hissediyor. Ona bunu unutmamasını ve bir daha bir şey yapmaya kalkarsa ondan uzak durmasını söyledim.

Ro ve ben Ash'in bilmesine gerek olmadığına ve bunu mezara kadar bir sır olarak saklayacağımıza karar verdik.

"Donuyorum dostum," diyorum Conor'a, ısınmak için ellerimi birbirine sürterek ve keşke yanıma fazladan battaniye alsaydım diye hayıflanarak. Kasım ayının ortasında bir şarkı yazma seansı için Killiney Hill'e gitmeye karar vermek saçma bir karardı. Bu benim fikrimdi çünkü buraya gelip düşünmeyi seviyorum ve bunun yaratıcılığımızı harekete düşündüm. Günün geç saatlerinde, aileler ve çocuklar gittikten sonra geldik ve tek düşüncemiz yanımızda birkaç meşale, bira ve ot getirmektir. Bir dahaki sefere uyku tulumu, yiyecek ve çadır getireceğim. "Sence büyükbaban bizi daha erken alabilir mi?"

Başını sallıyor. "Dokuza kadar işten çıkmıyor." Uzun, dağınık siyah saçlarının rüzgârla savrulan telleri yüzünü perdeliyor. "Bir fırt daha çek." Esrarı bana geri uzatıyor.

Yemin ederim Conor'ın her şeye cevabı bu.

En kötü mavi top vakası bende. *Bir fırt çek.* Bu lanet makaleyi yazamıyorum. *Bir fırt çek.*

Cill ve Ash'ilişki draması kafamı kurcalıyor. *Bir fırt çek.*

Ama belki de bir şeyler bulmuştur. Sürekli kafası dağınık ama müthiş bir bas gitarist ve iyi bir şarkı yazarı. Birlikte iyi şarkı yazıyoruz ve şimdiden bir albüme yetecek kadar şarkı yazdık. Birlikte armoniyi buluyoruz ve genellikle sözleri ekleyen ben oluyorum, ancak Conor takıldığında devreye giriyor ve onun katkısı her zaman yerinde oluyor.

"Ne tür bir bok yazdığımızı Tanrı bilir," diyorum otu alıp uzun bir nefes çekerken.

"Bob Dylan şarkılarını kafası iyiyken yazdı," diye yanıtlıyor Conor bağdaş kurup otururken. "Bir sürü sanatçı en iyi şarkılarını kafaları iyiyken yazıyor. Uyuşturucu ve müzik, fıstık ezmesi ve reçel gibi birbirine yakışıyor."

"Sen öyle diyorsan." Biralarımızı yudumlarken elimizdeki esrarı bir ileri bir geri dolaştırırken sırtıyorum. Bir kış gecesi Killiney Hill'in tepesinde kışımızın donmasının tek iyi yanı biranın güzelce soğutulmuş olması.

Yeni bir parçanın melodisi üzerinde çalışırken gitarlarımızı çalıyoruz. Sonra Conor büyükbabasından yolda olduğunu söyleyen bir mesaj alıyor, biz de toparlanıp otoparka doğru yürümeye başlıyoruz.

"Herkesin içinde asla itiraf edemeyeceğin, sevdiğin bir şarkı var mı?" Karanlıkta engebeli patikada tökezlememeye çalışırken Conor soruyor.

Düşünmeme bile gerek yok. "Savage Garden'dan 'I Knew I Loved You'."

"Neden?"

"Şarkı sözleri ve arkasındaki duygu. Kişisel olarak bende yankı uyandırıyor."

"Nasıl?" Önüne çıkan dalları fırçalıyor ve ben de yüzüme bir ağaç kabuğu parçası gelmemesi için başımı eğiyorum.

Belki biradan, belki yarı taş kesilmiş halimden, belki de Conor'ın ona anlattıklarını kimseye söylemeyeceğinden emin olduğumdan, ama kendimi hiç tereddüt etmeden konuşurken buluyorum. "Hayatım boyunca içimde bir boşluk varmış gibi hissettim. Sürekli bir tamamlanmışlık hissi arıyorum - bütün hissetmek için ihtiyacım olan eksik parçalar. Bu sözler özellikle benim için yazılmış olabilir ama bundan daha fazlası var. Kaderin dışarıda bir yerde sahiplenilmeyi beklediği fikri. Aradığım şeyin orada bir yerde olduğuna dair bana umut veriyor. Kendimi bu kadar boş hissetmeyeceğim bir zaman olabilir. *Yeterli* olduğum bir yer." Dar patikadan çıkıp otoparkın arka tarafına geldiğimizde omuz silkiyorum. "Bu sadece benimle konuşuyor."

"Birini hayata döndürmek istiyorsun," diyor, geniş boş alanda bize doğru gelen farlara doğru yürürken başını sallayarak.

"Şarkıyı biliyor musun?" Savage Garden akranlarım arasında güncel ya da havalı bir seçim değil ama Conor her zaman kendi ritmiyle dans etmiştir.

"Müzik benim tek yoldaşım. Bilmediğim pek bir şey yok."

"Boşluğu biliyorsun, değil mi?"

Durdu ve nadir görülen berrak bir bakışla bana döndü. "Ben karanlığın ta kendisiyim. Bu kesin."

"Ne oldu?" Merakımı yenemeyip soruyorum. Normalde burnumu sokan biri değilimdir.

"Belki bir gün sana anlatırım." Büyükbabasının arabasına doğru yürümeye başladı ve ben de ona ayak uydurdum.

Elini kapının koluna dayamış, yan gözle bana bakıyor. "Umutlarını yıldızlara bağla, O'Donoghue. Benim için çok geç olabilir ama sen hâlâ uzaya gitmek için çantayı hazırlayabilirsin."

Da'nın paslı kahverengi 4x4'ü dışarıda gürültülü bir şekilde durduğunda ahır temizliyordum.

"Dillon," diye sesleniyor ve ben de yaptığım işi bırakıp koşarak girişe gidiyorum. Babam sürücü tarafındaki camdan dışarı eğildi. "Atla. Üst sahadaki çit için yardımına ihtiyacım var."

"Shane'in bu konuda yardımcı olduğunu sanıyordum?" Her ne kadar kardeşim çiftliği işletmenin ticari yönünü yönetiyor olsa da, o da çok beceriklidir ve büyük tarlanın etrafındaki çürümüş ahşap çitlerin bazılarını değiştirmek için Da ile birlikte çalıştığını biliyorum.

"Fiona bugün kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden ona bakmak için evde kaldı." Shane bize daha geçen hafta uzun süreli kız arkadaşını hamile bıraktığını söyledi. Bebek gelecek yıl doğacak. Benim için olmazdı ama Shane bok içinde bir domuz kadar mutlu. Annem büyükanne olacağı için çok heyecanlı ve bu onu kederinden uzaklaştırmaya yardımcı oluyor.

Yaşlı adamın yanına tırmanıyorum ve yola çıkıyoruz. Geniş çiftliğimizin arka tarafına doğru engebeli patikada ilerlerken arka planda country müzik çalıyor. Babam konuşmuyor, ama bu onun tarzı. Beni hemen işe koyuluyor, panelleri sabitlerken direkleri yere çakıyor. Tekrarlayan bir iş ama beyni rahatlatıyor. Buradaki tek ses ağaçların arasından gelen rüzgarın hışırtısı, kuşların aralıklı cıvıltısı ve İki çekiç darbesi ve kendi düşüncelerimin çılgılığı.

Annemle geçen ay yaptığımız küçük konuşmadan bu yana biyolojik ailem ve onun söyledikleri hakkında çok düşündüm. Annemi hiç tanıma fırsatım olmadığı için büyük bir üzüntü duyuyorum. Amerika'nın hangi bölgesinde doğduğumu ve hayatımın nasıl geçtiğini merak ettim.

orada büyümüş olsaydım nasıl olurdu? Hala müziği bulabilir miydim? Biyolojik ebeveynlerimden biri müzisyen miydi? Bu çağrıyı oradan mı alıyorum? Hala içimde bir sızı hisseder miydim? O kayıp parça hiç tanımadığım annem mi? Suçluluk duygusu her zamanki gibi bu düşünceyle boğazıma dolanıyor ve sanki bu korkunç düşünceyi beynimden söküp atabilecekmiş gibi balyozu daha sert sallıyorum.

Dünyanın en iyi annesine sahipken, içimdeki bu boşluğun bana hayat veren kadını özlemekten kaynaklandığına inanmak istemiyorum. Böyle bir şeyi düşünmek bile anneme saygısızlık gibi geliyor. Hissettiğim boşluğun sebebi bu olamaz. Ama beni hiç düşünmeden terk eden o hıyar için acı çekmediğimden eminim.

İki ay sonra on yedi yaşına gireceğim ve teyzemin ajanstaki arkadaşıyla nereden geldiğimi bulmamı sağlayacak bir konuşma başlatabilirim. Fikrimi değiştirmedim ama bir parçam o adamla yüzleşmek ve ona *nedenini* sormak istiyor. Neden beni bu kadar kolay gözden çıkardı? Neden ölmeden önce karısıyla birlikte yarattığı değerli bir şey olarak bana tutunmak istemedi? Belki de evlilikleri Jay'in ebeveynlerinin evliliği gibiydi - tamamen boktan bir evlilikti ve o da bunu kalıcı olarak sona erdirmek için iki kere iki dört eder bir fırsat gördü.

Bilmiyorum.

İşte sorun da bu.

Ya bu ağrı gerçeği kaçırdığım içinse? Tüm cevaplara sahip olmadığım sürece bu acı hep var olacak mı? Umutsuzca ihtiyaç duyduğum kapanışı bulmama yardımcı olacağı umuduyla risk almalı ve öğrenmeli miyim?

Bilmiyorum.

Babamla birlikte sessizlik içinde çalışarak tarlada ilerlerken dalgın bir şekilde başka bir yere çekiçle vuruyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama en azından kendi kafamda bir tür çalışma yapıyorum.

"Bu gecelik bu kadar yeter." Babam elini omzuma sıkıştırıyor. "İyi iş," diyor, yaptıklarımı hayranlıkla seyrederken.

El emeği konusunda iyiyimdir. Ellerimi iyi kullanırım. Onları meşgul etmeyi severim. Müzik, İngilizce, tarih ve ahşap işleri okulda sevdiğim ve çaba sarf ettiğim tek dersler.

Annemle şu anki tartışmamız İrlandaca üzerine. İrlanda'dan ayrılmak için İrlanda sınavına girmeyi planlamadığım için İrlandaca dersine gitmeyi bırakmak istiyorum. Teknik olarak kanunen bir zorunluluk ve İrlanda'daki bazı üniversitelere gitmek istiyorsanız buna ihtiyacınız var. Ama üniversiteye gitmek benim için söz konusu bile değil.

Trinity'de tarih okumayı kısa süreliğine düşünmüş olsam da. Kendimi orkestraya ve müziğe adadım ve bu değişmeyecek. Şu anda beşinci sınıftayım ve bir buçuk yıldan biraz fazla bir süre sonra final sınavlarıma gireceğim. Sınava girmeyeceksem İrlanda dersine gitmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Ama annem ve okul yönetimi işi yokuşa sürüyor ve beni gitmeye zorluyorlar ki bu çok aptalca ve zamanımı tamamen boşa harcamak demek.

Da'ya fazla malzemelerimizi aracın arkasına yüklemesinde yardım ediyorum ve akşam yemeği için eve doğru yola çıkıyoruz.

"Yardıma oldu mu?" Eve girip temizlenmek için üst kata çıkarken babam soruyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"En iyi düşüncelerimi temiz havada, ellerimi meşgul ederek yapıyorum." Omzumu sıktı. "Yapılacak daha çok eskrim var evlat, eğer ihtiyacın varsa."

"İ seni uyarmıştım, Doyle. Kız kardeşime zarar verirsen ne olacağını söylemiştim." Oyun ahırımızda yerde yatan Cillian'ın yan tarafına şiddetli bir tekme indirdim. Jamie ve ben onu buraya sürükledik.

Bugün kız kardeşimin kalbini ikinci kez kırdıktan sonra evimden ayrıldı.

Ash'in yıkılmış yüzü zihnimde yeniden canlanıyor. O küçük sürtük Kelly, Ash'in erkek arkadaşının bebeğine hamile olduğunu söyledikten sonra bu sabah okul koridorunda acı içinde ağlamasını yaşadığım sürece asla unutmayacağım. Bu en kötü ihanetti ve eşimin -şimdi eski eşim- kız kardeşime söyleyecek cesareti bile bulamaması tabuta çakılan son çivi oldu. "Ne cüretle o sürtükten öğrenmesine izin verirsin!"

"Ash'i seviyorum ve bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim!" Cill yalvaran gözlerle bana bakıyor, yüzü çoktan morarmış.

Kaburgalarına bir vahşi tekme daha attım, kırdığımı umuyordum. "Kelimenin anlamını bile bilmiyorsun!" Kükrüyorum.

Cill benimle Jamie'nin arasında yerde cenin pozisyonunda kıvrılıyor, inliyor ve sürekli üzgün olduğunu tekrarlıyor.

"Özür dilemek bir bok ifade etmiyor, sik kafalı." Jamie taşaklarına hızlı bir tekme atıyor ve Cillian hıçkırıklara boğulmadan önce acı içinde uluyor.

Çok zavallı bir pislik.

Çömelip, hırpalanmış suratına bakıyorum. "Ash her zaman senin gibiler için fazla iyiydi." Burnuna yumruk attım ve şişmiş burun deliklerinden kan fışkırdı. Bırakalım da çirkin bir pislik gibi görünerek evlensin. Çenesinden tutarak bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum. "Kelly onunla kıyaslanamaz bile. O sürtük yatak odama gizlice girdi ve sikimi emmeye çalıştı. Ona defolup gitmesini söylediğimde, gidip Ro'nun sikini yaladı. Kız kardeşimi işte böyle bir kızla aldattın."

"Ash'in liginde olmadığını biliyorum! Her şeyi ettim."

Yüzyılın yetersiz ifadesi. "Umarım o amcığın yanında perişan olursun çünkü bunu hak ediyorsun."

"Bir hataydı," diye mırıldanıyor, kolunu ortasına sararak. "Kilitlenmişim ve o bana saldırdı. Ertesi gün ne yaptığımı anladığımda kendimi hasta hissettim. Kelly bana hamile olduğunu söylediğinde panikledim. Onu kürtaj yaptırmaya ikna etmeye çalışıyordum. Ash'e söyleyeceğini hiç düşünmemiştim, yemin ederim."

Gerçekten tam bir baş belası. Kelly bebeği aldırıyorsa Ash'e hiçbir şey söylemezdi. Beni hasta ediyor. Bu otuzbirciyle nasıl arkadaş olabildim?

"Artık bir önemi yok." Jamie onun suratına bir tokat atar ve Cillian bağırır. "O sürtükle evlenmeyi kabul ettin. Bu da senin ne kadar zavallı bir pislik olduğunu gösteriyor." Jay botunu Cill'in bacaklarının arasına sertçe bastırıyor ve Cill acı içinde haykırıyor.

"Ash şimdi görmüyor ama sen ona bir iyilik yaptın. Artık düzgün bir adam bulabilir, layık birini," diyorum yüzüne tükürerek. "Sen bir pisliksin, Doyle. Aldatan bir pislik olduğun için sana teşekkür etmeliyiz ama ben sana hiçbir şey için teşekkür etmiyorum."

Sessiz bir iletişimle Jay'e başımı salladım. Her ne kadar o pisliğin ağzını burnunu kırmaya devam etmek de, Cillian Doyle için hapis yatmayacağım. Kız kardeşimin bana ihtiyacı var ve benim önceliğim o. Sümüklü piçi kollarından tutup kaldırıyoruz. "Ash'ten uzak dur, Cillian,"

diye uyarıyorum onu kapıya doğru sürüklerken. "Eğer onu gibi seviyorsan, onu rahat bırakacaksın. Onu incittin. Yeterli. Tüm teması sonlandır. İyileşmesinin tek yolu bu."

Onu ahırın dışındaki toprağın üzerine atarken Jay, "Bize bir daha senin için gelmemiz için bir sebep verme," diyor. "Bir dahaki sefere sana bu kadar kolay davranmayacağız."

Cillian'ı evinin önünde bıraktıktan sonra Shane'in Beamer'ına atladık ve Cill'in titiz annesi dışarı çıkıp bize kızmadan önce oradan siktir olup gittik. Shane gurur ve neşe kaynağını ödünç almama pek sık izin vermez ama annemin Cillian'ın durumunu görmesini istemiyordu. Cill'in değerli arabasını kirletmesine izin vermeyecekti ve benim de o pisliği bagaja tıkmak gibi bir derdim yoktu. Bok kafalı için yeterince iyi.

Bir Kawasaki için para biriktiriyorum ve artık ehliyetim var ve yasal olarak araba kullanabiliyorum, kendi tekerleklerime sahip olmak için sabırsızlanıyorum.

Önce Jamie'yi evine bırakıyorum, motoru ön tarafta durduruyorum çünkü bazı temel kurallar koymam gerekiyor. "Bir şey söylemem gerek." Arkadaşıma bakıyorum.

"Eğer bu Ash ile ilgiliyse, söylenmesine gerek yok."

"Öyle." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Kız kardeşim tamamen yasak bölge, Jay. Ondan daha önce hoşlandığını biliyorum ve bunun onunla birlikte olmak için bir fırsat olmadığını bildiğinden emin olmak istiyorum."

Bana kızgın bir bakış fırlattı. "Bana biraz kredi ver, Dil." Bana ters ters bakarken yeni kaş piercingini çekiştiriyor. "Kızın kalbi kırıldı ve ben bencil bir pislik değilim."

Olmadığını biliyorum. Ash için de yeterince iyi değil. O da benim gibi bir av köpeği. "Sadece şu andan bahsetmiyorum. Sonsuzluktan bahsediyorum, Jamie." Boynunun arkasını tutarak alnımı onunkine bastırıyorum. "Sen benim kardeşimsin, Jay. Senin için yapmayacağım şey yok ama Ash bir istisna. O senin için doğru kişi değil dostum." Geri çekiliyorum. "Beni duyuyor musun?"

Kızgın görünüyor. Birkaç gergin vuruştan sonra omuzları gevşiyor ve iç çekiyor. "Seni anlıyorum Dil ve bu bir sorun olmayacak. Tamam mı?"

Başımı salladım, rahatlamıştım. "Beni desteklediğiniz ve bizim tarafımızı tuttuğunuz için teşekkürler."

"Bunun için bana teşekkür etme. Ben her zaman O'Donoghue takımındayım." Parmakları kapının koluna dolanırken bana şeytani bir gülümseme gönderiyor. "Ayrıca, yıllardır o pisliğin ağzını burnunu kırmak için can atıyorum. Bunu hak etmişti." Arabadan iniyor ve eğiliyor. "Yardım edebileceğim başka bir şey olursa, haberim olsun."

"Beni öldürüyorsun Ash," diyorum yatak odasına girdiğimde onu yatağının üstüne kıvrılmış, Cillian'ın geçen ay Funderland'da onun için kazandığı dev oyuncak ayıyı kucaklamış ve dünyanın sonu gelmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken buluyorum. Hareket etmiyor, beni tanımıyor ya da ağlamayı kesmiyor. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa, onun yanına uzandığımda ağır bir iç çekiş dudaklarımı yırtıyor. Kollarımı arkadan kısıyarak onu kendime yaklaştırıyorum. "O senin gözyaşlarına layık değil. O seni asla hak etmeyen boktan bir insan."

Ash daha çok ağlıyor ve ben de susup ona sarılmaya karar veriyorum. Birkaç dakika sonra arkasını dönüyor, yüzünü göğsüme gömüyor ve hıçkırmaya devam ediyor. Çaresiz hissederek başının üstünü öpüyorum. Onun acısı benim acım. Göğsüm sıkışıyor ve ellerim eski sevgilisini dövmek için yeniden kaşınıyor. Umarım fiziksel acı çekiyordur. Kız kardeşime yaşattığı ıstırap yüzünden acı çekmeyi hak ediyor. Haziran'daki bitirme sertifikasına yaklaşırken ihtiyacı olan son şey bu. Benim aksime Ash üniversiteye gitmek istiyor ve Trinity'ye gitmeyi kafasına koymuş. Eğer Cillian bunu mahvederse, o siki ayaklarımın altına alırım.

Ash ağlarken gömleğime yapışıp onu ıslatıyor. Bir insanın bu kadar ağlayabileceğini bilmiyordum. Saçlarına öpücükler kondururken ve bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken kendimi işe yaramaz hissediyorum. Başka ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

"Dil," diye mırıldanıyor bir süre sonra, çenesini kaldırıp kırmızı şiş gözlerle bana bakarken. "Durdur şunu," diye yalvarıyor hıçkırıklarla. "Gitmesini sağla." Bir elini göğsüne vuruyor. "Çok acıyor."

"Senin için tüm acıyı ve ıstırapı kaldırabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım Ash."

Ruhunu parçalayan çığlıkları yatak odasının duvarlarında yankılanıyor. "Bunu bana nasıl yapabildi?"

"O bencil bir korkak ve sadakatsiz bir pislik. Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Ölmek istiyorum," diye feryat ediyor ve bana sarılırken tüm vücudu titriyor.

"Hayır Ash. Sakın bunu söyleme."

"Bu beni öldürüyor Dil," diyor tiz bir ses tonuyla. "Rüyalarımnda her zaman onun bebeğini taşıyan ve koridorda ona doğru yürüyen *bendim*. O lanet entrikacı, çıkarıcı, sürtük kaltak değil!" Bir kez daha gözyaşlarına boğuldu ve Ash'in bana ihtiyacı olduğu gerçeği olmasaydı Cillian Doyle'u bir kez daha ziyaret eder ve onu diri diri gömme sözümü yerine getirirdim. Şu anda, gerçekten cinayet işleyebileceğimi düşünüyorum. Kız kardeşime bunu yaptığı için onu parçalara ayırmak istiyorum.

"Birbirlerini hak ediyorlar. Bırakın birlikte cehennemde çürüsünler." Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve alnından öpüyorum. "Bunun dünyanın en kötü şeyi gibi hissettirdiğini biliyorum Ash, ama bunu atlatacaksın. Onu unutacaksın. Dışarıda senin için daha iyi biri var. Sana olduğun gibi davranacak harika biri. Bu, bir gün doğru kişiyi bulman için oldu."

"Ona zaten sahiptim," diye hıçkırıyor, minik elini ıslak gömleğime sokuyor. "O benimdi. Sonsuza dek benim olacaktı."

Ben aynı fikirde değilim. Bu ikisi sadece Splitsville'e doğru gidiyorlardı, ama bu fikrimi dile getirmiyorum. Artık beni duymayacak. Hiçbirini duymayacak. Bu yüzden çenemi kapatıp düşüncelerinden arınmasına izin veriyorum, ona sarılıyorum ve bildiğim tek yolla onu rahatlatıyorum.

Önümüzdeki birkaç ay zor geçecek. Bir yandan, grupla işler iyi gidiyor ve Bray Harbor'daki bir barda Cuma geceleri düzenli bir yerimiz var. Setimiz çoğunlukla cover şarkılardan oluşuyor, ancak üç tane de kendi parçamızı çalışıyoruz ve bunlar çok beğeniliyor. Ancak kalbi kırık kız kardeşim gözlerimin önünde parçalanırken müzik yapmak için para aldığımız gerçeğinin tadını çıkarmak zor.

Kelly denen kaltak, büyüyen göbeğine dikkat çekmek için dar, üniformasız kıyafetler giyerek okulda dolaşıyor, kolunda Cillian var, her fırsatta onu mıncıklıyor, sırf böbürlenmek ve kız kardeşimi kızdırmak için. Geçen hafta Kelly okul kantininde Ash'in dinleme mesafesinde olduğunu bile bile yüksek sesle düğün planlarından bahsetmeye başladığında hamile bir kıza vurmama ramak kalmıştı.

Ash o zamandan beri okula dönmeyi reddediyor ve annemle babam onun için gerçekten endişeleniyor. O günden beri neredeyse hiç kitap açmadı.

Ocak ayının sonunda tüm bu olaylar patlak verdiğinde, okula gitmediği ve ödevlerini teslim etmediği için başı sürekli beladaydı.

Ash odasından sadece ev işlerini yapmak ve yemek yemek için çıkıyor, ancak çoğunlukla yemeğini seçiyor ve kesinlikle çok zayıf görünüyor. Ona çikolatalı protein karışımlarımdan yapıyorum ve içmeye zorluyorum, böylece en azından biraz beslenmiş oluyor. Arkadaşlarıyla konuşmayı ya da onlarla görüşmeyi reddediyor ve Toxic Gods'a olan tüm ilgisini kaybetti. Bunun yerine, odasında saklanıyor, hüzünlü şarkılar dinliyor, daha da hüzünlü filmler izliyor ve Cillian'ı sosyal medyada kevaşe nişanlısıyla takip etme nöbetleri arasında onun ve Cillian'ın fotoğraflarına bakıp ağlıyor.

Cillian o son günden beri onunla konuşmaya çalışmadı ve en azından onun için bir şey yapmasına sevindim. Hâlâ onun etrafında dolanıyor olsaydı çok daha kötü olurdu.

İçeri alacağı tek kişi benim. Ash diğer herkesi uzaklaştırıyor. Onun yanında olmak istiyorum ama yemin ederim bir kez daha *The Notebook*' izlemek zorunda televizyonu camdan aşağı atacağım. Ve sanırım naneli çikolatalı dondurmaya karşı kalıcı bir nefret geliştirdim. Haftalar boyunca Ash'in yediği tek şey buydu, ben de karton karton aldım çünkü onun için ne kadar kötü olsa da boş bir mideden daha iyidir.

"Kalk," diyorum Cumartesi sabahı, yorganı geri çekerek. Biraz sert sevginin gerekli olduğuna karar verdim. Kız kardeşimin bu bok kafalı yüzünden hayatını heba etmesine daha fazla seyirci kalmayacağım.

"Git buradan, Dil." Yorganı pijamalı bedeninin üzerine geri çekiyor. Sesi tüm duygulardan yoksun ve onu böyle görmek beni çok incitiyor.

"Bugünün ne olduğunu bildiğini biliyorum." Gardırobuna gidip birkaç kıyafet aldım.

"İşte bu yüzden bugün bu odadan çıkmıyorum."

"Kalk lan ayağa." İç çamaşırlarını ve çoraplarını almak için soyunma odasına doğru yürümeden önce kot pantolonumu ve siyah kapüşonlu tişörtümü yatağın üzerine atıyorum. "Aisling O'Donoghue her zaman son sözü söyler ve kız kardeşimin o hilekâr hıyarla kaşar sürtüğünün yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin vermesine imkân yok." Eşyalarını yatağın üzerine fırlattıktan sonra üzerine eğilip yüzümü onunkinin içine sokuyorum. "Kalbinin kırıldığını biliyorum ama bu sen değilsin. Siktir et onları Ash. Onlar

Gözlerindeki tüm ışığı emecekler. Senden yeterince şey aldılar ve şimdi ödeşme zamanı."

Gözlerinde küçük bir kıvılcım parlıyor ve içimden havayı yumrukluyorum. "Aklında bir şey mi vardı?"

"Kalk ve öğren."

Hadi Ash. Sessizce dua ediyorum, kardeşime savaşçı ruhunu bulması için yalvarıyorum. Eğer bunu yapamazsa, zaten zorladığımdan daha fazla zorlamayacağım. Jamie, Jono ve ben gerekirse bunu tek başımıza yapmaya hazırız ama kesin olan bir şey var: Cillian Cheating Doyle ve Kelly Slutface Rogers bugün O'Donoghue'ların gazabına uğramadan evlenmeyecekler. Bundan emin olabilirler.

"W Ne yapıyorsun?" Ben tek başıma düğün arabasının arkasına dolanırken Ash fısıldıyor, Jamie ve Ash'i yumurta atmaya devam etmeleri için bırakıyorum gümüş Rolls Royce yakında olacak

yeni evliler gün için kiraladı.

"Son bir dokunuş ekliyorum." Birkaç patatesi egzozun içine sokarken sırtıyorum ve bir sopayla onları borudan yukarı, gözden uzak bir yere itiyorum.

"Jono az önce mesaj attı," diyor Jamie, son yumurtayı çatının tepesine fırlatırken. "Arabayı geri götürmemiz gerekiyor."

Düğün şoförü, büyük bir kumarbaz olarak tanınan yerel bir adamdır. Her zamanki yöntemi, tören yapılırken arabayı kilisenin dışında bırakmak ve bahisçilere gitmektir. Bugünkü öngörülebilirliğine şükürler olsun. Jono zaten gişelerde bekliyordu ve o bakmıyorken cebinden anahtarları çıkarıp onlarla buraya koştu. Sonra da ona göz kulak olmak için geri koştu.

Neyse ki arabayı kiliseden yolun yukarısına ve küçük bir apartmanın yanındaki otoparkın arka tarafına sürdüğümüzde etrafta kimse yoktu. Gün boyunca burası hep boş oluyor ve kesintisiz ya da izleyici olmadan çalışabiliyoruz. Düğün günlerini sabote ederken yakalanmak hiç eğlenceli değil, ancak bunu yaptığımızı kesinlikle bilecekler. Yine de kanıt olmadan bir bok yapamayız. Ek bir önlem olarak hepimiz siyah kapüşonlular giyiyoruz ve yüzümüzün çoğunu kapatan bandanalar takıyoruz.

"Siz ikiniz eve gidin," dedim. "Ben arabayı geri sürerim ve biri beni görürse cezasını çekerim."

"Sanki yapacaksın da!" Ash inatçı başını sallıyor. "Eğer yakalanırsak, bu bok hepimizin olur." İşte benim top toplayıcı küçük kardeşim. Tüm o kalp kırıklığı ve acının altında hâlâ orada olduğunu bilmek güzel.

Jamie sırtıyor ve ona sarılıyor. "İşte benim kızım."

Kaşlarım anında çatıldı. Jamie, Ash'i bırakıp yolcu koltuğuna geçerken bana ters ters bakıyor. Ash arkaya geçerken ben direksiyonun arkasına tırmanıyorum. "Bir sürprizleri daha olacak," diyor Jamie, Ash'e geniş bir sırıtışla bakarak.

Motoru çalıştırdım ve köşeden geri döndüm.

"Kuzenim Elaine onların düğün pastasını yaptı," diye açıklıyor, "ve ben de o pastayı yaparken onu ziyaret ettim ve o odadayken karışıma müshil ekledim."

Apartmanın kapısından içeri girerken kahkahayı patlattım. "İyiymi, dostum."

Aynadan Ash'in gülümsemesini yakalıyorum. "Bu onları saatlerce korkutacak. Teşekkürler, Jay. Sen benim kahramanımsın."

İltifat tenine işlerken inliyorum ve o da Grammy kazanmış gibi parlıyor. En iyi arkadaşım ile tekrar konuşmak zorunda kalabilirim.

Kiliseye doğru ilerlerken "Ben de öyle sanmıştım," diye şaka yapıyorum.

"Sen benim kurtarıcımsın, Dillon," diyor sessizce. "Her gün yataktan kalkabilmemin tek nedeni sensin."

Ortam sakinleşiyor ve acı beni doğrudan kalbimden vuruyor. Kız kardeşim için bundan nefret ediyorum ve keşke her şeyi .

Seni seviyorum. Düşünüyorum ama tabii ki söyleyemiyorum. "Sen benim her şeyimsin Ash. Senin için her şeyi yaparım."

Aynanın ardından bana sulu bir gülümseme sunuyor. "Aynen."

İkimizin arasına bakarken Jamie'nin adem elması boğazında sallanıyor. O anda her şeyin çok ama çok kötü olduğunu anladı. Jamie'ye Ash'in mücadele ettiğini söyledim ama detayları bilmiyor. Ne kadar kötü olduğunu kimsenin bilmesini istemezdi.

"Ne yapıyorsun?" Ash arkada yere oturmuş, bir şişeden kırmızı şarap içerken koltuğa bir bez yayarken Jay kaşlarını çatarak soruyor.

"Deriye kırmızı şarap sürüyorum. Çok görünür olmasını istemiyorum, yoksa , ama sanırım ince bir kırmızı şarap tabakası yine de

beyaz elbisesinde harikalar yaratır."

"Bu çok şeytani." Jamie kıkırdar. "Onaylıyorum. Ama bana asla senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini hatırlat."

"Ya da benimkini." Ona niyetle yan gözle bakıyorum.

Gözlerini deviriyor ve Ash'i iş başında izliyor.

"Arabanın halini görünce otele bu arabayla gitmeyebilirler," diyorum.

"Oh, yapacaklar." Ben arabayı U dönüşü yaparken Ash arka koltuğa kırmızı şarabın kalanını sürüyor. "Bayan Doyle dindar olabilir ama özünde bir züppe. Beş yıldızlı bir otele eski Toyota'larıyla gitmelerine izin vermez. Arabayı görünce çılgına dönecek ama hemen harekete geçecek. Garajdan su getirecek ve şoföre yumurtayı temizletecek."

"Ama kırmızı ya da egzoz borusundaki sürprizden çok geç olana kadar haberi olmayacak." Jay kaşlarını sallar.

"İkisinden de nefret ediyorum, gerçekten nefret ediyorum ama bu onları öldürmeyecek ya da incitmeyecek..." Keskin bir nefes çekiyor ve alt dudağı titriyor. "Dumandan zehirlenmeyecekler, değil mi Dil?" Kiliseye yaklaşırken endişeli bakışları aynada benimkilerle buluşuyor.

Aslında bunu hiç düşünmemiştim ve doğrusu bilmiyorum. Buralarda yaygın bir eşek şakasıdır ve hiç kimsenin zehirlendiğini duymadım. Ama o sürtük hamile ve bebek masum. "Otel yakın ve araba yolda bozulabilir, bu yüzden büyük bir endişe olduğunu sanmıyorum. Ama şoföre isimsiz bir mesaj egzoz borusunda patates olduğunu söyleyeceğim, ne olur ne olmaz." Kimsenin ölmesini ya da hastalanmasını vicdanımda istemiyorum.

Motoru durdurduğumda Jay, "Hadi," dedi. "Dodge'dan siktir olup gidelim."

Arabadan kilisenin geçen birkaç araba yavaşlıyor ama durmuyorlar ve kim olduğumuzu bilmiyorlar çünkü hepimizin kapüşonları açık, bandanalarımız yüzümüzün çoğunu kapatıyor ve başımız eğik bir şekilde yolun karşısındaki siteye doğru koşuyoruz, sitenin sonundaki kestirme yoldan Lott Lane'e çıkıyoruz.

Diğerlerine devam etmelerini söylerken ben durup şoföre düğün arabası kiralama web sitesindeki iletişim formu aracılığıyla mesaj gönderiyorum, umarım mesajı doğrudan cep telefonuna gönderir. Sonra kız kardeşim ve en iyi arkadaşıma yetişmek için koşuyorum ve bazı tarlalardan geçerek

Yoldan oldukça uzaktaydı ve çiftliğimize arazimizin arkasındaki gevşek bir çitten giriyordu. Ash ve ben küçükken fark edilmeden çiftlikten gizlice kaçmak için burayı çok kullanırdık.

Yumruklarımızı havaya kaldırıp gülerек ve bağırarak Zehirli Tanrılar'ın ek binasına doğru ilerliyoruz; burada bandanalarımızı yakıyor ve düğün ekibinden herhangi birinin kaşlarını çatarak ve suçlamalarla buraya gelme ihtimaline karşı kıyafetlerimizi değiştiriyoruz.

"Kiliseden çıktıklarında ve arabalarını gördüklerinde orada olmayı çok isterdim." Jamie onun dizine vurur ve sıtır.

"Ya da lüks otelde arabadan indiğinde elbisesinin arkasında kırmızı şarap lekeleri olduğunda." Kıkırdıyorum. "Birinin bunu fark etmesi ne kadar sürer acaba?"

"Belki de daha sonra otele gizlice girmeli ve pasta kesildikten sonra ortalığın nasıl izlemeliyiz." Jamie yaptığı kelime oyununa kahkahalarla gülüyor ve bir şeyler yapmış olmak iyi hissettiriyor. Belki de büyük günlerini mahvetmeye çalıştığımız için aşağılık pislikleriz, ama o amcıklar bunu kendi başlarına getirdiler. Kalbi kırık kız kardeşimi bir arada tutmaya çalışmamın sebebi onlar.

Boğuk bir hıçkırık havayı yırtıyor ve eğlencemizi anında kesiyor.

Jamie ve ben kafalarımızı Ash'in oturduğu kanepeye çeviriyoruz. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, iki büküm olmuş, kendine sarılmış ve titriyor.

"Kahretsin, Ash." Kız kardeşim yıkılırken onu aldım ve kollarımın arasına aldım. "Sorun yok."

"Gerçekten değil." Daha fazla hıçkırarak ağlıyor. "Arabayı hurdaya çevirdiğimizi unutabilirim ama o hâlâ kilisede *ona* yemin ediyor."

"Her şey yoluna girecek, kardeşim." Bir elimle saçlarını düzeltiyorum. "Her zaman böyle hissetmeyeceksin."

Umarım.

Yani, nasıl hissettiği hakkında ne bilebilirim ki? Şimdiye kadar bir kuşa karşı hissettiğim tek şey sikimdeki duygulardı ve onlar da geçici ve tamamen hormonlara bağlıydı. Aşık olmanın ya da aşık olduğunu düşünmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü dürüst olmak gerekirse, bizim yaşımızda ne kadar aşık olabilirsin ki?

Ash'i eve yatağına yatırdıktan sonra bando provası için hazırlanmak üzere ek binaya dönüyorum.

Gitarlarımızı akort ederken Jamie sessizce, "Hâlâ bu kadar üzgün olduğunu fark etmemiştim," diyor.

"Parçalara ayrıldı, dostum." Gitarımın tellerini sıkarken sanki kalbimin etrafındaki görünmez telleri de sıkıyormuşum gibi hissediyorum. Ash acı çektiğinde, ben de acı çekiyorum. Bu kadar basit.

"Onu kanlı bir şekilde dövmeliydik," diyor kırpılmış bir tonda.

"Yine de olabilir," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Dillon! Hemen eve gitmeni istiyorum!" Annemin telefondaki panik dolu sesi kanımı beynime fırlatıyor. Arka planda çok fazla gürültü ve birden fazla yüksek ses var.

"Ne oldu?" Hemen gitarımı çıkarıp yere koyarak soruyorum. Jay, Conor ve Aaron'ın bugünlük antrenmanın bittiğini anlamaları için boğazıma bir kesme hareketi yapıyorum. Saatlerdir çalışıyoruz ve artık geç oldu.

"O senin kız kardeşin." Annemin sesi çatlar.

Endişem anında arttı. Ash düğünden bu yana geçen üç hafta boyunca çok sessizdi, sanki yeniden kırılıyormuş gibi. "O iyi mi?" Kapıdan çıkıp çiftlik evine doğru koşarken kalbim göğüs kafesimde acıyla güm güm atıyor.

"Çılgılık atmayı ve bir şeyler fırlatmayı bırakmıyor. Hiçbirimizi dinlemiyor," diye ağlıyor anne.

"Yola çıkıyorum. Ona bir dakika içinde orada olacağımı söyle." Telefonu , telefonumu cebime attım ve daha önce hiç koşmadığım kadar çok koştum.

Ash'in yatak odasına girdiğimde nefes nefese kalmıştım. Eşyaları fırlatmayı bırakmıştı ama odası mahvolmuştu. Kitaplar, parçalanmış resim çerçeveleri, kırılmış mücevherler ve dökülmüş parfüm şişeleri, kız kardeşime ulaşmak için dağınıklığın içinden geçerken yere dökülüyor. Cillian'ın Ash için kazandığı oyuncak ayı parçalanmış ve kabarık parçacıklar havada uçuşuyor. Posterler duvarlardan sökülmüş, yatağının üzerinde lime lime yatıyor. bilgisayar masasının bir kenarından tehlikeli bir şekilde sarkıyor, ekranında çok sayıda örümcek çatlağı var. Çalışma masasının sandalyesi kırık ve açık pencerenin altında gelişigüzel duran ahşap iğler var. Tül perde yumuşak bir şekilde esiyor ve zifiri karanlık gökyüzünde dinlenen aya bir bakış sunuyor.

Kül o oturmak sessizce üzerinde onu dizler içinde ve orta pijamalarını giymiş, dümdüz önüne bakıyor. Yüzü solgun ve bitkin görünüyor. Yanına çöküp onu kollarımın arasına aldım. Kıpırdamıyor; annem, babam ve Ro kapıda çaresizce durmuş, yüzlerinden endişe okunurken öylece şaşkın şaşkın oturuyor. Ro'ya doğru hafifçe başımı sallayarak, "Onu tuttum," diyorum. O daha on dört yaşında ve bunu görmesine gerek yok. Babam Ro'yu çekip yatağına geri götürürken annem isteksizce başlarında . "Sorun yok anne. Ona ben bakarım." Kollarımı kardeşime dolayarak saçlarının tepesine bir öpücük konduruyorum. Çilek sarısı saç telleri yanaklarına ve kaşlarına yapışıyor ama onları nazikçe kaldırıp kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum, bu sırada annem kapıyı usulca kapatıyor,

Beni kız kardeşimle bıraktı.

"Ne oldu?" Parmaklarımı yanağında gezdirerek soruyorum.

Yutkunuyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Lütfen Ash. Konuş benimle."

Yavaşça başını çeviriyor ve yüzüme bakıyor. Konuşurken boğazı düğümleniyor, kelimeleri monoton bir sesle söylüyor. "Cillian geldi." Sanki bakıyormuş gibi bana bakıyor. "Üzgün olduğunu, beni hâlâ sevdiğini ve onunla sadece bebek için evlendiğini söyledi. Hâlâ birlikte olabileceğimizi söyledi."

Dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıyorum ve damarlarımdan akan güçlü öfkeyi boğmak için çok çalışıyorum.

"Hiçbir şeyin değişmesine gerek olmadığını söyledi. Bitmek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyordu." Ağzından acı bir kahkaha kaçıyor ve gözleri öfkeyle parlıyor. "Kelly'nin haberi olmadan birbirimizi becerebileceğimizi, Kelly'nin bunu bilmesine gerek olmadığını söyledi."

Tüm vücudum derin bir öfkeyle titriyor. "Sonra beni öptü."

çalışarak derin nefesler alıyorum.

Dudakları hırıltıyla kıvrıldı. "Dudağını ısırdım ve kan aktı. Sonra yüzünü tırmaladım ve çığlık atmaya başladım. Kendimi tamamen kaybettim. Pencereden kaçarken sandalyeyi ona fırlattım."

Adını söyler söylemez, o korkağın yatak odasının penceresinden içeri sızdığını anladım. Çift olduklarında bunu yıllardır yapıyordu.

Kucağımdan sıyrılıyor ve titrek bacaklarının üzerinde duruyor. "Yorulдум. Yatağa dönmek istiyorum."

"Ash." Ayağa kalktım ve ona doğru uzandım.

"Sorun yok, Dil." Zayıfça gülümsüyor. "Bu aslında yardımcı oldu. Tek iyi olduğum şey seksti. Belli ki onun için tek anlamım buydu. Onun benim için ifade ettiği şeyi ben onun için asla ifade etmedim. Bunu şimdi anlıyorum."

Bunun doğru olduğunu sanmıyorum ve bunun gerçekten yardımcı olduğuna inandığımdan da emin , ama şimdi bunları konuşmanın zamanı değil. Birlikte sessizce odasını temizliyoruz, kurtarabildiklerimizi kurtarıyoruz ve gerisini siyah çuvallara atıyoruz. Sonra ona ballı ve limonlu çay yapıyorum ve o içtikten sonra tepe ışığını kapatıyorum ve o yorganın altındayken kolumu onun üzerine koyarak yatağın üstüne uzanıyorum. İçimden Cillian'ı bulup yumruklarımınla yeniden tanıştırmak geçiyor ama kız kardeşimin yanında uyuyakalıyorum ve bir de bakıyorum ki annem bizi okula gitmemiz için sarsıyor.

Ash okula gitmeyi reddediyor ve annem de dün gecedan sonra onu zorlamaya cesaret edemiyor. Zaten son zamanlarda okulda pek bulunmuyordu. Ben o kadar şanslı değilim. Annemin yerel huzurevinde gönüllü olarak çalışacağı gün olduğunu, babamın zaten çiftlikte çalıştığını ve Ro'nun da okulda olacağını bilerek Ash ile evde kalmayı teklif ediyorum. Annem evde kalmama izin vermiyor ama ben bunu kendi avantajıma çevirebilirim. Rekor bir sürede okul üniformamı giydikten sonra kahvaltıyı atlayıp evden erkenden çıkıyorum ve çiftliğimden yolun karşısına, Cillian'ın evine doğru koşuyorum.

Kelly geçen hafta okulda Cillian'ın ailesinin alt kattaki oyun odasını yenileyerek yeni evliler için ebeveyn banyolu bir yatak odasına dönüştürdüğünü söyleyerek övünüyordu. Boşboğazlığının başını bu kadar belaya sokmasına şaşmamalı.

Bunu çok kolaylaştırdı. Pencere açıktı ve hiç tereddüt etmeden içeri girdim. Duş açıktı ve yataktaki tek kişi Cillian'dı, hâlâ derin uykuda ve habersizdi.

Ama uzun sürmez.

O zavallı bok çuvalını yorganın altından sürükleyerek çıkardım ve hiç pişmanlık duymadan onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüm. Yüzünü ve çıplak gövdesini yumruklarken, ona karşılık verme şansı tanımadan damarlarımda kıpkırmızı bir öfke dolaşıyor. "Yaptığın onca şeyden sonra kız kardeşime böyle saygısızlık edemezsin," diye kükreyerek karnına özellikle şiddetli bir yumruk indiriyorum. Bir noktada, karısı duştan çıkmış olmalı, ama ben kocasını becermekle o kadar meşguldüm ki fark edemedim. Kelly çığlık atıyor ve köşeye sinmiş, üzerinde sadece bir havlu var, bebeğinin benden korunmaya ihtiyacı varmış gibi karnını kucaklıyor.

Ondan ne kadar nefret etsem de, ona ya da doğmamış çocuğuna asla elimi sürmem.

Bay ve Bayan Doyle birkaç dakika sonra odaya daldılar. Beni oğlunun üzerinden çekmeye çalışan Cillian'ın babasının suratına bir yumruk indirdim.

"Onlara ne yaptığını anlat!" Kükreyerek Cillian'ı duvara doğru itiyorum. Yüzü kan içinde ama karşı koymaya bile çalışmadığı anlaşılıyor. Bunu hak ettiğini biliyor. "Hamile karına dün gece kız kardeşimin yatak odasına nasıl gizlice girdiğini ve onu hâlâ sevdiğini söylediğini anlat."

Bayan Doyle kocasının ayağa kalkmasına yardım ederken Kelly'nin çığlıkları yeni boyutlara ulaşıyor ama ben onu duymazdan . Kaltak başımı ağrıtıyor. "Erkek ol, Cillian. Ash'in izni olmadan onu nasıl öptüğünü ve onu becermeye devam etmek istediğini, çünkü Kelly'yle sadece bebeğin iyiliği için evlendiğini anlat." Vahşi bir yumruk daha indiriyorum ve ağzından kan tükürüyor. Bir ya da iki dişini kırmış olabilir.

"Bu kadar yeter." Bay Doyle kollarımdan tutup beni oğlundan uzaklaştırdı. Cillian sümüksü bir yılan gibi sürünerek yere yığıldı. "Elizabeth, polisi ara."

Karısı kapıya doğru ilerliyor. "Hazır başlamışken," diyorum sakince, "onlara oğlunuzun haneye tecavüz ettiğini ve karısı olmayan bir kadına zorla sahip olduğunu söylemeyi unutmayın. Bundan mutlaka bahset. *The Wicklow People*'daki manşeti şimdi görebiliyorum." Elizabeth Doyle için Tanrı ve değerli ailesi dışında önemli olan tek şey görünüştür.

Kapı aralığında duraksıyor ve kocasına endişeli bir bakış atıyor.

Bay Doyle beni iterek gitmeme izin verdi. "Git, Dillon, ve geri gelme."

Arkamı döndüm ve sııttım. "Oğluna söyle kız kardeşimden ve evimden uzak dursun. Ash'ten uzak durduğu sürece buraya geri gelmeyeceğim."

Bayan Doyle, sanki onun huzurunda küfür etmek ruhuna kara bir leke sürüyormuş gibi sinirleniyor.

"O sürtüğ kız kardeşinin yanına bile yaklaşamayacak," diye tıslıyor Kelly, çığlık atmayı ve bağırmayı bırakmış. Sanırım artık Cillian'ın sözcüsü o. Kayınvalidesinin de onun dilinden etkilendiğinden şüpheliyim.

"Daha okulu bile bitirmeden hamile kalmış bir sürtük için cesur sözler," diye alay ediyorum. "Yoksa çalmak zorunda kaldığı bir adama tutunmak için, onun çocuğunu taşıırken apaçık aldatmasına göz yumacak kadar çaresiz bir kaltağın aptalca sözleri mi? Ben olsam buna bir izleme cihazı takardım Kelly." Parmağımı Cillian'a doğru salladım. Yere oturmuş, dizlerini bkmş ve başını ellerinin arasına almış. "Buna ihtiyacın olacak."

Kapıya doğru yürürken bilerek Bay Doyle'un omzunu itiyorum. Elizabeth sanki ben şeytanmışım ve benimle aynı havayı solumak bile istemiyormuş gibi sırtını duvara yapıştırıyor. Yüzüne doğru eğilip en tehditkâr bakışlarımla onu sabitlemekten kendimi alamıyorum. "Siktir, siktir, siktir, siktir." Yana doğru kayıyor, benden uzaklaşıyor ve kocasının kollarının güvenliğine koşuyor. Yırtık, kanlı parmak eklemlerimi okul pantolonumun ceplerine sokarken gülüyorum ve avazım çıktığı kadar "siktir" diye bağırarak uzaklaşıyorum.

O Eve dönerken okul uygulamasını açıp sahte bir devamsızlık raporu gönderiyorum, böylece anneme otomatik bir mesaj göndermiyorlar. Bugün okula gidip kardeşimi yalnız bırakmamın imkanı yok. Yarın günlüğümdeki bir nota annemin imzasını taklit ve şüphelendiğim gibi Ash'kontrol etmek için öğle vakti eve dönerse kendimi zor tutacağım. Bu akşam eve geldiğinde

hiçbiri daha akıllıca değil.

Döndüğümde ev sessizdi ve Ash'in hâlâ uyuduğunu tahmin ediyorum. Uzun ve sıcak bir duş alıyorum ve parçalanmış eklemlerime bakmadan önce bir eşofman giyiyorum. Onları annemden saklamakla uğraşmayacağım çünkü bu imkansız olurdu. Sorduğunda, Cillian denen hıyarın ağzını burnunu kırdığımı söyleyeceğim. Mutlu olmayacaktır - dövüşmemden nefret eder - ama ona ne yaptığını söylediğimde bu konuda bir şey yapacağından şüpheliyim.

Ash'in odasına dalıp, naneli çikolatalı dondurma yiyerek ve *The Notebook*'u tekrar tekrar izleyerek geçireceğim bir gün için kendimi hazırlarken, kız kardeşimi yatağının üstünde pijamalarıyla sızmış, birkaç boş tablet kutusu ve elinde gevşekçe tuttuğu yarısı boş bir votka şişesiyle çevrili bulduğumda tam ve mutlak bir şokla anında duruyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve kan başıma hücum ediyor. Kulaklarımdaki çınlama o kadar yüksek ki sağır edici. Ağrı göğsümde hızla ilerliyor ve zar zor nefes alabiliyorum. Ben

Başlangıçta şoktan donmuş bir şekilde olduğum yere çakılıp kaldım, ta ki gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpıp hareket edene kadar.

"Hayır, Ash!!" Damarlarımda endişe dalgaları dolaşırken ona doğru koşarak ağlıyorum. "Hayır, hayır, hayır." Gevşek bileğini kaldırıp titreyen parmağımı nabız noktasına bastırıyorum ama hiçbir şey hissedemiyorum. "Lanet olsun, hayır. Hayır, hayır, hayır!" Omuzlarını sarsarken alnımda boncuk boncuk terler beliriyor. "Uyan Ash! Uyan artık!" Parmaklarımı boynuna götürdüğümde, nemli tenimde nabzını hissetmek beni rahatlatıyor. Çok zayıftı ama hâlâ yaşıyordu.

Yere yığılacak gibi oluyorum ama . Kız kardeşimin bana ihtiyacı var.

Telefonumu cebimden çıkarıp 999'u ararken ellerim titriyor. Aramanın bağlanmasını beklerken tablet kutularını inceliyorum ve ikisini de boş buluyorum. Yorganının kıvrımlarına birkaç tablet saklanmış ama çoğunu yutmuş gibi görünüyor. "Aklından ne geçiyordu Ash? Bunu nasıl yapabildin?" Ash'in yatağına oturup sırtımı koltuk başlığına yaslayarak telefonun bağlanmasını bekliyorum.

"Rita'ya ulaştınız. Kiminle ?" diye sorar cevaplayıcı.

"Dillon O'Donoghue."

"Acil durumunuz nedir, Dillon ve hangi hizmete ihtiyacınız var?"

"Ambulans. Lütfen acele edin. O benim kız kardeşim. Annemin tüm uyku haplarını yutmuş ve votka içmiş." Ash'i yavaşça kaldırıp başını kucağıma koyuyorum ve hayatımda daha önce hiç dua etmediğim gibi dua ediyorum. Dehşet her yerimi ele geçirirken tir tir titriyorum. O ölemez. Buna izin vermeyeceğim.

"Konumunuz nedir, efendim?"

Parmaklarımı tekrar boynuna koyarken adresimizi sıralıyorum. "Acele et, lütfen acele et. Nabzı çok zayıf."

"Mümkün olan en kısa sürede sana bir ambulans göndereceğiz, Dillon. Onlar gelene kadar hatta kalacağım."

"Gelemem. Ailemi aramam gerek."

Doğru olduğunu teyit etmek için numaramı söyledi, telefonu kapatıp ailemi aramamı söyledi ve beş dakika içinde beni arayacağını teyit etti.

Babamı ararken Ash'i kucağıma alıyorum. En yakınım o var ve ona ihtiyacım var. Telefonu açtığı anda gözyaşlarına boğuluyorum.

"Dillon, sorun ne? Yaralandın mı ya da başın belada mı?"

"Baba," diye hıçkırıyorum, baygın kız kardeşimi kollarımda sallarken neredeyse gözyaşlarımda boğulacaktım. "Sorun Ash. Kendini öldürmeye çalıştı."

"Yüce Tanrım, hayır." Acısı hissediliyor.

"Hâlâ nefes alıyor ama nabızı çok zayıf. Ambulans yolda," diye mırıldanıyorum. "Annemi ara ve hemen eve git."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Telefonu hemen kapatıyor ve ben sessizce ona acele etmesi için yalvarıyorum. Ben yalnızken kız kardeşime bir şey olacak diye ödüm kopuyor ve ne yapacağımı bilemiyorum! Neden ilk döndüğümde onu kontrol etmedim ki? Ve neden bu kadar uzun bir duş aldım?! Önce kardeşimi kontrol etmeliydim. Eğer yapmazsa... Tanrım, bunu düşünemem... Ash iyi olmalı. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi asla affetmeyeceğim. O bok kafalıyı dövmeye odaklanmak yerine annemle savaşmalı ve Ash'le okuldan evde kalmalıydım. Burada olsaydım, bunlar olmazdı.

Hepsi o pisliğin suçu.

Bunu o yaptı ve ben de işini bitireceğim. Umurumda değil. Hapse gireceğim.

En azından öldüyse, artık ona zarar veremez.

Cillian'ın ihaneti ve acımasız bencilliği buna neden oldu.

Yaşadığım sürece, o hilekar piçi asla affetmeyeceğim.

Ama şimdi onu düşünemem. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken başımı kız kardeşimin başına yaslıyorum. Tam o sırada 999'daki bayanı hatırlıyorum. Henüz aramadı. Beş dakika demişti ve şu an beş dakika olmalı, değil mi? Neden beni geri aramıyor?

Ash'in nabzını tekrar kontrol ediyorum, hâlâ zayıf ama kalbi atıyor ve şu anda önemli olan tek şey bu. Ya atmayı durdurursa? Bu korkunç düşünce aklıma geliyor ve hemen paniğe kapılıyorum. Onu daha yakından tutarken dudaklarımdan acı dolu sesler dökülüyor ve çılgın beynim geçiş sınıfında ilk yardım dersi alırken öğrendiğim şeyleri hatırlamaya çalışıyor ama hiçbir şey bulamıyorum. "Ash," diye bağıyorum, ona sarılıp hıçkırarak ağlıyorum. "Yardım geliyor. Seni hastaneye götürene kadar dayan. Bunu benim için yap. Beni bırakamazsın. Lütfen Ash. Lütfen dayan." Bulanık gözlerimle zorlukla görebiliyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni çok seviyorum. Lütfen ölme."

Vincent Hastanesi'ndeki küçük bekleme odasında Shane, Ro ve ben etraflarında toplanırken doktor aileme "Kızınızın durumu stabil," dedi. Ash A&E'ye yatırıldıktan sonra yoğun bakıma alındı ve birkaç acı dolu saati haber bekleyerek geçirdik.

Ma gözyaşlarına boğulmadan önce "Tanrı'ya şükürler olsun," der. Babam onu kucağına alır. "Onu görebilir miyiz?"

"Şu anda bir odaya yerleşiyor. Hemşirelerden biri sizi almaya gelecek." Bana ve kardeşlerime baktı. Ciarán Galway'den buraya arabayla geliyordu ve her an gelebilirdi. "Her sadece iki kişi. bilinci yerinde değil ve bir süre daha uykulu olacak."

"O olacak mı?" Ben soruyorum.

Annem burnunu çekerek, "Bunlar Aisling'in kardeşleri," diye gönüllü oluyor. "Diğer oğlumuz yolda. Galway'de üniversiteye gidiyor."

"Aisling çok şanslı. Onu kim buldu?"

"Dillon buldu." Annem koluma dokundu.

"Ona zamanında ulaştın." Yaşlı adam gözlerini bana dikti. "Birkaç dakika daha geç kalsaydım çok geç olabilirdi."

"Sanırım okulu bıraktığım için şanslıyım." Bu kararı vermemiş olsaydım neler olabileceğini düşündükçe ürperiyorum.

"Bu kez benden herhangi bir tartışma duymayacaksın, evlat." Annem babamın kucağından sıyrılıp bana sarılıyor. "Eve geri dönmeseydin Ash burada olmayabilirdi," diyor hıçkırarak. "Onun hayatını kurtardın, Dillon. Seni çok seviyorum." Onu kendime doğru çekerken sessizce ağlıyor, boğazıma düğümlenen yumruyu güçlükle yutabiliyorum. Ash'i kaybetmeye çok yaklaşmıştık. Çok yaklaşmıştık.

"Ne zaman eve gidebilir?" Shane soruyor.

"Ya bu gece geç saatlerde ya da yarın sabah erken saatlerde. Hayati değerlerinin iyi görünmesi ve psikiyatristimizin onunla konuşup kendisi için bir tehdit oluşturmadığını doğrulamasının ardından serbest bırakılacak. Lucy bugün vardiyada olan psikiyatrist. Aisling ile konuştuktan sonra sizinle görüşecek ve tedavi sonrası için uygun destek ve tedavileri önerecek."

"Teşekkür ederim Doktor," der Da ve adam gider.

On beş dakika sonra bir hemşire gelene ve annemle babam Ash'i görmek için onunla birlikte çıkana kadar gergin bir sessizlik içinde oturup makineden boktan kahve içiyoruz.

"Neden okulu astın?" Ro kafasını telefonuna gömerken Shane soruyor.

Shane'e dün gece ve bu sabah olanları anlattım.

"O küçük pisliği öldürmeliydin," diye öfkелendi Shane, ellerini yumruk haline getirerek.

"Bundan sonra olabilir."

"Hayır, o amcığı bana bırak." "Ne yapacaksın?"

"O pisliğin Kilcoole'dan defolup gitmesi gerekiyor ve bunu nasıl gerçekleştirebileceğime dair birkaç fikrim var." Shane elini omzuma sıkıştırıyor. "Bu kolay olmamıştır. Sen iyi misin?"

"Ash'i gördüğümde iyi olacağım." Sanki son birkaç saat içinde yüz yıl yaşlanmamışım gibi omuz silktim. Dehşete kapıldığımı söylemek hafif kalır.

Shane kırmızı çerçeveli gözlerini inceliyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece omzumu son bir kez sıkıyor ve bırakıyor.

Annem ve babam Ciarán'ın gelişiyile aynı anda geri döndüler, annem solgun ve stresli görünüyordu. Üç saatlik yolculuğun pek eğlenceli geçtiğini sanmıyorum. Hepimiz ona sarılıyoruz ve sonra Shane ve ben Ash'i ziyarete gidiyoruz.

Yatağın içinde çok küçük görünüyor ve kalbim bir kez daha acıyor.

"Saçına ne oldu böyle?" Yatağının iki yanında yerimizi alıp ikimiz de onun ellerini tutarken Shane fısıldıyor.

Ensesinden yukarı doğru uzanan kesik saç tellerini gördüğümde gözlerim açılıyor. "Bilmiyorum," diye boğuluyorum. "Fark etmedim bile."

"Bütün güzel saçları gitmiş." Yüzünü hüçün kaplıyor. "O hesap vermesi gereken çok şey var."

"Ondan nefret ediyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bunu ona yaptığı için onu ellerimle öldürmek istiyorum."

"Onun hayatını mahvetmeye çalıştığı gibi senin hayatını da mahvedemez." Shane eğiliyor ve onun yanağına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bunu bana bırak, Dillon." Beni keskin bir bakışla süzüyor. "Ciddiyim. Kimse Ash için senden daha fazlasını yapmadı. Şimdi sıra bende. Ben onun ağabeyiyim ve onu korumak için bir şansa ihtiyacım var. Bırak şimdi ben halledeyim. Sen ona göz kulak ol."

"gereken Fiona ve bebeğın var." "Bunu Ash için yapıyorum. O kadar."

Peki, tamam o zaman. "Peki." Başım la onaylıyorum. Kız kardeşime odaklanacağım ve Cillian Doyle'u Shane'e bırakacağım.

S Ash'in olduğu makinenin sürekli bip sesi dışında sessizlik çöküyor. İkimiz de uyuşmuş bir şok içinde ona bakıyoruz. Tüm bunlar hala çok gerçeküstü. Cillian Doyle'la arkadaş olduğum güne pişmanım, keşke onu hayatımıza hiç sokmasaydım diyorum. Ash'in elini dudaklarıma götürerek sıcak tenini öpüyorum, ambulansın hızlı gelmesine ve zamanında burada olmamıza o kadar minnettarım ki. Çok geç kalmış olsaydık nasıl olurdu hayal bile edemiyorum. Gerçekten ben de ölürdüm diye düşünüyorum. Onu kaybetseydim hayatta kalamazdım. Kız kardeşim benim için dünyalara bedel.

Bazen onu bu kadar yoğun sevdiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Yani, kardeşlerimi ve anne babamı da seviyorum ama Ash'le her zaman farklıydı. İkimiz küçüklüğümüzden beri birbirimize bağlıyız. Ro için üzülüyorum. Shane ve Ciarán yakınlar ve Ash de benimle. En küçükleri olarak Ro tek başına kalmaya meyilli ve sık sık kendini dışlanmış hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

O anda onu daha fazla dahil edeceğime dair yemin ettim. Son zamanlarda bizimle birlikte çalmak için beni çok zorluyor. On sekiz ay önce bateri derslerine başladı ve biz yokken her gün pratik yapmak için Toxic Gods'ın ek binasını kullansa da Aaron'u istemediğim için bizimle çalmasına izin vermedim. Grup olarak kaynaşmamız biraz zaman aldı ve iyi anlaşıyoruz. Ro bizimle çalmaya başlarsa Aaron'un kendini tehdit altında hissetmesini istemiyorum.

Ama belki Jay ve ben haftada bir gün onunla antrenman yapabiliriz ve belki Shane'i bir Cuma akşamı Bray'de bizi izlemeye ikna edebilirim, böylece Ro da gelebilir. Annem bara tek başına gitmesine izin vermiyor ve Ash de aylardır ortalıkta yok.

Ash gece yarısına kadar doğru düzgün uyanmıyor ve odada onunla birlikte olan tek kişi benim. Shane annemi, babamı ve Ro'yu erkenden eve götürdü. Ciarán bekleme odasındaki sandalyelerden birinde uyuyor. Psikiyatrist acil bir durum yüzünden bugün Ash'i göremedi. Sabah ilk iş onu görmeye gelecek ve mutlu olursa Ash o zaman eve gidebilecek.

Ziyaret saatlerinin resmi olarak sona erdiği dokuzda hepimizi dışarı atmaya çalıştılar ama ben gitmeyi reddettim. Gece nöbetçi hemşirelerden biri Ciarán'ın yeni kız arkadaşı Susie'nin ablası olduğu için şanslıydık. İkimizin kalabilmesi için durumu düzeltti. Annem kalmak istedi ama onu gönderdi. Çok yorgundu ve sandalyede uyukluyordu.

Ash gözlerini yavaşça kırpıştırarak açtığında ayağa kalkıp ona doğru eğildim, tüm içgüdülerim onu sıkıca kucaklamamı ve asla bırakmamamı gerektirse de onu sıkıştırmamaya dikkat ettim. "Hey sen." Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda duygularıma yenik düşerek boğazımı temizliyorum. Kısa süreli panik anlarında, onları bir daha asla göremeyeceğimden endişelendim.

"Dillon." Küçük bir kaş çatmayla odaya bakarken sesi cılız .

"St. Vincent'ın yoğun bakım ünitesindesin," diye açıklıyorum, sandalyeyi hemen yanına çekip tekrar oturuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi. Başım ağrıyor, boğazım ve midem ağrıyor."

Elini kendi elime aldım. "İyi olacaksın." "Özür dilerim," diye fısıldıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Biliyorum." Elini okşadım. "Ama bir daha böyle bir şey yaparsan seni takip ederim Ash. Yemin ederim." Endişelendiğim kadar ona kızgındım da.

"Sadece durmasını istedim Dil. Çok acı çekiyorum ve sadece kafamın içindeki tüm çılgınlıkları susturmak istedim. Doğru düzgün düşünmek için durmadım. Sana, anneme, babama ve diğerlerine ne yapacağını. Sadece acımın sona ermesini istedim."

"Bunu bir daha yapmayacağına söz ver Ash."

"Söz veriyorum." Ciddi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ciddiyim." "Beni korkuttun," diyorum sessizce.

"Çok özür dilerim." Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve ben eğilip ona sarılıyorum.

"Sus, sorun yok." Parmaklarım olmayan saçlarıma uzanıyor. "Bunu neden yaptın?" Yeni kestirdiği pixie saçının dağınık kenarlarını hissederek soruyorum.

"Her zaman saçlarımla oynardı, çok sevdiğini söylerdi. Ne zaman aynaya baksam, onu orada parmaklarını saçlarımda gezdirirken görürdüm." Uzanıp çok daha kısa olan saçlarının uçlarına dokunuyor. "Bunu yaptığım için pişman değilim, yine de kuaföre gitmek için beklemeliydim."

Ash uyandığında nasıl bir ruh halinde olacağından emin değildim ama daha kendinde görünmesine sevindim. Hüzün hâlâ orada. Acı da var ama daha önce eksik olan bir teslimiyet, bir tür kabullenme var. Belki de yaptığı şey ihtiyacı olan uyandırma çağrısıydı, ancak bunun bu şekilde asla istemezdim.

Geriliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu düzeltebilirsin ve kalbini de düzeltebilirsin Ash."

"Onun ve kurduğum tüm o aptal hayallerin yasını tutmak için zamana ihtiyacım var."

"Aptal değillerdi. Sadece o hıyar aptaldı."

Gözlerini kaçırıyor, bir tarafa bakıyor.

Nazıkçe yanağını okşuyorum. "Bunu atlatacaksın Ash ve ben her adımında senin yanında ol."

Burnunu çekiyor, başını sallıyor. "Susadım."

Dolabının üzerindeki sürahidan ona biraz su dolduruyorum, yatağını yükseltiyorum ve biraz doğrulmasına yardım ediyorum. O birkaç yudum alırken ben de plastik bardağı tutuyorum ve hemşire bizi böyle buluyor. Ash'le sessizce konuşuyor, ona birkaç şey soruyor, makineyi ve hayati değerlerini kontrol ediyor ve sonra tekrar gidiyor.

"Herkes nerede?"

Kız kardeşime kaçırdığı her şeyi anlatıyorum ve yavaş yavaş göz kapakları kapanıyor. "Uyu," diyorum, düz bir şekilde uzanmasına yardım ediyorum ve üzerine çekiyorum. "Uyandığında hemen burada olacağım."

Önümüzdeki birkaç ay kız kardeşim için zor geçecek ama sonunda köşeyi dönmeye başladı. Çok fazla zaman kaybettiği için sınavlarını ertelemeye karar verdi ve altıncı sınıfa tekrar girecek. Bu, son yılımızda birlikte olacağımız anlamına geliyor ve gelecek yıl ikimiz de aynı anda mezun olacağız. Bu durum hoşuma gidiyor ve Ash'in üzerindeki baskıyı azaltarak daha iyi olmaya odaklanmasını sağlıyor.

Onu her hafta terapiye götürüyorum ve okulda, işte ya da grupta olmadığım zamanlarda her boş anımı kız kardeşimle geçiriyorum. Yavaş yavaş iyileşiyor ve eski Ash yeniden ortaya çıkmaya başlıyor. Hepimiz çok rahatladık.

Shane'in ne yaptığını ya da ne söylediğini bilmiyorum ama Ash hastaneden eve döndükten bir hafta sonra Cillian ve Kelly eşyalarını toplayıp büyükannesi ve büyükbabasıyla kalmak üzere Cork'a taşındılar. Sanırım orada bir okula transfer oldular, ama kız kardeşimden uzak durdukları sürece gerçekten umurumda değil. Kilcoole'a hiç dönmeseler bile mutlu olurum.

Yaz tatilinde Toxic Gods, Cumartesi geceleri Wicklow'daki bir pub-slash-gece kulübünde ikinci bir düzenli konser ayarlar. Ciarán UCG'den mezun oldu, Microsoft'ta işe başladı ve şimdi Susie ile Greystones'da bir dairede yaşıyor. Birkaç kez bizi Bray ve Wicklow'da çalarken izlemeye geldiler, Ash hala sosyal ortamlara geri dönmediği için Ro'nun da peşimize takılmasına izin verdiler.

Ro bizimle oynamak için can atıyor ve Aaron'dan kurtulup yerine onu getirmem için durmadan başımın etini yiyor. Tam bir palyaço. Küçük kardeşim Aaron'ın yerini doldurmaya hazır değil ve hazır olsa bile sırf Ro'ya uyum sağlamak için onu kovmazdım. Bu çok boktan bir şey olurdu. Annem de beni ipe çekirdi. Benim aksime Ro okulda başarılı ve grubun onun dikkatini dağıtmasını istemiyor.

Shane ve Fiona'nın Chloe adında küçük bir kızları oldu ve hepimizi minik parmağında oynatıyor.

Haftada birkaç gece ekstra para kazanmak için yerel bir barda barın arkasında çalışıyorum. Kazandığım her kuruşu motosikletimi alıp evden ayrılmak için biriktiriyorum. Grup olarak önümüzdeki yıl okulu bitirdikten sonra şehir merkezine taşınmaya karar verdik. Biz de

Şehirde birkaç konser ve Dublin'deki indie rock sahnesinde kendimize bir isim yapmaya çalışacağız.

Temmuz başında bir Perşembe gecesi geç saatlerde dünyam alt üst oldu.

Bray Boks Kulübü'nden ayrılan son müşteri benim ve ben sigara içmek için dururken o kapıyı kilitleyip arabasına doğru ilerlerken Pete'e el sallıyorum. Otobüsün kalkmasına daha yirmi dakika var ve durağa kadar yürümek için bolca vaktim var.

Yeni model bir BMW 8 Serisi kaldırıma yanaştığında kulübün yan tarafındaki duvara yaslanıyorum. Arka koltuktan siyah takım elbiseli, yaşlıca bir adam , ilgisizmiş gibi davranarak başımı çeviriyorum. O yaklaşırken mavi gözleri bana dikiliyor ve ensemdeki tüm ince tüyler diken diken oluyor. Adamın kafasındaki tek bir siyah saç bile yerinde değil, sinekkaydı traşlı çenesi ve pürüzsüz bronz teni yaşını tam olarak söylemeyi zorlaştırıyor. Bana doğru ilerlerken kibirli bir özgüven sergiliyor.

Doğruluyorum, sigaramı yere atıp çizmelerimin altında ezerek söndürüyorum, anında alarma geçiyorum. Çantamın kayışlarını daha sıkı tutarak, yaklaşırken onu inceliyorum. Adamı tanımıyorum. Onu daha önce hiç görmediğime yüzde yüz eminim ama yine de bir şekilde tanıdık geliyor. Gümüş saati sokak lambasının altında parlıyor ve pahalı bir saate benziyor. Aslında, tüm tavırları zenginlik çılgınlıkları atıyor.

Tam önümde durduğunda zengin puştta ters ters bakıyorum. Bela istiyorsa, doğru yere geldi. Gerekirse bu pisliği alaşağı etmekten çekinmeyeceğim. "Ne istiyorsun?" Soğuk ve sevimsiz bir sesle söylüyorum. Ondan birkaç santim daha uzunum ve omuzlarım daha geniş ve ona tepeden bakmaktan zevk alıyorum.

Gözleri hesaplı bir bakışla üzerimde geziniyor. "Sen Dillon O'Donoghue'sun." Amerikan aksanı çok net ve sanki biri kalbime bir hançer saplamışçasına aniden farkına varınca nefesim kesiliyor.

Hayır.

Bacaklarım altımdan kayıp gidecekmiş gibi hissettiğimde destek için arkamdaki duvara tutunuyorum.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Ama bu bir tesadüf olamaz. Yoksa neden bir yabancı gece saat onda beni aramaya gelsin ki?

Ev mi?

Uzun bir arayıştan sonra, birkaç hafta önce Eileen Teyze'nin evlat edinme ajansındaki arkadaşına ulaştım. Ona orijinal doğum belgemin bir kopyasını almak istediğimi söyledim. Evrakları dolduracağını ve işleri yoluna koyacağını, ancak on sekiz yaşına kadar bana verilmeyeceğini söyledi. Bununla ne yapacağımdan emin değildim, ama şimdi bu karar benim elimden alınmış gibi görünüyor.

Duvarı biraz itiyorum ve doğruluyorum. İçim titrerken sesimin yüksek ve net çıkması bir mucize. "Kimsin sen?" Zaten bildiğimden şüphelendiğim halde soruyorum.

"Benim adım Simon Lancaster. Ben senin babanım."

R Yaş anlıktır ve kendimi tutmam. Hiç tereddüt etmeden duygularımı açığa vuruyorum. "Sen benim babam değilsin. Benim babam Eugene 'Donoghue ve on kat daha iyi bir adam. Sen sadece bir DNA katkıda bulunan."

"Eğer bu tavrınız bir gösterge ise, sizi yetiştirme tarzının kesinlikle eksik olduğunu ve ifadenizin aşırı derecede sorgulanabilir olduğunu söyleyebilirim."

Gömleğini tuttum ve yüzüne vurdum. "Benden vazgeçtikten sonra aniden ortaya çıkıp aileme saygısızlık edemezsin. Eğer bir tavrım varsa, bunun nedeni damarlarımda *senin* DNA'nın akıyor olmasıdır."

Bileğini kavradı. "Çek elini üzerimden. Şimdi."

Yüzünü duvara çarpasım geliyor ama izin veriyorum çünkü belli ki parası var ve beni umursamadığını çoktan kanıtladı, bu yüzden onu incitirsem peşimden gelmesi çok uzun sürmez. çalışıyorum. "Neden buradasın?"

"Konuşmamız gerek. Arabamda konuşuruz."

"Tam burada konuşacağız." Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

Bu adamla bir yere gitmemin imkanı yok.

Etrafına ve gökyüzüne bakıyor. "Açık açık konuşmayacağım," diyor, bakışlarını indiriyor ve yeniden bana odaklanıyor. "Arabaya bin."

"Siktir ."

"Senden vazgeçmekte haklı olduğumu kanıtlıyorsun." Soğuk ses tonu gözlerindeki buz gibi parıltıyla eşleşiyor.

"Tekrar. Siktir git." Onu itip geçiyorum. "Ne söyleyeceğin umurumda değil. Siktir git ve beni yalnız bırak. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Yürürken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Yarım milyon dolar beni dinlemek istediğini söylüyor," diye sesleniyor arkamdan.

İşte bu dikkatimi çekti. BMW'sinden birkaç metre ötede yavaşlayarak duruyorum.

Bana yetişiyor ve tekrar önümde duruyor. "Burada olmak için geçerli bir nedenim var. Sadece beş ihtiyacım var. Londra'daki evlat edinme ajansına ulaştığınızı ve merak ettiğinizi biliyorum. Söyleyeceklerimi dinle, noktalı yeri imzala, ben de parayı banka hesabına yatırayım. Sonra ikimiz de hayatlarımıza geri dönüp bu hiç olmamış gibi davranabiliriz. Birbirimizi bir daha görmek zorunda kalmayız."

Vay canına, tam bir baş belası. Ortaya çıkmasının tek sebebi benden bir şey istemesi ve onu alır almaz da bir daha dönmek üzere ortadan kaybolacak olması. Neden ona bir şey vereyim ki? Beni terk etti ve benimle herhangi bir ilişki kurmak gibi bir niyeti yok. Damarlarımdan akan kanın yerini acı alıyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum, yüzümdeki duyguları görmeden önce gözlerimi kaçırıyorum. Bu pisliğin beni istememesi kimin umurunda? Ona ihtiyacım yok. Bu noktaya kadar onsuz da gayet iyi idare ettim.

Ona yine siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama neden burada olduğunu ve ne teklif ettiğini bilmek istiyorum. Ayrıca, yarım milyon dolar çok para. En azından söyleyeceklerini dinlemeden geri çevirmek aptallık olurdu. Acımı bilerek bir tarafa iterek yüz hatlarımı nötr bir çizgiye getiriyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Neden beni şimdi arıyorsun?"

"On sekiz yaşına geldiğinde doğum belgene erişimin olacak. Beni bulman zor olmaz ya da..." Bakışları yüzümde yavaşça geziniyor. "Gerçekten olağanüstü."

Kaşlarımı çattım. "o?"

Birkaç gergin an boyunca bana baktı. Sorumu duymazdan gelerek, "Ben büyük bir film yapım şirketinin CEO'su ve yarı sahibiyim. Her şeyin önüne geçip ikimizi de gariplikten kurtarabileceğimi düşündüm. Seni istemiyorum ve görünüşe göre senin de bana ihtiyacın yok. İkimizin de zamanını boşa harcamanın anlamı yok."

Bu serseriden nasıl gelebildim? O insan mı ki? İçimde patlamaya hazır bir duygu kasırgası var. Tüm bunlar bir anda başıma geldi ve duygularım oradan oraya savruluyor. Bu pisliğin beni zaten incittiğinden daha fazla incitmesine izin vermeyi reddediyorum, bu yüzden kayıtsızlığa sarılıyorum ve öfkemi ve acımı bastırmaya çalışıyorum. "Sana neden güveneyim ki? Söylediğin kişi olduğunu nereden bileyim?"

Cüzdanından bir ehliyet çıkardı ve bana gösterdi. Adreste Los Angeles'ta yaşadığı yazıyor. "Bu sahte olabilir." Amerikan ehliyetlerinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. Katlanmış bir kâğıt parçasını bana uzatırken ehliyeti ona geri veriyorum.

"Bu senin doğum belgen."

Kağıdı açıp detayları inceliyorum. "Burada bebeğin adının Rhett Lancaster olduğu yazıyor." Ona bakıyorum. "Bu ben değilim."

"Annen sana *Rüzgar Gibi Geçti*'deki Butler'ın adını vermiş. En sevdiği filmlerden biriydi."

"Peki, neden benim adım değil?" Yani, olmadığı için mutsuz değilim. Kesinlikle ucuz atlattım. Rhett O'Donoghue olsaydım okulda nasıl bir hakarete maruz kalacağımı hayal edebiliyorum. Ama ailemi tanıyorum ve adımla değiştirmezlerdi.

"Onu saklamayı hak etmedin," diye tersledi. "O öldü ve ismi de onunla birlikte öldü."

"Felicia Maria Lancaster," diye fısıldıyorum, biyolojik annemin adını ilk kez söylüyorum. Eğer bu herif doğruyu söylüyorsa tabii. Tüm bunlar bir yalan olabilir, ancak herhangi bir Yanki'nin neden durup dururken ortaya çıktığını ve bundan kazanacağı hiçbir şey yokken yalanlar söylediğini anlamakta zorlanıyorum. Kaçırılmak ve kaçırılmak için çok yaşıyım. Çalınacak değerli bir şeyim yok ve bu adamın da para sıkıntısı yok. Tam bir psikopat değilse, beni öldürmek için okyanusu geçtiğinden şüpheliyim. Evlat edinilmemle ilgili bazı detaylara sahip ve aramızdaki benzerlik göz ardı edilemeyecek kadar güçlü.

Hayır, maalesef bu yasal. O bana hayat veren adam ve tam bir pislik.

"Karım." Ses tonundaki acıyı duyuyorum ve başımı kaldırıp Adem elmasının boğazında sallanışını izliyorum. "Annen." Gözleri sivri hançerlere dönüşüyor. "Sen doğduğunda onu öldürdün."

Tökezleyerek geri çekiliyorum ve kâğıt parçası parmaklarımdan kaçıyor. "Ne?" Annem bana annemin doğumda öldüğünü söyledi, ama onu *öldürdüğümü* söylemek? Eğer ben öldürmüş olsaydım, onun nasıl hayatta olacağını düşünmedim değil.

doğmamış olsaydı, ama hiç böyle düşünmemiştim. Cinayet kasıt gerektirir ve bir bebek nasıl kasten birini öldürebilir? "Yapamam. Yapamam... Bunu bana söyleyemezsin." Eğilip hatalı sertifikayı geri alırken acısı öfkeyle karışıyor.

"Sana hiç kimse gerçeğin acı verdiğini söylemedi mi evlat?" Kağıdı göğsüme doğru itiyor, ben de hemen onu itip geri çekiliyorum. "Nasıl istersen öyle ifade et, ama bu gerçekleri değiştirmez. Hayatımın aşkı seni doğururken öldü. Sadece sana bir isim verecek kadar uzun yaşadı. Felicia'yı benden aldın ve seni asla affetmeyeceğim. Seni evlatlık verdiğim için şanslısın çünkü seni eve götürseydim büyük öldürürdüm. O zaman sana bakmaya dayanamıyordum. Tıpkı şimdi sana bakmaya dayanamadığım gibi."

Gözlerinde öyle büyük bir nefretle bana bakıyor ki, benden ne kadar nefret ettiğini anlamak zor değil. Göğsüme yayılan acı nefes almamı zorlaştırıyor.

"Benim hayatımı mahvettin, Reeve'inkini de mahvetmene izin vermeyeceğim." "Reeve mi?" Kaşlarım birbirine çarptı.

"Kardeşin." Ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Reeve senin ikiz kardeşin. Felicia büyük bir *Süpermen* hayranıydı ve Reeve'e aktör Christopher Reeve'in adını verdi. Sana bakmak ona bakmak gibi." Telefonunu yüzüme doğru tutuyor ve bana korkunç derecede benzeyen bir adamla çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor. İkisi de takım elbise giymiş ve sahte gülümsemeler takınmışlar. Reeve'in saçları yer yer biraz daha açık, dudağının üzerinde bir ben var ve burnu hiç kırılmamış gibi görünüyor, ama bunun dışında bana tıpatıp benziyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve kafa karıştırıcı duygularla dolu bir havuzda boğuluyorum. "Arabaya bin Dillon, sana açıklayacağım."

Sersemlemiş bir halde arabaya doğru yürürken bacaklarım jöle gibi. Bir adam direksiyonun arkasından atlıyor ve Simon için arka kapıyı açıyor.

Simon kayarak içeri giriyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Diğer tarafa geç."

Otomatik pilotta gibi hareket ediyorum, kaldırımdan indiğimde neredeyse takla atıyorum. Bir kardeşim mi var? Ben ikiz miyim? Kapıyı açtım ve tam bir şok içinde arka koltuğa, otuzbircinin yanına yığıldım.

"Reeve bir aktör ve büyük bir yıldız olacak. Dolabında kendisine sorun yaratacak iskeletlere ihtiyacı yok. İhtiyacı olan son şey uzun süredir kayıp olan ikizinin yeniden ortaya çıkması."

"Sizinle mi yaşıyor?"

Başını sallıyor.

"Benden haberi var mı?" diye soruyorum. Sesim kendi sesim gibi bile çıkmıyor.

"Ona on iki yaşındayken söyledim." Simon pantolonundaki bir tiftik parçasını silkeliyor. "Onu seninle yeniden bir araya getirmeyi teklif ettim ama hayır dedi. O da seni istemiyordu." Zalim gözlerini benimkilere dikti. "Sensiz de gayet iyiyiz."

"O zaman neden oradasın?" Bir topun içine kıvrılma ve sallanma dürtüsüyle savaşıyor. İkiğim bile beni istemiyor muydu? Nasıl bu kadar kötü olabilirim? Tabii beni izliyorlarsa ve karıştığım tüm kavga ve belalar onların fikrini doğruluyorsa başka.

"Oğlum için işleri berbat etmediğinden emin olmak için."

Yüzümdeki acıyı saklayacak kadar hızlı değilim, her ne kadar her türlü berbat olsa da çünkü sayılan hiçbir şekilde onun oğlu değilim. Ama kendimi zar zor toparlıyorum ve her şeyi ondan saklayamıyorum. İkiğimi elinde tuttuğunu ama beni reddettiğini bilmek canımı yakıyor. "Reeve gelip seninle konuşmamı istedi. Ortaya çıkamazsın, Dillon. Kimse senin varlığından haberdar olamaz. Reeve'le asla iletişime geçmeyeceksin. Gölgelemin içine sızmalı ve orada kalmalısın. İstersen görünmezmişsin gibi davran."

"Senden nefret ," diyorum dişlerimi sıkarak. "İkinizden de nefret ediyorum."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ve büyük bir zarfın içinden zımbalanmış bir belge çıkarıyor. "Bu bir Gizlilik Sözleşmesi. Gizlilik anlaşması," diye ekliyor. "Bunu imzalayın, Reeve'e asla yaklaşmayacağınızı ve onun ya da benim hakkımda hiç kimseye asla konuşmayacağınızı kabul edin, ben de size yarım milyon dolar vereyim."

"Sus parası." Ellerimi yumruk yaptım.

"Oğlumu korumak için." Tekrar omuz silkiyor ve yumruğumu suratına indirip dünyaya sunduğu illüzyonu mahvetmek için çok istekliyim. Zengin ve gösterişli, başarılı ve kendinden emin görünebilir ama bu görüntünün ardında şeytan var.

"Sanırım Reeve önce doğdu." Mantıklı olan tek açıklama bu.

"Felicia onu kollarına aldı. Ebe bir bebek daha olduğunu söyleyene kadar çok mutluydu ve sonra her şey boka sardı."

"Sadece hasta bir pislik kontrol edilemeyen bir şey için masum bebekleri suçlar."

"Reeve'i suçlamıyorum. Seni suçluyorum."

Vay canına, bu sik kendini tutamıyor. Önüme bakıyorum, tüm bunları . Şoförün arabaya binmediğini şimdi fark ediyorum. Bahse girerim, bu iğrenç konuşmadan haberdar olmamak için bilerek dışarıdadır.

"Hayır." Yüzümü ona dönüyorum, deri altımda hareketle eziliyor. "Paranı alıp kışına sokabilirsin. Hiçbir şey imzalamıyorum."

"Bu büyük bir hata olur, Dillon." Belgeyi son sayfaya kadar çeviriyor ve ceketinin dış cebinden parlak gümüş bir kalem çıkarıp bana uzatıyor. "İmzala ve bu işi bitirelim."

"Siktir git." Elini itiyorum ve kalem yere düşüyor. "Bana düşman olmak istemezsin evlat. Ben çok ve hayatını cehenneme çevirebilirim."

"Elinden gelenin en kötüsünü yap. Umurumda değil."

"Gizlilik imzala, Dillon."

"Hayır, siktir git." Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Eğer o arabada fazla , onun acınası bedenindeki yaşamı boğacağım. Arkama yaslanıp en nefret dolu ifademle ona bakıyorum. "Hiçbir şey imzalamıyorum. Siktir git Amerika'ya, seni şeytani pislik." Ona istediğini vermeyeceğim, para ne kadar cazip olursa olsun. Ne bu serseriden ne de bencil ikizimden bir şey istiyorum. İkisi de cehennemde çürüsün, umurumda değil.

"Bir milyon." Gözlerimin içine bakıyor, hiç sinirlenmemiş gibi. "İki katına çıkarıp bir milyon yapacağım."

İnsanların onu nadiren reddettiğini ve istediğini elde etmek için çek yazmaya alışkın olduğunu hissediyorum.

Bu sefer değil, sik kafalı. "Ben satılık değilim."

Kapıyı çarparak kapattım ve otobüs durağına doğru hışım ile ilerledim. Her adımda, az önce yaşananların dehşeti derimin daha da derinlerine işliyor, kas ve sinirlerimi zorluyor, kemiklerime sürtünüyor ve ruhuma yapışıyor. Otobüs durağına vardığımda titriyor ve ürperiyorum; eve varıp merdivenlerden çıktıktan ve uzun, sıcak bir duş aldıktan sonra bile buz gibi soğuk bedenime yapışıyor.

R Öfke, takip eden günlerde benim değişmez yoldaşımdır. Bir şişe JD ile birlikte. İçki içtiğimi ailemden bile saklamaya çalışmıyorum. Damarlarımda akan kanın yerini acı ve kızgınlık alıyor, ben de içkiyle boğulmaya çalışıyorum.

bir viski şişesinin dibindeki duygular.

İçinde güncellenmiş bir gizlilik sözleşmesi ve doğum belgem olan bir zarf geldiğinde kendimi tamamen kaybediyorum ve acıdan kıvranırken odamdaki eşyaları etrafa saçıyorum. Odamı yeniden düzenlemeyi bitirdiğimde nefes nefese kalmış ve terlemiştim. Annemin tüm bu gürültüyü duyduğunda içeri dalmamasına şaşırdım.

Herkes bana sorunun ne olduğunu soruyor ama onlara söyleyemiyorum. Seslendirmek sadece ne kadar değersiz ve reddedilmiş hissettiğimi doğrulayacak. Eğer yüksek sesle söylersem, ailemin de aynı sonuca varmayacağını kim söyleyebilir? Hayatlarına beladan başka bir şey getirmedi. Beni aralarına aldıkları için zaten pişman değillerse, ben söyledikten sonra pişman olacaklardır. Beni en çok sevmesi gereken iki kişi benden nefret ediyor ve ortadan kaybolmamı ve yokmuşum gibi davranmamı istiyorlar. Bu kadar önemsiz olduğumu bilmek yutulması zor bir hap. Gerçekten acıtıyor. Kendime onların ne düşündüğünün önemli olmadığını söylemeye çalıştım ama işe yaramadı. İçim acı ve öfkeyle dolup taşıyor ve bu beni yiyip bitiriyor. Tüm bunlarla uğraşmak zorunda olmam yeterince kötü. Başkalarının da benimle birlikte acı çekmesine izin vermenin anlamı yok.

Aklıma daha iyisi geldiğinde gizlilik anlaşmasını parçalamama saniyeler kalmıştı. Bu Simon ve Reeve Lancaster'ın benim için kim olduklarının kanıtı. Bu bir koz. Belki bir noktada işe yarar. Reeve o sık kafalının düşündüğü kadar büyük bir yıldız olacaksa, belki basına giderim. Sevgili ikiz kardeşim Hollywood'un bir sonraki altın çocuğu olursa, ifşaatım çok değerli olabilir. Hem kolay parayı cebe indirmenin hem de Lancaster'ların sırtına bıçağı saplamanın bir yolu olabilir. Elbette kendimi de ifşa etmiş olurum ve bunu yapmak istediğimden de emin değilim. Ama en azından bana seçenek sunuyor. Ha! Bahse girerim o göt herif evrakları bana göndermeden önce bunu düşünmemiştir.

Kâğıtları zarfa geri koyup, gardırobumun en üstünde, bir sürü eski *Rolling Stone* dergisinin arkasında sakladığım ayakkabı kutusuna yerleştiriyorum.

Aynı gün ilk kısa mesajı aldım. Evrakta belirtilen telefon numarasından farklı bir telefon numarasından gönderilmişti ama *ondan* geldiğini biliyordum.

Gizlilik

Sözleşmesini

Çenenı kapalı tut.

Eğer konuşursanız, O'Donoghue'lar bencilliğinizin bedelini ödeyecek.

Ne yapabileceğini hayal etmem için detay vermesine gerek yok. O zengin ve güçlü biri ve ailem onun gibilerle boy ölçüşemez. Elimi kolumu bağladığını bilmek çok sinir bozucu. Bana neden para teklif ettiğini merak ediyorum. Tek yapması gerekenin ailemi tehdit etmek olduğunu ve tek kelime etmeyeceğimi biliyor. Bunu asla riske atmam. Üstünlüğü ele geçirdiği için hayal kırıklığının ötesindeyim ama yıllarımı alsa bile onu geri almanın bir yolunu bulacağım.

Evrakları ve mesajı almak sadece azabımı artırıyor ve daha da derine iniyorum. Karanlık duygular beni içimden bıçaklıyor, ta ki ben parçalanmış, kanlı bir organ, doku ve hücre yığınının başka bir şey olmayana kadar. Her zaman içimde yaşayan boş sızı genişliyor, beni tamamen boğmakla tehdit ediyor. Acı binlercesi gibi

Küçük hançerler sürekli her yerime saplanıyor. Kafam ve kalbim o kadar berbat durumda ki, dikiş yerlerinden parçalanıyorum.

Herkese saldırıyorum, sadece dünyanın siktir olup gitmesini ve beni yalnız bırakmasını istiyorum.

Cuma ve Cumartesi gecesi konserlerimize gelmediğimde Jamie endişeleniyor. Aaron kızgın ve Conor her zamanki gibi kendinden geçmiş durumda. Sonunda Pazartesi günü grupla prova yapmak için kışımı yataktan kaldırıyorum ve bu, o sik kafalının dünyamı alt üst etmesinden bu yana bulduğum tek huzur. Duygularımı müzikle dışa vuruyorum, birkaç gece ek binadaki kanepede sızıp kalıyorum.

Bir sonraki Cuma günü, Bray Harbor'daki düzenli konserimiz için sahneye tamamen kilitlenmiş durumdayım. İronik bir şekilde, bugüne kadarki en iyi performansımdı ve setimizi bitirdiğimizde kalabalık çılgına dönmüştü. Bir bira daha almak için bara doğru ilerlerken kızlar üzerime atlıyor. Ayılmaya başlıyorum ve bu saçmalığı siktir ediyorum. Gerçekliğin sürünerek, tekmeleyerek ve çığlık atarak geri gelmesini istemiyorum. Bu yüzden bir bira içiyorum, Phoebe ve arkadaşı Sammie'nin bana ısmarladığı tekilaları minnetle kabul ediyorum ve sonra ikisini de binanın arka tarafına götürüp sırayla beceriyorum.

Temmuz Ağustos'a dönerken bu düzenli bir düzen haline geliyor. Uyumadığım zamanlarda ya sarhoş oluyorum ya da kafam güzel oluyor. Conor ve ben birkaç geceyi Killiney Hill'de geçiriyoruz, tamamen kendimizden geçmiş bir şekilde ve eğer her gün ot içerek kurtulabilseydim, sonsuza kadar mutlu bir şekilde kafayı bulurdum. Ama Catherine O'Donoghue bundan kurtulmama asla izin vermezdi.

"Kalk," diye bağıyor annem kızgın bir sesle, yorganı üzerimden çekip alırken. "Bu iş artık bitecek, Dillon. Hayatını bir kenara atmana seyirci kalmayacağım."

"Siktir git." Başımı kaldırıp, yorganı tekrar üzerime çekmeden önce ona ters ters bakıyorum. "Yaz tatilindeyiz. Ne zaman istersem o zaman kalkarım."

"Şimdi kalkacaksın, genç adam." Yorgana doğru tekrar hamle yapıyor ama ben yorganı vücuduma doluyor ve sıkı sıkıya kavıyorum. "Yapman gereken işler var."

O meşum geceden beri yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmadım. "Ev işlerini siktir et. Siktir et hayatı." Yorganı mengeneyle kavıyorum ve o üzerimden çekmeye çalıştıkça boğuşuyoruz, ben de daha sıkı sarılıyorum.

"Dillon, lütfen." Birkaç saniye sonra vazgeçiyor. "Eğer bana sorunun ne olduğunu söylemeyeceksen, en azından kız kardeşinle konuş."

"Konusacak bir şey yok," diye sayısız kez tekrarlıyorum. "Bozuk plak gibisin ve başımı ağrıyorsun. Sadece git ve uyumama izin ver."

"Ne olduğunu bilmek istiyorum. O Perşembe günü boks maçına giderken gayet iyidindin ve tüm bunlar ertesi gün başladı." Otururken yatak eğiliyor. "Biri seni incitti mi? Lütfen söyle bana."

"Son kez söylüyorum anne, kimse bana zarar vermedi," diye yalan söylüyorum. "Ve hiçbir şey olmadı. Bu yeni ben. Buna alış." Öfke içimi asit gibi yakıyor ve avazım çıktığı kadar bağırma isteğimi bastırıyorum. İçimde sürekli çığlık atıyorum ve bu çok yorucu.

Başını şiddetle sallar. "Bu sen değilsin. Tüm bu zalimce şeyleri söyleyen bu öfkeli kişi benim oğlum değil."

"Ben senin değilim!" Dirseklerimin üzerinde yükselip bağırıyorum. "Ben sadece yanına aldığın bir sokak çocuğuyum ve eminim pişman olmuşsundur. Merak etme *anne*, beş ay sonra on sekiz yaşında olacağım ve o zaman yakandan düşeceğim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve keskin acı göğsüme sapanıyor. "Bu doğru değil ve sen de gitmiyorsun."

"Beni durduramazsın." Koltuk başlığına yaslanıp sigara kutuma uzanıyorum, önceden hazırladığım bir cigara alıp yakıyorum.

"Evde sigara içmek yasak, Dillon." Esrarı almaya çalışıyor ama kolumu uzatıp ulaşmasını engelliyorum.

"Burası benim odam ve içinde ne istersem yaparım."

Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, beni sadece kızdıran bir endişeyle dolup taşıyor. Benden nefret etmeli. Neden etmiyor? "Bu Ash'le mi ilgili? Çünkü ona olanlar senin suçun değildi. Tıpkı onunla Cillian arasında olanlardan senin sorumlu olmadığın gibi. Kimse kardeşin için senden daha fazlasını yapmadı."

"Odamdan çık anne," diyorum cigaramdan bir nefes almadan önce. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Beynimin mantıklı kısmı öfkemi yanlış insanlardan çıkardığımı biliyor ama beynimin berbat kısmı öfkenin bir battaniye gibi tenimi kaplamasına engel olamıyor. Kimse anlamıyor. Kimsenin bunu daha iyi hale getirecek bir şey söylemesi mümkün değil. Ben sadece yirmi dört-yedi kızgıyım. Her kelime, her bakış ve her hareket beni kızdırıyor. Tek çarem kendimi içki, ot ve kadınlarla uyuşturmak ya da müzikte kendimi kaybetmek.

Müzik acımı sanata dönüştürmemi sağlıyor. Müzik kafamın içine girip beynimin işleyişini anlamaya çalışmıyor. Söyleyecek hiçbir şeyim yokken beni konuşmaya ikna etmeye çalışmıyor. Duygularımı temizlemek için onları yüzeye çıkarmaya çalışmıyor.

Müzik sadece olmamı sağlıyor.

"Neden hâlâ buradasın?" Annemin hâlâ odada olduğunu fark edince sinirleniyorum. Bunu yaptığımda ne kadar nefret ettiğini bildiğim için yüzüne duman halkaları üflüyorum.

"Bir iblis ya da kötü ruh tarafından ele geçirildiğini düşünmeye başlıyorum," diyor ayağa kalkarak. "Belki de Peder Mannion'u aramalıyım."

"Dene ve ne olacağını gör." Esrarımı üfleyip ona doğru daha fazla duman üflüyorum. "Tanrı ve her şeyin bir nedeni olduğu hakkında dini saçmalıklar söyleyemeden önce o pisliği tespih boncuklarıyla boğacağım. Tanrı'nın canı cehenneme. Peder Mannion'ı da sikeyim." Tanrı benim için ne yaptı ki? Bana hayat vermek için annemi öldürdü ve sperm donörü olarak şeytani bir hıyarı, kardeş olarak da bencil bir piçi başıma bela etti. Kendi etim ve kanım beni istemedi ve ailemin söylediklerine rağmen, beni sadece acıdıkları için kabul ettiklerini biliyorum. Kızlar benim için bacaklarını açmaktan mutlu oluyorlar ama hiçbiri beni *ben* olduğum için istemiyor.

Kimse gerçek beni istemiyor.

Sonsuza dek reddedilen, ikinci en iyi, hayırsever bir vaka olmaya mahkumum.

"Peder Mannion hakkında böyle şeyler söyleyemezsin, Dillon. Onları geri al. Bu senin ruhunda kara bir leke olarak kalacak."

"Ruhum zaten simsiyah anne." Gülmekten kırıldım.

O çok komik.

"Bu kadar komik olan ne?" Ash kapımda belirerek soruyor. "Küfürde komik bir şey yoktur." Annem ellerini kalçalarında. "Ve senin ruhun kapkara değil, Dillon. Sadece sorunlu."

Ash odama girerken daha çok gülüyorum.

"Küfür mü?" Cevap vermek için bana bakarken alnı kırışıyor.

Kahkahalarım sönüyor ve kız kardeşime bakmayı reddederek cigaramı üflemeğe devam ediyorum.

"Peder Mannion'un Dillon'la konuşabileceğini düşünmüştüm ama-"

"Tanrım, anne. Gerçekçi ol. Dillon'ın Peder Mannion'dan çok Peder Lanet Noel'le konuşma ihtimali var."

"Dil, Aisling O'Donoghue."

Ash gözlerini deviriyor, sonra bakışları parmaklarımın arasındaki eklem yerine takılıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu saçmalığı gerçekten bırakmalısın, Dil. Beynini karıştırıyor."

"Planımız bu."

"Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle." Annemin odadan sürünerek çıktığını gördüğümde kız kardeşim yanımdaki yatağa tırmanıyor. "Bana yardım ettiğin gibi ben de sana yardım etmek istiyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Başını omzuma koyuyor. "Şu anda nasıl hissettiğini biliyorum," diyor sessizce. "Lütfen beni içeri al."

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalkıyorum ve başının boş yastığıma düşerken çıkardığı yumuşak sesi duyuyorum. "Sadece yalnız kalmak istiyorum. Neden kimse bunu anlamıyor?" Kükrüyorum, kıyafetlerimi dün gece bıraktığım yerden alıp aceleyle giyiniyorum.

Ash önümde durmuş, ayaklarımı botlarımın içine sokmamı izliyor. "Kalbimi kırıyorsun, Dil."

Anahtarlarımı, cüzdanımı, telefonumu, dizüstü bilgisayarımı, kapüşonlu tişörtümü, sigaralarımı ve yarısı boş bir JD şişesini alıp fermuarını çekmeden önce sırt çantama tıktırıyorum. Çantayı bir omzumun üzerinden sallayarak başımı kaldırıyorum ve kız kardeşime bakıyorum. "O ben değildim. Cillian'dı."

Şok olmuş bir şekilde nefesini tutuyor ve yumuşak hıçkırıkları beni odadan dışarı kadar takip ettiğinde anında pişmanlık duyuyorum, ama oraya geri dönüp özür dilemek için yeterli değil. Evden çıkarken kalbim her zamankinden daha ağır, kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Toxic Gods'ın ek binasına gidiyorum ve ilk iş olarak dün aldığım kilidi kapıya sabitliyorum. Bu, ben istemediğim sürece insanları tutacaktır. Uyku tulumum ve yedek yastığım kanepenin üzerine serilmiş durumda ve önümüzdeki birkaç gece burada uyumayı planlıyorum. En azından bu şekilde bitmek bilmeyen sorular ve anlamsız dırdırlar sona erecek. Zavallı kıcımlı bir sandalyeye yerleştirip gitar kutumu aldım ve biraz müzik terapisi yapmaya hazırlandım. Gitarımı akort edip çalışıyorum, bir yudum JD içerken kendimi müziğin içinde kaybediyorum. Ne kadar zamandır çaldığımdan emin değilim ki kapı çalınarak bölündü.

"Otuzbirci!" Jamie bağılıyor, yumruklarını kapıya vuruyor. "Aç şu lanet kapıyı!"

Gitarımı yere bıraktım, kapının kilidini açtım ve azıcık araladım. "Bana ders vermeye geldiyse içeri giremezsin."

"Ne? Sikeyim hayır." Yüzüme plastik bir Centra poşeti salladı. "Ekmek, cips ve bira getirdim."

Midem gurulduyor, çünkü öğle yemeğinden beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor. Kapıyı daha geniş açarak onu içeri almak için geri çekiliyorum. Kilidi arkasından çevirirken kaşlarını çatıyor. "Bu da nereden çıktı?"

"Woodies." Çantayı elinden kaptım ve içeri karıştırdım.

Jay bu konuda başka bir şey söylemiyor ve biz de sessizce yemeğimizi yiyoruz.

"Bu arada, antrenman iptal oldu," diyor poğaçasının son lokmasını yutarken. "Aaron ve Conor'da bok var."

"İğrenç."

Jay son yemeğini de yutarak başını sallar.

"Biraz takılıp sonra da kafayı bulmak ister misin?" Folyoyu yuvarlayıp çöp kutusuna atarak soruyorum.

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Bir eliyle omzumu sıkıyor ve gitarına doğru ilerliyor.

Jamie'nin en iyi arkadaşım olmasının sebebi bu. Zorlamıyor. Başa çıkılması gereken şeylerin olmasının nasıl bir şey olduğunu anlıyor. Bu konuda konuşmak istememenin. Benim anladığım gibi, eğer bu konuda konuşmak istersem beni dinler. Olanları biriyle paylaşacaksam bu Jay olur. Ama onun kendi sorunları var. Benimkine de ihtiyacı yok. Aynı şekilde Ash hala iyileşme sürecindeyken ona yük olmak istemiyorum ve aileme de söyleyemem çünkü bu onları çok üzer.

Hıyarlık ettiğimi biliyorum ama sadece onları korumaya çalışıyorum.

Hepimizin kızmasının bir anlamı yok.

Dünya okyanuslarını dolduracak kadar öfkem var.

"I Çocuklara bir süre sonra Molly's'te buluşacağımızı söyledim," diyor Jay, telefonunu kot pantolonunun cebine sokarken.

"Artık hazırım." Gitarımı yerleştirip kilitliyorum.

"Kokuyorsun ve saçların ölü rakunlar yuva yapmış gibi görünüyor."

"Siktir git." Orta parmağımı ona doğru kaldırdım. "Bahse girerim senden daha çok sevişebilirim."

"Hiç şansın yok, delikanlı." Beni kafamdan yakaladı. "Git duş al, ben de aynısını yapacağım."

"Hayır," diyorum onu iterek ve kapının kilidini açarak. "O eve geri dönmeyeceğim. Tek yaptıkları başımın etini yemek."

"Benimkinde duş al." Omuz silkiyor. "Zaten yolumuzun üstünde."

Jay'in evine gidip sırayla duş alıyoruz. Jamie içeri girdiğinde banyodaki buhar bulutlu aynada dişlerimi fırçalıyorum. "Al." Bana temiz bir tişört, çorap ve çorap verdi. "Acele et. Göt herif eve yeni geldi ve her an başlayabilirler."

Beş dakika sonra aşağı indiğimizde, anne ve babası birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı. Biz koridordan kapıya doğru ilerlerken mutfaktan gürültülü bir ses geliyor. Annesi yüksek sesle

Ön kapıyı arkamızdan kapatırken kulak zarlarımı çınlatan bir çığlık duyuyorum.

"Bunun için üzgünüm." Yürürken garaj yolundaki toprağı tekmeliyor ve inatçı çenesinde bir kas ortaya çıkıyor.

". Senin suçun değil."

"Bu çok utanç verici."

Kolumu omzuna doladım. "Gerçekten değil." Utanç verici olduğunu bildiğimi eklemek istiyorum ama en boktan biyolojik babaya sahip olma yarışında değiliz. Öyle olsaydı, Conal Fleming ve Simon Lancaster arasında kıl payı bir seçim yapardık.

"Bugünlerde buna karşı bağışıklığım var ama bu saçmalığı gören herkes bana bunun normal olmadığını hatırlatıyor. Neden yıllar önce ayrılmadıklarını bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, ikisini de bir daha görmesem mutlu olurum."

"Benimle birlikte ek binaya taşınabilirsin," diyerek kolumu omuzlarından indiriyorum.

Jay bir yakarken yan gözle bana bakıyor. "Artık orada mı yaşıyorsun?"

Omuz silkiyorum, yarı kuru saç tellerimi gözlerimden uzaklaştırıyorum. "En azından önümüzdeki birkaç gece için. Orada kimse beni rahatsız etmiyor."

"O kadar kötü mü?" diye soruyor, sigarayı bana uzatırken.

Derin derin içime çekiyorum, ot ve tütünün hipnotik kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. "Beni rahat bırakmıyorlar ve bozuk plak gibi ses çıkarmaktan bıktım. Sadece biraz huzur ve sessizlik istiyorum." Sigarayı uzattım.

"Seni anlıyorum." Bir sigara alır ve geri verir. "Annemle babam Shauna'nın yatağını kulübeye atmışlar. Dönerken onu da alırım." "Ne olmuş yani? Hiç geri dönmemeyi mi planlıyor?" Ablasına biraz kızgınım. Büyürken ona hep göz kulak oldu ama şimdi Kuzey'de üniversitede, sanki onun varlığını unutmuş gibi ve bu hiç hoş değil. Belki de on yedi yaşında olduğu için artık ihtiyacı olmadığını düşünüyordur ama ablası onun tek gerçek ailesi.

Bizim dışımızda.

Çenesi gerilir. "görünüyor." Daha fazlasını söylemek istediğinden ama söylemediğinden şüpheleniyorum. Ve bu duyguyu tamamen anlıyorum.

"Gelecek yıl bu zamanlar buradan gitmiş olacağız."

"Okulu bitirmeye çok hazırım. Kasabaya taşınmak ve gruba odaklanmak için sabırsızlanıyorum."

"Aynen, biriktirmeye devam et."

Jay tüm yaz boyunca konserlerimiz arasında çalışıyor, ben Lee's'de olabildiğince çok vardiya alıyorum, Aaron Greystones'da bir restoranda çalışıyor ve Conor da amcasına marangozluk işinde yardım ediyor. İçmediğimiz ya da sigara içmediğimiz her şey ekipmanlara ve grupla paylaşmayı planladığımız daireye gidiyor. Şehirde birkaç konser verene kadar en azından birkaç aylık kirayı peşin almamız gerekecek. Ama bunun uzun sürmeyeceğinden eminim. Gerçekten iyiye gidiyoruz ve sadık bir yerel takipçimiz var. İhtiyacımız olan tek şey şehirde bize şans verecek bir mekan ve kendimizi kanıtlayacağız.

Kawasakim için de para biriktiriyorum ve Ayrılma'yı bitirdikten hemen sonra ikinci el bir tane almaya yetecek kadar param olacak. Tabii bitirebilirim. Ocak ayındaki doğum günümünden sonra ayrılmayı düşünmüyorum. Sınavlara neden ihtiyacım olsun ki?

Molly's'e vardığımızda tüm erkekler oradaydı ve mekân bir Perşembe gecesi için oldukça hareketliydi. Shelby Sullivan'ın on sekizinci yaş gününü burada kutlayacağı ortaya çıktı. Bana ablasının on sekizinci yaş gününü ve benim bekaretimi kaybetmemi hatırlattı. Biraları devirip arkadaşlarımla gülüşürken Simone'un burada olup olmadığını görmek için odayı kontrol ediyorum ama . Shelby kız kardeşiyle aynı ligde değil ama harika göğüsleri var ve ne kadar çok bira içersen o kadar çekici oluyor. Ayrıca birinin benden hoşlandığını söylediğini hatırlıyorum ve görünüşe göre kız kardeşi beni becerdiği için üzgünmüş. Bu şimdi avantajlı olabilir.

Kylie Walsh şu anda kucağında oturuyor ve onu biraz öpüyorum ama daha fazlasıyla ilgilenmiyorum. İkinci öpücük için asla geri dönmem. Zaten boktan bir kızdı ve yüzünün her yerinde yapışkan yazıyor. Hayır, siktir onu. Kylie'nin gitmesi lazım. Beni tekrar öpmek için hamle yaptığında başımı çeviriyorum. "Şimdi git bebeğim."

Kucağında kıvranıyor, dudaklarını yalıyor ve üstünü aşağıya çekerek göğüslerini yüzüme doğru itiyor. "Beni tekrar becermeni istiyorum. Seviştığımızdan beri tek düşündüğüm şey bu."

Onu kucağımdan kaldırıp ayaklarını yere koyuyorum. "Böyle bir şey olmayacak Kylie. Durumu biliyorsun. Sana bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştim ve bunda ciddiydim."

"Ama bütün gece beni öptün!" Ellerini kalçalarına koyarak somurtuyor.

"Beni öpüyordun ve ben bunu aştım. Denizde daha çok balık var, bebeğim." Eğildim ve ağzımı kulağına dayadım. "Jamie

Sen," diye yalan söylüyorum, ortalığı karıştırma havasındayım. "Ve kucağı yalnız görünüyor." Çünkü Melissa üç saniye önce tuvalete gitmek için kucağından ayrıldı.

"Gerçekten mi?" Arkadaşıma bakarken kuşkulu görünüyor.

"Sana yaklaşamayacak kadar utangaç." Bu sözleri gülmeden nasıl söyledim bilmiyorum. Jamie Fleming'in vücudunda utangaç bir kemik bile yok.

"Sakıncası yok değil mi?"

" de bile. Devam et." Onu Jay'e doğru hafifçe itiyorum ve doğum günü kızına doğru yürüyorum.

Shelby okuldan bir inekle konuşuyor, ama onu yolumdan çekip en çapkın gülümsememi ona gösteriyorum. Alkolün ve daha önce içtiğim esrarın etkisiyle güzel bir vızıltı var üzerimde ve şimdi azmış durumdayım ve sevişmek istiyorum. "Mutlu yıllar Shelby."

"Teşekkür ederim." Sesi zar zor fısıltıya dönüşürken iri geyik gözleriyle bana bakıyor.

Yakından çok daha güzel. Belki de biranın etkisiyledir. Yanakları pembeleşiyor, parmağımı dalgalı, kahverengi saçlarının bir tutamının etrafında döndürdüğümde renk koyulaşıyor. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

Yüzü o kadar kırmızı ki neredeyse alevlerin teninde bir yol açtığını göreceğim.

"Sana bir hediyem var," diyorum kaşlarımı sallayarak ve dudaklarımı yalayarak.

"Öyle mi?" Güzel yüzünde şaşkınlık belirliyor.

"Evet." Eğiliyorum ve omurgası duvarla buluşana kadar geri adım atıyor. Kollarımla onu sıkıştırıp başımı yana eğiyorum. "Bunun için hazır mısın?"

Yutkunup başını sallarken gözleri inanılmaz derecede büyüyor. Sonra eğilip onu öpüyorum, sert ve sahiplenici bir şekilde. Geçici keşifleri herhangi bir gösterge ise, daha önce hiç böyle öpülmediğinden oldukça eminim. Geri çekilip dudak kenetlenmemizi bozduğumda göz bebekleri büyümüş ve göğsü kabarmıştı. "Başka bir hediye ister misin?" Kotumun yarısıyla onu dürttüğümde dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

Hızlıca başını sallıyor ve ben de sessizce yumruklarımı havaya kaldırıyorum.

"Benimle eve gel, bunu unutulmaz bir doğum günü yapayım."

Gözleri parlıyor. "Tamam."

Yirmi dakika sonra onu partiden vazgeçmeye ikna ettim ve Jamie ve Melissa ile birlikte benim evime gitmek üzere ayrıldık. Jamie yatıyor

İki kız kendi aralarında konuşurken Kylie'ye yaptığım numaradan dolayı bana kızıyorlar.

Yolda Jamie'nin kulübesinden yatağı almak için duruyoruz ve çiftliğe vardığımızda Jay'e oyun ahırını kullanmasını söylerken Shelby'yi grup binasına götürüyorum. Jay ve Melissa odadayken onu becermekle ilgili bir sorunum yok, ama yolda bana attığı gergin bakışlar herhangi bir gösterge ise Shelby'nin bundan hoşlanmayacağından oldukça eminim.

Ek binaya girdiğimizde kapıyı kilitliyorum ve kapıya doğru itiyorum, parmaklarımın arkasını yüzünde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Seni becermek istiyorum. miyim?"

Başını sallıyor ve yanaklarında bir kızarıklık beliriyor.

"Emin misin? Kelimeleri söylemeni istiyorum."

"Evet, eminim," diye ürkek bir sesle cevap veriyor ve aklıma bir şey geliyor.

"Bunu daha önce yaptın, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet."

"Bu tek sefer olacak. Bir daha olmayacak. Kız arkadaşına ayıracak vaktim yok. Grubuma odaklanmış durumdayım. Eğer bundan daha fazlasını bekliyorsan, şimdi gitmelisin."

"Benim sorun yok, Dillon. Bunun senin her zamanki yöntemin olduğunu biliyorum."

Kasabadaki kızların benim hakkımda konuşmasından mutlu olup olmadığımdan emin değilim. "Tamam." Eğildim ve boynunu öptüm. "Eğer durmamı istersen, söylemen yeterli, duracağım."

Onu kapıda hissediyorum, rahatlayana kadar öpüyorum ve okşuyorum. Sonra onu kanepenin üzerine domaltıyorum, prezervatif takıyorum, elbisesini yukarı çekiyorum ve göğüslerini okşarken onu sertçe beceriyorum. İşim bittiğinde prezervatifi atıyorum ve o kendini toparlarken küçük buzdolabından iki su alıyorum. "Sikiş için teşekkürler bebeğim."

Boynu ve yüzü kızarmış bir halde kollarını kendine sarıyor ve beklenti dolu küçük köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyor.

Tanrı aşkına. Ona skoru söyledim. Neden bana öyle bakıyor? Kızlar delidir ve kafanı mahvederler. Asla bir kız arkadaşım olmayacak ya da evlenmeyeceğim. Bir erkek bu saçmalığa nasıl katlanır? Az önce hissettiğim anlık rahatlama, sinirin damarlarımda dolaşmasıyla yok oldu. "Gitmen gerek." Ona bir su uzattım ve kapıya doğru yönlendirdim, onu dışarı iterken kışını okşadım. "Görüşürüz."

O gittikten sonra Jamie'ye mesaj atıp ortalığın sakın olduğunu söyledim. O da Melissa'yla birlikte oyun ahırında uyuyacağını söylemek için mesaj attı. Babam işe başlayıp onları bulmadan Melissa'yı erkenden oradan çıkarması için onu uyarıyorum.

Uyumaya çalışıyorum ama çok gerginim. O pislik hayatıma girdiğinden beri, son beş haftadır sürekli aklımda olan fikirle oynuyorum. Bundan sonsuza kadar kaçamam ve bu işi bir an önce bitirsem iyi olacak.

Kanepede dik oturup, bir şişe JD içimi aldım ve telefonumu açtım. Instagram'a giriyorum ve arama çubuğuna Reeve Lancaster yazıyorum. Tonlarca sonuç çıkıyor ve resmi sayfasına girdiğimde midem düğümleniyor. Binlerce takipçisi var ve tüm paylaşımları iyi beğeni ve yorum alıyor. JD içerken birkaç gönderiye göz gezdiriyorum. Onun bir fotoğrafını yakınlıştırdığımda tüm kan derimden sızıyor. Benzerlik tekinsiz. Eğer yan yana dursaydık, kardeş olduğumuza hiç şüphe yoktu.

Aynadaki görüntüme bakmak her şeyi daha da gerçek kılıyor. Acı göğsümü yarıyor, derinden kesiyor. Evlat edinilmemiş olsaydım nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Birlikte büyüseydik. Benden hâlâ nefret eder miydi? Yoksa eksik bir parça gibi içimdeki boşluğu doldurur muydu? Suçluluk duygusu kafama inen tokatla birleşiyor. Bu düşünceleri düşünmek aileme karşı sadakatsizlik gibi geliyor. Sanki hiç hayatımın bir parçası olmamalarını diliyormuşum gibi.

Her şey çok kafa karıştırıcı.

Telefonumu kanepeye bırakıp viskiden kocaman bir yudum alıyorum ve boğazımdan aşağı süzülürken yanmanın tadını çıkarıyorum. Başımı arkaya yaslayarak gözlerimi kapatıyorum ve göğsümde dönen kargaşayla savaşıyorum.

Beni istemeyen kardeşime bu kadar çok benzemekten *nefret* ediyorum. O pislikle *hiçbir şey* paylaşmak istemiyorum.

Damarlarımdan akan DNA'yı değiştirmenin bir yolu olsaydı, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Her iki Lancaster'la ilgili tüm bilgileri zihnimden silecek olsa beynimi çamaşır suyuyla yıkardım.

Reeve'in varlığını hayatımdan silmek istiyorum, tıpkı onun benimkini sildiği gibi.

Bunu düşündükçe, yardımcı olabilecek bir şey yapabileceğimi fark ettim.

Bayılmadan önce bir plan oluşturunuyorum ve en kısa zamanda harekete geçmeye karar veriyorum.

"Dillon O'Donoghue!" Yavaşça kendime geldiğimde kapının vurulma sesi kafamın içindeki sesle senkronize oluyor. Garip bir açıyla uykuya dalmaktan boynum tutulmuştu ve

Ağzımda naftalin tadı var.

"Aç şu kapıyı sık kafalı, yoksa yemin ederim yerle bir ederim," diyor biraz tanıdık bir kadın.

Uyku tulumunu itip ellerimi dağınık saçlarımda gezdirirken esnememi bastırıp kapıya doğru yöneliyorum.

"Buraya gel ve kendini göster, seni lanet olası korkak!" ekliyor kadın tiz bir ses tonuyla.

Ağrıyan başımı ovuyorum. Her ne dramaysa buna ihtiyacım yok ama kaltağın sesi delirmiş gibi geliyor ve onu görmezden gelmek akıllıca bir plan gibi görünmüyor. Kapının kilidini açarken "Saçını açık tut," diyorum. "Ben- Simone?" Hatırladıklarım onun hakkını verememiş. Simone Sullivan tam bir afet. Küçük kız kardeşinden çok daha seksi. "Selam bebeğim." Kaşlarımı sallıyorum ve ona cilveli bir gülümseme gönderiyorum. "Uğrayacağını bilseydim, temizlenirdim." Kapıyı ardına kadar açıp gülümseyerek içeri girmesini işaret ediyorum. "Genelde ikinci bir yemek için geri dönmem ama senin durumunda bir istisna yapacağım."

"İnanılır gibi değil." Bana şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi bakıyor ve ben de akşamdan kalma beynim bunu algılayamadan kaşlarımı çatıyorum.

"Kahretsin."

"Evet, lanet olsun." Buruşuk gömleğimi tutup beni dışarı çekti. "Ne cüretle kız kardeşime böyle davranırsın!" Göğsümü itiyor ve neredeyse kulaklarından buhar çıkıyor. "Özellikle de bekâretini kaybederken iyi vakit geçirmeni sağladıktan sonra. Ona bir fahişe gibi davranmak ve gelir gelmez kapı dışarı etmek yerine en azından kız kardeşime de aynı saygıyı gösterebilirdin!"

"Bir saniye bekle." Zonklayan şakaklarıma masaj yapıyorum. "Shelby'nin bakire olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki bakireydi! Seni lanet olası otuzbirci!" Tekrar göğsüme bastırdı ve ben biraz sendeledim.

Göz ucuyla Shane'in yakınlarda dolaştığını görüyorum, şüphesiz her kelimeyi dinliyor. Başımı iki yana sallayıp, defolup gitmesi için ona uyarıcı bir bakış gönderiyorum. "Bilmiyordum. Ona sordum ve o da yalan söyledi." Kollarımı göğsümde kavuşturarak karanlık bir bakışla onu süzüyorum. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama bunu kız kardeşinle halletmeni öneririm. Onu yanlış yönlendirmedim. Ona hikayenin ne olduğunu açıkça söyledim. Şimdi bununla ilgili bir sorunu varsa benim sorunum değil."

Gözleri yaşla dolarken, "Sen tam bir pisliksin," diyor. "Yıllardır senden hoşlanıyor. Nedenini sadece Tanrı bilir."

"Görünüşe göre gölge düşürecek durumda değilsin. Bunu biliyordun ama yine de beynini dağıtmama izin verdin. Bana ikiyüzlülük gibi geliyor."

"Bilmiyordum! Nasıl hissettiğini bilseydim, o gece seni asla becermezdim. Zaten seni becermemeliydim, ama sen beni savunmasız bir anımda yakaladın."

"İsterseniz tarihi yeniden yazın, ama ben ne olduğunu biliyorum."

"Bunun hiçbir önemi yok!" diye bağırarak önümde volta atıyor. "Shelby'yi nasıl böyle incitebilirsin, Dillon? Senden çok uzun zamandır hoşlanıyordu. Bekaretini senin için sakladı ve sen onun duygularını hiç dikkate almadan acımasızca onu aldın."

"Hoşuna gitti." Bu kaltağın hiçbir şeyi neden bu kadar büyüttüğünü gerçekten anlamıyorum. "Hoşuna gitmeseydi, bana durmamı söylediydi, ama durmadı."

"Boşalmadı bile! Ve sen onu o kadar sert siktin ki bugün çok ağrıyor ve acı çekiyor." Başını sallıyor. "Senin biri olduğunu düşünmemiştim. Hiç kimseyi siktiğime seni siktiğime pişman olduğum kadar olmamıştım."

Hayal kırıklığına uğrattığım diğer herkesle birlikte Pişmanlıklar Kulübü'ne katıl tatlım.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokmadan önce omuz silkiyorum. Neden buraya gelip ortalığı karıştırma zahmetine girdiğini bilmiyorum. Zamanı geri alıp kız kardeşinin kızlık zarını eski haline getirebileceğimden değil. "İşin bitti mi? Çünkü yapacak işlerim var."

"Tanrım, azıcık bile üzgün , değil mi?"

"Ne için özür dilemem gerekiyor?" Bağırıyorum, öne doğru yürüyorum ve kızgın suratımı onunkine yapııştırıyorum. "Yalan söyleyen Shelby. Ben yanlış bir şey yapmadım, o yüzden siktir git evine ve üzerindeki şeritleri yırt çünkü bu boktan konuşmayla işim bitti."

"Sen tam bir pisliksin, Dillon O'Donoghue." Parmağını göğsüme sapladı. "Kız kardeşimden uzak dur. Shelby iyi bir kız ve bir yerlere gelecek. Senin gibilerin onu aşağı çekmesine ihtiyacı yok."

"Kız kardeşin zaten benim için bacaklarını açtı. Ona bir daha yaklaşmak için hiçbir nedenim yok."

Bana saldırıyor ve Shane onu üzerimden çekip almadan önce tırnaklarını yanağıma geçirmeyi ve taşaklarıma diz atmayı başarıyor.

"Siktirkkkk!" Tıslıyorum, aletimi hafifçe avuçluyorum ve acıdan çalışıyorum.

"Gitmen gerek Simone," diyor ağabeyim, onu arabasına doğru götürürken kolunu boynundan ayırmadan. "Tüm bunlar için gerçekten üzgünüm. Dillon şu anda bazı şeyler yaşıyor ve bunu kastetmiyor."

"Evet, biliyorum!" Bağırıyorum, hâlâ kambur duruyorum ve kaltağa küfrediyorum.

Pazar gününe kadar her şekilde. "Benim için özür dilemeyi bırak."

Kardeşim Simone'un arabasına binmesine yardım etmeden önce omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. Doğrudum ve pantolonumun arkasını düzelttim. Kahretsin, bu acıttı. Ben orada öylece dikilirken onlar birkaç dakika boyunca sessiz bir konuşma yaptılar. Arabasıyla uzaklaşırken arabasına taş atasım geliyor ama kendimi tutmayı başarıyorum. Geri dönüp beni hadım etmeye çalışmayacağına güvenmiyorum. Kaltağın ciddi sorunları var.

"Bu da neydi böyle?" Shane yüzünü benimkinin içine sokarak bağırıyor. "Bunu o zavallı kıza nasıl yaparsın?"

"Siktir git, Shane." Onu itiyorum. "O *zavallı* kıza istemediği hiçbir şey yapmadım. Herkesin beni rahat bırakması lazım. Hepiniz ona tecavüz etmişim gibi davranıyorsunuz!"

"Sen söyledin." Shane gözlerini bana dikti.

"Ne dedin sen?" Koyu tonum aramızdaki boşlukta kayıyor, uyarı ile esniyor.

"Beni duydun." Çenesindeki inatçı kesik, geri adım atmayacağını doğruluyor.

"Kendi rızamla oldu. Sözünü geri al, Shane."

"Haftalardır şeytanın yumurtası gibi davranıyorsun. Seni hapse attıracak bir şey yapman an meselesi ve annemle babama davranışlarından bıktım. Bu saçmalık artık sona eriyor, Dillon."

"Siktir git." Göğsümü onunkine bastırıyorum. "Sözünü geri al, Shane. Geri al onu!" Parmağımı göğsüne defalarca vuruyorum.

"Deccal gibi davrandığın için herkesten özür dilediğinde sözümü geri alacağım."

"Sen benim babam değilsin ve ben sana hesap vermem!"

"Eğer benim oğlum olsaydın, aklın başına gelene kadar seni bir hücreye attırırdım. Hiçbir O'Donoghue etrafta dolaşıp kızlara bok gibi davranmaz. Biz böyle değiliz, ama belki de damarlarından akan DNA bizden biri olmadığının kanıtıdır. İnsanlara böyle davranıyorsan bizden olamazsın."

Sözleri derin ve doğru bir şekilde çarparken insanlığın tüm görünüşü beni terk ediyor. Dev bir kükreme çıkararak yumruğumu suratına indiriyorum. Ve sonra başladı. Birbirimize yumruklar atıyor, birbirimizin yüzüne ve üst gövdesine darbeler indiriyoruz. Beni kafamdan yakaladığında, elini ısırp taşaklarına yumruk atıyorum. O kambur dururken yumruğumu böğrüne indiriyorum ve kendini kaybedip beni geri itiyor, sonra da bana kafa atıyor. Ayaklarım tökezliyor, neredeyse düşüyordum ama çabucak toparlanıyorum. Birbirimize saldırırken, vururken, yumruklarken ve bağırırken, zorla birbirimizden ayrılana kadar görüşüm hala bulanık.

"Bu kadar yeter," diyor Da, kollarımı arkamda tutarak. Ro, Shane'i geri çekmeye çalışıyor. Shane'in şiş burnundan kan sızıyor ve yan tarafına sarılıp bana dik dik bakarken bir gözü kapanmaya başladı bile. "Neler oluyor böyle?" Babam soruyor.

"Bana tecavüzcü dedi!" Yere kan tükürerek bağırdım. Dudağım acıyor ve yanağım da karnım gibi ağrıyor. Shane karnıma birkaç vahşi yumruk indirmeyi başardı ve bahse girerim moraracaklar.

"Ne? Neden?" Babam kaşlarını çatarak Shane ve benim aramda mekik dokuyarak soruyor.

Ben sessizce Shane olanları çabucak anlattı.
Artık tüm ailem bilecek. Harika, bu harika.

"Dillon'ın özür dilemesi gereken çok şey var ama sen haddini aştin Shane," diyor Da.

"Birinin ona mantıklı bir yumruk atması gerekiyordu." Shane, Ro'nun kucagından sıyrılır.

"Bunu bilerek mi söyledin?" Ro kaşlarını çatıyor ve Shane'in başı sallanıyor.

"Senin bir tecavüzcü olduğunu düşünmüyorum Dil," diyor Shane yavaşça yaklaşarak. "Bunu söylememeliydim ama tüm bu saçmalıkları bırakmazsan, bu gerçek olabilir. Çoğu gün o kadar kendinde değilsin ki, nasıl düzgün yürüyebildiğini bile bilmiyorum."

Da kollarındaki tutuşunu sıkılaştırırken ona "Sen bir pislisin," diye tıslıyorum.

"Sen de öylesin."

"Biliyorum ve umurumda değil."

Shane'in yüzünde hüznün hayaleti dolaşıyor. "Kavga çıkardığım için özür dilerim ve senin bir O'Donoghue olmadığını söylediğim için de özür dilerim."

Kardeşıme bakarken çenemde bir kas patlıyor. Her zaman çalkantılı bir ilişkimiz oldu ama son birkaç yıldır çoğunlukla iyi geçiniyoruz. Shane'in yaptığım saçmalıkları yüzüme vurması beklenen bir şeydi. Tek sürpriz bunu daha önce yapmamış olması.

"Öyle demek istemedim, Dillon. Sen baştan bizden birisin. Bu yüzden sen acı çektiğinde hepimiz acı çekiyoruz." Shane devam ederken Ro onaylarcasına başını sallar. "Yanlış bir şey yaptığında, hepimiz bu sorumluluğu kabul ederiz. Shelby Sullivan'a teknik olarak yanlış yapmadın ama ona doğru da davranmadın. Bu sen değilsin. Ne dediğin umurumda değil ama benim kardeşim böyle biri değil. Nereye gitmiş olursa olsun, çok geç olmadan onu geri getirin. Bizimle ya da arkadaşlarıyla konuşmayacaksan, git bir profesyonelle konuş, ama birilerinin canı gerçekten yanmadan önce buna bir son vermelisin, Dillon." "O kişi sen olabilirsin." diye eklediğinde göğsü kabarıyor ve gözlerinden acı fışkırıyor.

Kolunu Ro'nun omuzlarına dolayarak uzaklaşıyor ve eve doğru giderlerken onunla konuşuyor. Babam beni ancak onlar içeri girdikten sonra bırakıyor. Ek binaya doğru yürümek için hamle yapıyorum ama babam elini göğsüme koyarak beni durduruyor. "Orada dur bakalım, genç adam. Ev işlerini haftalarca geciktirdin ve şu anda

Bugün benimle çiftlikte. Duygularınızı kelimelerle ifade edemiyorsanız, bunu anlamlı bir şekilde ellerinizle yapın."

"O Aman Tanrım." Yemek masasının etrafına oturduğumda annem bir elini göğsüne götürerek dehşet dolu bakışlarla beni kıstırdı. "Ne yaptın sen?"

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Söyleyeceğim hiçbir şey doğru olmayacak. Annemin mutlu olmayacağını biliyordum ama bunu onun için yapmadım.

"Ben beğendim. Çok sinirli," diyor Ash, bakışları yeni boyanmış beyaz-sarı saçlarımda gezinirken gülümsüyor ve ardından kaş, burun ve dudak piercinglerime bakıyor. "Çok rock 'n' roll."

"Neden o güzel cildini delmek zorundaydın ki?" Annem piercinglerimi incelerken yüzündeki dehşet ifadesini koruyor. "Bir çetenin üyesi gibi görünüyorsun."

Ash'in dudakları seğirir. "Anne, rahatla biraz. Bugünlerde bir sürü erkeğin piercingi var. Dövmeler de öyle. Ben de burnuma bir çivi taktırmayı düşünüyordum."

"Bunu yapmalısın," diyorum tabağıma üç kalın dilim biftek koyarak. "Saçlarınla çok havalı görünür." Ash pixie kesimini benimsedi ve bu şekilde kalmaya kararlı. Saçlarını bir daha asla uzatmayacağını söyledi. Bence Cillian Doyle'a nispet olsun diye uzatmalı. Zaten artık ortalıkta yok. Onun yerinde olsaydım, o pisliğin benden başka bir şey almasına izin vermezdim, ama karar onun. Her halükarda kız kardeşim çok güzel görünüyor. Kısacık saçları güzel yüzünü ortaya çıkarıyor. Tahminimce okula döndüğümüzde çok fazla teklif alacaktır ama Ash'in ilgileneceğinden şüpheliyim.

Erkeklerden  m r boyu uzaklaştığını söylüyor. Bu sonsuza kadar sürmeyecek ama bence dikkatini dağıtacak şeylerden uzak durup okula konsantre olmakta haklı. Gelecek yıl Trinity'ye gitmeye kararlı.

"Etrafında daha da çok kuş dövüşecek." Ro sırtıyor. "Belki ben de d n ş r m."

"Cesedimi  iğnemen gerek, Ronan O'Donoghue." Annem masaya büyük bir kase sebze koyarken parmağını ona doğru sallıyor. "Sen olduğu gibi m kemmelsin. Hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok. Aynı şey senin için de geçerli, Dillon. Bunu neden yapmak zorunda kaldığını anlamıyorum." Yüzüne kazınmış endişeyle eğildi. "Bunlar yeşil lensler mi?"

"Evet," diyorum tabağımdaki patates püresini kaşıklayarak. "Ne olmuş yani?" Bir bakışla ona meydan okuyorum.

" ok güzel mavi gözlerin var. Neden onları saklamak isteyesin ki?"

"  nk  onlardan nefret ediyorum!" Bir kaşık dolusu sebzeyi tabağıma çarparak havlıyorum. "Bu benim yüzüm, benim vücudum. Ne istersem onu yaparım ve buna alışsanız iyi olur çünkü bir sürü mürekkep yaptırmayı planlıyorum." Jono'nun kardeşi tarafından tavsiye edilen Bray'deki bir adamdan randevu aldım bile. M rekkebini o yaptı ve harika görünüyor.

"Dillon. Annene karşı ses tonuna dikkat edeceksin." Babam nadir görülen sert bir bakışla beni düzeltti. "Bunu geçen hafta konuşmuştuk. Bu masada annene saygısızlık etmeyecek ya da sesini y kseltmeyeceksin."

"Peki." Sandalyemi geriye itip ayağa kalktığımda sandalyem fayans döşeli zemine sürtünüyor. "Ben ." Arkamdan gelen sesler korosuyla birlikte hışımla  ıktım.

Ben.

Ash ortaya çıktığında gitarımı tıngırdatıyor, yazdığım yeni sözlere bir melodi uydurmaya çalışıyordum.

"Kapıyı aç, aptal. Yiyeceğim var."

Onu içeri aldım ve kapalı tabağı elinden kaptım, folyoyu yırtıp attım ve inatla geride bıraktığım biftek yemeğine daldım. Tam pizza sipariş etmek üzereydim ki o çıkageldi. Yemeğimi yiyip tabağı yalayarak temizlerken sessizce beni izliyordu.

"Burada daha ne kadar kalacaksın?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bilemiyorum. Eğer merkezi ısıtması, duşu ve mikrodalga fırını olsaydı, muhtemelen bir daha asla eve girmezdim."

"Seni özledim." Ciddi gözlerle beni süzüyor. "Sana bir daha neyin var diye sormayacağıma söz veririm. Eğer bu konuyu kapatırsam, arkadaşlığımıza geri dönebilir miyiz?" Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Üç gün sonra okula dönüyoruz ve bunu düşünmek bile beni hasta ediyor. Sensiz yapamam."

İçgüdüsel olarak uzanıp elini tutuyorum. "Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımın. Sen ve Jay. Ve seni CCA'yı tek başına idare etmen için bırakmayacağız. Senin arkadayız. Her zaman."

Önümüzdeki birkaç ay salyangoz hızıyla geçti. Bir şeylerin olması için can attığınızda hep olur. Altıncı sınıfı bitirmek, ayrılmak ve sonra da şehre taşınmak için sabırsızlanıyorum. Simon düzenli olarak çenemi kapalı tutmam için beni uyaran mesajlar gönderiyor, ben de görmezden geliyorum. Numarasını her seferinde engelliyorum ama görünüşe göre sonsuz sayıda cep telefonu var ve beni öfkeden deliye döndürmek gibi sinir bozucu bir yeteneği var.

Hâlâ öfke doluyum ve hâlâ tüm duygularıyla başa çıkmaya çalışıyorum. Okulun ilk birkaç ayı zor geçiyor. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyi önemsemek zor. Bu yüzden hiç çaba göstermedim. Okula gidiyorum -çünkü Ash'in bana ihtiyacı var- ama ödevlerimi yapmıyorum, okul sonrası etütleri reddediyorum ve öğretmenlerime karşı hiç umursamadan kaba davranıyorum. Sürekli ceza alıyorum ve Kelly'nin kardeşiyle kavga ettikten sonra - Ash'le saçma sapan konuştuğunda - neredeyse okuldan atılıyordum ama Shane okul yönetimiyle konuşmayı başardı. Ash başka bir şey yapmamam için bana yalvarıyor, ben de sineye çekip tüm bu saçmalıkları bırakıyorum. Ödevlerime yardım ediyor, birlikte ders çalışıyoruz ve ben de beladan uzak durmaya çalışıyorum.

Hâlâ acı içinde kıvranıyorum, kendimden nefret ediyorum ve hâlâ gömüyorum.

Hafta sonları içki, ot ve kuşlarla vakit geçiriyorum ama bununla yaşamamın bir yolunu buluyorum ve acımı sevdiklerimden çıkarmayı bırakıyorum. Sonuç olarak onlar konuşmam için başımın etini yemeyi bırakıyor ve evde işler yoluna giriyor.

Kollarımdan başlayarak vücuduma yavaş yavaş dövme yaptırırken annem üzülüyor ve sonra sırtıma büyük bir akrep dövmesi yaptırıyorum. Bu

Birikimlerimde hatırı sayılır bir azalma oldu ama buna değdi. Buna karar verene kadar aylarca seçenekleri araştırdım. Sembolizm -kararlılık, yeniden doğuş, dayanıklılık- benim için çok önemliydi. Aynaya baktığımda, beni yıkmaya çalışanlarla mücadele ettiğim sürece olmak istediğim kişi olabileceğimi hatırlatıyor. Ben sadece damarlarımdan akan DNA'nın toplamı değilim. Ben kendimim ve Simon Lancaster bu konuda hiçbir şey yapamaz. Beni kontrol edemez. Kendimin her parçasına sahibim, zalim ve çarpık parçalarına bile ve eylemlerime ve kaderime yalnızca ben karar veririm. Akrebe her baktığımda, mücadele etme kararlılığımı . Bir gün intikamın benim *olacağı* hatırlatıyor.

Bir gün, bir şekilde, Simon ve Reeve'e bana yaşatmaya devam ettikleri acının bedelini ödeyeceğim. Bir gün, bunun nasıl bir his olduğunu anlayacaklar. Onlara acı çektirmenin bir yolunu bulacağım ve ancak o zaman tamamen yeniden doğacağım.

Şu anda en önemli şey aynaya baktığımda *kendimi* görmem. Onu görmüyorum.

Birçok zaferin ilki gibi geliyor.

Noel geldi ve geçti, sonra on sekizinci doğum günüm. Cumartesi günü Wicklow'daki konserimizden sonra grupla kutlama yaptık ve Jamie'yle birlikte yaşlı bir hatunun evine gidip sırayla onu ve arkadaşını becerdik. Eğlenceli zamanlardı. Sabahın erken saatlerinde kafam güzel ve zil zurna sarhoş bir halde, mutlu bir gülümseme ve kendini beğenmiş bir penisle sendeleyerek eve dönüyorum.

Anneme parti istemediğimi söyledim ama tabii ki beni dinlemedi. Pazar akşamı tüm aile ve geniş aile ile birlikte sürpriz bir parti veriyor. Büyükanne ve büyükbabanın her ikisi de burada. Babamın ailesi Kerry'den geldi. Beni hediyelere boğdular, bunların çoğu nakit para ile kartlardı, ki bu çok takdir edildi. Herkes bana mutlu yıllar derken ve Ma ile Ash'in yaptığı büyük pastanın üzerindeki mumları üflerken, geçen yıl aileme nasıl davrandığım için inanılmaz derecede değersiz ve utanç dolu hissediyorum.

Bunu hak etmediler. Keşke bir zaman makinem olsaydı da geriye dönüp söylediğim tüm zalimce şeyleri ve yaptığım kırıncı şeyleri silebilseydim.

Sonunda özür dileme cesaretini gösterdiğimde, partiden sonra annemin bulaşıkları yıkamasına yardım ediyordum. "Anne." Son tabağı da prese koyduktan sonra ellerimi havluya kuruluyorum.

"Evet, aşkım."

"Parti, hediyeler ve pasta için teşekkür ederim."

Yüzü sevgiyle parlayarak bana bakıyor. "Sadece bir kez on sekiz yaşına girdin ve bunun düzgün bir şekilde kutlanması gerekiyordu."

Aynı fikirde olduğumdan emin değilim. İkizimin Los Angeles'ta sanki ben yokmuşum gibi doğum gününü kutladığını bildiğim için artık her doğum günü bana lekeli geliyor. On sekizinci yaş gününde ne aldığını merak ediyorum. Muhtemelen lüks bir araba, bir daire ya da gülünç derecede pahalı bir şey.

Ne zaman aklım Reeve'e gitse, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Hayatımda hiçbir şey istemedim ve minnettar olmam çok şey olduğunu biliyorum ama bu, zengin olarak büyümekle ve kalbinizin istediği her şeye parmaklarınızın ucuyla sahip olmakla aynı şey değil. Onu düşündüğümde her zamanki gibi kızgınlık boğazımda düğümleniyor. İkizimin işi çok kolay. Hayatının büyük bölümünde yetersizlik ve reddedilme duygularıyla mücadele etmek zorunda kalmadı. Babamızın keşke hiç doğmasaydım dediğini duymak zorunda kalmadı. Annemizi öldürmüş olmanın suçluluğuyla yaşamıyor.

"Aşkım." Annem yanağımı okşadı. "Nereye gittin?"

"Ben buradayım." Gülümsüyorum, sinirlerimi bir kenara bırakıp ona geçici olarak sarılıyorum. "Özür dilerim anne," diye fısıldıyorum, kolları otomatik olarak bana dolanıyor ve beni sıkıca kavırıyor. "Her şey için özür dilerim."

Hıçkırıklara boğuluyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Söylediğim o boktan şeylerin hiçbirini kastetmedim. Sana ve herkese karşı bu kadar acımasız olduğum için kendimden nefret ediyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alırken gözyaşları kirpiklerine yapışıyor. "Önemli olan tek şey kendine dönmüş olman. Çok endişeliydik, Dillon. Her sabah uyandığımda seni Ash'i bulduğun gibi bulup bulamayacağımı bilmiyordum." Sesi çatlıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. "Çocuklarınızın acı çektiğini ve yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağınızı bilmek, katlanılması en zor şeylerden biridir. İkinizi de hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum ve-"

"Hayır, anne." Başımı salladım. "Beni ya da Ash'i hayal kırıklığına uğratmadın. Seni hayal kırıklığına uğratan bendim. Bir daha olmayacak, yemin ederim ve bir kez bile bir şeyleri bitirmeyi düşünmedim, o yüzden bu endişeyi aklından çıkar."

Gerçek bu. Simon ve Reeve Lancaster'a kendimi bu gezegenden silme zevkini tattırmayacağım. Bu o şerefsizlerin işini çok kolaylaştırır. Ayrıca Ash'le olanlardan sonra aileme ve kardeşlerime bir daha asla bunu yaşatamam. Onlar hâlâ Ash'in acısının sonuçlarıyla uğraşırken daha fazla acı çekmelerine neden olduğum için utanıyorum. Kız kardeşim çok daha iyi durumda.

Şimdi daha iyi, tam olarak kendine gelmese de köşeyi döndü ve hepimiz rahatladık.

"Sadece mutlu olmanızı istiyorum. Çocuklarım için tek istediğim sağlık ve mutluluk." Parmaklarını açık renkli saçlarımın arasından geçiriyor. Görünüşüme alıştı, gerçi hala mürekkep ya da piercinglerden hoşlanmıyor ama bu konuda bana kızmayı bıraktı. "Hala mutlu musun, Dillon?"

"Oraya doğru gidiyorum. Hâlâ kafamda çözmem gereken başka şeyler var ama mutsuz değilim."

"Müziğe sahip olmana sevindim ve şehre taşınman konusunda seni destekleyeceğimizi biliyorsun, ancak beni düzenli olarak arayacağına söz vermelisin ve seni ayda en az bir kez Pazar yemeğine bekliyorum."

"Bunu yapabilirim."

Ne olduğunu anlamadan sınavlarımız bitti ve kendimi hapisten çıkan bir mahkûm gibi hissederek CCA'dan son kez çıktım. Yaz boyunca şehirde ev ararken Kilcoole'da takılıyoruz. Evden ayrılmadan önce Ash'in Trinity'deki yerini almasını sağlamak istiyorum. Bitirme Sertifikası sonuçları açıklandı ve mucizeler mucizesi, gerçekten geçtim. Tüm övgüyü kız kardeşime veriyorum. Ash beni ödev yapmaya ve onunla çalışmaya zorlayan kişiydi. Kız kardeşim beş yüz yirmi puan aldı ve onunla çok gurur duyuyorum. Tüm ülke genelinde ilk yüzde yirminin içinde ve bu çok büyük bir başarı. Son on sekiz ayda çok şey yaşadı ve başına gelen tüm iyi şeyleri hak ediyor.

Trinity'den teklif geliyor ve hepimiz Ash için seviniyoruz, ancak bu durum anne ve babasının yurtlardan birine başvurmasına izin vermesine kadar uzanmıyor. Akli durumu hakkında hala endişeliler, bu yüzden onunla bir anlaşma yaptılar. İlk yıl Kilcoole'da yaşayacak ve her gün üniversiteye gidip gelecek, sonra da gelecek yıl kendi evini almasına katkıda bulunacaklar. Bu adil bir uzlaşma ve o da kabul ediyor. Bizimkilerle arasını düzeltmeye çalışan tek kişi ben değilim.

Jamie de Trinity'den yer teklifi alarak herkesi şaşırttı. CAO'ya başvurduğunu biliyordum ama üniversite konusunda ciddi olduğunu düşünmüyordum. Aldığı kurs haftada sadece 20 saat, yani

Çalışmak ve gruba tam olarak katılmak için hala zamanı olacak. Ve tabii ki şehirde bulabildiğimiz konserler gece olacak, yani yapılabilir.

Temple Bar'da üç yataklı bir yer bulduk, depozitoyu yatırdık ve iki hafta içinde taşınmaya hazırlandık. İkinci el siyah ve gümüş rengi bir Kawasaki EN500 satın aldım. Eski model bir Alman malı, ama düşük kilometrede, ucuza almıştım, üstelik yedek motosikletti. Ash bazen bizde kalabilsin ve ben de ertesi gün onu eve diye bir koltuğum olsun istedim. Ne zaman motora binsem annem kendini çaprazlamaktan vazgeçmiyor. Bundan nefret ediyor ama artık bir yetişkinim ve beni durduramaz.

Simon'dan gelen mesajlar hala sık sık geliyor ama onlara da diğer spam mesajlara davrandığım gibi davranıyorum. Okunmuyorlar, siliniyorlar ve engelleniyorlar.

Lancaster'ları internette takip etmek yeni saplantım haline geldi. İntikam için cephaneye ihtiyacım var ve uygulanabilir bir plan yapabilmem için her iki adamı da takip etmem gerekiyor. Birçok gece internette sık kafalı ve iğrenç ikizim hakkında bilgi aramakla geçiyor.

Simon Lancaster birçok film galasına katılıyor, her zaman kolunda farklı bir kadınla. Kulağımdaki şeytan ona çok benzediğimi fısıldıyor ama ben o işgüzar sesi uzaklaştırıyorum. Sperm donörüm gibi bir şey değilim. İnkâr edemeyeceğim fiziksel benzerlikler dışında herhangi bir benzerliği kabul etmeyi reddediyorum. Galalardaki fotoğrafları dışında, yeni bir yapım hakkında verdiği tek tük röportaj ya da alıntı ve yönetmen Jonathon Mills ile golf oynarken çekilmiş birkaç fotoğrafı var, ama hepsi bu.

İkizimde çok daha fazla içerik mevcut, ancak sosyal medya hesaplarında kişisel fotoğraf yok. Tüm paylaşımları filmlerle ilgili. Birçoğunda Saffron Roberts adlı sürtüğün her tarafını sardığı görülüyor. Küçük bir paketin içinde bela gibi görünüyor. Bazı erkeklerin neden ondan hoşlandığını anlayabiliyorum, ama benim için hiçbir şey yapmıyor. Onunla ilgili her şey beni soğutuyor. Sahte ve çok fazla çabılıyor. Reeve'e sarılışından ve fotoğraflarda ona bakışından, gözünü ona dikmiş gibi görünüyor.

Acaba kız arkadaşı bu konuda ne düşünüyor?

Vivien Mills hakkında, çocukken ünlü ebeveynleriyle birlikte film galalarına katılırken Reeve ile çekilmiş bazı fotoğrafları dışında internette çok az şey var. Insta hesabını buldum, ancak Reeve'in hiçbir fotoğrafı yok, bu da birlikte ve görünüşe göre bir çift oldukları zaman garip görünüyor. Ebeveynleri en iyi

L.A.'in zengin bir bölgesinde yan yana yaşıyorlar. Peki neden sosyal medya hesaplarında onlara dair hiçbir kanıt yok? Bu hiç mantıklı değil. Film için hayranların ilişkilerinin doğası hakkında spekülasyon yaptıkları bazı başlıklar buldum. Vivien ve Reeve'in sınıf arkadaşı olduğunu söyleyen birkaç kız, onların yıllardır birlikte olduklarını ve hala birlikte olduklarını söylüyor.

Vivien Mills kesinlikle büyüleyici. Göz kamaştırıcı. Hayatımda gördüğüm en güzel kız ve şimdi kardeşimden daha çok nefret ediyorum. Eğer bir kuşu hak ediyorsa, o da Roberts sürtüğüdür. Karma gibi görünüyor. Reeve Lancaster, Vivien gibi bir kızı hak etmiyor. Onun için fazla iyi.

Parmağım Vivien'in en son paylaşımındaki muhteşem yüzünün görüntüsü üzerinde geziniyor. Uzun kızıl saçları ve canlı yeşil gözleri olan güzel bir kızla birlikte gülüyor. Vivien fazla makyaj yapmamış gibi görünüyor ve üzerinde dar yırtık bir kot pantolon ve omzu açık bir tişört var. Parlak siyah saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına dökülüyor. Bir Hollywood prensesi için oldukça mütevazı görünüyor. Gözleri mıknaş gibi. Büyük ve geniş, kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş, sıcak bal rengi irislerin ortasında altın benekler parıldıyor. Beni içine çekiyor ve ciğerlerimdeki tüm nefesi çalıyor. Resmine çok uzun süre bakıyorum, mükemmelliğinin her ayrıntısını not ediyorum ve varlığımın her molekülüyle ikizimden nefret ediyorum.

Dışarıdan bakıldığında Vivien mutlu görünüyor, ama arkasında gülümsemesi ve Gülen gözlerinde bir parça acı seziyorum. Belki de onunla çok iyi ilişki kurabildiğim içindir, ama her şey ilk görüldüğü kadar mükemmel değil. İlgimi çekiyor - o benim ilgimi çekiyor - onun gönderilerini ve internette onun hakkında bulabildiğim her şeyi araştırmak için saatlerimi harcıyorum.

O gece uykuya daldığımda, rüyamda daha önce yattığım şehvetli sarışını değil, ikizimin kalbini fethetmiş gibi görünen taze yüzlü L.A. güzelini görüyorum.

"T Bu son kutu," diyorum ve kutuyu Ash'in kompakt stüdyo dairesindeki tezgâhın üzerine bırakıyorum. Daire yeni boyanmış ve temiz, ama mobilyalar eski, zeytin yeşili banyo ve mavi Mutfak dolapları seksenlerden kalma gibi görünüyor. Kız kardeşimin kısıtlı bir bütçesi var ve burayı bulduğu için çok şanslı. Ucuz ve evimize sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde, yani önemli olan tek şey bu.

"Taşınmama yardım ettiğin için teşekkürler." Kollarını bana doluyor ve ben de ona sarılıyorum. Bugünlerde başı göğsüme bile değmiyor ve bu beni ona karşı daha korumacı yapıyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, Aisling?" Annem koltuktaki tüneğinden soruyor. Elleri bir kupanın etrafında kıvrılmış ve önündeki sehpa da bir tabak bisküvi var.

Babam Ash'in eşyalarını evden taşımak için kardeşinden bir kamyonet ödünç aldı. Ash benimle bisikletle gelirken annem de babamla seyahat etti.

"kaçıncı kez söylüyorum, evet. Endişelenmeyi bırak anne." Ash beni bırakıyor ve annemizin yanına oturuyor.

"Bu imkânsız. Evlenip çocuk sahibi olduğunuzda ya da yaşlanıp saçlarınız ağardığında bile endişelenmeyi asla bırakmayacağım. Siz her zaman benim bebeklerim olacaksınız." Bana gülümserken Ash'e sarılıyor.

sık sık söyler ve ciddi olduğunu biliyorum. Annem şiddetle seviyor. Göğsümde her zamanki düğüm sıkılaşıırken

Aşk. Keşke ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilseydim ama içim hâlâ burkuluyor ve hayatım boyunca savaştığım şeytanlarla hâlâ mücadele ediyorum.

Da ellerini mutfak lavabosunda yıkarken omzunun üzerinden, "Yola koyulmalıyız Cath," dedi. "Tıraşın yoğun olduğu saatlere denk gelmeden dönmek istiyorum."

"Seni bırakabileceğimden emin değilim." Ash'e sarılan annemin gözleri yaşlarla doluyor. "Artık evde sadece bir bebeğim var ve o da gitmek için sabırsızlanıyor."

"Bunu çok kişisel algılama. Ro için hâlâ okulda olmak ve grubun geri kalanıyla birlikte yaşamamak zor," diyorum.

Aaron birkaç ay önce ailesiyle birlikte yurtdışına taşındı. Kız kardeşi çok hasta ve yurtdışında tedavi görüyor. Gruptan ayrılmak istemedi, özellikle de Dublin indie sahnesinde kendimize bir isim oluştururken, ancak koşullar göz önüne alındığında, bir şey binlerce mil uzakta olmak istemedi. Bu anlaşılabilir bir durumdu ve biz de bunu çok fazla önemsemedik çünkü Ro yıllardır Toxic Gods'a katılmak için kulağımı çınlatıyordu ve halihazırda tam eğitilmiş bir yedeğimiz olduğunu biliyorduk.

Dürüst olmak gerekirse, davulcumuz Ro'yken ortam daha iyi. Toxic Gods'ın her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bu aynı zamanda Jay ve benim artık kendi yatak odalarımız olduğu anlamına geliyor. Jamie'yi kardeşim gibi seviyorum ama o dağınık bir sıkıcı ve kızları sık sık ekip halinde sıklıkla rahatsız eder, sürekli birlikte sikişmek artık eskidi. Kızları becermek için özel bir alana sahip olmak, işimiz bittikten sonra çoğunu dışarı atsam bile hayatı kolaylaştırıyor. Yatağında rastgele kızlarla uyanmaktan hoşlanmıyorum.

Oturma odası için bir çekyat aldık ve Ro hafta sonları Whelans ve Bruxelles'de düzenli konserlerimizi verdikten sonra orada uyuyor. Her iki pub da Dublin'deki indie rock sahnesinin büyük mekânları ve her hafta bizi izlemeye gelen sıkı bir takipçi kitlemiz var.

Ro önümüzdeki yaz mezun olduktan sonra Inchicore veya Drumcondra'da dört yataklı bir şehir evi aramayı planlıyoruz. Şu anki evimiz kadar merkezi olmayacak ama şehirdeki dört yataklı evler fiyat aralığımızın çok dışında. Biraz daha uzakta yaşarsak, bisikletlerimizle ya da toplu taşıma araçlarıyla ulaşımımızı sağlayabiliriz.

Eamonn Amca yeni bir minibüs aldığı anda bize minibüsünü verdi. da edebilirdi ama eşyalarımızı taşımak için bir minibüse ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

Ekipmanlarımızı konserlere götürüp getiriyorduk, o da nazikçe bize teklif etti. Amcam bir efsanedir ve ona borçluyuz. Genellikle, her konserden sonra minibüsü eve götürmesi için bir adama para ödüyörüz, böylece kalıp parti yapabiliyoruz.

"Çocuklarımız bağımsız olmak istedikleri için mutlu ol," diyor babam ve beni kafamın içindeki monologdan çekip çıkarıyor. Ash henüz havlu paketini açmadığı için ellerini siyah kargo pantolonunun önünde kuruyor.

Ash, "Ayrıca, bir milyon mil uzakta yaşamıyoruz," diye hatırlatıyor ona, annesinin elinden kurtulurken.

"Ve ayda en az bir kez Pazar yemeğine geliyoruz," diye ekliyorum. Bir yıl önce taşındığımızda anneme bir söz vermiştim ve sözümü tuttum.

"Aptalca davrandığımı biliyorum," diyor ayağa kalkarak.

"Endişelenmeden edemiyorum ve seni özliyorum." çekiyor ve Da onu kollarına alıyor. "Ronan gittiğinde kendimle ne yapacağımı bilmiyorum ve

boş bir yuvamız var."

"Seni meşgul edecek Chloe var," diyorum. "Ve eminim Fi ve Shane evlendiklerinde sana bir sürü bebek daha verecekler." En büyük kardeşim uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşıyla nişanlandı ve düğünlerini önümüzdeki yaz için planlıyorlar.

"Ciarán muhtemelen yakında Susie'ye evlenme teklif edecek ve bahse girerim sana daha fazla torun da verecekler," diyor Ash. "Sadece bana güvenme. Hâlâ ilişkilerden uzak durmaya yeminliyim."

"Ya da ben," diyorum. "Evlenmek ya da çocuk sahibi olmak gibi bir planım yok."

"O zaman şu karışık yaşam tarzını değiştirmek isteyebilirsin." Ash kaşlarını çatı ve ben de ona bırakması için uyarıcı bir bakış attım. Annem yaptığım şeyleri ne kadar az bilirse o kadar iyi.

"Bu arada, biz eve gidiyoruz." Annem bizi teker teker kucaklıyor. "Yabancı olmayın. Sizi seviyorum." Yanağımdan öpüyor. "Kardeşine göz kulak ol, Dillon. Güvende olduğundan emin ol."

"Her zaman, anne." Ash'in arkasından gözlerini devirdiğini görmüyor.

"İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa sadece bir telefon uzağınızda olduğumuzu unutmayın," diyor Da ve sırtımı sıvazlıyor.

Ash'e sarılırken, "Daha fazla paraya ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor.

"Büyük olacağım, baba. Sen ve Dil benim için yeterince şey yaptınız zaten."

Ash'e depozito parasının yarısını ben verdim, kalanını da ailem verdi. Birinci sınıftayken Centra Kilcoole'da yarı zamanlı çalıştı ve şehre taşınmak için para biriktirmek amacıyla bu yaz tam zamanlı çalıştı. Ailemiz üniversite ücretlerini ödüyor, ancak tüm kitap ve materyallerini kendisi alıyor. Dame Street'teki Centra'da yarı zamanlı bir iş bulmayı başardı, burası Trinnars'a sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde ve dairesine de çok uzak değil. Ona elimden geldiğince yardım edeceğimi söyledim, ancak çok fazla boş param yok. Kazandığımız fazladan para, bir kayıt stüdyosuna ödeme yapmak için bir tasarruf hesabına gidiyor.

"Eşyalarını yerleştirirken yardıma ihtiyacın var mı?" Bizimkiler gittikten sonra sordum. "Hayır. Ben hallederim. Vardiyanın birkaç saat içinde başlayacağını biliyorum. Git. eve gidip dinlen." Yüzü ekşidi.

"Bu bakış ne için?"

"Hiçbir şey." Kutuyu mutfak tezgahının üzerine boşaltmaya başladı.

"Ash."

İç geçiriyor. "Aoife artık senin evinde mi yaşıyor?" Kutudan bir şeyler çıkarırken dudaklarını ısıyor, benden başka her yere bakıyor.

"Hayır. Neden sordun?"

Aoife ile birkaç ay önce Whelans'ta tanıştık. Bizi becermek için peşimizden gelen birkaç kızdan biriydi. Diğer kızların aksine, o sakın biri ve onu düzenli grup kuşumuz olarak atamaya karar verdik. Bunu düşünmek biraz kaba geliyor, ama beni, Jay'i ve Conor'ı birkaç kez becerdi, yani eğer kapak uyuyorsa... İstersek amcık sıkıntısı çekmeyiz, ancak düzenli amcığın muslukta olmasının avantajları vardır, bu yüzden bunu deniyoruz.

Ash omuz silkiyor ama omuzları kaslarla kaplı ve beni kandırmıyor. "Son zamanlarda hep orada gibi görünüyor."

Sanırım bunun ne hakkında olduğunu biliyorum. Aoife'ın Jamie ile yatmasını kıskanıyor. Bu yaz kız kardeşimle en iyi arkadaşım arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyorum. Kanıtım yok. Sadece içgüdüsel bir his. Jay'e sorduğumda, yüzüme karşı yalan söylediğine eminim. Bunu, ellerini kız kardeşimden uzak tutması için onu uyarmak için bir fırsat olarak kullandım.

Cillian'dan sonra, tek kız kardeşime karşı daha korumacıyım. Üniversitede birkaç erkekle yattı ama ona zarar verirlerse içlerini ve yüzlerini yeniden düzenleyeceğimi bildiklerinden emin oluyorum. Ash kimseyle ciddi bir ilişki kurmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Mutlu görünüyor.

ve benim için sorun yok. Bu şekilde ihanete uğrama ihtimali azalır. Ash kendini tekrar bir ilişkiye adamaya hazır olduğunda iyi, düzgün bir adam bulmalı. İhtiyacı olan son şey Jamie Fleming gibi bir av köpeği. Ve ikiyüzlülük yapmıyorum. Ben de en az onun kadar sürdüğüm. Tanıdığım en iyi adamlardan biri olsa bile kız kardeşim için böyle bir adam istemiyorum.

Her neyse, aralarında bir şey varsa bile şu anda olmadığı kesin. Jay son birkaç haftadır Aoife da dahil olmak üzere birçok kızla birlikte. Ash sürekli onun hakkında söylenmeye başladı ve dostum da ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyor. En iyisi bu. Jamie kardeşime göre bir adam değil. Bitti.

"taşınmıyor ama uygun bir amcığı var," diye açıklıyorum. "Onu paylaşmamızı sorun etmiyor ve seksten başka bir şey aramıyor."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, aptalın tekisin. O kaltağın her yerinde servet avcısı yazıyor."

"Hey şimdi. Yatıp kalkan kadınlardan sürük diye bahsetmemem konusunda bana ders veren sendin."

"Bu farklı." Kutuyu boşaltıyor ve düzleştirmeye başlıyor. "Ben eşitlikten bahsediyordum. Aoife gibi kızların bir gündemi var. Seksi manipölasyon ve kendi çıkarları için kullanıyorlar. Bana göre bu kızlar sürük. Bir ya da daha fazla erkekle zevk için düzenli olarak rızaya dayalı seks yapan kızlar sürük değildir. Onlar cinselliklerini kucaklıyor ve kötü niyet olmadan güvenli bir şekilde keşfediyorlar. Senden, Jamie'den ya da Conor'dan farklı değiller." Yüzü soluklaşıyor. "Ya da Ro, sanırım. Ugh." Göğsünü ovuşturuyor. "Küçük kardeşimizin seks yaptığına hâlâ inanamıyorum. Eskiden bezini değiştirirken ve biberonunu yedirirken onu izlerdim. Bu çok yanlış geliyor."

Göğsümden bir kıkırdama yükseliyor. "Eğer teselli olacaksa, grup seks sahnesi onun sahnesi değil." Benim hiç kız arkadaşım olmadı ama küçük kardeşim on dört yaşından beri düzenli ilişkiler yaşıyor. Tam bir Kazanova'dır. Birkaç tek gecelik ilişkisi de oldu ama Ash'e grupta olmanın faydalarını gördüğünü söylemiyorum. Zaten yeterince travma geçirdi.

"Gerçek. Çok çekici biri ve kızlar onu sadece bu yüzden seviyor." Kollarını kavuşturup buzdolabına yaslandı. "Aoife'ı ondan uzak tut, Dil. Ona güvenmiyorum ve Ronan daha on yedi yaşında."

Neredeyse on sekiz yaşında ve benim o yaşlarda olduğumdan çok daha olgun, ama Ash'in endişesinin iyi bir yerden geldiğini biliyorum. "Zaten ilgilendiğini sanmıyorum ama ondan uzak durmasını sağlayacağım."

"Mutlu yıllar, doğum günü çocuğu!" Ash zıplayınca yatağım zıplıyor ve beni derin uykumdan uyandırıyor.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama çok erken olduğuna bahse girerim. Uyumadan önce saat beşi geçiyordu ve günün çoğunu uyuyarak geçirmeyi planlıyordum. "Git başımdan." Yorganı başımın üzerine çekiyorum, ama kız kardeşim caymıyor.

Yorganı geri çekiyor. "Hayır. İstesen de istemesen de doğum gününü kutlamak için dışarı çıkıyoruz."

"Zor pas." Gözlerimi ovuşturuyorum ve sırt üstü dönüyorum. "Doğum günümün umurumda olmadığını biliyorsun ve bu özel bir gün de değil."

"Yirmi yaşındasın, Dil. Artık ergen değilsin. Bu onu özel kılıyor. Ayrıca, geçen yıl hiçbir şey yapmama izin vermedin, bu yüzden bana borçlusun."

"Bugün benim doğum günüm ama bir şekilde sana borçlu muyum? Hayatımı sikeyim." Ellerimi yüzümde .

"Hediye aç." Hediye paketini göğsüme yerleştirdi.

"Ash. Hediye yok dedim." Fazla parası olmadığını biliyorum ve doğum günümü kabul etmek istemediğimi söylerken yalan söylemiyorum. Kutlanacak bir şey değil. Tek yaptığı bana o kendini beğenmiş ikizini düşündürmek. O Hollywood'un şu anki altın çocuğu ve ben onun sinir bozucu yüzünü görmeden interneti açamıyorum, televizyonu açamıyorum ya da bir gazete bayisinin önünden geçemiyorum.

Simon bana hala tehdit mesajları atıyor ama artık daha seyrek. Kıymetli oğlu artık büyük bir yıldız ve reddettiği kişi sırrını ifşa etmedi, bu yüzden muhtemelen artık çok endişelenmiyor. Ki ben de tam böyle olmasını istiyorum. Onu sahte bir güven duygusuna sokacağım ve hiç beklemediği bir anda bombayı patlatıp ikisini de mahvedeceğim. Nasıl yapacağımı hala çözemedim ama sabrın sonu selamettir derler, ben de zamanımı bekleyeceğim.

"Bugün senin doğum günün, Dil. Herkes doğum gününde hediye hak eder." Ona dün gece iki koca memeli kızıyla yaptığım üçlü seksin ihtiyacım olan tek hediye olduğunu söylemiyorum çünkü bu haberin nasıl karşılanacağını tahmin edebiliyorum.

Ash yeniden Toxic Gods'a uygun hale geldi ve tüm gösterilerimize geliyor, bu da Groupieville ve Depravity Land'e ön sıradan oturduğu anlamına geliyor. Mutsuz olduğunu söylemek hafif kalır. Yuva kurmak için sahne dışından bir kız bulmam için başımın etini yiyor ama bu asla olmayacak. Ben halimden memnunum ve bunu değiştirmek için bir neden göremiyorum.

Yatak başlığına yaslanıp kâğıdı yırtarak açıyorum ve markalı gitar penalarından oluşan küçük çantayı incelerken sıırıyorum. "Bunlar harika." Özel penaları elime alıp daha detaylı inceliyorum. Kırmızı ve siyah renkteler ve kafatası tasarımında gözlerin arasından sürünen bir yılan ve amblemin üzerinde TOXIC GODS (ZEHİRLİ TANRILAR) yazıyor. "Teşekkürler, kardeşim. Tasarımına bayıldım."

"Hâlâ doğru değil ama Etsy'de özel seçimler yapan bir dükkân gördüm ve sana sipariş vermeden duramadım." Bacaklarını yatağa doğru çekiyor. "Diğerleri için daha fazla kazma aldım. Eğer almazsam o pisliklerin sadece seninkileri çalacağını biliyordum."

"Çok düşüncelisin. Onları sevecekler."

"Hâlâ isminizi değiştirmeniz gerektiğini düşünüyorum. Siz gerçekten çok iyisiniz ve grup hakkında gerçekten iyi hislerim var."

Ro gibi konuşmaya başladı ve acaba ondan bana baskı yapmasını mı istedi diye merak ediyorum. Çok hiper ve şimdiden dünya hakimiyetini planlıyor. Kendi albümlerimizi çıkarıp İrlanda'da satabilsek ve belki de ülke çapında konserler verebilsek mutlu olurum. Rahat bir yaşam sürebiliriz ve biraz çabayla bunu başarabiliriz. "Toxic Gods'ın size haksızlık ettiğini düşünüyorum" diye ekliyor.

"Dırdırcı bir eş gibi konuşuyorsun," diye şaka yapıyorum parmağımı hediyenin diğer parçası olan zarfın üzerindeki mühürün altından geçirirken. "Ve hayranlarımız bu isme bayılıyor." Gözlerimi ona diktim. "Kalıyor."

Ash zarftan bir parça çıkarmamı heyecanını güçlkle bastırarak izliyor. "Yok artık Ash." Longitude biletine bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Her yaz Marley Park'ta düzenlenen, bir sürü grubun ve bazı büyük isimlerin yer aldığı devasa bir etkinlik. "Bu çok fazla. Bunu nasıl karşılayabildin?"

"Noel ve Yeni Yıl'da fazladan birkaç vardiya çalıştım, böylece fazladan param oldu."

"Bunu kendine saklamalısın." Eğildim ve ona sarıldım. "Teşekkürler Ash."

"Ugh. Çekil." Beni itti. "Bira, yapışkan parfüm ve pişmanlık gibi kokuyorsun."

Hediyelerimi yatağımın başucundaki dolaba koyarken kıkırdıyorum. "İnan bana, hiç pişman değilim." Ona geniş dudaklı bir sırıtma yapıyorum. "Tania ve Rosanna gençlerime veda etmek için mükemmel bir yoldu."

"İğrenç. Sanki tek bir kadınla yatmaktan acizmişsin gibi."

Bu hiç doğru değil, ama onu düzeltmek istemiyorum.

Ash yataktan zıplayarak kalkıyor ve sanki onu kışından ısırmış gibi kaşlarını çatıyor. "Muhtemelen orada otururken bir şey yakaladım."

Kahkahalar göğsümde gümbürdüyor. "Odamı temiz tutarım ve çarşaf larımı düzenli olarak yıkarım. Sana bir şey bulaşmadı."

"Umarım sikini de yıkıyorsundur."

"Ben her zaman çift poşetliyim, kardeşim."

Elleriyle yüzünü kapatıyor ve "TMI, Dillon" diye mırıldanıyor. "Sen başlattın." Sırıtiyorum.

"Ve bunu bitiriyorum." Ellerini kalçalarına koyuyor ve o saçmalamayan bakışıyla beni düzeltiyor. "Duş al ve üstünü değiştir. Hepimiz kanat yemeye gidiyoruz. Senin öğle yemeğin benim ikramım. Bu arada çocukların Longitude için biletleri var, benim de bir tane var. Hep birlikte gidiyoruz."

"Sabırsızlanıyorum." Henüz aylar var ama kesinlikle dört gözle beklenecek bir şey. Üç gün boyunca aralıksız sürecektir bir oturum ve ben şimdiden geri sayıma başladım.

"Oh, ve Dil," diyor, ben yorganı üzerimden atarken kapı aralığımda oyalanarak. Yukarı bakıyorum. "Aoife davetli değil."

"Bana uyar." Ash'in düşündüğünün aksine, Aoife'a yapışık değiliz. Konser verdiğimiz ve parti düzenlediğimiz hafta sonları sık sık yanımızda oluyor ama hafta içinde onu pek görmüyorum. Ekstra para kazanmak için geceleri Whelans'ta barın arkasında bazı geçici vardiyalarda çalışıyorum ve gündüzleri ben evde pratik yaparken ve şarkı sözleri yazarken o Dunnes'ta çalışıyor. Jamie onunla birkaç öğle yemeğinde buluşuyor ve onu en çok o beceriyor.

Dürüst olmak gerekirse, benim için biraz fazla yapışkan olmaya başladı ve bazen diğer kızlara karşı takındığı üstün tavırdan hoşlanmıyorum. Çocuklara böyle devam ederse atılacağını söyledim. Bence Ash geçen Eylül'de tam on ikiden vurmuş olabilir.

Gündem. "Yanki'yle tanışabilecek miyim?" Ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine doğru uzatırken esniyorum.

"Grace'e sordum ama bugün kendini pek iyi hissetmiyor, o yüzden pas geçti. Sanırım biraz utangaç ama eminim yakında onunla tanışacaksınız."

BÖLÜM II

VIVIEN DÖNEMİMDE

"S Whelans'taki her zamanki masamıza taze biralarla döndüğümde Jamie Ronan'a, "Harika biri," diyor. Aoife kaşlarını çatıyor ve Jay'ın yanına yaklaşıyor.

"Kim o?" İçeceklerin bulunduğu tepsiyi masaya bırakıp bir sandalyeye oturuyorum.

"Yankee," diye cevaplıyor Jay.

"O burada mı?" Daha dik oturup kalabalık barın içinde küçük, alıngan kız kardeşimden ve yeni yardımcısından bir iz var mı diye etrafıma bakınarak soruyorum. Merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Ash, Trinnars'da tanıştıklarından beri Grace hakkında susmadı.

"Henüz değil," diyor Ro, telefonuna bakarak. "Yoldalar." "Hafta içinde onlarla Buttery'de karşılaştım," diyor Jay.

Malzemeler. Bundan ilk kez bahsetmesine şaşırdım.

Aoife, "O kadar da güzel değil," diyerek somurtuyor ve kaşlarını çatıyor çünkü rekabet riski onun grup içindeki algılanan konumunu tehdit ediyor.

Yerinin geçici olduğunu henüz anlamadı. Hiçbirimiz kendini aramızda açıkça paylaşan bir kızla yuva kuracak değiliz. Onu yargılamıyorum. Bence cinselliğini sahiplenmesi harika ve her şeye açık olmasını seviyorum, ama tam olarak kız arkadaş malzemesi değil.

Onlardan bir tane istediğimden değil.

Aşk korkaklar ve aptallar içindir.

"Yeşil gözlü canavardan bir iz mi seziyorum?" Ro birasını devirmeden önce sırtarak soruyor.

Jay kolunu Aoife'in omuzlarına doluyor. "Onu becereceğimi söylemedim. Sadece çok güzel olduğunu kabul ettim."

"Zevkine göre değişir," diye yanıtlıyor Aoife gergin dudakları ve sıkılmış dişlerinin arasından.

Tavırları sinirlerimi bozmaya başladı. Sıradan seksle tatmin olmuş görüldüğünde onu yanımda tutmakta bir sakınca görmüyordum, ama giderek muhtaç hale geliyor ve onu serbest bırakma zamanının yaklaştığını düşünüyorum.

Yapışkan kadınlara katlanamıyorum. Özellikle de ona karşı her zaman açık sözlü olduğumuzda. Ona asla seksten fazlası olmayacağını söyledik ve o da kabul etti.

Ayağa kalkıyorum, Jay'in kucağına tırmanan surat asan sahiplenici hayranla burada oturmaktansa, setimizden önce Ron'la her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol etmeye karar veriyorum.

"Hey, Dillon." Belli belirsiz tanıdık bir esmer yanıma yaklaşıp elini göğsüme sürüyor. " zaman oldu."

Aoife göğüslerini göğsüme bastırırken kadına hançerler fırlatıyor ve ben bunu kabul etmiyorum.

"Öyle," diye yalan söylüyorum çünkü bu kızın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama yine de kabul ediyorum. Sanırım Aoife'in değerli bir ders almasının zamanı geldi. "Ne var ne yok?"

"Umarım sen." Baştan çıkarıcı bir gülümseme dolgun dudaklarını süslerken, elini bedenlerimiz arasındaki boşluğa gizlice sokuyor ve kot pantolonumun üzerinden sikimi avuçluyor.

"Bu bir teklif mi?" Ona tüm kadınların sevdiği bir gülümseme gösteriyorum, gözleri kocaman açılırken, yanakları kızarıırken ve dudakları özlemle ayrılırken içten içe kıkırdıyorum.

Kendini hemen toparlıyor. "Kesinlikle." Sertleşen sikimi nazıkçe sıkarken gülümsemesi genişliyor.

"Çabuk olmak zorunda. Birazdan başlıyoruz," diyorum ve elini tutup onu da yanıma çekerek kalabalığın arasından geçip ana odanın arka tarafındaki personel kapısına doğru ilerliyorum.

"Sakso için teşekkürler," diyorum on beş dakika sonra kızı arka taraftan barın ana bölümüne götürürken. Hâlâ adını bilmiyorum ve öğrenmek gibi bir niyetim de yok. Oldukça boktan bir çabaydı ama en azından sahneye çıkmadan önce biraz stres atabildim. Onu çabucak öpüyorum. "Görüşürüz," diyorum, ben uzaklaşırken güzel yüzünün kaşlarının nasıl çatıldığını fark etmemiş gibi davranarak.

Ben bir pisliğim. Bunu kabul ediyorum ama bu kadınlar neye bulaştıklarını bilmiyor değiller. Dublin'deki bağımsız sahnede herkes bağlılıktan hoşlanmadığımı bilir.

Masamıza doğru ilerlerken çok garip bir his kaplıyor içimi. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor ve elektrik yükü tenimde geziniyor. Kalbim hızlanıyor, daha hızlı çarpıyor ve kelebekler mideme hücum ediyor.

Ne oluyor lan?

Sonra onu gördüm. Ash'in yanında duruyordu. Kızlar sırtlarını bana dönmüş, heyecanlı olduğu her halinden belli olan Ronan'a bakıyorlar. Hâlâ oturuyor ve sanki kışından güneş fışkırıyormuş gibi Yanki'ye bakıyor. Gözlerimi deviriyorum. Küçük kardeşim çok açık. Bunu biliyor ve değiştirmeyi reddediyor. Kalbini koluna takıyor ve şehveti gözlerinde taşıyor, ama bunu karşısındakinden saklamıyor. Neredeyse benim kadar hızlı kız değiştiriyor. Benim aksime, bir kız arkadaşı olmasını seviyor ve genellikle her ay farklı bir kız arkadaşı oluyor. Taylor Swift kadar hızlı ve sık aşık olup çıkıyor.

Bilerek geride duruyorum, Ash'yeni arkadaşını içime çekiyorum, garip tepkimin kaynağının o olup olmadığını merak ediyorum. Koyu renk saçları dalga dalga sırtından aşağı sarkıyor, parlak ve gür görünüyor ve sevişiyor olsaydık yumruğumun etrafına sarmak için mükemmel. Uzun boylu, siyah ve altın rengi stilettolarının ek yüksekliğini hesaba kattığımızda bile Ash'in 1.80'lik boyundan bile daha kısa görünmesine neden oluyor. Üzerinde mont olduğu için vücudunun büyük bir kısmını göremiyorum ama giydiği yırtık siyah kot pantolon, kafamın etrafına sarıldığında güzel görüneceğini zaten bildiğim ince bacaklara göre şekillendirilmiş. Onlara doğru yürürken aletim canlanıyor, tanışmak istiyorum.

Ash bizi yeni en iyi arkadaşından uzak konusunda uyardı bile ve muhtemelen bunu içimde tutmam gerekirken, bunun sorun yaratacağından şüpheleniyorum. "Bu benim en sevdiğim kız kardeşim değil mi?" diyorum Ash'in arkasından, Grace, Cat ve Ro ile yaptığı konuşmayı keserek. "Tam zamanında geldin."

Arkadaşı garip bir şekilde yerinde sabit dururken Ash dönüp kolumun üst kısmına bir tokat atıyor. "Ben senin tek kız kardeşinim, palyaço ve bu şaka gerçekten eskimeye başladı."

"Yankee bu mu?" Yüzüne bakmak isteyerek soruyorum. Jay muhteşem olduğunu söylüyorsa, öyledir. Titiz bir heriftir ve sadece güzelleri sever.

Ash bana tekrar vuruyor. Grace yavaşça arkasını dönerken, "Kibar ol, Dillon," diye uyarıyor.

Gözlerimiz kilitlendiğinde ve yüzüne baktığımda şok beni susturuyor.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Çok güzel bir kadın. Hatta ete kemiğe büründüğünde daha da güzel. Kusursuz teni, uzun kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş etkileyici iri ela gözleri, mükemmel burnu, yüksek elmacık kemikleri ve sikilesi dudaklarıyla çok ateşli. Birden fazla yönden benim fantezi kadını. İnternette gördüğüm resimler onun hakkını hiç vermedi.

O kesinlikle hayatımda gördüğüm en güzel kadın. üzerinde.

Birkaç dakika önce hissettiğim o garip elektrik akımı nabız gibi atıyor ve

Birbirimize bakarken bedenlerimiz arasındaki küçük boşlukta geriliyor.

Gözlerindeki paniği ettiğimde yaşadığım şokun yüzüme yansıdığını tahmin ediyorum.

İlginç. Kim olduğunu bildiğimden mi şüpheleniyor? Yoksa tepkisinin daha kötü bir nedeni mi var? Neden burada olduğunu ve kız kardeşimle tanışmasının bir tesadüf olup olmadığını düşünürken gözlerim kısılıyor ve hayranlık yerini öfkeye bırakıyor.

Lanet olası pislik Lancaster.

Bunun bir tuzak olma ihtimalini düşünürken dişlerimi azı kadar sıkıyorum ve yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum.

Birkaç ayda bir, beni doğuran o pislik elini uzatıyor ve bana yaptığı teklifi hatırlatıyor. Unuttuğumdan değil. On yedi yaşındayken onunla yaptığım o görüşme beynime kazındı, ne kadar temizlemek istesem de. Sözleşme gardırobunun arkasında güvenli bir yerde saklanıyor. Neden onu parçalara ayırmadığımdan emin değilim ama içgüdülerim onu saklamamı söylüyor. İyi bir miktar para ama sperm donörüne ya da kardeşime istediklerini vermeyi reddediyorum.

İkisini de sikeyim.

Bırakın stres .

Şu anda kimsenin Hollywood'un yeni altın çocuğunun ikizim olduğunu bilmesini istemiyorum. Bu tür bir ilgi istemiyorum. Ama onlar bunu bilmiyor ve ben de bunu kendi avantajıma kullanacağım. Bu cephaneye ihtiyaç duyacağım bir zaman gelebilir ve seçeneklerimi açık tutuyorum.

Ayrıca, o pisliğin parasını istemiyorum. kibirli kışına soksun ve boğulsun.

Çenemde bir kas sıkıştı ve ikizimin değerli kız arkadaşı Vivien Mills bir adım geri çekildi, o büyüleyici yeşilimsi kahverengi gözleri korku ve şaşkınlıkla gölgelendi. Masa sallanıyor ve bazı içecekler dökülüyor.

"Dikkat et," diye hırlıyor Jamie, onu bir bakışla deliyor. "Yoksa bir sonraki raunt senden."

Ash kolumu çekiştirirken Jay'e, "Şikâyet etmeyi kes," diyor. "Biraz içki döküldü. Önemli değil."

O neden burada? Ve neden başka biri gibi davranıyor? Onu bu işe Simon mu soktu? Bu yüzden mi bu kadar korkmuş görünüyor? Kim olduğunu çoktan anlamış olmamdan mı korkuyor? O sözleşmeyi imzalamam için beni etkileyeceğini sanıyorsa, bir daha düşünsün. Ve eğer bana ulaşmak için kız kardeşimi kullanacağını düşünüyorsa, onu mahvederim. Aramızda kaynayan garip bağı sikeyim, ne kadar güzel olduğu da umurumda değil. Kimse kardeşime zarar veremez. Böyle bir şey benim gözetimimde bir daha asla olmayacak.

Parmak eklemlerimin derisi beyazlaşıyor, ellerimi öyle sıkı sıkıyorum ki. Ona dik dik bakıyorum, tüm zehrimi bakışlarıma akıtıyorum ki mesajı açık ve net bir şekilde alsın. Eğer Vivien sorun çıkarmak için buradaysa, ona sorun çıkaran ben olacağım. Lancaster'lar beni manipüle etmeye çalıştıkları güne pişman olacaklar. Eğer şu anda oynadıkları oyunun bir parçasıysa, onu da alaşağı etmekten çekinmeyeceğim.

Ya beni gözetlemek için buradaysa? Simon'a iyi bir çocuk olup olmadığımı ve biyolojik ailemle ilgili haberleri kendime saklayıp saklamadığımı rapor etmek için?

Ro ayağa kalkıyor ve beni biraz itekleyerek uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Kaba davranıyorsun."

Ash homurdanıyor. "Hiç şaşırmadın mı?"

"Ben Ronan," diyor kardeşim, gözlerinde yıldızlar olan casusa gülümseyerek. "Ash ve Dillon'ın kardeşi, ama lütfen bunu bana karşı kullanmayın."

"Grace." Ona gülümsüyor ve boğazımın arkasında bir hırıltı oluşuyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bu şekerli-tatlı numarayı yemiyorum. Bir saniye bile samimi olduğunu düşünmüyorum. Reeve Lancaster'ın kaltağı Dublin'de rastgele ortaya çıkmaz. Bu kızın bir planı var ve bunun ne olduğunu bir an önce öğrenmeliyim. Gözlerimi keskinleştiriyorum ve genellikle yetişkin erkeklerin sıçmalarına neden olan ölümcül bir bakışla onu deliyorum. "Neden buradasın *Grace*?" Tıslıyorum, düşmanlığımı çalışıyor ama başaramıyorum. İçimden dalga dalga yayıldığına eminim ama umurumda değil. Onun peşinde olduğumu görsün.

Omuzlarını dikleştirip yüzünüzce gözlerimin içine bakıyor ve bunun için ona biraz kredi vereceğim. "Beni Ash davet etti." Boğuk sesi kendinden emin ve çekici ve içimde garip şeyler yapıyor.

Bu sadece ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

"İrlanda'da," diye ekliyorum kırılmış bir tonda. Kaltak ne demek istediğimi biliyor ve eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, meydan okumaya fazlasıyla hazırım.

Kaşları çatılır. "Neden burada olduğumun ne önemi var?"

"Sadece soruya cevap ver," diye çıkışıyorum, gözlerim kısa bir süreliğine etrafta geziniyor, acaba onun ahmak erkek arkadaşı da burada mı diye merak ediyorum. Sonra onun ABD'de yeni filminin tanıtımını yaptığını ve büyük olasılıkla burada yalnız olduğunu hatırlıyorum.

Gözlerini kısarak bana doğru bakıyor. "Sana hiçbir açıklama borçlu değilim, yeni tanıştığın insanlara hep böyle mi davranıyorsun?"

"Kız kardeşimin hayatına giren herkesten şüphelenirim." Eğilip yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve yakından ne kadar zarif olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Özellikle de meraklı Amerikalılardan." Eğer bu her şeyi açıklığa kavuşturmuyorsa, ne açıklığa kavuşturur bilmiyorum.

"Vay canına. Çok mu genelleme yaptın?" Kollarını muhteşem göğüslerinin üzerinde kavuşturuyor ve bana şeytanmışım gibi bakıyor.

Yaklaştın, tatlım. Çok yakın.

"Şimdi de beni kızdırıyorsun, Dil." Beni arkadaşından uzaklaştırırken Ash'in tırnakları kolumu ısırıyor.

"Gerçek." Ro başını sallar.

" oluyor?" Aoife soruyor.

Kendisini konuşmaya dahil etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bir kızla ortadan kaybolduğum için bana kızgın olduğunu biliyordum.

uzun sürmezdi. "Hiçbir şey." Jamie'nin başucundaki boş koltuğa çöküp onu kucağıma oturtmadan önce kolumu Aoife'in omuzlarına doladığımda çenem geriliyor.

Aoife beni yoklarken kulağıma bir şeyler geveliyor ama ben ona hiç dikkat etmiyorum. Bakışlarım lazerle Amerikalı casusa odaklanmış durumda. Onun neden burada olduğunu anlamaya çalışırken etrafımdakileri duymazdan geliyorum. Belli ki Ash onun gerçek kimliğini bilmiyor. Kanımda öfke kabarıyor. Ne cüretle kız kardeşimin gözünü boyamaya çalışır? Ash ona ne yaptı ki?

Vivien paltosunu ve atkısını çıkarıp kıyafetini ortaya çıkarınca sinirli halimden sıyrılıyorum. Bakışlarım ince bacaklarını ve biçimli poposunu mükemmel bir şekilde sergileyen, vücudu saran kot üzerinde gezinirken aletim sertleşiyor. Sütyenini ve bronzlaşmış tenini ortaya çıkaran şeffaf siyah dantel bir üst giyiyor.

Doğruldu, arkasını döndü ve bana ateşli bir bakış fırlattı. Sanki düşmanım değilmiş gibi gözlerim onu içine çekiyor.

Lanet olsun.

Bacakları üzerinde seks yapıyor.

Sütyeni, hayal gücüne çok az şey bırakan riskli dantelli üst kısmın altında tamamen sergileniyor. Biz birbirimize bakarken göğsü balenli kupların altında kabarıyor. Bakışlarım aşağıya, düz karnına, sıkı beline ve kalçalarının yumuşak kıvrımlarına iniyor. Biyolojik kardeşimden birçok nedenden ötürü nefret ediyorum ama kadın zevkini takdir etmek zorundayım çünkü Vivien Mills gerçek bir afet.

Etrafımızdaki her erkek gözlerinde şehvetle ona bakıyor ve küçük kardeşim pantolonunun içinde bir taşak patlatmak üzere.

Aoife'in kolları boğazımı sıkar gibi boynuma dolanıyor ve gözeneklerinden sızan nefreti hissediyorum. Aoife mahallenin en zeki kızı değil ama aptal da değil. Rekabeti gördüğünde anlıyor ve bu kızdan zerre kadar hoşlanmayacak.

Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Vay canına, çok güzelsin," diyor Ro çünkü hiç sakın değil. Onun bu sözleri Vivien'la aramızda her ne oluyorsa bozuyor ve Vivien bakışmamızı sonlandırıp başka tarafa bakarak kardeşime gülümsüyor.

Onları duymazdan gelip dikkatimi Jay ve Conor'a veriyorum. İkincisi her zamanki gibi ilgisiz görünüyor ve tüm beyin hücrelerini otlama bombalamasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Bilmiyorum.

adam hiç ayık değil. Umurumda değil. O sahneye çıkıp performansını sergilediği sürece, kafası güzel ya da sarhoş olması umurumda bile değil.

"Sana söylemiştim," diyor Jamie, kaşlarını sallayıp sırtarak. "Seksi, alingan ve göğüsleri gerçek."

Aoife boynuma öpücükler kondururken bir yandan da kot pantolonumun yarısına sürtünüyor ve her şeyin onun için olduğunu düşünüyor. Aslında öyle olmasını dilerdim. Yanki için sertleşmek istemiyorum. O benim düşmanım ve gerçeği itiraf etmeden bunu kız kardeşime anlatmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Kimse biyolojik babamın ve kardeşimin kim olduğunu bilmiyor ve bu böyle kalacak.

Vivien Mills'in İrlanda'ya taşınmasının ardındaki sebep ne olursa olsun, başarılı olamayacaktır.

Simon ve Reeve Lancaster'ın beni çiğnemesine izin vermeden önce cehennem donacak.

Eğer amaçlarına ulaşmak için onu kullanıyorlarsa, pişman olacaklar.
o.

Değerli prenseslerini Los Angeles'a kırık bir kabuk olarak geri göndereceğim.

ve benimle hiç karşılaşmamış dileycekler.

"S üstte." Ben konuşurken Aoife'in sarışın başı emmenin ortasında duraklıyor ve ağzının kenarlarına yapışmış salya parçalarıyla bana bakıyor. "Bu gece havamda değilim."

Yüksek bir sesle sikimi serbest bırakıyor, ben de sarkmış olan uzunluğumu boxer'ıma geri sokup kotumun fermuarını kapatıyorum. "Sorun ne? Oral sekslerime bayılıyorsun."

En iyi ihtimalle ortalama bir sakso kraliçesiymiş gibi davranıyor. Aoife hala en iyi yeteneğinin rahatlığı ve ulaşılabilirliği olduğunu anlamıyor. Yatakta özel bir yanı yok. "Bu gece kendimi iyi hissetmiyorum," diye yalan söylüyorum. Gerçek şu ki, başka bir kadına kafayı takmış durumdayım ve Aoife'in dokunuşu tamamen yanlış hissettiriyor.

Üstünü çıkarmadan önce dudaklarını büzüyor ve sutyen askılarını kollarından aşağı kaydırarak göğüslerini ve sert meme uçlarını ortaya çıkarıyor. "Ben senin üstünde öğütürken memelerimle oyna. Eminim bu işe yarayacaktır." Hevesle kucağıma tırmanıyor ve göğüslerini yüzüme çarpıyor.

Bu beni çok rahatsız ediyor. Şu anda ona dokunmakla hiç ilgilenmiyorum. Belki de hiç. Onunla ilgili her şey yanlış. "Havamda olmadığımı söyledim," diye çıkıştım. "Git Jamie'yi ya da Conor'ı becer." Onu kucağımdan kaldırıp ayaklarını yere koyuyorum ve o kendini düzeltirken başka tarafa bakıyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım, Dillon?"

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Kahretsin, kızların ağlamasından nefret ediyorum. Kızgınlığımı bilerek azaltıyorum. "Hayır, bebeğim. Sadece aklımda çok şey var."

"Haftalardır beni sikmedin."

"Ve?" Gözlerimi kısıyorum ve sessizce kadar sayıyorum.

"Seni özledim. Beni çok iyi beceriyorsun, Dillon, ve içimde senin sikine ihtiyacım var."

Öfke tekrar alevleniyor ve saldırmamak için çaba sarf ediyorum. Sadece gitmesini istiyorum. Bunu anlamak ne kadar zor? Kendimi tekrar zorunda kalmamalıyım. "Bu gece olmaz, Aoife. Yapacak işlerim var."

Şifonyerimin üstünden dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi yatak başlığına oturuyorum, bacaklarımı yorganımın üstüne uzatıyorum ve kapağı açıyorum. Öncelik listemin başında Vivien *Grace* Mills ve Reeve Lancaster arasındaki mevcut durumu araştırmak var. Son birkaç haftadır internete bakmadım çünkü Noel ve Yeni Yıl arasında çok yoğunum ve birkaç gün öncesine kadar babam ve Shane'in çiçek çiftliği için yeni seraları inşa etmelerine yardım etmek için Kilcoole'da kaldım.

Bu akşam Vivien'le karşılaştığım andan itibaren tek düşünebildiğim o oldu. Nasıl bir ajandası olduğunu bilmem gerek. Reeve ya da Simon'ın onu buraya beni gözetlemesi için gönderip göndermediğini öğrenmeliyim. Onun sinir bozucu derecede çarpıcı yüzü zihnimde yeniden canlanıyor ve aletim boxerımın içinde biraz sarsılarak hâlâ çalışır durumda olduğunu kanıtıyor. Sanırım Aoife artık bana göre değil.

"Seninle ilgilenmeyecek, Dil. Zamanını boşa harcama." Aoife'in keskin sesi dikkatimi çekiyor ve beni o ana geri çekiyor. Başımı kaldırıyorum. Ellerini kalçalarına koymuş, bir dakika önceki savunmasız, ağlamaklı bakışının yerini üstün, meydan okuyan bir ifade almış.

"Neden bilmiyorum."

"Yankee." Kelimeleri zehir gibi tükürüyor. "O kadar kendi kıçının içinde ki başka bir şey göremiyor. Onun tipini bilirim. Sadece ona pahalı şeyler alabilen zengin heriflerle çıkar," diye alay ediyor. "Ona paran yetmez, Dil. Ayrıca, ne kadar muhteşem olursan ol seninle birlikte olmaz, bu yüzden bu fikri çıkarmalısın, o-"

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Aoife," diyorum soğuk bir ses tonuyla, onu keserek. "Kızgın bir kız arkadaş gibi konuşmak da öyle. Başka hiçbir amcık benimkini almadığında sikmek için uygun bir deliksin."

fantezi. Bu kadar." Kim olduğunu sanıyor da bana böyle saçmalıyor? En başından beri ona karşı tamamen dürüst olmaktan başka bir şey ve bu saçmalık kız arkadaş karşıtı olmamın tek nedeni. "Eğer bu anlaşma artık senin için uygun değilse, çocuklarla konuşurum ve yollarımızı ayırırız."

"Yapma bunu," diye bağıyor gözlerini büyüterek. Ses tonunda panik açıkça görülüyor. "Ben halimden memnunum. Sadece incindiğini görmek istemiyorum. Onun gibi kızlar-"

"Odamdan defol git, Aoife." Ona ters ters bakıyorum. "Şimdi," diye ekliyorum hâlâ kıpırdamadığında.

"Özür dilerim, Dil." Gözlerinden yaşlar akıyor ve artık onun tiyatrosundan bıktım. "Ben sadece sana göz kulak oluyorum."

"Çık dışarı!" Kükredim. "Siktir git ve kal."

Kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı ve sonunda nefes alabildim. Jay'e onu benden uzak tutmasını söyleyen bir mesaj gönderiyorum ve sonra Viv-Reeve tavşan deliğinden aşağı iniyorum.

Birkaç saat sonra kafam iyice karışmıştı. Son zamanlarda ikizimin hayatındaki pek çok dramı kaçırmışım, en önemlisi de uzun süreli kız arkadaşını Saffron Roberts ile alenen aldatması. Ha! Bunu yıllar önce söyleyebilirdim. Karma olduğunu söylemişim. Haber, Noel günü E-News'un Reeve'i Boston'daki bir kulüpte sürük rol arkadaşıyla çok tutkulu bir dudak kilidi içinde gösteren bir video yayınlamasıyla ortaya çıktı. Elleri birbirlerinin üzerindeydi ve adam açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi kızın ağzını yalayıp yutuyordu. Çocukluk aşkına aşık olduğu söylenen bir adam için hiç de iyi bir görüntü değil.

Reddit harika bir bilgi kaynağıydı ve birkaç ay önce Vivien Mills'i ikizim olmayan erkeklerle kışkırtıcı bir şekilde dans ederken gösteren bir üniversite kardeşlik partisinde çekilmiş bir video internette paylaşılmış gibi görünüyordu. Söylemeliyim ki, bu beni şok etti. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

Video resmi olarak her yerden kaldırılmış olsa da, bir kopyasına sahip olan Reddit kullanıcılarından birine mesaj attım ve o da bana gönderdi. Vivien'in sarhoşken gözyaşları içinde videoyu çeken kişiye yaptığı itiraf son derece gülünçtü. En iyi şekilde gösterilmiyor ama öyle olması için oynanmış olduğunu tahmin ediyorum. Aslında videoyu izlerken onun için biraz üzüldüm ve Aralık ayında saldırıya uğramasının sebebinin bu video olup olmadığını merak ediyorum.

İkizimin onu hastaneden çıkarırken çekilen fotoğrafları bana onun düşman olduğunu kesin bir şekilde hatırlattı. Anlamadığım şey neden İrlanda'da olduğu. Reeve'in onu küçük düşürmesini bu kadar kolay affedecek kadar zavallı mı?

tüm dünyanın önünde? O gece kardeşlik partisinde ilk o mu hile yaptı ve Reeve'e serbest geçiş hakkı mı verildi? Ya da daha kötü bir şey yaptı ve bu da onu telafi etmenin bir yolu mu? Ya da belki de bunların hiçbiri değildir ve Reeve'den ve gittiği her yerde onu takip ediyor gibi görünen sirkten uzaklaşmak istediği için buradadır?

Bilmiyorum ve beni gözetlemek için mi burada olduğunu yoksa bunun tamamen bir tesadüf mü olduğunu söyleyemiyorum. Ama bu ne kadar olası? Akla yatkın görünmüyor, bu da beni casusluk teorime geri getiriyor. İki kişi bu oyunu oynayabilir ve onun da kendi ilacının tadına bakma zamanı geldi.

Takip eden birkaç hafta içinde hafiyelik şapkamı takıp Vivien'i her fırsatta izliyorum. Zor değil çünkü oldukça sıkıcı bir hayatı var; sadece Trainers'daki derslere katılmak, alışverişe gitmek ya da yürüyüşe çıkmak için dışarı çıkıyor. Zamanının geri kalanını Liffey'e bakan gösterişli dairesinde geçiriyor. Bazen onu alt kattaki spor salonunun penceresinden görüyorum, koşu bandına vuruyor, yüzünde en üzgün ifadeyle milyonlarca kilometre uzağa bakıyor.

Grafton Caddesi'nde yürürken birkaç adım arkasındayım, Cumartesi sabahı alışveriş yapanların kalabalığını beni saklamak için kullanıyorum. Kısa bir süre önce M&S'den bir elinde yiyecek poşeti, diğer elinde bir demet çiçekle çıktı ve dairesine doğru ilerliyor. Ro ve Ash'in bugün öğle yemeği için gaff'ına gideceklerini biliyorum, yani belli ki malzeme alıyor.

Bir gazete bayisinin önünden geçerken ayakları titriyor. Bir şeyler okuyarak yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum, bir dükkanın önündeki duvara yaslanıyorum, dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için başımı zorluyorum. Biraz daha yaklaşmayı göze alıyorum, farklı saçlarımı gizlemek için kapüşonumu başımın üzerine çekiyorum.

Yaya trafiğinin akışına yeniden katılmadan önce çıkardığı acı dolu hıçkırığı duyabilecek kadar yakıным. Yanından geçerken derginin manşetini hızlıca okudum: REEVE VE SAFFRON ÇIKIYOR!

Ona yetişmek için acele ederken düşünceler içinde kayboldum. Eğer o manşet yüzünden üzgünse, bu ayrıldıkları anlamına mı geliyordu?

Ondan ve tüm bu dramadan kaçmak için mi buraya geldi? Yoksa onu takip ettiğimi anladı ve beni yanıltmak için kasıtlı bir hile mi yapıyor? Eğer buraya beni gözetlemek için gönderildiyse, *beni* takip eden olmaz mıydı? Benden kaçmak yerine benimle vakit geçirmenin yollarını arıyor olması gerekmez miydi? Ash, Whelans'a dönmeyi reddettiğini ve onlarla sosyalleştiği tek zamanın benim olmadığım Perşembe geceleri olduğunu söylüyor.

Hâlâ kafam karışık ve her geçen dakika daha da sinirleniyorum. Dublin'de ortaya çıkmasının ve kız kardeşimle arkadaş olmasının ayrıntılı bir planın parçası olmadığına inanamıyorum. Bu gerçek olamayacak kadar büyük bir tesadüf.

İleride Viv, Grafton Sokağı'nın dibindeki bir ara sokağa dalıyor ve ben de onu kaybetmemek için insanları yolumdan çekiyorum. Köşeyi döndüğümde, ona çarpmaktan kıl payı kurtulduğum için neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Daha sakın bir sokaktaki bir dükkânın önünde durmuş, ayaklarının dibinde çantaları ve bir demet çiçek var ve sessizce ağlarken yüzü ellerine gömülmüş. Her hıçkırık kaburgalarımın arasından kayan bir hançer gibi geliyor. Kısa bir süre durmayı düşünüyorum ama ayaklarımı devam etmeye zorluyorum çünkü sabahtan beri onu takip ettiğimi fark edemez. Tüm içgüdülerim onu kollarıma alıp rahatlatmamı isterken uzaklaşmak çaba gerektiriyor.

Bu rahatsız edici bir düşünce, ayaklarımı ileri doğru hareket ettiren bir düşünce. Eve giden yolun geri kalanında onu takip etmeyi boşver. Yoldan sapma ihtimali yok ve doksan dakika sonra grup çalışmam var. Sokağın sonuna geldiğimde omzumun üzerinden hızlı bir bakış atıyorum, ayrılmadan önce onun iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor. Önünde duran yaşlı çifte iyi olduğuna dair güvence vermeye çalışırken gözlerinden süzülen yaşları çılgınca silişini izlerken göğsümde bir gerginlik yayılıyor.

Temple Bar'a dönerken aklım çok karışık. Vivien Mills hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Orada rol yaptığını sanmıyorum. Onu takip ettiğimi fark ettiğini sanmıyorum. Yani artık onunla birlikte değil ve burada ortaya çıkması tamamen tesadüf mü? Bunu kabul etmekte hâlâ zorlanıyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey kafamda çok fazla yer kapladığı ve belki de bir adım geri çekilip bir sonraki hamleyi onun yapmasına izin vermem gerektiği.

"Hey, Dil," diyor Aoife ben dairemize girdiğimde, Jamie'nin tişörtünü giymiş bir şekilde bana doğru geliyor. Tişört kalçasının ortasına kadar iniyor ve büyük ihtimalle altında çıplak olduğu gerçeğini örtüyor. Gömlek ona çok büyük geliyor ve bir omzundan düşerek göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarıyor. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Son birkaç haftadır etrafımızda dolaşan kızların hiçbiri bana bir şey yapmadı. Son iki Cuma gecesi bir kızı eve götürdüm ve kısa bir süre sonra onları gönderdim. İkisi için de kaldıramadım. Utanç verici ve dün geceki deneyimi tekrarlamak istemedim, bu yüzden setimizden sonra minibüsü eve sürdüm ve bir değişiklik için ayık yattım.

Bugünlerde sertleştiğim tek an Vivien Grace Mills'i dizlerinin üzerinde sikimi emerken hayal etmek. Ya da onu yatağımın üzerinde domaltıp adımı haykırana ve sikimin her tarafına krem sürene kadar siktiğimi. Ya da onu Whelans'ın tuvaletine sürükleyip anlamsızca becerdiğimi. Söz konusu ikizimin kızı olduğunda fantezilerimin sınırı yok gibi görünüyor ve bu noktada onu sayısız kez, birçok pozisyonda becerdim ve hepsi son damlasına kadar vücudumdaki döllerini sıkmasıyla sona erdi.

Sorunlarım var. Biliyorum.

"Dillon." Aoife'ın kızgınlığı ses tonundan anlaşılıyor. Kız görmezden gelinmekten hoşlanmıyor.

Vivien'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan silip atarak ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Selam." Onu iterek buzdolabını açıyorum ve sandviç yapmak için ihtiyacım olan şeyleri alıyorum.

Kolunu sırtımda gezdirerek buzdolabının kapısına bakıyor ve orta rafta duran dörtlü Heineken paketine göz atıyor. "Bira benden bir hediye."

"Neden bana bira alıyorsun?" Marulu kapıp kapıyı kıcımla kapatırken onun elinden kurtulup soruyorum. Aoife genellikle eli boş gelir ve hafta sonunu biramızı içip yemeğimizi yiyerek geçirir, yani bu normal değil.

"Bu bir barış teklifi." Tezgâhın üzerine, malzemelerimi koyduğum yerin yanına zıplıyor.

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Şartları varsa, ki sanırım var.

"İşte sorun da bu." Ben iki dilim ekmeği yağlarken o çıplak ayağını bacağımanın yan tarafında gezdiriyor.

"Kes şu saçmalığı." Bir zamanlar onun dokunuşundan zevk alırdım. Ama şimdi değil.

"Lütfen, Dil." Tezgâhtan kayıyor, vücudunu yanıma ve gözleriyle yalvarıyor. "Bana işleri düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Ortada bir şey yokken olayı büyütüyorsun ve ben sandviç yapmaya çalışırken beni sıkıştırmanın sana bir faydası yok."

"Bebeğim, buraya gel." Jay üzerinde eşofman altları ve başka hiçbir şey olmadan mutfığa girdi. "Dillon'ı rahat bırak." Kızın kulağına fısıldıyor ve kışına vuruyor. Aoife yatak odalarına doğru gözden kaybolmadan önce dönüp bana bakıyor.

"Sürekli etrafımda olmasından biraz sıkılmaya başladım," diye itiraf ediyorum domatesleri doğrarken.

"Ne var bunda?" Tezgâha yaslandı ve bana bir bakış attı.

"Sanırım son kullanma tarihine ulaşmış olabilir." Jay kıkırdıyor.

"Sert, dostum."

Omuz silkiyorum. "Benim hoşuma gitmeyecek kadar yapışkanlaşıyor."

"Çünkü ona hiç ilgi göstermiyorsun. Sadece beynini patlat, o zaman rahatlayacaktır."

"Onu becermekle hiç ilgilenmiyorum." Sandviçime peynir ve jambon ekledim ve ikiye böldüm.

"Görünüşe göre bugünlerde kimseyle yatmak istemiyorsun. Hikaye nedir?"

"Sadece kendimi iyi hissetmiyorum." Çay yapmak için su ısıtıcısına su dolduruyorum.

"Bunun Yanki ile bir ilgisi var mı?"

Çaydanlığı açarken bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Bunu neden sordun ki?"

"O gece Whelans'ta onunla nasıl birlikte olduğunu gördüm. Gözlerini ondan alamıyordun. Dilini Aoife'nin boğazına soktuğunda bile gözlerin Grace'i takip ediyordu."

Vay canına, Jay tahmin ettiğimden çok daha gözlemci. "Ona karşı temkinliyim ve kız kardeşime göz kulak oluyorum."

"Sen öyle diyorsan."

Baş üstü makinesinden bir kupa kaparken bana sırtıyor. Onu görmezden gelerek bardağa bir poşet çay ekliyorum ve kaynar suyu döküyorum.

"En son o zaman biriyle yattın, değil mi? Aoife o gece kaldıramadığını söyledi. Ertesi hafta onu birlikte becerirken, daha başlamadan gevşek bir aletle çekip gittin. Grace'e karşı bir şeyler hissediyorsan, sorun yok dostum. Saklamana gerek yok."

"Ne oluyor lan?" Kızdığım kişi o olmamasına rağmen en yakın arkadaşına vahşi bir bakış fırlatıyorum. "Aoife'ın ağzını açması ve kapatması gereken zamanlar olduğunu öğrenmesi gerek," diye çıkışıyorum.

"Hiçbir şey söylememeliydi ama Grace tarafından tehdit edildiğini hissediyor."

"Gitmesi gerekiyor," diye tıslayarak kaşığımı bardağa daldırıyorum. "Ya senin olduğunu iddia et ya da siktir olup söyle. Conor onu haftalardır becermedi ve ben onu bir daha becermeyeceğim."

"Onunla hala eğleniyorum, ama seni bu kadar rahatsız ediyorsa, ona gitmesini söyleyeceğim."

"Onu yolumdan çek Jay," diyorum sandviçimi hazırlarken. "Skoru bildiğinden emin ol."

"Harika değil mi?" Ash yeni geniş yatağında zıplarken ciyaklıyor. "Böyle bir yerde bedavaya yaşayabildiğim için hâlâ kendimi çimdikliyorum!"

"Gerçekten bedava mı?" Kafatasımdaki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışırken bakışlarımı en-suite banyolu lüks kral yatak odasında gezdiriyorum. Dün gece çok sert tartıştık ve bugün hepimiz acı çekiyoruz.

"Grace sadece yemeğimin parasını ödemem gerektiğini söyledi. Geri kalan her şey zaten ."

"Hayatta hiçbir şey gerçekten bedava değildir. Eminim senden bir şey istiyordur."

Ash koluma vuruyor. "Ne zaman bu kadar alaycı ve şüpheli oldun?" Kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor. "Grace benim arkadaşım ve ortada büyük bir gündem yok. Bana onun hakkında saçmalamayı ve ona dışlanmış biri gibi davranmayı bırakmalısın. O iyi biri, Dillon. Eğer zorba bir hödük gibi davranmayı bırakırsan bunu görebilirsin."

"Onu tanı mıyorsun bile Ash."

"Onun iyi bir insan olduğunu bilecek kadar tanıyorum Dil. Bu düzenleme onun da işine geliyor. Yalnız başına yaşıyor. İkimiz de bundan bir şeyler kazanıyoruz."

"Göreceğiz," diye mırıldandım. Jüri hala Yanki hakkında çok şey bilmiyor.

"Bu sonuncusu," diyor Ro, kitaplarla dolu kutuyu gömme beyaz gardıropların önünde yere bırakırken. Conor iz sürüyor

Arkasından içeri girip kutusunu masanın üzerine bırakıyor. Sandalyeye çöküyor, arkaya doğru yaslanıyor ve boşluğa bakıyor.

"Şuna söyle de törenime yağmayı kessin, olur mu?" Ash parmağını yüzüme doğru uzatırken Ro'ya bakıyor. "Beni kötü bir ruh haline sokuyor."

"Sadece sevişmeye ihtiyacı var." Ro sırtıyor. " zaman oldu."

"Kapa çenenı." Ash, Ro'ya vuruyor. "Dillon hayatı boyunca yetecek kadar seks yaptı. Biraz perhizin kimseye zararı olmaz."

"Herkes seks hayatım hakkında çenesini kapatabilir mi?" Kardeşlerime ters ters baktım.

"Ne seks hayatı?" Jay kafasını odaya sokarak alay ediyor. "Rahibeler bugünlerde Dillon O'Donoghue'dan daha çok seks yapıyor." Ona ters ters bakıyorum ve o da kıkırdıyor. "Burası iğrenç bir yer Ash," diye ekliyor etrafına bakarak.

Kız kardeşim Jamie'ye bakarken yüzünde temkinli bir ifade var. Araları o kadar gergin görünmüyor ama yine de birbirlerine karşı biraz tuhaf davranıyorlar. "Evet, şansım yaver gitti."

"Peki, yeni eve taşınma partisi ne zaman?" Ro ellerini ovuşturuyor ve kaşlarını sallıyor.

Ensemdeki tüm ince tüyler diken diken oluyor ve derimin üzerinde ateşli karıncalanmalar geziniyor. Onun yakın olduğunu böyle anlıyorum. Vücudum tıpkı onunla ilk tanıştığım andaki gibi içgüdüsel olarak tepki veriyor. Bu da neyin nesi böyle? Kalbim daha hızlı atarken göğsümde yabancı bir his yayılıyor, arkamı döndüğümde göğüs kafesime çarpıyor ve bakışlarım kapıya yaslandığı yerde onunkileri yakalıyor.

Bir anda oda kayboluyor ve sanki burada sadece iki kişi varmışız gibi oluyor. Gür dudaklarından çıkan her küçük nefesin, kirpiklerinin her titreyişinin ve göğsünün her hafif kalkışının farkındayım. Aramızdaki havaya elektrik yükleniyor ve birbirimize bakarken vücudumdaki her sinir ucu aşırı tetikte.

Sik beni. O çok güzel.

Nefesim kesilirken ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve ona karşı gösterdiğim içgüdüsel tepkiyi anlamakta zorlanıyorum. Daha önce hiçbir kıza karşı böyle hissetmemiştim. *Hiçbir zaman.* Göğüs duvarımın arkasındaki gümbürtü, kalbim benim görüldüğüm kadar akıllı başında değilmiş gibi çırpınana kadar artıyor.

Vivien önce göz temasını kesiyor ve çevrem yankılanan bir tokatla geri geliyor. Kardeşime gülümserken göğsümde hafif bir homurtu oluşuyor. Ro onun hakkında konuşmayı bırakmadı. O da

Ondan hoşlandığından şüphem yok, ama buna göre hareket etmesine izin vermeyeceğim. Vivien Mills'le her ne oluyorsa, küçük kardeşimi bu işe karıştırmayacak.

"Sanırım bir şeyler bulabiliriz," diyor omuz silkerek.

Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve birkaç tutam saç teli kaçarak çarpıcı yüzünü çerçeveleyiyor. Yüzünde makyaj yok ve üzerinde sadece tayt, büyük boy bir tişört ve koşu ayakkabısı var ama yine de ciğerlerimdeki tüm havayı çalıyor. Bir kadın nasıl bu kadar tamamen ve tamamen muhteşem olabilir? Onu gölgede bırakacak tek bir ünlü bile düşünemiyorum.

Geride durarak bilerek sessiz kalıyorum ve onu dikkatle inceliyorum. Yüzünde dünkü çöküşünden hiçbir iz yok. Cildi kusursuz, gözleri parlak ve berrak, dudakları dolgun ve cezbedici. Bugün kahverengiden çok yeşil olan gözlerinden sarı benekler yayılıyor. İyi gizlenmiş ama kalp acısı hâlâ orada ve bu karnına inen bir yumruk gibi.

Bu beni huzursuz ediyor.

Acı çekmesi neden umurumda olsun ki?

Reeve Lancaster gibi biriyle ilişkiye girmemesi gerektiğini bilmeliydi.

O bencil pislüğün kaderinde hep ona zarar vermek vardı.

Kendinden başka kimseyi düşünmekten aciz.

Yıllardır onun saçmalıklarına kandığına göre ne kadar zayıf olduğunu düşündükçe endişem iğrenmeye dönüşüyor. Eğer acı çekiyorsa, bu çok saf olduğu için kendi hatasıdır.

Jay kolunu onun omuzlarına doluyor ve ona bakıyor. "En sevdiğin grubun konuk listesinde olduğundan emin ol, bebeğim."

Bakışlarım anlık, hırıltım dişlerimin arasında sıkışmış, onun sıkı vücudunun en iyi arkadaşıminkine nasıl dayandığına odaklanmış durumdayım. Parmaklarım iki yanımda seğiriyor. Kolunu çekse iyi olur yoksa...

Yoksa ne, sık suratlı?

Ellerimi yanaklarımdan aşağı sürüklerken, ona verdiğim tepki karşısında kafam karışıyor. Onunla aynı odayı paylaşmayalı üç haftadan fazla oldu ve vücudumun onun varlığına çoktan uyum sağlamış olmasından rahatsızım. Ondan etkilenmek istemiyorum ve onu düşünmekten bıktım. Belki de Jay haklıdır ve bu aptal saplantıyı siktir edip gitmem gerekiyordur.

Tek iyi şey, ilham perimin endişeli bir aradan sonra geri dönmüş olması ve tonlarca yeni şarkı yazıyor olmam. Conor ve ben yarın akşam şarkı yazma seansı için Killiney Hill'e gidiyoruz.

"En sevdiğim grup Coldplay ve daveti kabul edeceklerinden şüpheliyim." Vivien'in nefesli sesi vücudumu duman ve ateş gibi sarıyor, kanımı ısıtıyor ve omurgamdan aşağı ve yukarı doğru lezzetli ürpermeler gönderiyor.

"Set listemizde birkaç Coldplay parçası var," diye onaylıyor Ro, ona yaklaşıyor. Jay'e ciddi bir yan bakış atıyor. "Dillon'ın sesi 'God Put a Smile on Your Face'i çaldığımızda tüylerimi diken diken ediyor. Bizi davet et, belki senin için çalarız." Ona çapkın bir sırıtiş fırlatıyor ve ben kardeşimi pencereden aşağı fırlattığımı hayal ediyorum.

Ash kolumu tutup gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışarak, "Yönetim şirketinin binanın etrafında rock müzik çalan canlı bir gruptan memnun olacağından şüpheliyim," diyor.

"Evet, kovulma riskini almak istemiyorum." Vivien nefis ağzının kenarını çiğniyor. "Annem burayı bana alabilmek için çok uğraştı."

Gerçek bir Hollywood veledi gibi konuşun. Hiçbir şey istemeyen şımartılmış bir prenses. Burası bir servete mal olmalı ve o parmağını bile kıpırdatmadı. Aynı ikizim gibi. Onlara her şey tabakta sunuluyor ve bu beni hasta ediyor.

Ash'e dişlerimi sıkarak "Ben yokum," diyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve onu hızlıca kucaklıyorum.

"Kibar ol Dil," diye fısıldıyor. Elimle başımın üzerine görünmez bir hale çiziyorum ve Vivien Mills'i tanımadan ya da onunla konuşmadan bilerek daireden çıkıyorum.

"Bırak Aoife gelsin," diyorum, biramı bitirip şişeyi Whelans'taki her zamanki masamıza bırakırken omuz silkiyorum. Setimizi iki saat önce bitirdik ve şimdi Ash ve *Grace'in* yeni eve taşınma partisi için ayrılmaya hazırlanıyoruz. Şimdiden kilitlenmiş durumdayım ve Vivien'in burada göbek adını kullandığını kendime gerekiyor ki hata yapıp oyunu ele vermeyeyim.

"Hayır." Ronan başını sallar. "Ash davet edilmemesi konusunda ısrarcıydı. Grace'in isteklerine saygısızlık ederek onu gücendiremeyiz."

"Sorun değil, Dil." Aoife bana doğru yanaştı, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu çünkü onu destekleyeceğimi düşünüyordu. Bunu söylememin tek nedeni Vivien'in -Grace'in- onu gerçekten orada istemediği ve benim de bu gece ortalığı karıştırmak . "O titiz kaltağın partisine gitmek istemiyorum zaten."

"Fikrini değiştirmişsin," diyor Jay sessizce kulağıma. "Aoife'la işinin bittiğini mi sanıyordun?"

"Hâlâ işe yarayabileceğini düşünüyorum."

Jay kıkırdar. "Sen şeytani bir pisliksin, O'Donoghue."

"Birini tanımak için biri gerekir." Biri arkamdan kollarını bana doladığında kaşlarımı oynatıyorum. Aoife anında kaşlarını çatıyor ama bu sürpriz değil. Son zamanlarda bölgeci tavırlarını saklayacak kadar hızlı davranmıyor.

"Seninle geleceğim, Dillon." Mızımız sesi belli belirsiz tanıdık gelse de kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni mıncıklamasına , daha önce becerdiğim biri olduğuna bahse girerim, yüzden belki işimi görür. Kolumun altına girip vücudunu önüme dayamadan ve bana gülümsemeden önce elleri üzerimde geziniyor.

Ah, lanet olsun. Sesini neden yarı tanıdığımı şimdi anladım. Breda birinci sınıf yapışkan titreşimler yayıyor ve onu birkaç ay önce becerdim ve seks bok gibiydi. İkincisi için geri dönmüyorum ve haftalardır ondan , ama o sinsi bir kaltak ve rolünü mükemmel oynayacağını düşünüyorum, bu yüzden bu sefer kendi kurallarımı esneteceğim. "Tamam, hadi gidelim."

Aoife itiraz etmek için ağzını açar ama Jay sert bir öpücükle onu susturur. "Yarın görüşürüz bebeğim." İki eliyle Aoife'ın kışını kavırıyor ve geri çekilmeden önce birkaç vuruş boyunca ağzını yalayıp yutuyor. "Eve bir taksiyle gittiğinden emin ol. Dışarıda Mick'le konuşup senin için bir tane tutmasını söyleyeceğim."

Biz uzaklaşırken Aoife mutlu değil ama takip etmiyor, demek ki mesajı almış.

Taksiyle Ash'in yeni evine giderken Breda'yla ve onun yapışkan elleriyle mücadele ediyor, onu davet etme kararımı sorguluyorum. vardığımızda kısa bir süreliğine onu ekmeyi düşünüyorum ama kolumda bir kuş olmadan oraya gitmeyeceğim, bu yüzden kalmasına izin veriyorum ve sonunda pişman olmamayı umuyorum.

Tıklım tıklım dolu salona girdiğimizde kalabalık bizi alkışlıyor ve biz de beğenmiş pislikler gibi bu hayranlığı kucaklıyoruz.

"Yaşasın! !" Ash ciyaklayarak bize doğru koşuyor.

Gözlerim odanın içinde kız kardeşimin yeni ev arkadaşını arıyor. Vivien birkaç metre ötede, sırtı bize dönük, polo tişörtünün üzerine kazak giymiş ve çok dar kot pantolon giymiş bir inekle konuşuyor. Eminim taşakları daralmıştır ve terliyordur. Kim üniversite partisinde böyle bir şey giyer ki?

Vivien yavaşça arkasını dönüyor ve benim kığımın üstüne düşmemem bir mucize. Straplez dantelli siyah ve kırmızı bir üst, yırtık dar siyah kot pantolon ve yüksek topuklu ayakkabılarla inanılmaz görünüyor. Kahretsin, vücudu bir sanat eseri ve ellerim her günahkâr kıvrımı keşfetmek için can atıyor. Çok fazla belli ettiğimden şüpheleniyorum. Muhtemelen çok fazla bira içtim ve dışarıda paylaştığımız esrar da yardımcı olmuyor. Ama siktir . Ona baktığımı fark edip etmemesi umurumda değil. İnanılmaz derecede muhteşem ve gözlerimi ondan alamıyorum. Başımı bir yana eğip pervasızca ona bakarken dudaklarım seğiriyor. Bakalım benim bariz ilgime nasıl tepki verecek.

Parlak siyah saçları dalga dalga çıplak omuzlarına dökülüyor. Göz kapaklarındaki altın ve kahverengi boyalar gözlerini daha büyük ve geniş gösteriyor. Parlak kırmızı dudakları aletimin etrafına sarılsa harika görünürdü. Bu düşünce beynime yerleştiği anda vücudumdaki tüm kan güneşe akıyor ve sikim sertleşmeye başlıyor. Breda'nın kusursuz bir zamanlaması var çünkü ellerini arkadan ceplerime sokmak için tam o anı seçiyor, parmakları kot pantolonumun üzerinden ereksiyonuma sürtünüyor.

Harika. Şimdi onun için ereksiyon olduğumu düşünecek. Onu bu gece buraya tek bir amaç için getirdim, Vivien'i kızdırmak ve *Grace'in* yüzündeki hoşnutsuzluk ve tiksinti bir ipucuysa işe yarıyor gibi görünüyor. Asıl zorluk Breda'yı savuşturmak olacak çünkü onu bu gece ya da başka bir gece becermek gibi bir niyetim yok. Onunla bir tur kötü seks yapmak benim için yeterliydi. Ama şimdilik amacına hizmet ediyor, gerisini sonra düşüneceğim.

T Parti hala devam ediyor ve ben tamamen kilitlenmiş . Breda'nın sinirini bozacak şekilde, bu gece gözlerim Vivien'den uzun süre ayrılmadı. Beni çılgına çeviriyor; beni elliyor, sikimi tutmaya çalışıyor ve beni öpmeye yelteniyor. ", Dillon," diye yalvarıyor Breda. Mızımız bir ses. "Seni tekrar becermek için ölüyorum."

Neredeyse gözlerimi devireceğim. Bu sürtükler çok orijinal değil. Çaresizliğin büyük bir itici güç olduğunun farkında değil mi? Bütün gece başımın etini yedi ve onu davet ettiğim için cidden pişmanım. Bakışlarım tekrar Vivien'a kayınca onu duymazdan geliyorum. Hâlâ bir grup sınıf arkadaşının ortasında, Cat ve diğer iki kızla derin bir sohbete dalmış durumda. Bir süre daha meşgul olacağını söylemek yanlış olmaz. Biraz araştırma yapma zamanı. "Benimle gel." Breda'nın elini tutarak oturma odasının zemininde dans eden kalabalığın arasından geçip yatak odalarının bulunduğu koridora çıkıyorum.

Bir çift koridorun sonunda birbirlerine iyice dalmış kuru kuru sevişiyor. Üç kız ana banyonun dışında sıraya girmiş sohbet ediyor ve gülüşüyorlar. Arka cebimden küçük düz uçlu bir tornavida çıkarıp kilidi açarken kimse bize dikkat etmiyor. "Ne yapıyorsun?" Vivien'in odasının kapısını açıp ışığı yaktığımda Breda soruyor.

"Burada kal ve nöbet tut." Onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum, sırf itaatini sağlamak için. Ağzına kusmamam bir mucize.

Çünkü bir öpücüğü hiç bu kadar az istememiştim. "Prensesin döndüğünü görürseniz kapıya üç kez vurun."

"Prenses mi?" Alay ediyor, gücenmiş görünüyor. "Sürtük demek istemedin mi?"

Vivien Mills'in olmadığı tek şeyin bir sürtük olduğuna eminim. "Elbette, bebeğim." Kıçını sıkıyorum ve seksi bir gülümsemeye zorluyorum. "İyi bir kız olursan ödüllendirilebilirsin," diye yalan söylüyorum.

Odaya giriyorum ve Breda söylenmeye başlamadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Gözlerim odanın içinde gezinip her şeyi not alıyor. Temiz ve düzenli. Bunun için bonus puan alıyor. Tüm aksesuarlar aşırı derecede kız gibi ama çok fazla kişisel dokunuş yok.

Gardırobunu açtıktan sonra parmaklarımı içeride asılı duran tasarım kıyafetlerin üzerinde gezdiriyorum. Bazı çekmeceleri açtığımda, düzgünce katlanmış gömlekler ve süveterler ile egzersiz malzemelerinin bulunduğu başka bir çekmece keşfediyorum. Sonra turnayı gözünden vuruyorum. İç çamaşırı çekmecesini karıştırırken iyi niyetli bir sapık gibi sırtıyorum, parmaklarım dantelli külotlar, sütyenler ve diğer seksi iç çamaşırlarıyla oynuyor. Bir çift bakir beyaz ipek ve dantel külotu burnuma doğru kaldırıp içime çekerken aletim fermuarımı zorluyor. Vivien'in sadece giyen ateşli, sıkı vücudunu hayal ederek precum sızdırıyorum. Kendimi bundan vazgeçiremeden külotu arka cebime sokup çekmeceyi kapatıyorum.

Yatağının yanına gidip dolabının üstündeki çerçeveli iki fotoğrafı inceliyorum. Reeve'le hiç fotoğraflarının olmaması çok anlamlı. Bu, Reeve'in artık onun hayatında bir yeri olmadığına dair sağlam bir kanıt. Ünlü ailesiyle birlikte çekilmiş fotoğrafını kaldırıp parmağımın ucuyla muhteşem yüzünün üzerinde geziniyorum, damarlarımda dolaşan özlem ve sertleşmiş sikime pompalanan kan yokmuş gibi davranıyorum çünkü bu kıza şehvet duyamam.

"Dillon!" Kapı gıcırdayarak açıldı ve ben nefesimin altında küfrettim. Breda fark etmeden önce fotoğrafı gizlice yere bırakarak arkamı dönüyorum.

Odaya girip kapıyı kapattıktan sonra bana doğru yürürken, "Çık dışarı," diye bağıriyorum. Vivien'in özel alanını işgal etmesinden hoşlanmıyorum. Daha önce ona tam bir sürtük gibi davranmıştı, bu konuda bir şey yaptığımdan değil. Yanki'nin eteklerinin tutuşmasını izlemek eğlenceliydi.

İkiyüzlü, kulağımdaki şeytan fısıldıyor. Biliyorum. Bu listeye sapık ve sapıklığı da ekleyebilirsin, sessizce snark ediyorum.

"Bırak ben halledeyim." Breda kotumun üzerinden aletimi yakaladı.

Tam ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açacaktım ki onları gördüm. Masasının üzerinde büyük bir cam vazonun içinde kocaman bir demet soluk mor gül duruyor. Çiçekçi kartı vazoya yaslanmış, göz önünde, üzerindeki yazı kolayca okunuyor.

*Sevgililer günün kutlu olsun,
bebeğim. Seni özledim. Seni
seviyorum.
/Her zamanki gibi, Reeve.*

Öfke anlıktır, bu yüzden Breda fermuarımı çekip beni yatağa geri ittiğinde itiraz etmiyorum. Ellerimi Vivien'in lekesiz beyaz yorganında yumruklarken sessizce öfkeleniyorum. Hâlâ onunla birlikteyse neden etrafta üzgün ve hüzünlü gibi davranıyor? Bu tür bir hastalıklı oyun böyle?

Breda'nın boxer'ımı ve kot pantolonumu ayak bileklerime kadar ittiğini ve kalçalarımı açtığını hayal meyal fark ediyorum. Gözlerim Vivien'in kızıl saçlı arkadaşıyla çekilmiş fotoğrafındaki yüzüne takılıyor ve Breda dudaklarını ereksiyonumun üzerine indirirken, Vivien'in ağzının üzerime indiğini hayal ediyorum. Breda'nın sallanan kafasına bakıyorum ama saçları Vivien'in zengin çikolata kahvesi olamayacak kadar siyah ve bu yanılsamayı bozuyor. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum, başımı geriye atıyorum ve Breda sikimi lolipop gibi höpürdetirken Vivien'i zihnimde canlandırıyorum.

Breda aniden beni ağzından düşürdüğünde aletimin üzerinde hava ıslık çalıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hırlıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Başımı çevirdiğimde Vivien'yatağın ucunda dikilmiş, kocaman gözlerini sikime dikmiş halde buluyorum. Sanki ilk kez penis gören masum bir bakireymiş gibi piercingime bakıyor. Geçen yıl yaptırmıştım ve iyileşene kadar altı hafta boyunca seksten uzak durmak zorunda kalsam da verdiğim en iyi karardı. Kuşlar bunun için çıldırıyor ve Vivien'in bakmasına şaşırmadım.

Ereksiyonum kabarıyor, o baktıkça acı verecek kadar sertleşiyor. Boşalmaya çok ihtiyacım var ve Vivien'i çekiştirmek istiyorum.

Mills dizlerinin üzerine çöktü, üstünü aşağı çekti ve yükümü o muhteşem göğüslere boşalttı.

Tabii ki mızımız Breda her zamanki gibi her şeyi mahvetmek zorunda.

"Defol git!" diye bağıyor ve Vivien hızla gözlerini kırıştırıyor, sonunda gözlerini ağrıyan sikimden ayırıyor.

Kalçalarımı daha geniş açarak ona kendini bir sırtıtışla, "Bize katılabilirsin prenses. Ne kadar çok, o kadar iyi." Aletimi okşarken ve dudaklarımı yalarken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum, boynundan yanaklarına doğru süzülen kızarıklık hoşuma gidiyor. Göğsü kabarıyor ve bahse girerim parmaklarımı külotunun içine sokarsam uyarılmışlığının kanıtı tenimi kaplar.

Breda, "Kaybol, sürtük," diyor çünkü amcık bu gecenin en güzel yanlarını mahvetmeye kararlı.

Vivien aceleyle odadan çıkarken ağzım bir karış açık kalıyor. Ne oluyor be? Gülmekten kırıldım. Bu komedi altınıydı. Burası Vivien'in odası. Vivien'in dairesi. Ve küçük bir fahişenin onunla böyle konuşmasına izin mi verecek? Bana gösterdiği o alıngan tavrı nereden kaldı?

Bu düşünce beynime yerleştikten saniyeler sonra Vivien odaya geri dönüyor ve Breda'yı saçlarından tutarak benden uzaklaştırıyor. "Burası benim odam ve benim dairem, ve sen hoş karşılanma süreni aştın. Siktir git buradan!"

İşte benim kızım.

Senin kızın değil. O Reeve'in, kulağımdaki şeytan bana hatırlatıyor. Eğer benimle bir yoksa.

"Bırak beni, seni aptal kaltak!" Breda yalvaran gözlerle bana bakıyor.

Evet, buna karışmıyorum. Vivien'in ne kadar ileri gideceğini görmekten mutluyum. Kız kavgaları şaplak bankasının altın cephanesidir.

"Tanrım," diyor Ro ve hemen ardından Ash odaya dalıyor.

Kız kardeşim çığlık atıyor. "Tanrı aşkına Dil, beni ömür boyu korkutmak istemiyorsan sikini ."

Yatağa yaslanırken sırtıtıyorum, Vivien bana gizlice bakmaya devam ettiği sürece yeniden giyinmek için acele etmiyorum. Bu gece son derece eğlenceli geçmeye başlıyor. "Gördüklerin hoşuna gitti mi prenses?" Dilimi dışarı çıkararak soruyorum, böylece da piercing'e bakabiliyor. Onu dilimle ve sikimle siktiğimde nasıl hissedeceğini hayal etmesini istiyorum.

Bana bakarken iğrenmiş gibi yapıyor ama vücut dili yalan söylemiyor. Beni istiyor. Sikime binmeyi ve piercinglerimin faydalarından yararlanmayı diliyor. "Sen de en az arkadaşın kadar iğrençsin. Ve bana öyle demeyi kes."

"Hala terbiyeli değil misin?" Ash hâlâ gözlerini saklayarak soruyor.

"Hayır." Kaşlarımı oynatıyorum ve Vivien'a doğru cilveli bir sırıtış fırlatıyorum. "Böyle kalabilirim. Doğayla bütünleşmekten daha özgürleştirici bir şey yok."

Prensesin yüzündeki ifade paha biçilemez. "Sanırım kardeşin bir teşhirci ya da insanları şok etmeye çalışmaktan hoşlanıyor. Ne yazık ki benim üzerimde işe yaramayacak."

O küçük bir yalancı. Buna bayılıyorum ve bunu onunla bütün gün yapabilirim.

"Giyin Dil," diye bağıyor Ash, tüm sabrını bir halde. "Yoksa anneme yeni en iyi arkadaşımı teşhir ettiğini söylerim."

Ash de bunu yapardı. "Bundan emin misiniz *Prenses Grace*?" Yavaşça sikimi kaldırıp kıyafetlerimi yerine yerleştirirken Vivien'i bilerek heyecanlandırıyorum.

"Benim hakkımda ne istersen düşün. Umurumda değil." Omuz silkiyor ama omuzları gergin.

Bu onu etkiledi. İlginçti. Onu biraz daha zorlamaya karar verdim ve yüzümü onunkinin içine soktum. Kahretsin, o mükemmel. Bozuk plak gibi konuştuğumu biliyorum ama elimde değil. Ne zaman yanına gitsem güzelliği aklımı başımdan alıyor. Burnunun üzerinde, makyajının altında zar zor görünen, daha önce fark etmediğim çiller görüyorum. Güzel gözleri öfkeyle parlıyor ve bu benim kriptonitim. "Bence önemsiyorsun. Herkesin seni sevmesini istiyorsun çünkü annen ve baban sana her zaman ne kadar değerli bir prenses olduğunu söyledi. Sana katlanamamam seni rahatsız ediyor. Temsil ettiğin her şey canımı sıkıyor." Yalanların arasında bazı gerçekler de var.

"Temsil ettiğim her şey mi?" diye bağıyor ve beni zorla geri itiyor.

Bu kesinlikle sinirime dokundu. Bakışlarım yine güllere takılıyor, duygularımı çarpıtıyor ve öfkemi daha da artırıyor. Hiç tereddüt etmeden tüm öfkemi onun üzerine boşaltıyorum. "Anne ve babasının parasıyla kiraladığı sarayında zavallı mor gülleriyle güzel küçük prenses," diye tıslıyorum. O kim oluyor da bu kadar öfkeli davranabiliyor?

Ash bana vuruyor ve biraz bağıyor, ama ben Vivien'la sessiz bir savaşa yüzleşirken bunlar arka plandaki gürültü gibi.

"Vay canına. Bu çok boktan bir genelleme. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Hayatım hakkında hiçbir şey. Ve evime gelip bana böyle saçma sapan şeyler söyleyemezsin."

Oh, şimdi gerçekten kızgın. İyi oldu. Kalabalığı memnun eden görüntüsünü bırakıp pençeleri ortaya çıktığında onu öfkeli görmek hoşuma gidiyor. *Bana gerçek Vivien Grace Mills'i göster prenses.* Aldatan erkek arkadaşının kalbini ezmesine izin veren zavallı zengin bir sürtük olmadığını göster. Onu daha fazla zorlamadan edemiyorum. "Kendini çok üstün görüyorsun, tüm kibirli zengin otuzbirciler gibi."

"Buraya nasıl girdin?" diye tersleyerek kollarını kavuşturuyor. Bu hareket, muhteşem göğüslerini göğsünde daha yukarı itiyor ve bronzlaşmış, yumuşak tümseklerin alaycı bir görüntüsünü sunarak sikimin yeniden canlanmasını sağlıyor.

Bana ters ters bakıyor ve bu beni daha da gülümsetiyor. "Kilidi ben açtım."

Ash kendini kaybedip bana bağırıp çağırırken yüzünde şok ifadesi belirliyor.

Vivien başını sallar. "Vay canına. Sen gerçekten başka bir şeysin."

"Öyleyim."

"Bu bir iltifat değildi." Ronan odaya tekrar girdiğinde Ash'e döndü. Gittiğini bile fark etmemiştim ama sanırım çöpü dışarı çıkarmış, bunun için minnettarım. "Üzgünüm Ash," diye devam ediyor. "Kardeşin olduğunu biliyorum, ama o kocaman bir pislik torbası ve onu burada istemiyorum. Sırf kışına kocaman bir sopa soktu diye kendi evimde hakarete uğrayacak değilim."

Kahkahamı bastırmak zorundayım. *Dev bir sik torbası.* O kadar Amerikalı ki. Çok sevimli ve düpedüz ilgi çekici. Beni daha önce hiçbir kadının hipnotize etmediği kadar hipnotize etti. "Dikkatli ol prenses. Bu yılki küfür kotanı doldurdun."

"Lanet olsun, kardeşim. Kızı rahatsız etmeyi bırak," diyor kardeşim. "Otu ve içkiyi bırakmalısın dostum."

"Ya öyle yaparsın ya da kişilik nakli olursun," diye mırıldanıyor Vivien ve ben içimden kocaman sırıtıyorum. Bu gerçek Vivien. Bu kızı daha çok görmek istiyorum, ikizimin onu olmaya zorladığı soluk taklidi değil.

"Onunla konuşacağım," diyor Ash, saçmalamayı kesmem için gözleriyle bana yalvarıyor. "Seni almaya geliyorduk çünkü arkadaşlarımız dışında herkesi dışarı attık. Çatıdayız ve çocuklar gitarlarını çalacaklar. Şu salağın aklını başına getireyim de seni takip edelim."

Vivien, "Bana bir kez daha kötü bir şey söylerse ya da bana bir daha prenses derse, onu çatıdan aşağı atarım ve bunun için özür dilemem," diyor.

"Hadi Grace. Hadi bulalım," diyor Ro.

Eminim benim şeytanıma karşı onun şövalyesi olmak hoşuna gidiyordur. Tadını çıkar kardeşim, çünkü uzun sürmeyecek. Sarhoş halimde bile, bir fikrin tohumları oluşuyor.

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Vivien kolunu kardeşimin koluna doluyor ve yatak odasından çıkarken beni görmezden geliyor.

I Ertesi sabah yatağında uzanmış, dalgın bir şekilde arka planda televizyonu izlerken, dün gece öğrendiğim her şeyi düşünürken, tüm akşamdan kalmaların anasını emziriyorum. Yeni planım hakkında düşündükçe, bunun en iyi hareket tarzı olduğuna daha fazla ikna oluyorum. Artık ayık olduğum için durumu olduğu gibi görüyorum. Vivien ve Reeve ayrıldılar ama Reeve onu geri kazanmak için savaşıyor. Bu, olaylara tamamen farklı bir bakış açısı getiriyor. Buraya beni gözetlemek için gönderilmedi. Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini tahmin ediyorum. Simon kendisi söyledi. İkisi de dünyanın varlığımdan haberdar olmasını istemiyor, bu yüzden Reeve'in birlikte büyüdüğü kıza söylediğinden bile şüpheliyim. Bu tam olarak en iyi ışıktadır.

Hayır, düşündükçe her şeyi yanlış anladığımı fark ediyorum. Vivien, Reeve'in gizli bir ikiz kardeşi olduğunu bilmiyor. İrlanda'ya ondan ve tüm o Hollywood saçmalıklarından uzaklaşmak için geldi. Bu yüzden Ash dün gece ona iyi davranmamı, kalbinin kırık olduğunu ve benim ona kötü davranmamın işleri daha da kötüleştirdiğini itiraf etmemi söyledi. Kız kardeşimle arkadaş olması hâlâ aklımı başımdan alıyor ama belki de karma bu kez benim tarafımdadır. Çünkü intikam için mükemmel bir fırsat kucağıma düştü.

Planım dahice. Vivien'i kendime aşık edeceğim ve şu an olduğundan daha da kalbi kırık bir şekilde ona geri göndereceğim. Reeve onu geri istiyor ama ona sahip olamaz. Onu *benim* yapacağım.

Bana kadar aşık olacak ki onu asla geri istemeyecek. Bırakalım reddedilmenin ve terk edilmenin iç parçalayıcı acısını hissetsin. En azından bu kadarını borçluyum. Reeve Lancaster bana ait olan her şeyi aldı, bu yüzden ona ait olan bir şeyi almam adil olur. O kadar değerli bir şey ki bir daha asla toparlanamayacak.

Suçluluk duygusu kafamın ve kalbimin içinde kendini beğenmiş bir memnuniyetle savaşıyor. Artık Vivien'in bir amacı olmadığını biliyorum ve ona karşı empati duymaktan kendimi alamıyorum. Reeve onun kalbine çoktan zarar verdi ve aynısını yapmayı planlaması adil değil ama hayat adil değil. Ben bu dersi aldım ve onun da alma zamanı geldi. Onu incitmek istemiyorum ama bu bir savaş ve savaş sırasında her zaman kayıplar olur. Her zaman masum kurbanlar.

Vivien ikincil hasar, saf ve basit.

İntikamımın bedelini ödeyecek ve bunun ona zarar vermesinden nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok. Sadece bir aptal bu fırsatın ellerinden kayıp gitmesine izin verir.

Jamie birkaç saat sonra eve döndüğünde, "Dün gece harika bir seansı kaçırdın, dostum," diyor. Oturma odasındaki koltuklardan birine oturmuş, bazı şarkı sözlerini not alıyorum.

"Ona çoktan söyledim." Ro kanepede saklandığı yorganın altından başını çıkarıyor.

Bugün ikimiz de akşamdan kalmayız, Jay'in de öyle olduğunu tahmin ediyorum. Conor hâlâ odasından çıkmadı, bahse girerim o da fena halde siki tutmuştur.

"Vivien bir meleğin sesine sahip." Ro'nun ondan bahsettiğinde yüzünde beliren hülyalı ifade gerçekten sinirlerimi bozmaya başladı.

Gözlerimi ona dikerek, "Öyle diyorsun," diye söylendim. "En az on kez."

"Doğru," diyor Jay esnerken, botlarını diğer sandalyeye çöküyor. "Şarkı söylemeye başladığında en büyük ereksiyonu yaşadım."

Ellerimi boğazına dolamak ve sıkmak için ani bir dürtü duyuyorum. Dün gece Vivien'la iğrenç bir şekilde flört ettiği için bunu hak ediyor. Ama bunu beni kızdırmak için bilerek yaptığını biliyorum. İtirazlarıma rağmen, ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyor.

"Onu kesinlikle grupla birlikte şarkı söylemesi için ikna etmeliyiz. O bizim gizli silahımız olabilir" diye ekliyor Ro.

"Hayır, asla kabul etmez," diyor Jay. "İlgiden nefret edeceğini söylerken ciddiymi." "

"Artık onun en iyi arkadaşı falan mısın?" Not defterime bir şeyler karalayarak söyleniyorum. Belki de dün gece prensese bu kadar kötü davranmamalıydım. Görünüşe göre bir bağ kurma seansını kaçırdığım için nefret ediyorum.

"Dün gece onu daha yakından tanıdım," diye ekliyor Jamie. "Çok iyi biri ve Ash'i oynadığını sanmıyorum. O kızın vücudunda kötü bir kemik olduğunu sanmıyorum."

"Grace harika biri ve çok iyi," diyor Ronan, ses tonu hülyalı ifadesine uyuyor.

Not defterimi yüzüne fırlatıyorum.

"Ah," diye inliyor, burnuna isabet ettikten sonra savurarak uzaklaştırıyor. "Bu ne için?"

"1D'nin peşinden koşan bir genç kız gibi konuşuyorsun."

"Ondan hoşlanıyorum. Bu nasıl bir suç olabilir?"

"O senin için çok yaşlı."

"Ben neredeyse on sekiz yaşındayım, o ise sadece on dokuz. Bu nasıl çok büyük olur?" Ro bana ters ters baktı.

"O neredeyse yirmi yaşında, sen ise hâlâ on yedi yaşındasın." Kılı kırk yarıyorum ama ne olmuş yani? Planıma karar verdikten sonra Ro'nun Vivien'le ilgili tüm fantezilerini bir kenara bırakmasına daha çok ihtiyacım var. "Ayrıca, son ayrılığından sonra hâlâ üzgün."

Ta ki ben kırık kalbinin parçalarını yapıştırana kadar.

Sadece tekrar parçalamak için, şeytan kulağıma hırlıyor.

"Bunu sana o mu söyledi?" Ro kaşlarını çatarak yorganın altında doğruluyor ve bir elini dağınık siyah saçlarında gezdiriyor.

"Ash dün gece bahsetti." Boktan tavırlarım yüzünden beni azarlıyordu. Kız kardeşim bana Grace'in eski sevgilisinin ona çok kötü davrandığını ve çok acı çektiğini söyledi. Suçluluk duygusu göğsüme oturuyor ama onu yatışmaya zorluyorum. verdim. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

"Onu unutmasına yardım edeceğim," diyor Ro.

"Böyle bir şey olmayacak," diye bağıriyorum, zonklayan şakaklarımı ovuşturarak. "Bir sonraki kız arkadaşını başka bir yerde bul."

"Kapa çeneni, Dil. Hayatımın her yönünü belirleyemezsin."

"Hey Şimdi," diye araya giriyor Jay. "Bir kadın yüzünden kavga etmeyiz.

Asla."

"Bana kimi sevip sevemeyeceğimi söyleyemez. Grup hakkındaki sa malıklarıyla uğraşmak zorunda olmam yeterince kötü."

"Saçmalık mı?" Daha dik oturuyorum ve küçük kardeşime ters ters bakıyorum. "Gerçek bir Şansımız var, Dil. Herkes bunu söylüyor ve geri bildirimler

EP'den çıkan sonuçlar olağanüstü," diyor Ro.

Üç ay önce altı parçalık bir EP yayınladık ve çok iyi karŐılandı. Momentum ve satıŐlar her zaman artıyor, yani kardeşim haksız değil.

Grubun potansiyelinden bahsederken her zaman olduğu gibi Ro'nun gözleri açılıyor. "Büyük işler başarabiliriz kardeşim ama zihniyetini deđiŐtirmen gerek. Hemen harekete geçmeliyiz! Bir menajer tutmalı ve bir kayıt anlaşması yapmaya çalıŐmalısınız. Sadece İrlanda'ya odaklanırsak hiçbir yere varamayız. Kutunun dışında düşün, Dil. Ufkumuzu geniŐletmeli ve daha büyük düşünmeye baŐlamalıyız."

Jay, " ok mantıklı konuşuyor," diyor

"Buna itiraz etmiyorum." Bu konuşmayı son zamanlarda birkaç kez yaptık. "Ya da büyük işler yapabileceğimiz gerçeğini. Tek söylediğim, bunu gerçekten istiyor muyuz?"

Ro bir kahkaha attı. "Bu ne biçim bir soru böyle? Kim zengin ve ünlü olmak istemez ki, kızlar her sözüne asılır? Kim tutkusunu gerçeğe dönüştürmek ve rüyasını yaşayarak dünyayı dolaŐmak istemez? Hadi ama, kardeşim. Sa malamayı kes."

"Olaya pembe gözlüklerle bakıyorsun, Ro. Zengin ve ünlü olmanın karanlık bir tarafı var," diyorum. " nl lerin hiçbir mahremiyeti yoktur ve güven pencereden dışarı çıkar. Bu kadar çok ünlü insanın bağımlı olmasının bir nedeni var. Tüm bu karanlık Şeyleri engellemek için i kiye, uyuŐturucuya ve sekse yöneliyorlar. Dürüstçe tüm bunları istediğini söyleyebilir misin? İrlanda'yı terk edip ailelerimizi zar zor görmek mi istiyorsun? KuŐatılmadan evinden  ıkamadığın için denizaŐırı ülkelerde, kapıların ve duvarların ardında saklanarak mı yaşamak istiyorsun?" Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bana pek rüya gibi gelmedi."

Belki de Reeve ve Vivien'in hayatlarının son birkaç yıldır sosyal medya üzerinden nasıl oynandığını gördüğüm için tereddüt ediyorum. Bunun ona nasıl bir yük getirdiğini görmek için Vivien'a bakmanız yeterli. Kız spot ıŐıklarından kaçmak için dünyanın öbür ucuna uçtu, Ronan da bizi hızla spot ışıklarının içine mi itmek istiyor?

İkna olmadım ve Amerika'ya taşınma ve Simon ve Reeve ile karşılaşma ihtimali de düşünmem gereken bir şey. Bu benim avantajıma olabilir. Her röportaj verdiğimde Simon'ın sinirlerini bozabilirim. Ama içimden bir ses ben gizlilik anlaşmasını imzalamadan bir kayıt anlaşması yaparsak bunun bir şekilde ortadan kaybolacağını ya da bir felaketle sonuçlanacağını söylüyor. Simon Lancaster'ın ifade özgürlüğümü elimden almadan ABD'de bir müzik kariyeri oluşturmama izin vereceğini sanmıyorum. Onun istediği gibi davranmazsam işleri zorlaştıracak kadar güçlü biri.

Karmakarışık bir durum ve bunu gruba açıklayamam.

Ro, "Her ünlü bağımlı olmaz ve biz asla ağır uyuşturucu kullanmayız," diye yanıtıyor.

İki yıl önce şehre taşındığımızda koyduğum tek kural buydu. Ot ve içki başka bir şey, ağır uyuşturucular bambaşka bir şey. Bu kaygan bir zemin ve biz grup olarak oraya asla gitmemeye karar verdik.

"Ben sadece bu konuda daha fazla düşünmeniz gerektiğini ve koşturmacı çalışmadan önce yürümeyi öğrenmemiz gerektiğini söylüyorum. Radyolarda daha fazla çalınıyoruz ve EP'den iyi para kazanmaya başladık. Daha fazla materyal yayınlamaya başlayalım ve oradan organik olarak gelişmesine izin verelim. Eğer bundan bir şey çıkarsa, o zaman ne âlâ, devam edelim ama bence şu an kendimizi fazla kaptırmanın zamanı değil."

"Bu da mantıklı." Jay çorapla kaplı ayaklarını sehpanın üzerine koyar.

"Hayatımdaki tüm neşeyi emiyorsun," diye homurdanan Ro, yorganı tekrar üzerine çekip uzanıyor.

"Çok mu dramatik?" Alay ediyorum.

"Siktir git, Dil." Orta parmağını bana doğru itiyor ama sözlerinin arkasında bir sıcaklık yok.

Ro uzun süre kin tutmaz. Shane ve benim anlaşmazlığa düştüğümüz zamanların aksine. İkimiz de birbirimiz kadar inatçıyız ve günlerce soğuk davranabiliyoruz. Ro kızgınlığını hemen üzerinden atıyor ve ona kızgın kalmak çok zor. Kendimi olduğu kadar onu da korumaya çalıştığımı anlamıyor, çünkü grupla birlikte hayattan çok memnun ve gelecek için hevesli ve heyecanlı. Ben de öyleyim ama bazı uyarılarla birlikte.

"Şöhret konusunda ne demek istediğini anlıyorum Dil," diyor Jay birkaç dakika sonra, derin düşüncelere dalmış bir halde. "Ve bence başlangıçta bunun farkında olmak savaşın yarısıdır, biliyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü aynı fikirde değilim.

"İçimden bir ses büyük bir başarı elde edeceğimizi söylüyor," diye ekliyor Jamie. "Belki yanılıyorum. Belki de hüsnükuruntu ama bence hepimiz en azından bunu düşünmeye açık olmalıyız."

"Buna kapalı değilim, Jay. Sadece temkinliyim. Kendimi makineye kaptırmak istemiyorum. Müzik çalmayı seviyorum. O sahnede olmayı seviyorum. Sadece bu süreçte kim olduğumu feda etmeyi reddediyorum. Eğer mutsuz olursak şöhret ve para hiçbir şey ifade etmez."

Vivien'i son gördüğümünden bu yana iki hafta geçti ve odayı tarayıp onu ararken gerginim. Özür dilemek ve işleri yoluna koymak için fırsat kolluyordum. Ash onu gece dışarı çıkmaya ikna etmeyi başardı ve ben de onunla aramı düzeltmeye kararlıyım. Şimdiye kadar burada olmalıydı. Ash Whelans'a erken geleceklerini söylemişti ve biz yukarıdayken gelmiş olmalarını bekliyordum. Ro ve ben *Hot Press* dergisine röportaj verdik ve çok heyecanlıyım. İyi geçti ve makale yayınlandığında bizim için iyi bir tanıtım olacak.

Farkındalık karıncalanmaları omurgamda geziniyor ve onu kalabalık odanın karşısında, her zamanki alanımızdaki bir masanın dış tarafındaki bir sandalyede otururken bulduğumda içime bir rahatlama yayılıyor. Gözlerim bağlı olsa bile sadece içgüdülerime dayanarak onu kalabalık bir odada, bu biraz çılgınca ama doğru olmadığı anlamına gelmiyor.

İyi bir şarap gibi tadını çıkarmak için zaman ayırıyorum, bakışlarımı tatlı formunda aşağı yukarı sürüklüyorum, her lezzetli santimine hayran kalıyorum. Vivien'in saçları bu gece dalgalı ve hala yumuşak olmayı başaran daha keskin bir görünüm için gitti. Aç bakışlarım onu yutarken sikim kot pantolonumun arkasında bir parti veriyor. Pembe tek omuzlu bir üst, dar siyah deri pantolon ve siyah diz boyu fuck-me botlarıyla inanılmaz görünüyor. *Evet, lütfen,* diye düşünüyorum dudaklarımı yalarken ve kaş piercingimle oynarken.

Breda'yı ikinci masadaki grubun etrafında dolanırken gördüğümde bir iniltiyi bastırıyorum. Onu yeni eve taşınma partisine getirmenin bir hata olduğunu biliyordum. O zamandan beri takipleri iyice arttı ve akıl sağlığımı kaybetmek üzereyim. Ona bir yıkım topu kadar ince davrandım ve onunla ilgilenmediğimi ve işimizin bittiğini söyledim.

Bu ya derisi gergedan kadar kalın ya da kalın kafalı ve beyin ölümü gerçekleşmiş. Ben paramı ikincisine yatırıyorum. Mesajı yerine oturtmak için başka ne yapabilirim bilmiyorum. Sadece siktirip gitmesini ve beni yalnız bırakmasını istiyorum.

Bakışlarım ekibimizin geri kalanının üzerinde geziniyor. Aoife, Jay'in üzerine kapanmış durumda ve Conor'ın kucagında tanımadığı bir sarışın var. Küçük kardeşimin yüzünde yine o aşk dolu ifadeyle Vivien'a doğru ilerlediğini görünce iç geçiriyorum. Hay sikeyim. Ro'nun Vivien'in üzerine salyalarını akıtmasını izlerken ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Kardeşimi incitmek istemiyorum ama geri çekilmek zorunda. Gerçek şu ki, Vivien'in onu arkadaştan öte bir şey olarak gördüğünü sanmıyorum ve umarım haklıyım. Ro'yu zorlamak istemiyorum. Onun yerine Vivien'in halledeceğini umuyorum.

Ro ve Vivien'in etkileşimini izlerken kaşlarımı çatarak geride duruyorum. Biraz hararetlenmiş gibi görünüyor ve bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorum. Ayağa kalkıp bara doğru yürürken gözlerim onu takip ediyor, yol boyunca birkaç erkekten aldığı ilgili bakışları kaçırmıyorum.

Geri çekilin,
pislikler. O *benim*.

Gerekirse ayaklarına kapanmaya kararlı bir şekilde ona doğru ilerlerken, bir kadınla nasıl aşk yaşayacağıma ve onu sadece benim olmaya ikna edeceğime dair en ufak bir fikrim olmadığı gerçeğine odaklanmamaya çalışıyorum.

O kadar zor olamaz. Değil mi?

DO deri pantolonun içinde kıcı yenecek kadar güzel görünüyor. Vivien kırılmış bir ses tonuyla konuştuğunda ağzım köpürmüş bir halde arkamdaki manzarayı değerlendirmek için birkaç dakika bekliyorum. "Ne istiyorsun, Dillon?"

, yüzünü bara dönüp bana bakmayı reddederken dudaklarımı kulağına diktim. "Başlangıç olarak sen bana bakacaksın."

O titriyor ve ben sessizce yumruklarımı havaya kaldırıyorum. Birinci raunt O'Donoghue'nun. Dönüp bana bakıyor ve nefesim ciğerlerimde kesiliyor.

Lanet olsun.

Nasıl oluyor da onu her gördüğümde daha da güzelleşiyor?

Birbirimize bakarken etrafımızdaki elektrik çatırdıyor. Dili dışarı fırlayıp dudaklarını yalıyor ve ben onun ağzının büyüüne kapılıyorum. Onu tatma arzusu beni zorluyor ve vücudum böylesine mükemmelliğe bu kadar yakınken her türlü ilginç şekilde tepki veriyor.

"Ne?" diyor gözlerini kaçırarak.

Nuh-uh. Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Aramızdaki kimyayı görmezden gelemez. "Bana bak," diye emrediyorum, parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. Bu dokunuşla kolumda ateşli titremeler oluşuyor ve sanki yıldırım çarpmış gibi oluyorum. Bu daha önce hiçbir kızla olmamıştı.

"Neden?" diye tersliyor.

"Çünkü özürler her zaman yüz yüze dilenmelidir. Sadece korkaklar birileri ayaklarına bakarken özür dilerler."

"Tamam. Isırırım." Başını yana eğip merakla bana bakıyor.

Dudaklarımın seğirmesiyle savaşıarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni ısırın biri olarak görmemiştim."

"Isırmakla tanınırım," diyor, alt dudağını kasıtlı olarak dişlerinin arasına çekerek.

Oh, prenses, benimle boy ölçüşemezsin.

"Kız kardeşim ve Jamie senin hakkında yanıldığımı söylüyorlar." Aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayana kadar bilerek yaklaşıyorum. "Belki de haklılar." Yüzünü çevreleyen birkaç tutam saça dokunup hafifçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Ona dokunduğumda aynı manyetik titreşim elimin üzerinden koluma doğru ilerliyor ve bunun münferit bir olay olmadığını kanıtıyor.

İçinden küçük bir ürperti daha geçiyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve ben onun güzel gözlerinde kayboluyorum. O kadar yakın ki sıcak nefesinin yüzümde dolaştığını hissediyorum. Narin çiçek kokuları burun deliklerimi gıcıkıyor ve saçlarından gelen meyvemsi bir kokuyu içime çekiyorum. Ortam gerginlikten cızırdıyor ve ben de siktir et demeye ve tedbiri elden bırakmaya çok yakınım. Onu öpmeye o kadar ihtiyacım var ki dudaklarının tadına bakamazsam ölecekmişim gibi geliyor.

"Dil." Tanıdık bir ses anı mahvediyor ve senkronize bir şekilde birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Diğer kızların Vivien'la aralarını bozmaya çalışması da neyin nesi? "Şimdi olmaz Aoife," diyorum sıkıca kontrol ettiğim sesimle, bakışlarımı Viv'den ayırmadan.

"Ama-"

Başımı çevirirken dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum. "Burada özel bir konuşma yapmaya çalışıyorum. Seninle sonra konuşuruz."

Aoife'ın uzaklaşmasını umursamadan Vivien'a yeniden odaklanıyorum. Tam konuşacakken barmen dikkatini çekiyor ve siparişini vermek için eğiliyor. Kıçı tamamen benim alanımda ve ben ona bakarken neredeyse bir su birikintisi içinde eriyorum. Parmaklarım o yontulmuş yanaklara girme ve onları sertçe yoğurma ihtiyacıyla seğiriyor. Aletim fermuarımı zorluyor, itme, fethetme ve sahiplenme ihtiyacıyla sarsılıyor.

Hay sikeyim. Ash'in okuduğu değersiz aşk kitaplarından biri gibi konuştum.

Viv kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. Salyalarım akarken yakalanmam umurunda değil. "Ne?" Omuz silkiyorum. "Eğer erkeklerin kışına bakmasını istemiyorsan, dar deri pantolon giymemelisin."

"Bana saldırmamızın bir nedeni var mıydı?"

Oh, prenses. Paha biçilemezsin. "Taciz mi? Bu beni sapık gibi gösteriyor." Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü tam on ikiden vurdu. Kaç gece onun çalıntı külotunu saklandığı yerden çıkarıp burnumu kapatarak ya da sikime sararak otuz bir çektiğimin sayısını unuttum.

Vivien bana ters ters bakıyor. "Sen değil misin?"

Onu kızdırmak için özel bir yeteneğim var gibi görünüyor. Bunun yapmam gereken bariz kur yapmaya yardımcı olacağını sanmıyorum, bu yüzden sırtımayı bırakıp yüzüme ciddi bir ifade yerleştiriyorum. "Dev bir sik torbası gibi davrandığım için özür dilerim." Dudaklarım seğiriyor, onun da eğlenceyle savaştığını görünce ağzım bir dönüşüyor.

"Neden ?" diye soruyor.

"Kendimce sebeplerim var."

"Ve bunları benimle paylaşmayacak mısın?"

"Eğer bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey olsaydı, sana söylerdim." Bakışlarımı ondan çekip barmene ondan önce ödeme yapıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Buna barış teklifi diyebilirsin." Yüzünde şaşkın bir ifade belirdiğinde kendini beğenmişlik yapmamaya çalışarak ona imzam haline gelmiş cilveli gülümsemelerimden birini gösteriyorum.

"Sanırım bana kötü davranmanı tercih ederdim," diye fısıldıyor ağzını kapatmadan önce.

"Ne dilediğine dikkat et." yumuşatmak için göz kırpıyorum çünkü söylediklerinin ne kadar kehanete dayalı olduğunu anlamıyor.

Çarşamba gecesini prensesle paylaştığı dairenin mutfağında yan yana çalışırken Ash, "Bu kadar tuhaf olmayı bırak," diye fısıldıyor.

"Nasıl tuhaf oluyorum?" Körili tavuk için soğan doğrarken kaşlarını kaldırıyorum. Annemin tarifini kullanıyoruz. Büyükannesinden kalan tarifi. Büyürken O'Donoghue ailesinin vazgeçilmeziydi ve hepimiz sıfırdan nasıl yapıldığını biliyoruz.

"Geldiğinden beri Grace'le neredeyse hiç konuşmadın." Kısık ateşteki bir tencereye bir çorba kaşığı yağ döküyor.

"Birkaç hafta önce bana iyi davranmamı söyledin mi söylemedin mi?" Ash tavuğu doğrarken ben soğanları tencereye atıp tahta kaşıkla karıştırıyorum.

"Evet, ama bu onu görmezden gelmek anlamına da gelmiyor."

Akşam yemeği için masayı hazırlarken Vivien'in Ronan'ın söylediği bir şeye gülmesini izlerken kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Beni hiç özlemiş gibi görünmüyor."

Ash bıçağı doğrama tahtasının üzerine bırakıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ona nasıl baktığını görüyorum, Dil. O da sana aynı şekilde bakıyor." Arkasına bir bakış fırlatıyor. "Ro'ya o şekilde bakmıyor." O eti kesmeye devam ediyor, ben de ince doğranmış elmayı tavadaki soğan karışımına eklerken onun sözlerini düşünüyorum.

Gerçek şu ki, Vivien'la nasıl oynayacağımdan pek emin değilim. Daha önce hiç bir kızla romantizm yaşamadım ve nereden başlayacağımı bilmiyorum. Keşke sorabileceğim biri olsaydı. Conor ve Jamie de benim kadar bilgisiz. Ro'nun ilişki deneyimi var ama malum nedenlerden dolayı ona danışmak istemiyorum. Shane'i arayabilirim ama o da bana sadece bok atar ve canımı sıkar. Ciarán yardımcı olabilir ama aramızda telefonu kaldırıp ona sorabileceğim türden bir ilişki yok.

Yani, sıkıştım.

Ash ve ben yemeği bitirip diğerlerini masaya çağırdık. Kız kardeşimin yanına, Vivien'in karşısına oturdum. Ro onun yanında oturuyor çünkü o inatçı ve pes etmiyor. Acaba Viv ve benim aramdaki elektriklenmeyi hissediyor mu yoksa hepsi benim kafamda mı?

Bu beni biraz korkutuyor. Bunun normal olduğunu sanmıyorum. Sanki tüm vücudum canlı bir prize takılı ve her sinir ucu farkındalıkla kıvılcımlanıyor. Diğerlerinin konuşmalarını dinlerken sessizim, kimse bakmıyorken Viv'i inceliyorum. Tayt ve büyük boy bir kazağı nasıl çekici bulabiliyor, aklım almıyor. Bence bu kız siyah bir çuval giyse yine de ondan etkilenirdim.

Eğer yakında ona dokunamazsam, kendimi patlatabilirim.

Kendime ilk defa bağlanamayacağımı hatırlatıyorum. Aşırı endişeli değilim. Duygulara kapılmıyorum. Sadece programa sadık kalarak bu garip kimyayı sistemimden atmam gerekiyor.

" mısın, Dil?" Ash soruyor ve ben o ana geri dönüyorum. "Ne?"

Gözlerini deviriyor. "Dinlemediğini biliyordum. Grace Cumartesi günü Kilmainham'da The Frames'i izlemek için hepimize bilet aldı." Ağzına bir çatal dolusu köri attı.

"Bunu neden yapasın ki?" Masanın karşısındaki Vivien'a bakıyorum.

Çatal bıçak takımını yere bırakıyor. "The Royal Hospital Kilmainham'ın ikonik bir mekân olduğunu ve The Frames'in de fazla tanınmayan bir grup olduğunu duydum. Onları görmek istiyorum ve grup olarak gitmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Beni bu kadar sıcak karşıladıkları için bunu bir teşekkür olarak kabul edin."

Ro bir kahkaha attı. "Eğer kriter buysa, Dillon bir bileti hak etmiyor demektir."

Gerçek.

"Kaba olma. Özür diledi ve yeniden başlıyorlar." Ash her zamanki gibi beni savunmakta gecikmedi. "Ayrıca, böyle olması gerekiyordu. Normalde Cumartesi günleri Bruxelles'de oynuyorsunuz ama tadilat nedeniyle kapalılar, yani geri çevirmek için bir nedeniniz yok."

"Bunu bir gün yapmamızı öneriyordum." Ro kolunu Vivien'in sandalyesinin arkasına doğru kaydırdı. "Brunch için buluşabilir, GPO'ya gidebilir ve mekâna gitmeden önce birkaç turistik şey daha yapabiliriz."

"Skyline ve Kilmainham Gaol için rezervasyon yaptırmalıyız" diyorum çünkü Skyline Turu'ndan Dublin şehrinin manzarası muhteşem ve her ziyaretçi bunu görmeli. Kilmainham Gaol tarihle iç içe ve mekâna çok uzak değil, bu yüzden onu da güzergâha dâhil etmek mantıklı.

"Bu geleceğin anlamına mı geliyor?" Ash sorar.

Bakışlarım Vivien'inkilerle buluşuyor ve onun kahverengimsi yeşil gözleri beni anında içine çekiyor. "Evet. Varım."

Gözlerini benimkilerden ayırıp Ash'e gülümsemeden önce yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor. "Her şeyi yapacağım için çok heyecanlıyım. Sabırsızlanıyorum."

"W Skyline'da prensesle aranızda ne geçti?" Jamie, The Frames'in sahne mekânında bir kenarda kendi başımıza dururken soruyor. Ash, Cat, Vivien ve

Ro birkaç metre arkamızda. Bu ayakta yapılan bir etkinlik ve tam kapasiteli bir kalabalık var ama biz altın çemberin içindeyiz, yani fazla sıkışmıyoruz ve sahneye yakın, harika bir manzaramız var. Hiç şaşırmadım. Ne de olsa Hollywood prensesi için en iyisi.

"Beni çok kızdırdı," diye dürüstçe cevap veriyorum ve Ash'in mekâna külotuyla soktuğu viskiden bir yudum alıyorum.

Reeve Lancaster konusu açılana kadar bugün her şey harika gidiyordu. Vivien'a onun kim olduğunu bildiğimi söyledim. Bir noktada ortaya çıkacaktı. Aramızdaki engellerden biri daha kalksın diye en baştan aradan çıkarayım dedim. Ama sonra o lanet güllerden ve onun sözde eski sevgilisinden bahsedince iş kavgaya dönüştü. Küstahlaştı. Ben de sinirlendim ve işte buradayız.

Jamie ucuz birasından bir yudum alırken yüzünü buruşturmadan önce kıkırdıyor. "Onu sürekli kızdırmak donuna girmene yardımcı olmaz."

"Onun donuna girmek istediğimi kim söyledi?"

Bana orantısız bir sırtıfırlatıyor. "Hâlâ inkâr ediyor olamazsın. Bu benim, sikik." Kaburgalarım vuruyor. "Ben senin en iyi arkadaşımım. Birini ne zaman istediğini bilirim ve onu istiyorsun."

Biraz açık konuşmaya karar verdim. "Sadece donuna girmek istemiyorum."

"Bunu ben de biliyorum."

Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum.

Sırıttıyor. "Siz ikiniz başından beri birbirinizle göz göze geliyorsunuz. İkinizin de tek gecelik bir peşinde olmadığınız çok açık. Bu ikinizin de yüzündeki burun kadar açık."

"Küçük kardeşimin notu aldığını sanmıyorum."

Jay iç çeker. "Zavallı herif. Umarım onu nazikçe bırakır." "Ertesi güne kadar onu unutmuş olur. Ro'nun nasıl olduğunu bilirsin."

"Bilmiyorum." Parmaklarını çenesindeki kılların arasında gezdiriyor. "Sanırım Grace Mills her iki O'Donoghue erkeğine de bir numara yaptı."

Umarım olmaz, ikimizin de iyiliği için. İşler zaten yeterince karışık.

Bazen, keşke on yedi yaşımdayken Simon Lancaster'la olanları Jamie'ye anlatsaydım diyorum. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama şimdi bu konuyu açamam. Jamie hala Shauna'ya çok üzülüyor. En büyük kız kardeşi -ve tek kardeşi- geçen yıl beyin anevrizmasından öldü.

Tamamen beklenmedik bir şeydi ve aniden ortaya çıktı. Jamie aylardır kötü bir durumdaydı. Derslere girmediği için neredeyse Trinnings'dan atılıyordu. Yaz sınavlarını canını dişine takarak geçti. Benim on yedi yaşında yaptığım gibi kendini müziğe ve grup yaşam tarzına verdi, ancak kendine daha az zarar verdi.

Şimdi, anne ve babasının evliliği pamuk ipliğine bağlı. Sonunda yollarını ayırırlarsa kimse şaşırmayacak olsa da, bunun Jay'i inciteceğini biliyorum. Ailesi ne kadar berbat olursa olsun, geriye kalan tek kan bağı onlar. Çocuklarına çektirdikleri onca acıdan sonra şimdi ayrılmalari dişlerine bir tekme yemek gibi olur.

Yani, evet, ona yalan söylemek bana doğru gelmese bile Jay'e söyleyemem.

Aynı şey farklı nedenlerle ailem için de geçerli. Şimdi gerçeği söylesem, annem ve babam terapiye gitmem ve her şeyi unutmanın bir yolunu bulmam için bana yalvarırlar. Ro, grup için kullanabilmemiz için parayı almamı isterdi. Ash, yeni en iyi arkadaşını intikam planlarıma dahil ettiğim için kıcıma tekmeyi basacaktı. nerede emin değilim. Ama bunun bir önemi yok çünkü onlara söyleyemem.

Bu noktada, büyük ihtimalle asla yapmayacağım. Bunca zaman sonra baklayı ağzımdan çıkarmak iyi bir şey değil.

"Dünyadan sikik surata." Jamie parmaklarını yüzüme tıklıyor. "Tamamen kendinden geçmişsin, dostum."

"Aklımda çok şey var," diye itiraf ediyorum, ilk açılış grubu kalabalığın gürültüsünden cesaret alarak sahneye çıkarken.

"Senin için buradayım." Jamie elini omzuma koyup sıkıyor.

Sonraki üç saat uçup gitti. Konser inanılmazdı. Tüm gruplar harikaydı ama The Frames ortalığı yıktı geçti. Jay ve ben kendimize sakladık ve diğerleri bizi sadece sonunda aradı, böylece Vivien bize sahne arkası kartlarıyla sürpriz yapabildi.

Ro boxerıyla gelmek üzere. Şekeri tavan yapmış bir çocuk gibi sağa sola zıplıyor. Vivien'i her kucağına alıp salladığında ellerimi sıkıyor ve hırslıyorum.

"Küçük kardeşini dövme ne saniyeler kalmış gibi görünüyorsun." Jamie kaburgalarımın dirsek attı. "Sakin ol dostum. Kız ondan hoşlanmıyor."

O zaman neden sürekli ona dokunmasına izin veriyor?

"Neden bu kadar huysuz görünüyorsun?" Ash sahne arkası girişine doğru ilerlerken kolunu benimkine dolayarak soruyor. "Heyecanlı değil misin?"

"Kraliçeyle tanıştığımıza yemin edebilirsin."

Ash gözlerini devirerek beni de peşinden sürüklüyor. "Tüm bu ünlü saçmalıklarından nefret ettiğini biliyorum ama The Frames'e saygı ve hayranlık duyuyorsun. Onlarla müzik üzerinden bağ kur, Dil. Bu, bazı önemli bağlantılar kurmak için bir fırsat. O sopayı kışından çıkarıp bir şeyleri mahvetmemeye çalış, tamam mı?"

Vivien'le ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak kız kardeşimin önerdiği gibi yapıyorum. Bu şansı en iyi şekilde değerlendirmeyi Toxic Gods'a borçluyum. Adamlar ayakları yere basan insanlar ve basmakalıp bir grup değiller. Onlarla kaynaşmak zor değil. Birkaç saat boyunca birkaç bira eşliğinde müzikten ve sektörden konuşuyoruz.

Ash ekipten biriyle el ele tutuşarak yeşil odadan çıktığında görmezden geliyorum, tıpkı Jamie gözden kaybolduğunda yüzündeki açıkça kızgın ifadeyi görmezden geldiğim gibi. Cat ve Vivien birbirlerine yakın duruyorlar ve ben The Frames ile derin bir sohbete dalmışken bile prensesi gözden kaçırmıyorum. Birkaç ekip

Üyeler ona yaklaşıyor, ilgilerini ifade etmekten çekinmiyorlar. Hepsini nazik bir gülümsemeyle geri çevirdiğinde son derece rahatlıyorum.

Taksiyle eve dönerken The Frames'ten Glen Hansard'a EP'mizin bir kopyasını içeren bir e-posta gönderdim. Dinlemek istediğini söyledi ve sadece kibarlık yapıyor gibi görünmüyordu. Yine de ertesi sabah ilk iş olarak bana ulaşip çoktan dinlediğini ve etkilendiğini söylediğinde biraz şaşırdım. İrlanda ve Los Angeles'ta birkaç tanıdığı varmış ve bazı insanlara ulaşip bilgilerini aktaracakmış. Bu onun için son derece cömert bir davranış ve bu yüzden ona daha fazla saygı duyuyorum.

"Dur sana bir bakayım." Annem kollarımı kavırıyor, çiftlik evimizin mutfağında beni tepeden tırnağa inceliyor.

"Bana aynı baş belası gibi göründü," diye takılıyor Shane, annemin arkasından beni tersleyerek.

"Daha zayıf görünüyorsun. Yeterince yiyor musun?"

"Anne, Pazar yemeğine her geldiğimde bunu söylüyorsun. Bol bol yiyorum. Endişelenmeyi bırak." Shane'in nişanlısı Fiona kucağında üç yaşındaki kızlarıyla mutfakta belirdiğinde başının üstünden öpüyorum.

"Dil-Dil Amca," diye çığlık atıyor Chloe, annesinin kollarından sıyrılarak. Bana doğru koşarken kahverengi bukleleri bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Çömelip kollarımı açıyorum.

Kendini bana doğru fırlatıyor ve ben de onu sarıp sarmalıyorum, saçlarındaki çilek kokusunu ve küçük bedeninin sıcaklığını içime çekiyorum. "Ben seni özledim," diyor ve ben kollarımda onunla dururken yüzüme ıslak öpücükler konduruyor.

"Seni de özledim, küçük cimcime." Burnunu çimdikliyorum, o da kıkırdıyor. "Bana tüm haberlerini anlat, tatlım."

"Son tofumu aldım. Bak!" Dudaklarını parmaklarıyla ayırarak bir sıra sevimli küçük süt dişini gösteriyor.

"Aferin prenses."

Kollarımda kıvranıyor. "Ran Amca'ya göstermeliyim." Ciarán'a böyle sesleniyor. Onu ayaklarının üzerine yatırdığımda kıkırdıyorum ve anında kardeşimin kucağına tırmanıp ona dişlerini gösteriyor.

"Diğerleri nerede?" Shane sürahidten bardağına su doldururken soruyor. Büyük masada oturduğu yerin arkasında durup bedenimi duvara yaslıyorum. Annem mutfakta Fiona'ya katılmış, yemekle ilgileniyorlar. Babam burnunu *Irish Farmers Journal*'a sokmuş durumda ama ilk geldiğimde beni kabul etti. Ciarán ve uzun süreli kız arkadaşı Susie küçük yeğenimle ilgileniyorlar.

"Birazdan burada olurlar," diyorum, tam da Jabba ve Chewie ön tarafta deli gibi havlamaya başlayıp gelişlerini müjdelerken.

"Ro Amca ve Ash Teyze geldi!" Chloe ciyak ciyak bağılıyor, küçük tombul bacaklarıyla yanımdan geçip koridora doğru koşuyor. Küçük yeğenimi ne kadar sevsem de, ağrıyan başım bugün onun coşkusu takdir etmiyor. Dün gece The Frames ile birkaç birayı fazla kaçırmış olabilirim ve bugün bunun bedelini ödüyorum.

Anne torununun peşinden yürüyor, giderken önlüğünü çözüyor.

"Birlikte seyahat etmediniz mi?" Shane soruyor ama onu bilerek görmezden geliyorum ve Susie tuvalete gitmek için ayağa kalktığı anda onun koltuğuna oturmak için yürüyorum.

"Hey, kardeşim."

"Dil." Ciarán sepetten bir parça kahverengi ekmek alıp yan tabağına koyarken merakla bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ben, ugh..." Ensemdeki yarayı ovuşturuyorum ve bunu çıkarmanın neden bu kadar zor olduğunu merak ediyorum. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Yemekten sonra seninle bir konu hakkında konuşmayı umuyordum. Eğer vaktin varsa."

"İlgimi çekti." Ekmeğine yağ sürerken sırtıyor. "Elbette zamanım var. Daha sonra Susie'nin ailesinin evine gideceğiz ama gitmeden önce konuşabiliriz."

"Güzel. Teşekkürler." Ben ayağa kalkarken sandalye fayans zemine sürtünüyor.

Ro birkaç dakika sonra kucağında Chloe'yle içeri giriyor, ben de masanın etrafından dolaşıp duvara yaslanmış yerimi geri alıyorum. Onu indiriyor ve Chloe mutfakta annesine yardım etmek için koşuyor. "Naber kardeşim?" Ro beni kucaklıyor. "Buraya canlı gelebildiğine sevindim. Akşamdan kalma bir halde o bisiklete bindiğin için aptalın tekisin."

"Bu ne lan, Dil?" Shane öfkeli bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirirken bana hançerler gönderiyor.

En büyük ağabeyim motosikletim olmasından nefret eder. Yirmi üç yaşındayken iyi bir arkadaşını motosiklet kazasında kaybetti, o yüzden anlıyorum. Shane, Kawasaki'mi satın aldığım sırada protestolarını çok yüksek sesle dile getiriyordu. İyi bir yerden geldiğini biliyorum ama bugün onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. "Başlama, Shane. Zaten başım ağrıyor."

Tüylerim diken diken oldu ve işte oradaydı. Hollywood prensesi. Minimal makyajı ve en tatlı gergin gülümsemesiyle güzel bir elbise içinde bir vizyon gibi görünüyor. Vivien kafamdaki tüm beyin hücrelerini bombalamaya devam ediyor ve şu anda sikime akan tüm kanı yönetiyor. Bu bir çeşit vudu büyüğü çünkü bazen tek bir bakışı beni o kadar sertleştiriyor ki lanet olası yıldızları görüyorum.

Görünüşe göre Vivien'e uzun süre kızgın kalamıyorum. Bu sabah, temkinli heyecanıma ve biraz da endişeme rağmen, dün her şeyi organize ettiği için ona karşı büyük bir minnettarlık duyuyorum. Biliyorum ki her şeyi ayarlamak için çok zahmete girmiş olmalı ve bunu kalbinin iyiliği için yaptı. Onunla tartıştığım ve sonra da ona sessiz davranarak huysuz bir pislik gibi davrandım. Ve Jamie haklı. Asabi olursam ve onu sürekli görmezden gelirsem kalbini asla kazanamam.

Shane, "Sen sık kafalının tekisin," diyor ama annem tanıştırma konuşmasını yaparken Vivien'e bakarken onun lafını duymazdan geliyor.

Shane bisikletim ve ne kadar dikkatsiz olduğum hakkında daha fazla saçmalıyor, falan filan. Sonra hepimiz oturup rosto yemeğimizi yiyoruz. Yemek yerken sohbet her zamanki gibi canlı ve konular sürekli değişiyor. Çiftlikten, Fiona ve Shane'in yaklaşan yaz düğününden ve Ciarán'ın Microsoft'taki işinden konuşuyoruz ve konu Los Angeles'a geliyor. Vivien gözle görülür bir şekilde geriliyor ve bunun nedeni açık. Ro, Ciarán onu memleketi hakkında soru bombardımanına tutmaya devam ederken tüm bariz ipuçlarını kaçırıyor ve her geçen saniye daha da rahatsız oluyor.

"Eminim Grace herkesin ona L.A. hakkında sorular sormasından bıkmıştır," diye araya giriyorum annem konuşurken. Konu ünlülere geldiğinde Vivien kelimenin tam anlamıyla ter döküyor.

"Annenin övgüyle bahsettiği tek ünlü Lauren Mills," diyor Da, aniden konuşmaya girmek için harika bir zaman olduğuna karar vererek. Bu ne lan? Annemin Vivien'in annesinin hayranı olduğunu nasıl bilemedim?

Zavallı Vivien koltuğunda kıvranırken gözle görülür şekilde solgunlaştı. Kedinin çantadan çıkmak üzere olduğundan şüpheleniyorum. Vivien'in bu şekilde

şimdi kim olduğunu söylemeyecektir. Ash arkadaşına sempatik bir bakış attıktan sonra bizimkilere sorar: "Bunu neden daha önce hiç duymadım?"

"Evlenmeden ve size sahip olmadan önce onun tüm filmlerini izlemeye giderdim. Sonra çiftlik ve aile sorumlulukları ağır bastı," diye açıklıyor annem masayı toplamaya başlarken.

Ayağa kalkıyorum. "Otur anne. Ben hallederim." Kollarından tabakları alıp lavaboya doğru yürüdüm ve tabakları yerleştirdim.

"Hepiniz bunu hatırlamak için çok gençsiniz," diyor Da. "Ama filmlerinden birinin galası Dublin'deki Savoy'da yapılmıştı ve Lauren'ın da orada olacağı söylentileri yayılmıştı. Büyükannenizi size göz kulak olması için çağırdık ve onu görebilmek için erkenden şehre gittik."

"Ne yazık ki Lauren çekilmek zorunda kaldı," diye devam ediyor annem, ben masayla lavabo arasında yürüyüp kirli tabakları ve çatal bıçak takımlarını temizlerken. "Kızı bir ağaçtan düşmüş ve kolunu kırmış. Onu bırakmak istemedi. Bir anne olarak bu yüzden ona daha çok saygı duydum."

Vivien biraz dalgın görünüyor ve o anı yeniden yaşıyor.

"O iyi bir anne ve iyi bir oyuncu," diye ekliyor Da. Bugün her zamankinden çok daha konuşkan. Genelde atmosferi özümsemekten ve Pazar günleri hepimizin konuşmasını ve tartışmasını dinlemekten mutlu oluyor. Her zaman sessizce gurur duyduğunu ve her şeyi içine çektiğini söyleyebilirsiniz.

"Grace'in soyadı Mills," diyor Ro. "Ne tuhaf bir tesadüf."

Vivien, Ash'e uzanıp boğazını temizlerken dehşete düşmüş görünüyor. "Aslında bu bir tesadüf değil."

Ro kaşlarını çatıyor ve masanın üzerine sessiz bir sessizlik çöküyor. Beklenti dolu yüzler konuşumuza bakıyor.

"Onlara söyleyebilirsin de," diyorum, duvara karşı pozisyonumu geri alırken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve destekleyici bir jest olduğunu umduğum bir şekilde başımı sallıyorum.

"Bekle? Biliyor musun?" Ash, arkadaşıyla benim aramda bakışırken gözleri açılıyor.

"Yatağımın yanındaki fotoğrafı gördü," diye açıklıyor Vivien.

"Yani siz ikiniz birlikte misiniz?" Shane aramızdaki ilişkiyi işaret ederek soruyor ve ben de yumruğumu onun sinir bozucu suratına indirmek için ani bir istek duyuyorum.

"Hayır!" Ro ve Vivien ile aynı anda söylüyorum. Ro'ya ters ters bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor.

"Ama sen dedin ki-"

Ro ve ben, "Kapa çeneni Shane," diye bağıyoruz ve bu iş iyice saçma bir hal almaya başlıyor. "Benim annem Lauren Mills," diye ağzından kaçırıyor Vivien, sesi ona ihanet ediyor kaygı. "Ben onun tek kızıyım, Vivien Grace."

Vivien çocukluğunda geçirdiği kazayı anlatıyor ve biraz daha açıklıyor, konuşurken utanmış ve pişman görünüyor.

"Oh, tatlım. Hayır." Annem ayağa kalkar ve ona sarılır. "Özür dilemene gerek yok. Keşke Lauren Mills'in kızının akşam yemeğine geleceğini bilseydim. Süslü porselenleri çıkarırdım."

Hepimiz gülmekten kırılıyoruz çünkü bu söylenmesi gereken çok Ma bir şey ama gerginliği kırmaya ve Vivien'in yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirmeye yardımcı oluyor.

Ash Vivien'i meyve bahçesine götürüyor, annem de Fiona ve Susie ile birlikte Chloe'yi salıncaklara götürürken erkekler mutfakı temizlemeyi bitiriyor. İşimiz bittikten sonra diğerleri dağılırken Ciarán ve ben özel olarak konuşmak için oyun ahırına gidiyoruz.

Ahıra girdiğimizde kardeşim muzipçe sıratarak, "Tanrım, burayla ilgili çok güzel anılarım var," diyor. Artık kimse burayı kullanmıyor olsa da hala aynı görünüyor. Bir köşedeki bilardo masasını bir örtü koruyor, diğer tarafta ise gençliğimizde ikinci el dükkanlarından aldığımız kanepeler, sandalyeler, puflar ve müzik sistemi duruyor. Sinsi partiler için içki ve bardakları sakladığımız duvarın altındaki uzun masa yontulmuş ve yeni bir kat boyaya ihtiyaç duyuyor ama yine de sağlam görünüyor.

"Kesinlikle eğlenceli zamanlar." Bilardo masasına doğru yürürken sırıtıyorum.

"Annemle babamın burnunun dibinde bu kadar saçmalığı nasıl başardığımızı asla bilemeyeceğim," diyor ağabeyim bana bir bilardo ıstakası uzatırken.

"Bence biliyorlardı ama mülklerinde güvende olmamızı tercih ettiler. Bilerek görmezden geldiler."

Ciarán omuz silkiyor. "Annemin reşit olmayanların içki içmesine göz yumduğunu düşünemiyorum."

Örtüyü masanın üzerinden birlikte kaldırıyoruz ve ben de katlayıp duvara yaslıyorum. "Kurallara çok bağlı ama aynı zamanda pragmatik. GAA sahasında ya da elimizde teneke kutularla şehirde dolaşmaktansa burada kilitli kalmamız daha iyi."

"Doğru." Kardeşim sopasını tebeşirlerken tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?"

". "

"Yaşlanınca genelde böyle olur," diye kestirip atıyorum topları çerçeveye doğru yerleştirip masanın üzerine dizerken.

"Hâlâ lanet olası bir ukala." Ciarán duvara yaslanmış, çerçeveyi dikkatle kaldırıp kenara koymamı izliyor. "Kırıldın."

Bilardo topunu hizalayıp atışımı yapıyorum, üçgen formasyonu kırıyorum ve iki kırmızı topu farklı köşelere yerleştiriyorum. "Benimle istediğin kadar konuşabilirsin, kardeşim. Yine de kazanacağım."

Ciarán bir bileğini çaprazlıyor ve biz konuşurken oynamaya devam ediyoruz. "Sanırım kibrinin bir çentik aşağı inmesini ummak çok fazlaydı."

"Bir grupta olduğumu biliyorsun, değil mi?" Eğilip yeni bir atış yapıyorum. "Ego ve müzisyen el ele gitmeye meyillidir." Bu ifadeden sonra atışımı kaçırmam ne kadar ironik.

"Yeteneğiniz konusunda her zaman mütevazı olmanız dışında."

Omuz silkiyorum, buraya sormak için geldiğim şeyi sormak için cesaretimi toplarken üst köşedeki kırmızıyı cebine atmasını izliyorum. "Yani, ah, tavsiyeni almak istedim." Boynumun arkasını ovuyorum.

Kardeşim bana baktı. "Bunun Ash'in güzel Amerikalı arkadaşıyla bir ilgisi var mı?"

"Bunu yakaladın, ha?"

"Gözlerin onun her hareketini takip eden ısı güdümlü füzeler gibiydi, Dil. Bir tuğla kadar kurnazsın."

"Kahretsin."

"Ro da ondan hoşlanıyor."

"Evet. Umarım karışmaz." Birkaç top daha attım.

"Öyle olmadığına emin ol." Bir sonraki atışımı kaçırdığımda bana uyarıcı bir bakış gönderiyor. "Önce aile, Dil. Vivien'la bir şey yapmadan önce Ronan'la aranı düzelt."

Kırmızıların sonuncusunu batırıyor ve alt köşedeki sarıya dokunmak için sıraya giriyor.

"Ro'yla aranı düzelt ama Ash'le yapma?" O ıskalarken sırtıtmakla savaşıyorum.

"Kendini beğenmiş gibi bakma, sık kafalı. Henüz kazanmadın." Ben zahmetsizce sarıyı cebe indirip gözümü yeşile dikerken o geride duruyor. "Ve ikimiz de biliyoruz ki Ash'le hiçbir konuda anlaşmak zorunda değilsin. O her zaman Dillon'ın takımıdır. Eminim bunu umuyordur."

"Biriyle çıkma konusunda çok tecrübeliyim." Yeşili batırdım. "Vivien'la nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Kadınlar genellikle benim peşimden koşar; asla tersi olmaz."

"Evet, işte o ego."

"Ukala olabilirim ama gerçek bu. Ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Bu roket bilimi değil, Dil. Sadece kendin ol. Fazla düşünme. İçgüdülerinize güvenin ve akışına bırakın."

"Ben geçinmesi pek kolay biri değilimdir." Kahverengiye cebime koyuyorum ve Ciarán ıstakasını duvara dayıyor. "Bazı şeyleri yumuşatmam gerektiğini düşünüyorum ama bunu başarabileceğimden emin değilim."

"Kabul ediyorum," diyor bir omzunu kaldırarak. "Hadi gel. Oturup konuşalım."

İstakamı masanın üzerine koyuyorum ve onu kanepeye kadar takip edip yanına uzanıyorum.

"Kişiliğini değiştirme, Dil. Eğer seni istemiyorsa, kusurların ve her şeyinle, o senin için doğru kişi değildir."

"Vivien'in bunu bekleyeceğini sanmıyorum ama bazen ağzımdan çıkan her şey yanlış oluyor ve onu kızdırmak gibi bir alışkanlığım var."

Kardeşim sırtıyor. "Tutku ille de kötü bir şey değildir. Sadece onu kızdırmak yerine iyi şeyler için kullanmaya çalışın."

Bir dizimi kanepeye doğru kaldırarak yer değiştiriyorum. "Ne gibi?"

"Sevdiği şeyler hakkında tutkulu olun. Konuşmaya ihtiyacı olduğunda dinleyin. Yardıma veya ses tahtasına ihtiyaç duyduğunda onu destekleyin."

"Ama oraya nasıl gidebilirim ki? Şu anda geçici bir ateşkesimiz var ama bana karşı hâlâ temkinli. Ona çıkma teklif ettiğimde yüzüme gülmemesi için benden hoşlanmasını nasıl sağlayabilirim?"

"Ona saygılı davranın, Dil ve kararlı olun. Eğer onu arayacağını söylüyorsan, ara. Buluşmak için bir zaman ayarlarsanız, zamanında gelin. Romantik bir ilişki aslında samimiyeti olan bir en iyi arkadaşdır. Arkadaşlarına karşı inanılmaz derecede sadık ve destekleyicisin, Dil. Oradan başla. Onun arkadaşı ol. İhtiyacı olduğunda yanında ol ve bunu geliştir."

Kardeşim bu işte hiç de fena değil. "Bunu yapabiliyorum," diyorum başımı sallayarak, şimdiden kendime daha çok güveniyorum.

"Yavaş git, Dillon, ve bırak Vivien hızını belirlesin. Çoğu kız onlarla tanıştığın anda ortaya çıkmaz. Onun da senin küçük hayranların gibi olmasını bekleyerek bu işe giremezsin." Ağzı birkaç saniyeliğine yüzünü buruşturdu. "Vivien'i ipuçları için izle. Rahat olduğundan ve her şeyin onunla ilgili olduğunu ve senin ihtiyaçlarının ikinci planda kaldığını bildiğinden emin ol."

"Ben aptal değilim, kardeşim. Vivien özel biri. Birlikte takıldığımız tipik kızlara benzemediğini biliyorum. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu." Takıldığımız kızlara saygısızlık etmek istemedim. Sadece gerçekleri söylüyorum. Alışkın olduğum sıradan seks ile Vivien'la yaşayacağım potansiyel ilişkiyi kıyaslayamam çünkü ikisi tamamen farklı.

"Sadece onun ihtiyaçlarına karşı düşünceli olun. Ona değer verdiğiniz göstermenin gerçek yollarını bulun. Onu tanımak için zaman ayırın ve sonra ona çıkma teklif edin. Hayır derse, bekleyin ve sonra tekrar sorun. Ona söylediklerinizde ciddi ve onun için savaşacağınızı gösterin. Eğer bu kızdan gerçekten hoşlanıyorsanız, pes etmeyin. İlişkiler zordur ve emek ister ama ödülleri buna değer."

"Susie'yi gerçekten seviyorsun, ha?"

"Tüm kalbimle. O benim için öyle. Onunla tanıştığım andan itibaren bunu biliyordum. Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şekilde ona çekildim ve ona dokunduğumda bu inanılmaz bir duygu. Ama bundan daha fazlası. O benim en iyi arkadaşım ve benim her zaman onun arkasını kolladığım gibi onun da benim arkamı kolladığını biliyorum. Onu mutlu etmek benim bir numaralı önceliğim ve benim mutluluğum onun için de öyle. Biz bir takımız ve karşımızdakini düşünmeden hiçbir şey planlamayız. O benim dünyam. Onu anlatamayacağım kadar çok seviyorum."

Şu anda kardeşime ve ondan fazlasıyla yayılan özgüvene hayranlık duyuyorum. Ciarán'ı görmezden gelmek kolay olabiliyor çünkü Shane ve benim gibi çenesi düşük değil ve Ro gibi heyecanlı ama soğukkanlı değil. Kendi derisinin içinde rahat ve mutlu olmak için ilgi odağı olmaya ihtiyacı yok. Sessizce memnun ve gururlu. Pek çok erkek başkalarının önünde kendini savunmasız bırakmaya cesaret edemez ama Ciarán'ın hiç tereddütü yok.

"Bu oldukça derin."

"Evet. O benim. Derin," diye şaka yapıyor.

Alışılmadık bir hareketle onu kucakladım. "*Sen* ve Susie sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Şanslı olan benim." Kucaklaşmamızı kesmeden önce bana sıkıca sarılıyor.

"Yakında yeni bir nişan bekliyor olabilir miyiz?"

"Susie onunla evlenmek istediğimi biliyor ama önce bir terfi almak istiyorum. Bu L.A. seyahatinin beni kariyer basamaklarında yukarı taşımasını umuyorum. Bir ev almak istiyoruz ve şu anda bu düğünden daha öncelikli, ama olacak. İkimiz de aynı fikirdeyiz."

"Senin adına sevindim." Omzunu sıktım.

"Teşekkürler, Dillon." Dudakları seğiriyor. "Ve kim bilir? Belki bir sonraki düğün senin olur."

O Bu notla, kardeşimin kahkahaları beni takip ederken ahırdan kaçıyorum. Pislik herif asla evlenmeyeceğimi biliyor. Bana sağlam bir

Yine de tavsiye ve onunla konuştuğum için memnunum. Gelecekte de ona gittiğimde kendimi daha rahat hissedeceğim.

Meyve bahçesine diğer taraftan yaklaşırken Vivien ve Ash'i uzaktan görüyorum. Bir elma ağacına yaslanmışlar ve kız kardeşim sigara içiyor. İkimiz de bırakmayı denediğimiz dönemlerden geçtik. Belli ki başarısız olmuşuz. Ben arkadan yaklaşırken sesleri kulak zarımı gıdıklıyor. Yaklaşırken yumuşak adımlarla ilerliyorum, kasıtlı olarak konuşmalarına kulak misafiri oluyorum, benden bahsedip bahsetmediklerini merak ediyorum.

"Ro'nun sertleşmesi gerekiyor. Bazen çok hassas oluyor," diyor Ash.

"Onun bu yönünü seviyorum. Çoğu zaman erkeklere güçlü olmaları gerektiği söylenir. Kırılganlık göstermenin nesi yanlış?" diye cevap veriyor prenses ve kaşlarım otomatik olarak çatılıyor.

"Onunla konuşmalısın." Ash havaya duman halkaları üflerken yan gözle arkadaşına bakıyor.

Evet, siktir et bu boku. Ro hakkında konuşmalarını dinlemeyeceğim. "Kiminle konuşacaksın?" Varlığımı belli ederek sert bir ses tonuyla soruyorum.

"Bu özel bir konuşma, Dil. Çık dışarı." Ağacın etrafından dolanıp önlerinde durduğumda Ash bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor.

"Chloe onu salıncakta itmeni istiyor," diye yalan söylüyorum, kız kardeşimi yolumdan çekmem gerekiyor ki arkadaşıyla yakınlaşmaya başlayabileyim. Vivien'la baş başa vakit geçirme fırsatları sınırlı ve ben bunu boşa harcamayacağım.

"Hadi." Ash sigarasını ağacın üzerinde söndürür ve Vivien'a onunla gitmesini işaret eder.

"Shane'in seni bunu yaparken görmesine izin verme. Muhtemelen kalp krizi geçirir," diyorum, yarı yarıya şu anda mutfak penceresinden dışarı bakıp epik bir öfke nöbeti geçirmesini dileyerek.

"Bilmediği şey ona zarar vermez." Ash sırtıyor.

"Prensesle yalnız konuşmak istiyorum," diye itiraf ediyorum ve Vivien'in boğazından hırıltılı bir ses yükseliyor.

"Dillon. Lütfen. Nazik olsan ölür müsün?" Ash soruyor.

"İyi davranmaya çalışıyorum ve sen yoluma çıkıyorsun." İpucunu anlamasını umarak onu nazıkçe geri itiyorum. "Kışt. İşimiz bittiğinde majestelerine eşlik edeceğim."

"Çekilmez birisin." Meyve bahçesinde esen rüzgâr saç tellerini savururken Vivien kollarını vücuduna sarıyor.

"Taşaklarını tekmelememi mi istiyorsun?" Ash sorar.

"Sorun değil. Dillon'la başa çıkabilirim," diyor dağınık saçlarını toplamaya çalışırken.

Pek olası değil tatlım, ama bu planda iyi şanslar.

Ash küçük oyun alanına doğru gitmeden önce el sallıyor. Shane geçen yıl kızı için bizim eski parkımızı yenilemişti.

"Bu doğru mu?" Ağaca yaslanıyorum, ayaklarımı bileklerimden çaprazlarken sırtıyorum.

"Ne istiyorsun?" Gözlerinde hafif bir kızgınlık ifadesi beliriyor.

"Bu yüklü bir soru." Bir cigara yakarken ona kendime özgü cilveli sırtışlarımdan birini gösteriyorum.

"Hadi, Dillon. Burada kığım donuyor."

Kahretsin. Ceketinin olmadığını fark etmemiştim ve hava soğuktu. Ona yaklaştım ve esrarı uzattım. "Tut şunu." Kaşlarını çattı. "Isırmayacak," diye ekliyorum eğlencemi bastırmaya çalışarak.

O çok masum. Acaba hayatında hiç ot içti mi ya da yaramazlık yaptı mı? Benim sinir bozucu ikizimi göremiyorum.

asla kuralları çiğnemez ya da onu saçlarını açması için cesaretlendirmez. Lancaster'lar için önemli olan tek şey görünüşken olmaz.

Vivien esrarı dudaklarına götürüp uzun bir nefes çekerek beni şoke ediyor. Ceketimden sıyrılıp eline uzanıyorum ve teni benimkiyle temas ettiğinde zevkli bir iniltiyi bastırıyorum. Onun dokunuşuyla kolumda lezzetli titremeler oluşuyor ve her yerimize dokunduğumuzda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Bunu düşünürken neredeyse boşalacaktım. Ceketini kolundan çekştirerek çıkarıyorum ve ceket omzundan aşağı sarkarken o sıçramaya başlıyor.

Kıkırdıyorum, öksürüğü kesilene kadar bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Senin ne kadar değerli olduğunu unutup duruyorum." Bunu söylemenin onu kızdıracağını biliyorum ama tıpkı ağabeyimin dediği gibi, kendim gibi davranacağım.

Omuzlarımı iterek cigarayı bana geri verirken ters ters bakıyor. "Ben titiz, değerli bir prenses değilim," diye tersliyor ve öfkeyle diğer kolunu ceketimin içine sokuyor. "Ve sana bana öyle demeyi bırakmanı söylemiştim."

Ceketimin içine girdiğinde göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. Çok büyük ama onu giyerken görmek hoşuma gidiyor. "Neden seni bu kadar rahatsız ediyor?" Esrardan hızlıca bir nefes almadan önce soruyorum. "Erkek arkadaşın sana böyle mi sesleniyor?" Neden sürekli o pislği düşünüyorum? Yere inip sırtımı ağaca yasladığımda çenemde bir kas patlıyor.

Dizlerini göğsüne çekerek bana katılıyor. "Sana söyledim, o artık benim erkek arkadaşım değil ve hayır. Bilmen gerekiyorsa, bana prenses diyen tek kişi babam ve o da bunu senden çok daha kibar bir şekilde söylüyor."

Ah, lanet olsun. Şimdi kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Hep Reeve ona böyle dediği için tepki verdiğini düşünmüştüm. Başka biri için özel bir anlamı olabileceğini düşünmemiştim bile. "Özür dilerim. Pislik gibi davrandığımı biliyorum. Bu benim varsayılan ayarım."

"Bunu fark etmeye başlıyorum." Elini uzattı. "Vur bana."

Yüzümü ona döndüğümde burnum yanağına değiyor ve tenim anında alev alıyor. Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve bir saniyeliğine nefes almayı bırakıyorum. Bu kadar yakından ve bu sefer yüzünde hiç makyaj yokken, burnunun ve yanaklarının bir kısmındaki hafif çil tozlarını açıkça görüyorum. Çok sevimliler. Ama gözleri. Sik beni. Onun

gözleri tamamen çarpıcı. Daha önce fark ettiğim o küçük kehribar beneklere, güzelliğine güzellik katan minik yeşil benekler de eklenmiş. Büyüleyici bakışlarına baktıkça göğsüm kabarıyor ve onu kollarımın arasına alıp öpme ihtiyacı duyuyorum.

"Çok çarpıcı gözlerin var," diye itiraf ediyorum. "Daha önce hiç görmediğim küçük altın ve yeşil beneklerin var. Büyüleyici." Kendimi daha yakına eğilmekten alıkoyamıyorum. Sanki aramızda bir çekim var, beni içine çekiyor, sonuçları lanetliyor. Burunlarımız birbirine değiyor ve Mart ayının serin havasında dışarıda, yerde, üzerimde sadece hafif bir tişörtle oturuyor olmama rağmen her yerim sıcacık oluyor. Bakışlarımı daha önce hiç yaşamadığım bir özlemle onun muhteşem yüzünde gezdiriyorum.

Onu istiyorum. Onu çok kötü istiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor ve nefes nefese, seksi ses tonu aletimi ısıtıyor. Rüzgar etrafımızda dönüyor, aramızda minimum boşluk bırakarak birbirimize bakarken saçlarından daha fazla tutam kaldırıyor. O da benim kadar büyülenmiş görünüyor. Saçlarından ve teninden yayılan koku şimdiye kadar aldığım en çekici koku; narin, taze, çiçeksi, meyvemsi bir koku her yerimi sarıyor.

Sanki derimden dışarı çıkıyormuşum gibi hissediyorum ve ona dokunma ihtiyacı neredeyse aşılamaz.

Yavaş git. Kardeşim de öyle dedi. Bunun ne kadar zor olacağını yeni yeni anlamaya başlıyorum.

"Bir şey deneyeyim." Başımı ağaç kabuğuna yaslayarak esrardan uzun bir nefes çekiyorum ve dumanı içime hapsettikten sonra dudaklarımı kapatıyorum. Ona uzanıyorum, yüzünü yaklaştırmadan önce parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. Kalbim göğüs duvarımın arkasında çıldırıyor ve kelebekler midemde taklalar atıyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece doğru hissettiriyor.

Kalbim küt küt atarken, başparmağımı ağzına sokmadan önce dudaklarında gezdiriyorum. Derinlemesine emdiğinde, dilini başparmağımın etrafında kıvırdığında içimdeki ısı sarılıyor ve tek düşünebildiğim, o yemyeşil ağzın sikimi emerken ne kadar inanılmaz hissedeceği. Sikimden prekum sızıyor ve içimdeki ihtiyaç, patlamaya hazır bir bomba gibi şişiyor.

Ağzımı onunkiyle aynı hizaya getirdiğimde gözlerim dudaklarına iniyor. Kalçalarını sıkıldığını fark ediyorum ve hissettiği acıyı hafifletmek için neler vermezdim. Bu işte yalnız değil. Daha fazla

Güçlü bir ihtiyaçla savaşıırken boksörlerime precum sızıyor. Başparmağımı kaldırarak dudaklarımı hafifçe bastırıyorum ve hapsolmuş tüm dumanı ağzına bırakıyorum. Dudaklarını bir arada tutarak baş döndürücü kokuyu içine hapsediyorum.

Derin nefes alıyor, gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ve ben patlamaya hazırım. Onun her yerine dokunmak istiyorum. Dudaklarımla ve dilimle onun muhteşem ağzına tapmak. Onu kucağıma almak ve zonklayan sikimi ona sürtmek.

"Daha fazla," diye fısıldıyor, gözlerini açıyor ve benimkilerle buluşuyor.

Sana her şeyi vereceğim bebeğim, eğer izin verirsen. Bu düşünce bir anda aklıma geliyor ama yan yana oturup nefeslerimizi ve otumuzu paylaşırken ve konuşmazken bunun üzerinde durmuyorum. Uzun zamandır bu kadar huzurlu olmamıştım. Burada otururken, onunla birlikte var olurken çok rahatım.

"Bu nasıl oldu?" diye soruyor, burnumdaki küçük çıkıntıya hafifçe dokunarak.

Bana daha fazlasını vermesi için yalvararak dokunuşuna eğildim. "Okulda bir kavgaya karıştım. Pislik herif yüzümü duvara yaptırdı. Burnumu üç yerden kırdı."

"Ouch."

"Çenesini iki yerden kırdım, yani ödeştik diyebilirim." Esrardan bir fırt daha çekmeden önce omuz silkiyorum. Artık son damlasına kadar içmiştik ve keşke daha fazla içseydim. Onun gitmesini istemiyorum. Tenim sanki havaya kalkıyor, ona dokunma, tatma, ona sahip çıkma, her santimini sahiplenme ihtiyacı duyuyorum. Çekingenliğim azaldı ve ben her zaman risk alan biri oldum, bu yüzden içgüdülerimle hareket ediyorum. Gözlerinin derinliklerine bakarak kalçasını tutuyorum ve vücutlarımız birbirine değene kadar onu kendime çekiyorum.

Dudaklarım en yumuşak dokunuşla onunkileri okşuyor. Bunu vücudumun her yerinde hissediyorum. Karıncalanmalar roket gibi patlıyor ve bunu daha fazla inkâr edemiyorum. Daha önce hiçbir kıza şu anda Vivien Grace Mills'e dokunmak istediğim kadar dokunmak istememiştim. Esrardan son bir nefes çekip çenesini yukarı kaldırıyorum ve doğrudan ağzına üflüyorum. Derin derin nefes alıp ciğerlerine çekiyor. Cildi kızarmış, gözleri canlı ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. "En kusursuz tene sahipsin," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yanaklarında hafif öpücüklerle gezdirirken başparmağım elbisesinin üzerinden kalçasına daireler çiziyor ve keşke çıplak tenine dokunuyor olsaydım diyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor ama geri çekilmiyor ve gözleri ağzıma kayarak bunu onun da istediğini gösteriyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, baştan çıkarıcı ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum. Esrarın izmaritini bir kenara atıp yüzünü iki avucumun arasına alıyorum. "Sadece daha fazlasını istediğimi biliyorum." Kendimi sorgulamayı bırakıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve onu öpüyorum.

"Vivien Grace!" Ash bağırıyor. "Dilini kardeşimin ağzından çıkar ve kışını hemen buraya getir!"

Şaka yapıyor olmalısın! Bu gezegendeki her kadın benimle bu kızın arasına girmeye kararlı mı?

Vivien kısa bir öpücükten sonra ağzını benimkinden ayırıp ayağa kalktığı anda sinirden kuduruyorum.

Bir dizimi kaldırarak başımı yana eğiyorum ve ona bakıyorum. "Korkuyor musun, Hollywood?"

"Böyle bir şey hiç olmadı," diyor, umursamaz görünmeye çalışarak, ama sesindeki küçük titremeyi ya da göğsüne ve boynuna yayılan kızarıklığı gizleyemiyor. O da benim kadar bu işin içindeydi. "Kafamız iyiydi ve zaten öpüşme bile sayılmazdı."

Elimi çenemde gezdirerek ona sırtıyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Ahh. Ben gidiyorum." Kız kardeşime doğru yürüdüğünde kızgınlıkla olmak arasında gidip geliyordu. Bunu alacağım.

Kendi kendime kıkırdıyorum. İsteddiği kadar inkar etsin, bu her şeyi değiştirir ve ikimiz de bunu biliyoruz. *Oyun devam ediyor, Hollywood.* Senin için geliyorum ve hayır cevabını kabul etmiyorum.

I Takip eden günlerde yatak odama saklanıp deli gibi yazıyorum. İlham perim yanıyor. Jay, Conor ve ben oturma odasında gitarlarımızla yeni şarkı sözlerimin melodileri üzerinde çalışıyoruz ve Ro Cuma günü geldiğinde, küçük kiralık prova odamıza gidiyoruz ve birkaç yeni şarkıyı bir araya getirmeye başladım.

Vivien'i geçen hafta sonundan beri görmedim ama tek düşündüğüm o. İtiraf etmek acınası ama o öpücüğü kafamda tekrar tekrar oynatıyorum, ta ki delirecekmişim gibi hissedene kadar. Durmadan yapıyorum ve eğer yakında ona tekrar dokunamazsam, ona adamam gerekebilir. Ash bana en iyi arkadaşı Audrey'nin Los Angeles'tan geldiğini söyledi. Paddy Günü'nde Dublin'de birkaç gün geçirecekmiş, sanırım yakında Vivien'i göreceğim.

Glen Hansard'dan henüz bir haber almadım ama henüz erken ve bu tür şeyler zaman alır. Sabırsız küçük kardeşimin anlamadığı bir şey. Ro bu konuda beni deli ediyor. Vivien'la meyve bahçesinde öpüştüğümüzü duyduğu için daha da sinirli ama bildiğini itiraf etmedi, ben de ona bir şey söylemedim. Vivien yakında onu yola getirmeyi planlıyor olsa iyi olur, yoksa ona açıkça sormak zorunda kalacağım. Ronan'ın incinmesini istemiyorum. Onun bu işin dışında kalması gerekiyor.

En güzel rüyanın ortasındaydım, Vivien sikimi okşarken ve boynuma öpücükler kondururken inliyordum ki gerçek oldu

bir anda beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açıyorum. Yatak odam hâlâ zifiri karanlık çünkü gece vakti ve ben uyuyordum.

Sikimi pompalayan ele bakarken içimi bir korku kaplıyor ve bunun olmasını istediğim el olmadığını biliyorum. Bileğini kavrayıp elini sikimden çekiyorum ve itiyorum. Sırt üstü dönerek Aoife'a ters ters bakıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne?" Beni öpmek için eğilirken masummuş gibi davranıyor.

Onu geri ittim, avucum çıplak tenle buluştuğunda tiksindim. Gecenin bir yarısı çırılçıplak yatağıma sürünerek girdi... ne için? Başkasıymışım gibi davranarak beni baştan çıkarmak için mi? Bu saçmalık artık bitmeli. "Jamie," diye avazım çıktığı kadar bağıriyorum, tüm ilçeyi uyandıracak kadar yüksek bir sesle.

Kucağıma tırmanarak, "O benim kıcıımı alırken sen de benim amımı sikkmek ister misin?" diye soruyor.

Aptal mı yoksa hesaplı mı olduğunu anlayamıyorum. Jay odaya daldığı sırada yataktan düştüğünde onu sertçe itiyorum. "Sorun ne?" diye soruyor uykulu bir ses tonuyla.

"Sorun ne?" diyorum soğuk bir sesle, yorganı belime kadar çekip üzerimi örterken yatak başlığına yaslanıyorum. "O amcık yatağıma davetsizce tırmandı ve ben uyurken bana mastürbasyon yapmaya başladı."

Bakışları Aoife'a kayınca gözleri irileşiyor. Tahmin edilebileceği gibi, su kanallarını açmış, çırılçıplak ayağa kalkarken burnundan soluyor. Çıplak bir yerini görmek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

"Ne oluyor lan, Aoife?" Jay açıkça kızgın bir şekilde, "Bu hiç hoş değil," diyor. "Bu hiç hoş değil."

"Onu özlüyorum," diye hıçkırıyor, "ve ona aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olduğunu hatırlatmam gerekiyordu."

Parmağımı ona doğru uzatarak, "Dinle beni amcık," diye bağırdım. "Seninle işimin bittiğini söyledim. Seni özlemiyorum. Sana dokunmak, seni öpmek, seni becermek istemiyorum. Hâlâ burada olmanın tek nedeni en iyi arkadaşım ve onunla bu konuda konuşacağız." Bakışlarımın tamamıyla onu sıkıştırdım. "Eşyalarını toplayıp evimden defolup gittikten sonra."

"Jay." Kendini Jamie'ye doğru atarken alt dudağı titriyor. Biz gözlerimizle sessiz bir konuşma yaparken Jamie onu kol mesafesinde tutuyor.

"Giyinip gitmen gerekiyor, Aoife." Jay'in buz gibi ses tonu benimkine uyuyor. "Sana bir taksi çağıracağım."

"Hayır!" Bakışlarını bana çevirdi. "Özür dilerim, Dillon. Yaptığım aptalca bir şeydi. Yemin ederim bir daha olmayacak."

"İznim olmadan bana dokundun, Aoife," diyorum dişlerimi sıkarak. "Az önce yaptığın şeyi herhangi bir erkek yapsaydı, tutuklanırdı. Polisleri aramamam için bana iyi bir neden söyle?"

Gözyaşlarına boğuluyor, kollarını kendine sarıyor ve tekrar tekrar "Özür dilerim" diyor.

"Onu gözümün önünden çek, Jay."

Ondan kurtulduktan sonra odama döndü. "Haddini çok aştı Dil, o da bunun farkında."

"Onu artık buralarda istemiyorum. Eğer onu hâlâ becermek istiyorsan, onun evine git ve orada becer."

Başını salladı. "Yeterince adil."

"Onu serbest bırakmalısın. O bir bela."

"Artık onu pek görmüyorum ve bu haftalardır bizde kaldığı ilk gece."

"Doğru, ama hâlâ konserlerde bizimle takılıyor ve pençelerini sana daha fazla geçirecek."

"Onu yavaş yavaş bırakacağım. Soğukkanlı davranırsam, her türlü pisliği karıştırabilir. Benim için endişelenmeyin. Aoife ile nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Umarım haklıdır çünkü onun saçmalıklarından bıktım.

"Bu da neydi şimdi?" Whelans'ın üst katında sahneye çıkmak için sıraya girdiğimizde Jay'in yanında belirttiğinde Ro'ya soruyorum. Bugün Paddy's Day ve mekân tıklım tıklım dolu, yani iyi bir konser olacağı benziyor.

"Sanki bilmiyorsun," diye tersliyor Ro kırpılmış bir ses tonuyla.

Vivien biz ayrılmadan hemen önce onu aşağıda bir kenara çekmişti. Bunun Ro'yu nazikçe hayal kırıklığına uğratmak için olduğunu ummuştum. Onu yola getirdiği için rahatlardım ama onu üzgün görmekten hiç zevk almıyorum. "Ona sana bir şey söylemesini ben söylemedim, eğer ima ettiğin buysa," diye sakince cevap verdim.

İhtiyacımız olan son şey setimizi çalmadan hemen önce anlaşmazlığa düşmek. Aşağıda Breda'yla yaşadığım tartışmadan sonra zaten biraz sinirliyim. Kaltak beni dinlemiyor ve benim de sabrım tükendi. Zaman olsaydı, fedailerden onu yapışkan kışının üzerine atmalarını isteyecektim. Bu hafta men edilmesi için müdürle konuşmayı planlıyorum. Ona yeterince şans verdim. Tacizleri artık sona erdi.

"Artık ortalık temiz kardeşim. Arkadaşlıktan çıkarıldım." Ro'nun sözlerinin altında öfke yatıyor. "Gidip onu becerebilir ve başından beri planladığın gibi bir kenara atabilirsin."

Bir anda üzerine atıldım ve onu duvara doğru ittim. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Vivien hakkında böyle konuşma."

"Gerçek bu ve keşke bunu yüzüne söyleyecek cesaretim olsaydı, ama dersini zor yoldan öğrenecek."

Jay'in keskin bakışları aramızda gidip geliyor. Müdahale etmeyecek. İhtiyaç olmadıkça. Bu kardeşimle benim aramda. "Vivien farklı." İç çekerek onu serbest bırakıyorum. "Öyle olmayacak. Ondan hoşlanıyorum ve hızlı bir sevişmeden daha fazlasını istiyorum."

"Ne kadar süre Dil?" Yanımdan geçerken omzumu itiyor. "Hissettiğini düşündüğün şeyi sisteminden atana kadar sanırım."

"Yapma bunu Ro," diyor Jay. "Kızgın olduğunu biliyorum ama sırf birbirlerinden hoşlanıyorlar diye hıncını kardeşinden çıkarma. İkisi de bunu seni incitmek için yapmadı."

"Umurumda değil. Bunu bu kadar büyütecek olan sensin, ben değil." Jay'i bir süre süzdükten sonra omuz silkerek bana bakıyor ve gözle görülür bir şekilde öfkesini silkeliyor. "O sadece bir kız. Keyfine bak, kardeşim. Denizde daha bir sürü balık var. Haksız mıyım?" Hiçbirimizi ikna edemiyor, ama huzuru koruyacaksa bunu kabul edeceğim. "Birkaç saat içinde altımda genç ve güzel bir kız olacak. Zaten onunla hiç ilgilenmedim."

Yalan söylüyor ve Vivien'e karşı yaptığı saygısızlığı yüzüne vurmak istiyorum ama burası yeri değil. Bu işin peşini bırakmam hepimizin yararına olacak, ben de öyle yapıyorum.

"Önce aile, kardeşim." Elimi parmaklarımla dokunmak için kaldırıyorum, beni yarı yolda karşılayınca rahatlıyorum.

"Her zaman."

"İyi miyiz?"

"Evet, kardeşim."

Jay ve ben rahat bir nefes aldık. Kriz önlendi. En azından şimdilik.

Belime bir İrlanda bayrağı bağıyorum ve yola çıkmaya hazırlanırken alnıma yeşil bir bandana sarıyorum. Ulusal günümüzün ruhuna uygun davranmalıyım. Vanquished sahneden iniyor ve MC bizi anons ederken birbirimizi kısaca selamlıyoruz ve sonra oyun başlıyor.

U2'dan kalabalığı coşturan bir parçayla başladığımızda toplanan seyirci onayını haykırıyor. Yeşil, beyaz ve turuncu bir deniz bizi karşılıyor ve gerçekten görülmeye değer bir manzara. Ben mikrofonu kucaklayıp öndeki çılgılık atan kızların sırasına doğru eğildiğimde, eğlence düşkünleri dans ediyor ve etrafta zıplıyor. Yüzlerin çoğu tanıdık geliyor ama önemli olan tek yüzü bulmak için kalabalığı tarıyorum. Aoife ve Breda'ya bilerek göz gezdiriyorum, ama onları tanımıyorum. İki kız da en önde, yan yana dans ediyor, rakipten çok arkadaş gibi görünüyorlar ama ikisi de umurumda değil.

Vivien'i ön tarafa yakın bir yerde, Ash ve Amerikalı arkadaşı Audrey ile dans ederken bulduğumda kalbim daha çok çarpıyor. Audrey, Vivien'in yatağının yanındaki çerçeveli fotoğraftaki kızıl saçlı kız. Onunla aşağıda tanışmıştım ve iyi birine benziyordu. Görünüşe göre Vivien ona Toksik Tanrıların iyi olduğunu söylemiş ve ben de bunu kanıtlamaya kararlıyım. Bu yüzden, hayal kırıklığına uğratmayacağımızdan emin olmak için müthiş bir performans sergilemek için ekstra çaba sarf ediyorum.

Klasik coverlar ve kendi müziğimizin bir karışımı olan şarkılar arasında akıcı bir şekilde ilerliyoruz. Kendi sözlerinizin coşkulu bir kalabalık tarafından size geri söylendiğini duymak mümkün olan en iyi şekilde ezici. Burada olmak dünyanın en inanılmaz duygusu. Sahnede performans sergilemek hayatımın hayali ve yüz ya da yüz bin hayranıma performans sergiliyor olmam umurumda değil. Bunu herhangi bir kapasitede deneyimlemek büyü. Ruhum sadece içimden geldiği gibi şarkı söylediğimde, içimden geldiği gibi çaldığımda ve bir kalabalığı eğlendirdiğimde gerçekten mutlu oluyor.

Foo Fighters'ın popüler bir parçasını çalarken parmaklarım gitarımın tellerini tanıdık bir ritimle ustaca koparıyor ve kalabalığın yaydığı heyecan ve titreşimlerle şarkı sözlerini mikrofona aktarıyorum.

Gözlerim Vivien'dan hiç ayrılmıyor. Dar kot pantolonu ve dar yeşil gömleğiyle çok seksi görünüyor. Aziz Paddy Günü şerefine, göğsünün üzerine bir yonca dalı ilaştirdi ve her iki yanağına da küçük İrlanda bayrakları boyadı. Her nasılsa, sevimli olmayı başarıyor

ve aynı zamanda seksi. Saçları başının üstünde dağınık bir topuz şeklinde toplanmış, çarpıcı yüzünü sergiliyor ve ona sürekli bakmamak elde değil. Dizlerimin üzerine çöküp tüm gösteri boyunca ona serenat yapmak istiyorum ama bunun kitleler tarafından hoş karşılanacağından şüpheliyim. Ön sıradaki birkaç kızın dikkatimin nereye kaydığını fark ettiğini gördüm ve ona doğru fırlatılan bakışlardan hoşlanmıyorum.

Vivien mutlu görünüyor, etrafta sallanıyor ve küçük kalbiyle şarkı söylüyor. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Onu böyle görmeyi seviyorum ve benim dünyamda rahat görünmesini seviyorum.

Bir sütyen kalabalığın üzerinden uçup ayaklarımın dibine düşüyor. Bu sık rastlanan bir durum. Conor'ın sahnede bize fırlatılan bir kutu dolusu seksi iç çamaşırı . Onlarla ne yaptığını düşünmeyeceğim, yine de eleştirecek durumda değilim. Vivien'in bakir beyaz külotları benim en değerli varlığım ve en iyi fantezilerimde başrol oynuyorlar.

Sütyeni Jamie'ye doğru tekmeliyorum ve o da alıp kafasına geçirdiğinde kalabalık çılgına dönüyor. Palyaço.

Setimizi "daha fazla" çılgınlıklarıyla bitiriyoruz ama bugün çok gruplu bir etkinlik ve program sıkışık, o yüzden bu kadar millet. Ayrıca, tek bir odağım ve çok kötü seğiren ellerim var. Gitarımı Conor'a bıraktıktan sonra sahneden aşağıya, kalabalığın içine atlıyorum ve Vivien'e doğru ilerliyorum. Eller beni yakalamak için uzanıyor ama onları görmezden gelip beni büyüleyen kadına doğru ilerliyorum.

Sahnede olmak beni kelimenin tam anlamıyla canlandırıyor. Rock yıldızlarının hayranlarıyla yatmasının bir sebebi var. Sahneden indiğimde her zaman kafam iyi ve genellikle de çok azgın oluyorum. Ciarán'a ego ve rock yıldızlarının birlikte olduğunu söylemiş olabilirim ama rock yıldızları ve seks de öyle.

Vivien'a yaklaştıkça ihtiyaç damarlarımda dolaşıyor. Patlamadan önce ellerimi onun üzerine koymalıyım. Ona yaklaştıkça özlem gözlerimi yakıyor. Ash ve Audrey gülüyorlar ve ben onlara ulaştığımda Viv'in "Kardeşinle yatmıyorum!" dediğini duyuyorum.

Arkasından yaklaşırken ağzımı kulağına dayıyorum. "Bu bir meydan okuma mı?" Ellerim kalçalarına iniyor, kulak memesini ısıyor ve kendimi kontrol etmek için mücadele ediyorum. Çiçeksi, meyvemsi kokusu duyularımı istila ediyor ve bir elimi gömleğinin altında gezdirirken ereksiyonumu kıkına sürtüyorum.

Teni dokunulacak kadar sıcak ve hiç tereddüt etmeden bana doğru geri iterken aletim deli gibi sarsılıyor. Ona bu şekilde yakın olmak beni çok tahrik ediyor. "Eee?" diye soruyorum.

"Peki, ne?" diye mırıldanıyor, odanın içinde titreşen müzikle dans ederken bana doğru hareket ediyor.

Göğsümden bir kıkırdama yuvarlanıyor. Kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlı. "Bu bir meydan okuma mı? Çünkü onlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." Birbirimize sürtünüp dans ederken elimi onun düz karnında gezdiriyorum ve bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyor.

Ash sessiz bir soruyla bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak arkadaşıyla ilgileneceğimi onaylıyorum. Görünüşe göre tatmin olan Ash, Audrey'i de yanına alarak oradan ayrılıyor.

"Bu... değil," diyor Viv, sözcüklerin üzerinde tökezleyerek.

Dudaklarımı boynunun zarif sütununa değdirerek teninin tadını, hissini ve kokusunu hafıza bankama kaydediyorum. "Sesin emin gelmiyor," fısıldıyorum, kollarımda sallandığında ona daha sıkı sarılıyorum.

"Ben senin hayranlarından biri değilim," diyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Anında ciddileştim. "Olmadığını biliyorum. Ama kimyamızın uyuştuğunu inkâr edemezsin." Parmaklarım yanağının yumuşak tenini okşuyor.

"Bu konuda yalan söylemeyeceğim." Evet!
Sonunda.

Gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Ama hala seninle yatmıyorum."

Gördüğüm kadarıyla hâlâ biraz hayal görüyor. Aramızda sadece küçük bir boşluk kalana kadar yüzüne doğru eğiliyorum. "Henüz," diyorum dilimi dudaklarının kenarına hafifçe dokundurarak.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve parmaklarını çene çizgimdeki kirli sakalların üzerinde gezdirirken cennette gibiyim. "Hmm." Dokunuşuna doğru eğiliyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, sadece anın ve hissettiğim her şeyin tadını çıkarmak istiyorum. Ama kalabalık buna izin vermiyor, itişip kakışarak bizi sıkıştırıyor, ben de biraz geri çekilip Vivien'i kendime doğru çekiyorum ve sıkışık olmayan bir alan buluyorum. Vivien'in sırtı göğsüme yaslanıyor ve müzikle senkronize bir şekilde kirli dans ederken onu bırakmak istemeyerek sıkıca tutuyorum. Vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor ve dans ederken ve birbirimize dokunurken doğal bir ritim buluyoruz.

Bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

Ellerim vücudunun zarif kıvrımlarını keşfederken boynuna sokuluyor, yalıyor, ısırıyor ve tenini öpüyorum. Keşke çıplak olsaydık, bir yatakta, böylece ona yapmak istediğim her şeyi yapabilseydim. Bana doğru bastırırken elleri bacaklarımın yanlarında ve kalçalarımın arkasında aşağı yukarı kayıyor ve vücudumun her parçası ihtiyaçla geriliyor. Bu her şey ama aynı zamanda yeterli değil.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Sanırım onunla hep öyle olacak.

Başını omzuma yaslayıp gözlerini kapatıyor ve biz ritme uyup sallanırken inliyor, açgözlü elleriyle birbirimize sarılıyoruz. Tamamen ona odaklanmış durumdayım, büyülenmiş gibiyim, bu yüzden saldırıyı zamanında fark edip durduramıyorum.

Vivien çılgılık atıyor ve ben de başımı kaldırıp bana kendini beğenmiş bir şekilde bakan siyah saçlı sürtüğe bakıyorum.

"W "Ne yapıyorsun Breda?" Elindeki boş bira bardağını fark ederek bağırdım. Ne amcık ama. Hasarı incelemek için Vivien'i çeviriyorum. Sırılsıklam olmuş. Koyu renk saçlarının telleri saçları ıslak alnına yapışmış ve makyajı yüzünden kayıyor. Yeşil yüz boyası yanaklarından aşağı süzülüyor ve tişörtü vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış. Dikkatimi Vivien'e vermeden önce Breda'ya zehirli bir bakış fırlatarak küfrediyorum. "Sen iyi misin?"

"Gitmem gerek." Kendini kucaklamamızdan kurtarmaya çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Berbat durumdayım, Dillon," diyor ve sesinin titremesinden nefret ediyorum.

Birinden benim için fedaiyi çağırmasını istemeli ve o kaltağı daha önce dışarı attırmalıydım. O zaman bunlar olmazdı. Vivien'in yakın geçmişini bildiğimden, aklının nereye gittiğini tahmin edebiliyorum. Bu gece üzerine içki atılmasının sebebi olduğum için nefret ediyorum. Breda'yı kaldırıma atmamın sebebi Vivien değil. Orospu bunu tek başına yaptı ve hıncını masum bir kadından çıkaracaksa ben bittim.

Vivien benim gözetimimde küçümsenmeyecek, taciz edilmeyecek ya da suistimal edilmeyecek.

"Çantamda yedek bir gömlek var ve temizlenmen için seni personel tuvaletine götüreceğim. Geceni mahvetmeyecek." Vivien'in elini tutup parmaklarımızı birleştiriyorum.

"Hadi ama, Dillon. Sadece bir şakaydı," diyor Breda.

"Sen yapışkan, kıskanç bir amcıksın ve senin saçmalıklarından bıktım." Ona karanlık bir bakış attım. "Artık etrafımızda istenmiyorsun, o yüzden siktir git."

Biraz atıp tuttu ama onunla işim bitti. Vivien benim tek önceliğim. Onu personel girişine götürüyorum ve sıcaktan, gürültüden ve deli Breda'dan uzaklaşarak içeri giriyoruz. "Bunun için gerçekten üzgünüm," diyorum onu koridor boyunca yönlendirirken, sıcak, yumuşak elini içimde hissetmek hoşuma gidiyor.

"Psikopat radarının bozuk olması senin suçun değil," diye söyleniyor.

"Bunun benim hatam olduğuna eminim," diyorum onu vestiyere götürürken. "Onu partine sadece seni gaza getirmek için getirdim ve şimdi de başımdan bir doz ağız kokusu gibi." Çantamı yere bırakıyorum.

"Güzel benzetme."

Çantamı açıyorum ve ihtiyacım olan şeyleri arıyorum. "Al." Siyah tişörtlerimden birini ona uzatıyorum. "Bunlar da yardımcı olabilir," diye ekliyorum, ona bir paket cilt mendili sunuyorum. Zarif bir kaşını kaldırıyor ve ben de sırtıyorum. "Yargılamayın. Sahne ışıkları altında çok sıcak oluyor." Ayağa kalkıp arkasını işaret ediyorum. "Tuvalet koridorun hemen karşısında. İstedğin kadar kalabilirsin. Ben burada olacağım."

O içeride kaybolduktan sonra uzun süre kapıya bakarak gidişini izliyorum. Çantamı karıştırıp tekrar bölmeye yerleştiriyorum ve onu beklemek üzere koridora çıkıyorum.

Breda gidip her şeyi mahvedene kadar bu gece her şey çok iyi gidiyordu. Bahse girerim Vivien içeride kendine bu sahnenin Los Angeles'ta kaçtığı sahneden farklı olmadığını söylüyordur. Kaydettiğim ilerleme büyük olasılıkla şimdi geri alındı ve onu bunun aynı olmadığına ikna etmek için daha çok çalışmam gerekecek.

Birincisi, ben ikizim değilim. O Vivien'i korumadı ve ben de aynı hatayı yapmayacağım. Bu gece olanlar bir daha asla olmayacak. Geçmişte becerdiğim kızların hiçbiri bir daha Vivien'a yaklaşamayacak. Onların kıskançlıklarının bedelini ödemeyi hak etmiyor. Bu sefer her şeyin farklı olacağına onu nasıl ikna edeceğimden emin değilim.

Banyo kapısı açılıyor ve karşımda yeniden beliriyor, taze yüzlü ve gömleğimin içinde günah kadar seksi görünüyor. Gömleği göğüslerinin altında düğümlemiş, biraz önce ellerimi üzerinde gezdirdiğim tonda teninin büyük bir bölümünü ortaya çıkarmıştı. Şehvet bana çarpıyor. "Becer beni." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Gömleğimin içinde çok iyi görünüyorsun."

Otomatik pilota hareket ediyorum, onu vücudumla duvara sabitliyorum ve kollarımın arasına hapsediyorum. Vivien Mills'e özgü kokuyu içime çekiyorum ve arzuyla doluyorum. Onun tadına bakmalıyım, yoksa delireceğim. Ağabeyimin sözleri aklıma geldiğinde ağzımı onunkine çarpmama saniyeler kalmıştı. Yavaş gitmeliyim. Hızımı onun ayarlamasına izin vermeliyim. Kontrolü ele alıp ikimize de istediğimizi vermemek canımı acıtıyor ama sabretmeyi bir yerden öğrenmem gerekiyor. Şu anda yüzünde öfkeli bir çatışma görüyorum ve bunu sözleriyle onaylamadan önce kendi kendine konuşarak bundan vazgeçtiğini biliyorum.

"Gitmem gerek." Göğsümü itiyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. Gözlerini yere indirdi.

"Yapma bunu." Çenesini tutup yukarı kaldırıyorum, böylece o güzel gözler bana bakıyor. "Beni dışlama. Aşağıda seninle ilgilendiğini biliyorum." Yanağına dokunuyorum. "Söz veriyorum, beni uzaklaştırmazsan varsayılan ayarlarımı yumuşatacağım."

Bakışları ağzıma kayıyor ve içimde şehvet mantıkla savaşırken dudaklarımı yalıyorum. Bedenimi onunkine doğru bastırırken hareketlerim yavaşlıyor, ona beni durdurması için zaman ve alan tanıyorum. Parmaklarımı boynunda gezdirirken burnumu onunkine sürüyorum, çok daha yakın olmak istiyorum ama içten içe bunu istese bile bunu zorlayamayacağımı biliyorum.

Islak gömleğini yere bırakıyor ve belimi kavıyor. Bunu devam etmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Dudaklarım boynunda parmaklarımın yerini alıyor ve ağzım yumuşak etine değdiğinde çıkardığı küçük nefesli inilti kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı var.

Boynunu aşağı yukarı öpüyorum, ağzına gidip dudaklarına tapmak istiyorum ama bana izin vermesi gerekiyor. Kalçaları benimkilere çarpıyor ve ereksiyonumu hissetmemesine imkân yok. "Bunu senin de benim kadar istediğini biliyorum," diye fısıldıyorum, dudaklarımı çenesine götürüyorum ve ağzına yaklaşıyorum. "Karşı koymayı bırak. Vücuduna ihtiyacı olanı ver." Şansımı deneyerek bir parmağımı kot pantolonunun bel bandında gezdiriyorum ve büyüğü bozmak için gereken tek şey bu.

"Hayır." Vivien omuzlarımı sıkıca itiyor. "Bunu yapamam."

Onu hemen bırakıyorum ve geri çekiliyorum, onu kaybettiğimi biliyorum. Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyor ama bu benimle ilgili değil. Bunu durdurmasının bir nedeni var ve bunu söylemesine ihtiyacım var. "Neden bu kadar korkuyorsun? Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum." Gözleri otomatik olarak yaşlarla dolduğunda göğsüme acı yayılıyor.

"Tutamayacağını bilmediğin sözler vermemelisin." İçgüdüsel olarak ona uzandım, ona sarılmak ve onu rahatlatmak istiyordum, ama dokunuşumdan kaçıyor, koridor boyunca koşuyor ve kapıdan çıkıyor.

Hemen takip etmiyorum çünkü Vivien haklı. Ona yalan söylediğim kadar kendime de yalan söylüyorum. Vivien'a onu incitmeyeceğime dair söz veremem. Tüm planım onun bana umutsuzca aşık olmasına bağlıyken ve ona döndüğünde kırık bir kabuk olacakken olmaz.

Koridorda ne kadar kaldığımı, birbiriyle çelişen pek çok duygu ve düşünceyle kendime işkence ettiğimi bilmiyorum ama nihayet dışarı çıktığımda kalbim hâlâ ağırdı.

Vivien, Audrey ve Ash ben aşağıya, bardaki her zamanki masamıza döndüğümde çoktan gitmişlerdi. Bir bira sipariş ediyorum ve Conor'ın yanına oturuyorum, hâlâ duygularımla baş başayım. Ro köşede bir kuşla öpüşüyor -bu uzun sürmedi- ve Aoife da Jay'in kucasına tünemiş. Breda ortalıkta yok. Şanslı çünkü bu gece bir daha buraya gelmeye cüret ederse o kaltağa her şeyi yapabilirim. Yarın kesinlikle müdürü arayıp onu men ettireceğim.

"Dillon."

Tabii ki hayır. Bunun için sabrım yok. "Siktir git Aoife," diyorum başımı kaldırıp ona bakmadan.

"Bir şey söylemem gerekiyor ve yemin ederim bir daha asla yanına yaklaşmayacağım."

Sert bir kahkaha attım. "Bozuk plak gibi konuşuyorsun ve sözlerin boş." Tıpkı göğsümdeki ağrının tüm şiddetiyle geri gelmesi gibi. Bir ağız dolusu birayı yutuyorum, keşke zamanı geri sarabilsem ve yeniden başlayabilsem.

Yanımdaki koltuk eğiliyor ve ben sinirle homurdanıyorum, lanet mesajı alıp defolup gidene kadar onu görmezden gelmeyi planlıyorum.

"Dün gece için çok üzgünüm, Dillon. Affedilemez bir şeydi ve haklısın; eğer bir erkek böyle bir şey yapsaydı, bunun bedelini cehennemde öderdi."

En iyi kararına rağmen başımı çevirip ona bakıyorum.

Büyük, üzgün gözlerle bana bakıyor, ellerini gergin bir şekilde kucağında kavıyor. "Kendimden iğreniyorum ve sana böyle davrandığım için çok üzgünüm. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama umarım bir gün beni affedecek cesareti kalbinde bulabilirsin. Bu bir hataydı. Bana söyledin ama ben dinlemedim. Hepsi benim suçum."

Gözleri kucağına düşüyor. "İlişkimizin bittiğini biliyorum ve kararına saygı duyuyorum. Sen istemedikçe sana bir daha dokunmayacağım, hatta seninle konuşmayacağım. Koyduğun sınırlara saygı duyacağıma söz veriyorum. Senin evinde kalmamın hoş karşılanmayacağını anlıyorum ve bu tamamen sorun değil. Anlıyorum." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. "Sadece lütfen tüm bunları benden alma." Gözleri kalabalık barda geziniyor. "Hayatımda pek bir şey yok. İsimden nefret ediyorum. Ailem berbat. Fazla arkadaşım yok. Bu sahne için yaşıyorum. Müzik ruhumu rahatlatıyor ve grubun etrafında olmak, şeyin parçası gibi hissetmek, söyleyebileceğimden çok daha önemli."

Sesi yumuşak ve samimi görünüyor, ancak indie sahnesine sık sık çıkan kızlardan herhangi birine güvenmek çok zor.

"Daha fazla sorun çıkarmayacağım. Söz veriyorum. Sadece lütfen beni gruptan ayırmayın." Bana yalvarırken gözleri doldu. "Yalvarıyorum, Dil."

Umarım sonunda pişman olmam. "Benden uzak durduğun ve sınırlarıma saygı gösterdiğin sürece sana son bir şans verebilirim ama bu kadar Aoife. Bir kez daha vurursan, kalıcı olarak dışarıda kalırsın."

"Teşekkür ederim, Dillon." Bana sarılmak için hamle yaptı ama yüzümdeki ifadeyi görünce tam zamanında kendini durdurdu.

"Bu Ash ve Vivien için de geçerli," diye ekliyorum. "Onlara saygı göstereceksiniz."

Hemen başını sallıyor. "Sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum."

Birama ve somurtmama dönüp onu kovmadan önce, "Bundan emin ol," diye uyarıyorum.

"W Artık bir menajer bulmalıyız," diyor Ro, her zamanki Whelans setimiz için yerimizden ayrılmaya hazırlanırken.
Kendimi kaybetmemek için çok çalışıyorum. "Bir menajerimiz var."

Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Ash'in hiç deneyimi ve sektörle bağlantısı yok," diye devam ediyor Ro. "Bu bizim tek şansımız olabilir, Dil. Bunu berbat edemeyiz."

"Adam bana daha yeni ulaştı. Hiçbir yere varmayabilir." Kardeşimin beklentilerini düzenlemeye çalışmak tam zamanlı bir iş gibi gelmeye başladı.

"Tüm olası sonuçlara hazırlıklı olmalıyız ve Ro Ash konusunda haklı," diye araya giriyor Jamie.

Arkadaşıma ters ters baktım. "Bunca desteğinden sonra onu kapı dışarı etmekten mutlu musun?"

"Tabii ki hayır." Jay bana ters ters baktı. "Ash'in dahil olmasını istiyorum. Hepimiz istiyoruz ama şu anda önümüze çıkabilecek fırsatları değerlendirmemize yardımcı olacak deneyimli bir yönetici bulmamız gerektiğini ilk o kabul edecektir. Hâlâ bir şekilde işin içinde olabilir ve zaman içinde daha aktif bir yönetim rolü üstlenebilir."

"Bu tartışmaya açık bir konu ve Ash olmadan bu konuyu tartışmayacağım." Gitar kılıfımı kapatıp omzuma atıyorum.

"Tamam. Setten sonra onunla konuşalım." Ro kollarını kavuşturuyor ve bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor.

Bu sabah ABD'deki büyük bir plak şirketinin gözlemcisinden mesaj aldığımdan beri kemiği olan bir köpek gibi. Adam benden EP'yi ve elimizdeki diğer demo kasetleri ona göndermemi istedi, ben de zaten bunu yaptım. Bundan bir şey çıkmayabilir ve eğer bir şey çıkarsa, kız kardeşime bizim pazarlık yapma konusunda tamamen güveniyorum. Peki ya hiç plak yönetimi deneyimi yoksa? Aisling O'Donoghue bir rottweiler ve kimsenin bizi kandırmasına izin vermez. Ama bu sadece bana bağlı değil. Biz bir diktatörlük değiliz ve görünüşe göre ben azınlıktayım. "Tamam." Başımı onaylarcasına salladım. "Hadi gidelim. Geç kalmak istemeyiz."

"Vivien nerede?" Bakışlarım tıklım tıklım dolu barda Ash'in yeni en iyi arkadaşını ararken soruyorum.

"O burada değil."

Kaşlarımın çatılmasıyla birlikte midemde bir batma hissi belirliyor. "Nasıl olur?"

"Audrey gittiğinden beri biraz depresyonda. Dışarı çıkacak havada olmadığını söyledi, ben de zorlamadım." Ash bara giren gürültülü bir grup tarafından bir anlığına kenara itiliyor. "Hey, dikkat edin, sık kafalılar!" diye bağırıyor arkalarından.

Kurnazca, ayağımı kaydırıp son hıyarı bacağından yakalıyorum, öne doğru tökezleyip birkaç arkadaşını da kendisiyle birlikte yere düşürdüğünde sırtıyorum. Şerefsizler. Sikleri görmezden gelerek kız kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum. "Paddy Günü'nde olanlar yüzünden hâlâ kızgın mı?" Viv, ben söylemeye fırsat bulamadan Ashi bilgilendirdi.

"O zamandan beri bir şey söylemedi ama hayranlarının hedefi olmaktan endişe ettiğini biliyorum."

"Kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermem."

"Bunu biliyorum ama kelimeler bunu ona kanıtlamayacak." Parmaklarını kısa saçlarında gezdirirken yüzüne sempati yayılıyor. "Viv çok şey yaşadı ve temkinli olması çok doğal."

"Bu anlaşılabilir bir durum ama ben sadece benimle farklı olacağını kanıtlamak için bir şans istiyorum."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?" Ash ağzına yayılan kocaman sırıtışa engel olamıyor.

"Aramızda bir bağ var ve bunun nereye gideceğini görmek istiyorum."

"Aman Tanrım." Ash'in gözleri parlıyor ve olduğu yerde zıplayıp ellerini çırparak çığlık atıyor. "Evlendiğinizi hayal ! O benim gerçekten kız kardeşim olacak!"

"Sakin ol Ash. Daha ona çıkma teklif bile etmedim."

Kolumu tutuyor, bana bakıp gülümsüyor. "Ama yapacaksın, değil mi?"

"Sormam için ortaya çıkması gerek."

"Gelecek hafta onu buraya getireceğim.

Söz veriyorum."

"Fazla umutlanma Ash. Ondan hoşlanıyorum ama hâlâ bir ilişkiye uygun değilim ve evlilik ve çocuklar benim için söz konusu değil." Ash'in her şeye nasıl tepki vereceğini düşündüm ve korktuğum şey tam da burası. Ash şimdiden Viv'le sonsuza dek birlikte olduğumuzu hayal ediyor ve bu da benim suçluluk duygumu artırıyor.

İntikam planlarımı durduracak kadar değil.

Zamanla bunu atlatacak ve beni affedecek. Kız kardeşim her zaman affeder.

Setten sonra arkadaşlarımı bırakarak - onların itirazlarına rağmen - minibüse binip dairemize dönüyorum. Bu fikir aklıma sahnedeiken geldi ve kendimi sorgulamıyorum. Ciarán kendim olmamı söyledi ve bu doğru bir şey gibi geliyor, o yüzden yapıyorum. Yerel Spar'a uğrayıp Viv için Cadbury's çikolatası ve bir kutu Lyon's poşet çay alıyorum. Kısa bir süre için ona çiçek almayı düşünüyorum ama bu biraz abartılı olabilir ve kendisini baskı altında hissetmesini istemiyorum. Sadece onu daha iyi hissettirecek bir şey yapmak istiyorum.

Evde, geçen gecedan kalma gömleğini yıkıyorum ve üstü kurutucuda kururken Trinity öğrenci gazetesindeki makalesini okuyorum. Vivien iyi bir yazar ve İrlanda'da Amerikalı bir öğrenci olmak üzerine yazdığı yazı hem etkili ve profesyonel hem de cana yakın.

Büyük bir kadın cesaretine sahip olduğu inkar edilemez. Buraya gelmek için tüm hayatını alt üst etmek kolay olmamıştır, özellikle de birlikte büyüdüğü kişi ona alenen ihanet . Kalp kırıklığı açıkça görülüyor. Bu sadece ikizimden çok nefret etmeme neden oluyor. Vivien gibi özel bir kıza nasıl sahip olabilir ve

Saffron Roberts gibi biri için mi? Vivien o erkek hırsız fahişenin çok üstünde.

Saffron bana Kelly'i hatırlatıyor. Son duyduğuma göre Cillian, sürtük karısı ve küçük kızlarıyla Kilcoole'a geri dönmüş. UCD'de işletme okuyor ve bir sigorta şirketinde online müşteri hizmetleri için geceleri ve hafta sonları çalışıyor. Görünüşe göre Stillorgan'da kiralık bir dairede yaşıyorlarmış ama ev için para biriktirebilmek amacıyla eve geri taşınmış. Kelly, Tesco Greystones'da kasalardan birinde çalışıyor ve Bayan Doyle, ebeveynlerin her ikisi de çalışırken çocuklarına bakıyor. Bana pek eğlenceli gelmedi ama Cill hak ettiğini buldu. Neyse ki Ash artık onu tamamen unutmuş durumda ve ne zaman ikisini de kasabada görse başını dik tutup onları görmezden geliyor.

Cumartesi sabahı erkenden kalkıp Viv ve Ash'in apartmanındaki nöbetçi yönetici Ciara'ya paketimi teslim ediyorum. Paketi doğruca Vivien'a götüreceğine söz verdi. Elden teslim etmeyi düşünmüştüm ama işi zorlaştırmak istemedim.

Bizim eve doğru yürürken telefonuma ondan bir mesaj geldi.

Bakım paketi için teşekkürler. Gerçekten düşünceli bir jestti. Çikolata çok lezzetli.

Masanın üzerinde açık bir çikolata bardağıyla çay içerken çekilmiş bir fotoğrafı da var. Ona kısa bir cevap gönderdim.

Bir şey değil.

Telefonumu kotumun cebine geri sokarken göğsüme bir sıcaklık yayılıyor ve eve gittiğimde hâlâ gülümsüyorum.

Ertesi gün öğleden sonra hepimiz oturma odasında uzanmış Brüksel'deki geç seansın yorgunluğunu atarken Ash arıyor. Yanımdaki kanepeye atlıyor ve kulağıma eğiliyor. "Bayıldı. Yapılacak en mükemmel şeydi."

"Sevindim."

"Bu kadar romantik olabileceğini kim bilebilirdi?" Ash daha geniş gülümser.

"Sadece birkaç poşet çay ve çikolataydı. Kendimizi fazla kaptırmayalım."

"Önemli olan düşüncedir ve sen de onun gömleğini yıkama zahmetine katlandın." Ash'in yüzünde yıllardır görmediğim baygın bir ifade var.

Hepsi bir gömleği yıkadığım için mi? Kadınlar garip yaratıklardır.

"Ayrıca onu Cuma günü gelmeye ikna ettim, böylece ona sorabilirsin." Kaşlarını sallıyor.

"Kime ne soracaksın?" Ro, bisküvi ve çay fincanlarıyla dolu bir tepsi taşıırken soruyor.

"Dil, Viv'e çıkma teklif edecek."

Jamie kahkahalarla homurdanırken ve Ro'nun kaşları çatılırken kız kardeşime ters ters bakıyorum. Küçük kardeşimin Zara'yla birlikte olduğu halde neden bu kadar görüldüğünü anlamıyorum.

"Ne?" Ash omuz silkiyor, masummuş gibi davranıyor. "Bunun büyük bir sır olduğunu söylememiştin."

"Bu ima edildi," diye kestirip atarak bir kupaya uzandım.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Ona ters ters baktığımda Jay'in kendini beğenmiş sırıtışı genişliyor.

"Önemli bir şey değil ve tartışmamız gereken şey de bu değil." Konuyu bilerek değiştirdim. Cuma günü menajer meselesini konuşamadık çünkü setten hemen sonra ayrıldım.

"Ro ve ben bu konuyu konuştuk," diyor Ash, sindirimli bisküvisini çayına batırırken. "Deneyimli bir yönetici aramanız gerektiğine katılıyorum."

"Ro, biz olmadan seninle konuşmamalıydı," diyorum dişlerimi sıkarak ve işgüzar küçük kardeşime hançer fırlatıyorum.

"Mantıklı, Dil." Ash koluma yapışıyor ve yanıma sokuluyor. "Bana bu kadar sadık olmanı seviyorum ama benim hepinize olan sadakatim sayesinde bu konuda bir sorunum yok. Toxic Gods'ın başarılı olmasını istiyorum ve eğer profesyonel bir temsilci bulursanız, sizi benim yapamayacağım şekilde yönlendirebilirler."

"Bizi tanıyorsun ve akıllısın," diye itiraz ettim. "İşin inceliklerini çabucak öğreneceksin. Güvendiğimiz birinin bizim adımıza hareket etmesinin önemini küçümsemememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Bu doğru bir nokta ama ikisini nasıl evlendireceğiz?" Conor katkısıyla hepimizi şaşırtarak şöyle diyor. Con'un her şeyi bir sünger gibi emdiğini uzun zaman önce öğrendim. Nadiren bir şey kaçırır

Kendi küçük dünyasında yaşıyormuş gibi görünse bile. Ama pek sık konuşmaz.

Ash doğrulurken, "Belki o kişi bana akıl hocalığı yapabilir diye düşünüyordum," diyor. "İmzalayacağın menajerlik sözleşmesinin bir şartı haline getirebiliriz, böylece bana ipleri göstermek zorunda kalırlar. Lisansımı bitirdikten sonra MBA yapmayı düşünüyorum ve ileride, zamanlama doğru olduğunda sizi yönetmeyi devralabilirim." Bakışları dördümüz arasında gidip geliyor. "Tabii işler hızlı gelişmezse, o zaman bu planı gözden geçirebilirim."

"Hoşuma gitti," diyor Jay ve Conor ile Ro da başlarını sallayarak onaylıyorlar.

"Hâlâ Ash'in yeterince iyi olduğunu düşünüyorum ama sayıca az olduğumda anlarım."

"Bu doğru karar, Dil." Ash kolumu sıktı. "Biraz araştırma yapmama izin ver. Uygun olacağını düşündüğüm birkaç kişi bulayım, sonra onlara şimdi mi yaklaşacağımızı yoksa bir plak şirketinden somut bir teklif alana kadar mı bekleyeceğimizi tartışabiliriz."

Setimizi bitirdiğimizde terden sıırıslıklam olmuştum ve önce bu işi kalletmem gerekiyordu. Ciarán'a mesaj atıp birine çıkma teklif ederken bu kadar gergin olmanın normal olup olmadığını sormak istedim ama sonsuza kadar başıma bela olurum, o yüzden bu fikirden vazgeçtim. Setimiz sırasında, Paddy's Day'de yaptığım gibi dikkatleri Vivien'in üzerine çekmemek için sürekli ona bakmamaya çalıştım, ama bu çok zor Çünkü sürekli ona bakmak istiyorum.

Aşağıya indiğimde ellerim titriyor ve dehşetten kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Umarım bu işi berbat etmem. "Bu koltuk dolu mu?" Biramı yere bırakıp bir elimi her zamanki masamızda onun yanındaki boş koltuğa koyarak soruyorum.

"Kimin sorduğuna göre değişir?"

Onun alaycı ses tonuyla vücudum anında rahatladı. Bugün ondan nasıl bir tepki alacağımdan emin . çalışabilirim. "Ya bensem?" Ona kendime özgü sırıtışımı gösteriyorum, yüzünde şaşkın bir ifade belirdiğinde sessizce kutluyorum.

"Oturabilirsin," diyor ve ben de bir saniye bile kaybetmeden yanındaki sandalyeye çöküyorum.

"Al." Ona yeni aldığım içkiyi uzattım. "Pembe cin ve 7UP içiyorsun, değil mi?"

"Teşekkür ederim." İçkiyi benden aldı ve ellerimiz birbirine yukarı ve aşağı doğru parıldayan bir elektrik yükü gönderdi.

kolumdan aşağı. Dokunuşunun bana yaptığı şeylere hayret ediyorum ve bunu daha fazla keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

"İyi set, kardeşim." Ash Viv'e doğru eğilip parmaklarına dokunuyor. "Yazdığın bu yeni şarkıları ne zaman dinleyeceğiz?"

"Yeni müzik mi yazıyorsun?" Viv'in kaşları saç çizgisine tırmanıyor.

Bira şişemin üzerindeki etiketle oynarken sırtıtmakla savaşıyorum. "Ben bizim baş şarkı yazarımızım. Günlerimi başka ne yaparak geçirdiğimi sanıyorsun?"

"Porno izle. Otuzbir çek. Hayranları becermek," diyor ve ben gülmekten kırılıyorum.

Beni izlediğini görüyorum ve ilgisini gizleyemiyor. Umarım bu, ona sorduğumda evet diyeceği anlamına gelir. Sesimi alçaltarak biraz daha yaklaşıyorum. "Bakıyorsun." Kalçam onunkine sürtünüyor ve vücudumda elektrik şimşekleri çakıyor. Yemin ederim, eğer bu kimyayı yakında harekete geçirmezsem, içten dışa doğru patlayacağım.

"Güzel sayılırsın," diye ağzından kaçırıyor ve kalbim göğsümün arkasında kabarıyor.

"Çok güzelsin, bunun başka bir anlamı yok."

Yanaklarında tatlı bir kızarıklık belirliyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor gözlerini indirerek.

"Daha önce kimse güzel olduğunu söylememiş gibi davranıyorsun bunun doğru olamayacağını biliyorum." Birlikte oldukları onca yıl boyunca ikizim ona iltifat yağdırmış olamaz mı? Eğer yapmadıysa, gezegende yürüyen en büyük sik kafalı odur.

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Şu anda kendimde değilim."

"Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum." Dudaklarımın kenarları kalktı.

"Öyle mi?"

Başımı

salladım.

"Neden?"

Ben dürüstlüğü seçiyorum. "Tanıştığım ilk andan itibaren hiçbir kadına senin gibi ilgi duymadım."

"Bana karşı bir eşek gibiydin." Gözlerini biraz kısar.

"Kafam karışmıştı ve bu beni çok korkutmuştu. Hâlâ da korkutuyor." Ben bira şişemden sağlıklı bir yudum alırken gözleriyle beni yutuyor ve aramızdaki çekimin yoğunluğu beni gerçekten dehşete düşürse bile egom bunu kesinlikle seviyor. Bu kadına aşık olamam ve bunu yapmanın çok kolay olacağından korkuyorum.

Kendime aşık olmadan onu kendime nasıl aşık edebilirim?

İçkisini yudumlamadan önce sessiz bir samimiyetle "Bu ikimiz yapar" diye cevap veriyor.

Gördün mü? O da hissediyor. Ve ona hayranlık duyuyorum. Kalbi paramparça oldu ama bunun onu durdurmasına izin vermiyor. Bu büyük cesaret ister.

Ona aşık olmak zahmetsiz olurdu. Korkarım ben zaten yolu yarılardım.

Programa uy, sık kafalı. Kendimi silkeledim. Ben kadınlara aşık olmam, yanımda oturan kadın kadar özel olsalar bile. Boşuna endişeleniyorum. Bu çılgın bağlantıyı becerip atacağım ve onun gitme vakti geldiğinde, hiç umursamadan eski hayatıma devam edeceğim. "O zaman sorunun ne olduğunu anlamıyorum." Ona bir başka imzalı sırtışımı gösteriyorum. "Birlikte korkabiliriz."

"Sadece beni becermek istemiyor musun?" diye ağzından kaçırıyor.

Ash sıcıyor, neredeyse içkisini masaya tükürüyordu. Meraklı bir sürtük olduğu için böyle oluyor. Viv sırtını ovarken kız kardeşime bakıyor ve ben yavaşça Vivien'in bu geceki görünüşünün her yönünü içime çekiyorum. Günah kadar seksi ve bal kadar tatlı ve onu canlı canlı yemek istiyorum. Dudaklarımı kulağının yanına yerleştirerek bir gerçeği itiraf ediyorum. "İnan bana, seni becermek istemeyen hiçbir yanımda yok."

Benden uzaklaşmaya çalışırken yüzüne panik damgasını vuruyor ama kolumu omuzlarına dolayarak onu yakınımda tutuyorum. "Dur. Lanet olsun. Kaçma. Konuşmam bitmemiştir."

"Şu anda seni tokatlamak istiyorum," diyor.

"Ve o güzel kalın kafana biraz mantık sokmak istiyorum. O yüzden çeneni kapa ve dinle."

Kafama bir kurşun sıkmayı düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Uğruna ölünecek bir vücuda sahip seksi birisin. Ben yirmi yaşında, yirmi dört-yedi beyninde seks olan azgın bir adamım. Tabii ki seni becermek istiyorum. Seni öyle bir sikmek istiyorum ki günlerce sikimi içinde hissedeceksin. Ama-" Çenesini tutuyorum ve bakışlarını kendime hapsediyorum. "Dinle, Hollywood. Bu önemli kısım." Bakışları genişlediğinde kıkırdıyorum. Onun alıngan tarafını görmeye bayılıyorum ve yüzeye çıkması için her fırsatta damarına basmaya kararlıyım. Viv bastırılmış duygularla dolu ve bunların taşmasını görmek için sabırsızlanıyorum. "Ben de seni tanımak istiyorum. Senin etrafında olmak hoşuma gidiyor." Yalan değil. Seni seviyorum.

onunla birlikte olmak. "Varlığın beni sakinleştiriyor ve sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."

Ash homurdanıyor ve Vivien onun kaburgalarına dirsek atıyor. Biramın geri kalanını içiyorum, endişemi dizginlemeye çalışarak onun yanıt vermesini bekliyorum. Bu gece savunmasız olan tek kişi o değil ve reddedilme korkusu aklımdan hiç çıkmıyor.

Elini uzatıp bana dokunduğunda, kelimenin tam anlamıyla içim eriyor. Kolumu okşarken yüzündeki ifade mucizevi olmaktan başka bir şey değil ve anında onun büyüüne kapılıyorum. Hayatımın sonuna kadar bana böyle bakmasını istiyorum. Şu anda ondan başka hiçbir şeyin önemi yok. İstesem de gözümü ondan alamıyorum. Sanki bardaki tek iki kişi biziz, dünyadaki tek iki kişi. Kalbim güçlü bir özlemle kabarıyor ve parmaklarım onu tutma, ona değer verme ve ona tapma ihtiyacıyla seğiriyor.

"Bunu söylemenin senin için zor olduğunu biliyorum," diyor nefes nefese bir ses tonuyla.

"Öyleydi. Bu ben değilim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok." *Gerçek bu değil mi?* Dudaklarımdan gergin bir kahkaha dökülüyor. Az önce ona aşık olmamakla ilgili ne diyordum? Tek bir bakışıyla, onun ellerinde oyuncak oldum. Dehşetin ötesindeyim. Onunla bunu yapmaktan ne kadar korktuğumu anlatacak bir kelime bile yok. Aynı zamanda, vahşi atlar artık beni tutamazdı. Çekip gitmek ya da planımdan vazgeçmek istesem bile yapamam. Zaten çok fazla yatırım yaptım. "Ama denemek isterim."

"Tam olarak ne diyorsun?" "Benimle çıkar mısın?" *Lütfen evet de.* "Randevu gibi mi?"

Başımı sallarken boğazım kurudu ve ellerim nemli. *Lütfen, lütfen evet de.* Vivien Grace Mills için çok fazla şey hissetmekten korktuğum kadar, onun beni reddetmesinden de korkuyorum. Hayatıma girdiği andan itibaren ona dokunmayı hayal ettiğim gibi dokunamamaktan.

"Tamam" dediğinde kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalışıyordum.

Bir an nefes almayı bıraktım. "Öyle mi?"

Güzel gülümsemesi rahatlatıcı bir battaniye gibi üzerime örtülüyor. "Evet. Seninle çıkacağım."

"Sürpriz. Yaşıyorsun," diyorum Vivien'a. Killiney Hill'e vardığımızda bisikletimi otoparkın arka tarafına park ediyorum.

"Bu gerçekten eğlenceliydi."

"Sana söylemiştim!" Koltuktan inmesine yardım etmeden önce burnunu cimcikliyorum ve sürüşten sonra serinlemek için deri ceketimin fermuarını açıyorum.

"Grup tişörtlerini seviyorsun," diyor ceketinin fermuarını açarken U2 tişörtüne bakarak.

"Ben bir rockçıyım." Omuz silkiyorum. "Ve gömlekleri severim." Sırt çantamı koltuğun altından çıkarıp pikniğimizin hâlâ bozulmamış olması için dua ediyorum. Çeşitli sandviçler yapmak için çok uğraştım ve umarım hâlâ tazedirler. "Bono buraya yakın bir yerde yaşıyor," diye onaylıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Eğer gittiğimizde çok geç değilse, istersen onun evine uğrayabilirim." Koltuğu kapatıyorum ve Vivien'in rahatça omuz silkişini izlerken gülümsüyorum. "Ünlülerin seni rahatsız etmediğini unutup duruyorum."

"İrlanda'da sevdiğim şeylerden biri de insanların şöhret konusunda ne kadar rahat oldukları. Bu canlandırıcı bir değişiklik."

Çantayı omzuma atıp elini tutuyorum ve tepeye çıkan patıkaya doğru yürüyorum. Onun çok daha yumuşak olan avucundan nasırlı avucuma sıcaklık sızıyor ve ateşli karıncalanmalar tenime yayılıyor. Her dokunuşumuzda beni ne kadar derinden etkilediğine şaşıırıyorum. "Şöhret düşüncesinden nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum ve en tepeye doğru ilerlerken bu konuda daha derinlemesine sohbet ediyoruz.

Vivien dürüstlük konusunda bana düşünecek çok şey verdi ve hatta Reeve ve şöhreti hakkında da biraz konuştu.

Onu uçurumun hemen kenarındaki küçük, تنها bir alanda en sevdiğim piknik yerine doğru götürürken eli hâlâ dolanmış durumda.

"Bu güvenli mi?" diye soruyor ve ben yüzündeki ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum.

"Gerçekten de korkak , değil mi?"

Orta parmağını bana doğru itiyor ve ben gülmekten kırılıyorum.

"Senden daha korunaklı, daha az pervasız bir yaşam sürdürdüğümü söylemek doğru olur," diyor ve ikizimin sahip olduğu ayrıcalıklı yetiştirilme tarzını düşündüğümde tüm iyi mizahım kayboluyor, yerini hızla tanıdık bir öfkeye bırakıyor.

Reeve'in gelişim yıllarını şu anda elimi tutan kadınla geçirdiğini bilmek öfkemi daha da arttırıyor. *Tüm bunların neresinde adalet var?*

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Kaşları hemen çatıldı.

Kenara varmadan önce onu durduruyorum, öfkemi üzerimden atmaya ve keyfimi yerine getirmeye çalışırken gülümsemeye zorluyorum. Bir çöp gibi kenara atılmam ve sahip olmam gereken terbiyeden mahrum bırakılmam Vivien'in suçu değil. "Bana aldırmayın. Ben huysuz bir herifim."

"Fark ettim. En azından kendinin farkındasın. Bunun için söylenecek çok şey var."

"İnanın bana, tüm hatalarımın farkındayım."

Battaniyeyi serdikten sonra yan yana oturuyoruz ve hızlıca tıknımadan önce öğle yemeğimizi paketinden çıkarıyorum.

"Bu çok lezzetli." Bir tavuklu ve ton balıklı sandviçi mideye indirdikten sonra parmaklarını yalıyor. "Hangi şarküteriden aldın?"

Bu iltifat karşısında sııttım. "Deli O'Donoghue."

Gözleri açıldı. "Bunları sen mi yaptın?"

"Şaşırmış gibi bakma. Birçok yeteneğim var." Ellerimi yüzünün önünde sallıyorum. "Bu eller *çok* yetenekli."

"Yeterince pratik yaptıklarına eminim," diye mırıldanıyor.

Yüzündeki birkaç saç telini geriye doğru tarıyorum. "Kadınlarla olan geçmişim seni rahatsız mı ediyor?"

Cevap vermeden önce birkaç vuruş bekliyor. "Dürüst olmak gerekirse biraz. Ama benim kendi geçmişimi değiştiremediğim gibi sen de kendi geçmişini değiştiremezsin."

"Sen ister miydin?" Cevabına iyice .

"İşte milyon dolarlık soru bu." Başını iki yana eğip dikkatini bana vermeden önce denize bakıyor. "Son birkaç yılı silebilseydim, silerdim ama ondan önce her şey mükemmeldi. Birçok açıdan, incitici şeylere tutunmak, öfkemin diğer duygularımın önüne geçmesine izin vermek daha kolay. İyi zamanları unutmak daha kolay, ama çok iyi zamanlarımız oldu," diye sessizce itiraf ediyor, kucağındaki kırıntıları fırçalıyor ve başını öne eğiyor.

"biri?" Ben soruyorum.

gözlerini benimkilere dikeyor.

"Sanırım bildirilen her şey doğru değil," diye ekliyorum. Medyanın saçmalamayı sevdiğini biliyorum, ama sık sık gerçeği ve

süslemek. İnternette yazılanların ne kadarının doğru olduğunu bilmek istiyorum. İlk randevumuzu eski sevgilisi hakkında konuşarak geçirmek istemesem de, onun olaylara bakış açısını merak ediyorum. Vivien büyük olasılıkla onu en iyi tanıyan kişi ve onun hakkındaki görüşlerini duymak istiyorum.

"Öyle değil. Reeve kötü bir insan değil ve beni sevdiğini biliyorum. Sanırım sadece yolunu kaybetti."

Bu bir mazeret değil ve onun için izin vermesi beni hayal kırıklığına uğrattı. "Bu kulağa kibar bir saçmalık gibi geliyor." Ona bir şişe su uzatırken, yüzeye çıkmayı bekleyen öfkemi dizginlemek için çok çalışıyorum.

"Onun manipüle edildiğine ve kandırılarak izlediği yolu izlediğine inanmam gerekiyor, çünkü diğer gerçeklik çok incitici. Eğer ne yaptığını biliyorsa, bu beni incitmeyi umursamadığı anlamına gelir ve bu düşünce dayanılmaz."

Gözlerinden yaşlar akıyor ve şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. O böyle söyleyince anlıyorum. Akıl sağlığı ve hayatta kalmak için yapması gerekeni kendine söylüyor ve bunun için onu suçlayamam. Elbette, ben de aynısını yapıyorum. Onu kasten inciteceğim kısmı görmezden geliyorum çünkü onun ikincil hasar olduğunu her düşündüğümde bu beni üzüyor. Bunu yapabilmemin tek yolu böyle düşünmekten kaçınmak, bu yüzden onu da aynı şeyi yaptığı için eleştirmem ikiyüzlülük olur.

"Özür dilerim. Seni üzmem istememiştim." Suçluluk duygusu yüzüme tokat gibi çarparken kolumu omuzlarına dolayarak onu sıkıca kendime çekiyorum. Başını omzuma yasladığında, burada onunla bu şekilde oturuyor olmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyor. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

Yarı gülerек, yarı ağlayarak "Ne kadar zavallı biriyim ben?" diyor.

"Kalbine ne kadar zarar verdiğini ve benim gibi sabırsız bir pislik için herhangi bir umut olup olmadığını." Kelimeler doğrudan kalbimden geliyor.

Başı omzumdan kalkıyor ve kollarını boynuma dolayarak bana doğru dönüyor. Kalbim göğüs duvarımın etrafında çarpıyor, şekiller atıyor ve çemberler atlıyor. "Beni incitti ama ben etrafında yumurta kabuklarıyla dolaşman gereken kırılgan bir oyuncak bebek ."

Ne kadar kötü titrediğimi hissetmemesini umarak yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. Ona bu kadar yakın olmak heyecan verici ama bir o kadar da korkutucu. "Bunu zaten biliyorum Viv. Sadece hazır değilken seni acele ettirmek istemiyorum. Hızını senin ayarlayan gerekecek çünkü yapmak isteyeceğim en son şey seni de incitmek."

"Bence sen bir yalancısın, Dillon O'Donoghue."

Nefes almayı bıraktım. Onun sözleriyle panik damarlarımda dolaşıyor.

Beni incelerken yüzünü şaşkınlık boyuyor, biraz geri çekiliyor.

"Unutma, birlikte korkacağız."

Aşırı tepki verdiğimi fark ettiğimde endişem azalıyor. Özel bir şey kastetmemişti. Yumuşak dudakları ağzımın kenarına değiyor ve sikim kot pantolonumun arkasında anında kıpırdanıyor. Kokusu etrafımda dönüyor ve vücudunun sıcaklığı kemiklerime sızarak paranoyamın son izlerini de yok ediyor. Ona doğru eğilmek içgüdüsel ve o kadar yakınız ki onu öpmek için hiçbir şey gerekmiyor, ama o harekete geçmek zorunda.

"O pislik bayrağını gururla sallayıp duruyorsun ama ben senin peşindeyim." Burnumu cimciklerken gülümsüyor. "Bunu insanları uzak tutmak için yapıyorsun. Kendini hissetmekten alıkoymak için. İşaretleri tanıyorum, bu yüzden inkâr etmeye çalışma. Ama sen böyle biri değilsin. Bu cephenin altında farklı bir adam saklı. Gerçekten tanımak istediğim biri."

Duvarlarımdan altına bu kadar çabuk girmesi ve bir parçamı çözmesi korkutucu. Bu beni ters yöne yetmeli ama yetmiyor. Benim bir parçamı görmesi ve hala burada olması hoşuma gidiyor. Tüm kusurlarımdan farkında değil ama yeterince biliyor ve hala ilgileniyor. Bu keşif bana bir şeyler yapıyor. Elim kalçasına doğru iniyor. "Bugün sana kimseyle tam olarak paylaşmadığım şeyler söyledim. Şimdiden derimin altına giriyorsun." Gözlerim onun baştan çıkarıcı ağzına kayıyor.

Onu çok fena öpmek istiyorum.

Müziğe ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım var.

"Sen de benimkinin altına giriyorsun," diye fısıldıyor, gözleri ağzıma sabitlenirken kendini bana doğru bastırıyor. "Öp beni." Ses tonundan ve ifadesinden güven yayılıyor ve bu çok seksi. "Dudaklarımdan tadını alamazsan ölecekmişsin gibi öp beni."

Beni öptüğünde yakalamıştı. Ondan çok daha önce de bana sahipti ama melodramlarına gülmekten kendimi alamıyorum. "Siz İngiliz öğrenciler." Damarlarımda akan kanın yerini beklenti alırken başımı sallıyorum.

Oluyor işte.

Onu tekrar tadacağım, ve bu sefer, kısa bir öpücük olmayacak.

Biliyorum, ben, *biz*, muazzam bir şeyin eşiğindeyiz. Aramızdaki kimyayı paylaşamayız ve bu muhteşem olmaz.

zihin değiştirici. Saçının bağını çözdüğümde kalbim deli gibi çarpıyor ve saçı yüzünün ve omuzlarının etrafına muhteşem yumuşak, kalın katmanlar halinde dökölüyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirirken yüzünü dikkatle inceliyorum. Bu işi berbat etmek ya da hazır olmadan baskı altında hissetmesini istemiyorum. Hayır derse bu beni öldürür ama bunu doğru yapmaya kararlıyım.

"Aman Tanrım. Öp beni artık."

Güvenli tarafta olmak için bizi kenardan geri çekerken sırtıyorum. Sonra o kadar geniş gülümsüyorum ki ağzım çenemden ayrılacakmış gibi geliyor. Birlikte hareket ettiğimizde ve dudaklarımız en mükemmel öpücükte buluştuğunda kalbim patlayacak gibi oluyor. Dudakların ve zihinlerin bu yumuşak, tutkulu, boğucu karışımı gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Acelem yok, yavaş yavaş tanışırken onun mükemmel ağzının tadını çıkarmanın tadını çıkarıyorum.

Öpüşürken Vivien bedenime yakın duruyor, sanki beni sıkıca tutmazsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi omuzlarıma tutunuyor. Parmakları saçlarıma dolandığında ve ağzımın içinde inlediğinde tamamen çözölüyorum. Dilim dudaklarının arasından kayıyor ve onun enfes ağzını keşfederken inliyorum. Aletim kotumun fermuarına çarpıyor, yumuşak kalçalarının arasından kaymak için sabırsızlanıyor.

Sırt üstü uzanıyorum ve onu üzerime çekiyorum, böylece kalçalarıma biniyor. Öpüşmelerimiz daha çılgınca bir hal alırken kollarım sırtına dolanıyor ve onu güvende tutuyor. İlk yumuşak şehvetli öpücükler gitti, yerini hala yeterli olmayan ateşli öpücükler aldı. Sikim artık kaya gibi sert ve onun bunu hissetmemesine imkân yok. Kalçalarını çevirip bana sürtünmeye başladıığında neredeyse boşalacaktım.

"Tanrım, Viv." Kulak memesini emiyorum. "Bana ne yapıyorsun lan?"

"Daha az konuşma. Daha çok öpücük," diye mırıldanıyor ve boynu boyunca ve köprücük kemiği boyunca sıcak öpücükler bırakırken kıkırdıyorum.

Sonra ağzım yine onun ağzında çünkü doyamıyorum, tutkuyla öpüşüyoruz ve birbirimizi gıcırdatıyoruz ve bu hayatım boyunca yaşadığım en samimi karşılaşma.

Daha önce yanılmışım.

Bu sadece muhteşem ve zihin değiştirici değil.

Hayat değiştirici.

Bu noktadan sonra ne olursa olsun, Vivien beni geri dönölmez bir şekilde değiştirecek.

Bu inkar edemeyeceğim bir gerçek.

M Parmaklarım sayfanın üzerinde uçuşuyor, melodi kafamda oynarken sözler kolayca aklıma geliyor.

"Kahretsin, bu çok iyi," diyor Jay, yazdığım kelimeleri okurken üzerimde geziniyor.

Ben fark etmeden yatak odama ne zaman ve nasıl gizlice girdiğini merak ederek ona bakıyorum. "Daha bitmedi." Defterimi kapattım, bu sözler üzerinde hak iddia ettiğimi hissediyordum.

En iyi arkadaşım yatağa uzandı. "O senin Yoko Ono'n."

Ona bir yastıkla vurdum. "Siktir git bu saçmalıktan."

"Gerçeği inkâr edemezsin. Aylardır yazamıyordun ve Vivien ortaya çıktığı andan itibaren fırtına gibi yazmaya başladın. Bu senin en iyi çalışman, Dillon."

Yatak başlığıma yaslanıp otomatik pilotta sigarama uzanıyorum. "Bana ilham verdiğini inkâr etmeyeceğim ama ona böyle hitap etme. Yoko Ono, Beatles'ı patlatan bombaydı. Vivien asla öyle olamaz."

Jay sırtıyor. "Çok mu savunmacısın?" "Siktir git."

"Sorun değil, dostum. Onu senin için seviyorum." Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. "Benden önce bir kız arkadaşın olacağını hiç düşünmemiştim. Kaderinde hep ebedi bekâr olmak vardı."

Parmaklarım çakmağıma dolanıyor, tam yakacakken duruyorum. "Vivien şimdilik benim, ama bu uzun sürmeyecek." Çakmağı ve sigarayı dolabıma geri atıyorum. Bırakmak istiyorum ve bu alışkanlığı kırmaya başlamalıyım.

"Vay canına, ilişkinizi çoktan bitirdiğinizi biliyor mu?"

"Ben pragmatik davranıyorum." Bacaklarımı yerde sallarken saatime bakıyorum. "Yaz sonunda Los Angeles'a dönüyor."

"Belki."

Ayağa kalkıp sırtımı esnetiyorum. Bütün gün yatağıma kapanıp şarkı sözleri yazdım ve şimdi biraz kaskatı kesildim. "Belki diye bir şey yok."

"Fikrini değiştirebilir."

"Fikrini değiştirmesini istemiyorum." Ona sert bir bakış attım. "Ben uzun süreli bir ilişki için uygun değilim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bu, sürdüğü sürece eğlenceli olacak. Sonra o eve gidecek ve ben de eski halime döneceğim."

"Kulağa çok kolay geliyor." Ayağa kalkıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Umarım her şey yolunda gider, delikanlı."

"Pardon, ne kadar?" Eminim ses tonumdaki kuşku kadar yüzümdeki inançsızlık da belirgindir.

"Seksen beş euro," diyor çiçekçide tezgâhın arkasındaki kadın.

"On iki lanet gül için mi? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Bu hafta Vivien'e göstermek istediğim pek çok şey var ve bir demet çiçeğe bu kadar para harcarsam hepsini yapmaya gücüm yetmez, en azından birikimlerimde hatırı sayılır bir azalma olmadan.

"Maliyetleri bu kadar." Kollarını kavuşturuyor ve dudaklarını büzüyor. "Onları alıyor musun, almıyor musun?"

Dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum, kızgınlıktan da öte. "Onları bırakacağım."

"Cimri," diye mırıldanıyor nefesinin altından ve ben dükkândan çıkarken ona ters ters bakıyorum.

Reeve'in ona gönderdiği güllerin görüntülerini zihninden uzaklaştırmaya çalışarak Grafton Caddesi'nde hızla ilerlerken birini öldürebilecek durumdayım. O bukette en az otuz tane vardı ve onun bir hevesle ona bir şeyler alabilmesi ama benim alamamam beni öfkeliendiriyor.

Viv'in geldiği ilk gece Aoife'ın söylediği saçmalıkları hatırlıyorum ve onun sözleri gerçekten yardımcı oluyor. Aoife her şeyi yanlış anlamış. Vivien pahalı şeyler isteyen bir kız değil. Aksine. Parası konusunda cömerttir ama asla abartılı değildir, asla övünmez ve genellikle dikkat çekmek istemez.

Vivien onun için yaptığım küçük şeyleri takdir ediyor gibi görünüyor; gömleğini yıkamak, pikniğimiz için sandviç yapmak ve dün kendini kötü hissettiğinde dondurma ve şarapla gelip ona yemek pişirmek gibi.

Öpüşmelerimizin arasında birbirimize dondurma yedirdik ve bu çok ateşliydi. Dudaklarına ve ellerimin altındaki hissine bağımlıyım. *The Notebook*'u tekrar bitirmeyi umursamadım bile çünkü o benim dikkatimi dağıttı. Sadece ona sarılmak ve onunla vakit geçirmek ruhumu rahatlatıyordu. Benden önce kanepede uyuyakaldı ve ben de sinsice birkaç fotoğrafını çektim çünkü o kadar güzel görünüyordu ki. O fotoğraflara bugün bir ya da bin kez bakmış olabilirim.

Dün gece Ash bizi uyandırdıktan sonra kendimi onun yanından uzaklaştırmak büyük çaba gerektirdi çünkü kendimi ondan zar zor ayırabildim. Eve, boş yatak odama gitmek istemedim ve bütün gün onu görmek için can atıyordum. Bu yüzden bu akşam Trinity'nin kapısında belirip onu yemeğe götürmeyi planlıyorum. Bütün gün yoksunluk belirtileri yaşadım ve onu görmeden daha fazla gitmeyi reddediyorum.

Dame Caddesi'nin hemen dışında kaliteli ve makul fiyatlı güzel bir İtalyan restoranı var. Spar'a giriyorum, bir demet ucuz zambak aldığımında kendimi değersiz bir bok çuvalı gibi hissetmemeye çalışıyorum. Umarım Vivien bu jesti masraftan daha çok takdir eder.

"Burada ne yapıyorsun?" Vivien otuz dakika sonra nihayet görüldüğünde sordu. Onu beklerken donmak üzereydim. Ash son dersinin yirmi dakika önce bittiğini söyledi ama belli ki . Palto ve atkı giymiş olmasına rağmen

ve ben onu pek göremesem de, o hala göz kamaştırıcı. Burnunun ucu kızarmış, yanakları al al olmuş, saçlarını at kuyruğu yapmış ve hiç makyaj yapmamış olmasına rağmen hâlâ gördüğüm en güzel kız.

"Seni bekliyorum Hollywood," diye onaylıyorum. "Seni yemeğe ." Göz ucuyla Cat'in kaşlarını çattığını görüyorum ama onu görmezden gelip kızıma odaklanmaya devam ediyorum. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak Vivien'e çiçekleri uzatıyorum. "Bunlar senin için." Onu istediğim gibi yakalamamak için ellerimi ceplerime sokuyorum.

Yüzü aydınlandığı anda tüm endişem kayboluyor. Viv burnunu yapraklara gömüyor. "Bayıldım onlara. Teşekkür ." Eğilip ağzını kulağıma dayıyor. "Her zaman çok düşüncelisin. Bunun anlamı çok büyük," diye ekliyor dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce.

İhtiyacım olan tek davet bu. Kollarım otomatik olarak ona sarılıyor ve onu vücuduma doğru çekiyorum, soğuk yanaklarını soğuk avuçlarımla kavırıyor ve tutkuyla öpüyorum. Dudaklarımız çarpıştığı anda içime bir şeyler yerleşiyor ve ağzını keşfetmek için tatlı bir zaman ayırıyorum.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Vay canına." Şişmiş dudaklarına mutlu bir gülümseme yayılıyor. "Beni böyle öptüğünde kadınlarla olan geçmişine aldırıldığımı söyleyemem." Kolunu benimkine doluyor. "Deneyimlerimden faydalandığım için mutluyum."

"Başka hiçbir kadını öpmekten seni öpmekten aldığım kadar zevk almadım," diye dürüstçe cevap veriyorum, kolumu omuzlarına dolayarak.

"Gerçek bir oyuncu gibi konuştun." Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Gerçek bu." Kalçasını nazikçe sıkıyorum. "Sen türünün tek örneğisin, Hollywood."

Bana bakıyor ve bedenimi sıcaklık kaplıyor. Birbirimize bakıyoruz ve aramızdaki küçük boşluğu dolduran o güçlü kimya harekete geçiyor. Gözlerim açlıkla onun dudaklarına takılıyor ve tüm geceyi onu öperek geçirmek istiyorum.

"Sanırım yarın görüşürüz Viv," diyor Cat sinirli bir ses tonuyla, kollarını kavuşturup huysuz bir ifade takınarak. *O nasıl hâlâ burada?* Normal bir insan öpüşmeye başladığımız anda sıvışıp giderdi. Her zaman Ash'in arkadaşında doğru olmayan bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür. Cat aslında okulda benim sınıfımdaydı ve Ash sadece

altıncı sınıfta onunla arkadaş oldum. Birkaç kez bana asıldı ama ben onu hep reddettim. Yeterince güzel ama benim için hiçbir şey yapmıyor ve onun niyetleri konusunda temkinliyim. Ash paranoyak olduğumu söylüyor ve ondan hoşlanıyor gibi görünüyor, sanırım önemli olan da bu.

Yine de, buradaki normal bir davranış değil.

Cat'in müdahalesi büyüü bozuyor ve Vivien bakışlarını benimkilerden çekiyor. Başka kadınların aramıza girmesinden bıktım.

"Evet, tabii ki." Viv eğilip Cat'e sarılıyor. "İyi geceler."

"Güle güle, Dillon."

"Görüşürüz, Cat." *İyi kurtuluş.*

"Ee, nereye gidiyoruz?" Viv, çantasını alıp omzuma attıktan sonra çiçekleri kolunun kıvrımında sabitleyerek soruyor. "Bildiğim güzel bir İtalyan lokantası var. Yemekleri güzel ve sadece on dakikalık yürüme mesafesinde."

"Kulağa hoş geliyor. Açlıktan ölüyorum."

Bana bakarken yüzü parlıyor ve onu tekrar öpmekten kendimi alamıyorum. Dilimde cennet gibi bir tadı var ve ona doyabileceğimi hiç sanmıyorum. Söylediğimde ciddiydim. Daha önce hiç böyle bir öpüşme yaşamamıştım. Sanki dudakları benimkilerle mükemmel bir şekilde birleşmek için yaratılmış gibi. Birkaç dakika sonra geri çekilmek için tüm irademi kullanıyorum, ama devam edersek iş kızışacak ve muhtemelen kamu ahlaksızlığından tutuklanacağız.

"Böyle devam edersen, kaldırımda eriyip bir su birikintisine dönüşeceğim."

Onu kendime yaklaştırıp ileriye doğru yönlendirirken kıkırdıyorum. "Artık İrlanda'dasın. Bu bir *yol*, Hollywood."

"Tamam. Böyle devam edersen yolda eriyip bir su birikintisine dönüşeceğim," diyor en kötü İrlanda aksanıyla.

Bir kahkaha attım. "Görüyorum ki annenın yeteneği sana geçmemiş," diye takılıyorum insanların arasından sıyrılıp Dame Sokağı'na doğru ilerlerken.

Göğsümü tokatlıyor. "Bu çok kabaydı ama kabul ediyorum. Yabancı aksanları anneme bırakacağım." Üzerinde bir hüznün örtüsü dolaşıyor.

"Onu özölüyorsun." Onu daha sıkı tutuyorum, içgüdüsel olarak onu rahatlatma ihtiyacı duyuyorum.

". Annemi ve babamı özölüyorum. Audrey'i de."

"Çok cesursun, Viv." Yaya geçidinde durup ışıkların yeşile dönmesini beklerken parmak eklemlerimi bir yanağıma sürüyorum. Onu önüme doğru çekiyorum. "Dünyanın öbür tek başına uçmak cesaret ister. Yeni bir yerde, yeni bir üniversitede yeniden başlamak. Seninle çok gurur duyuyor olmalılar."

"Benimle her zaman gurur duyarlar." Işıklar değişirken parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve kucaklaşmamızı kesiyoruz. Yolun karşısına geçerken elini sıkıca tutmaya devam ediyorum. "Ailem oldukları için çok şanslıyım. Her zaman arkamdalar ve beni yüzde yüz destekliyorlar. Onlarla haftada birkaç kez konuşuyorum ama aynı şey değil."

"Onlar da seni özlemiş olmalı."

"Var ama Temmuz'da gelecekler ve biz de biraz gezeceğiz." Dudağının kenarını ısırtıyor, utangaç bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Hollywood." Köşeyi dönüp restorana doğru ilerlerken ona sert bir bakış atıyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bu muhtemelen erken ama belki bizimle gelebilirsin diye düşünüyordum. Ash de geliyor."

Midemde bir düğüm oluşuyor. "Yazın grupla meşgul olacağız, bu yüzden izin alabileceğimden emin değilim."

"Ah, tabii ki." Yanakları kızarır ve gözlerini kaçırır.

Onu restoranın hemen dışında durdurdum. "Hey." Tek parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Gelebilsen gelirdim." Eğer ailesinin Reeve'in ikizi olduğunu bilmesinden ve benzerliği fark etmelerinden korkmasaydım. Ama grup hakkında söylediklerim yalan değil ve zaten muhtemelen imkânsız olurdu. "Ve söz veriyorum, konserimiz olmadığı günlerde seni bir yerlere götüreceğim. Seninle yapmayı planladığım şeylerin bir listesi var zaten."

"Oh, artık biliyorsun, değil mi?"

Yüzündeki gülümsemeyi tekrar gördüğüme sevindim. "Tek yönlü bir aklın var, Hollywood." Onu bedenime çekerek kalçalarımı onunkilere sürüyorum. Dudaklarım aşağı inmeden önce, "Bununla ilgili bir sorunum olduğundan değil," diye ekliyorum.

"T Beni götürdüğün için teşekkür ederim. Bayıldım." Viv kollarını boynuma doluyor, ben de onu dairesinin kapısına doğru sıkıştırıyorum.

Bu hafta her geceyi birlikte geçirdik ve ona doyamıyorum. "Sana ülkemi göstermeyi seviyorum ve kültürümüzle ve tarihimizle bu kadar ilgilenmene bayılıyorum." Eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde ellerim ince kalçalarına iniyor.

Onu öpmek hiç eskimeyecek.

Ağzı benim için uyuşturucu gibi.

Dudaklarından memnun bir iç çekiş dökülüyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip dilimi ağzına sokuyorum. Karşılıklı inlemelerimiz damarlarıma hücum eden sıvı şehvetin bir atışı gibi ve kalçalarımı döndürüp yarı karnına bastırırken onu kavrayışım sıkılaşıyor. Nefes nefese inlemesi benim kişisel afrodizyağım oluyor ve ellerim kıkına yönelip sert yanaklarını yoğururken öpücüğüm talepkâr bir hal alıyor.

Kapı beklenmedik bir şekilde açıldığında hızlı tepki , bir kolumu onun sırtına doluyorum ve diğer kolumla yere düşmemek için kapının çerçevesine tutunurken vücudunu benimkine sıkıca bastırıyorum.

"Lanet olsun. Siz ikiniz apartmanın *içinde* birbirinizi hırpalamasanız olmaz mı?" Ash'in ses tonunda sıcaklık yok, sadece her zamanki neşe var. O

En iyi arkadaşıyla çıkacağım için heyecanlı olmanın ötesinde.

"Hoppala." Bizi düzeltirken Vivien kıkırdıyor. Bedenlerimizi ayırmaya çalıştığında ona ters ters bakıyorum ve onu kendime doğru bastırıyorum.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Viv ve ben içeri girerken kız kardeşime soruyorum.

"Hayır." Kız kardeşim havada bir çöp poşeti sallıyor. "Sadece bir çöp koşusu yapıyorum. Biraz önce bara gittim. Eve yeni geldim."

"Trim Kalesi'ndeydik," diye açıklıyor Vivien, başını göğsüme yaslayarak. "İnanılmazdı."

Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum, tanıdık meyve kokusunu içime çekiyorum.

Ash kapı aralığına yaslanıyor. "Meath'e kadar bisikletle mi gittin?"

"Bunu kanıtlayacak rüzgârda savrulan saçlarım var," diye şaka yapıyor Viv, daha da sokularak.

"Hollywood artık bisikletimi seviyor." Açık yolda Vivien'in olmasına bayılıyorum. Onun ince kollarının belime dolanması ve sırtının bana yaslanması dünyada en sevdiğim yeni duygu.

Tam bir aptala dönüşüyorum, bu hafta her gece yatağa yüzümde aptal bir gülümsemeyle giriyorum.

"Din değiştirdim," diye itiraf ediyor Vivien ve ben de onu kollarımın arasına alıp saçlarına öpücükler konduruyorum.

Ash'in yüzü bize bakarken yumuşuyor. "İkiniz birlikte çok iyi görünüyorsunuz."

"Yani bir ya da yüz kez söyledin." Kaşlarımı çatıyorum.

"Sadece birbirinize karşı çok doğal olduğunuzu söylüyorum. Sanki bir haftadır değil de yıllardır birlikteymişsiniz gibi."

Teknik olarak, yarın sadece bir hafta, ama kim sayıyor ki? Gerçek şu ki, kız kardeşime katılıyorum. Vivien'in yanında, akrabam olmayan herhangi bir kadının yanında olduğumdan daha rahatım. Bunun normal mi yoksa olağandışı mı olduğunu bilecek bir ilişki deneyimim yok, sadece zorlama ya da doğal olmayan bir şey gibi gelmiyor. Bu dünyadaki en güzel duygu.

"Ash haklı." Viv utangaç bir şekilde bana gülümsüyor. "Sen harika bir erkek arkadaşsın, Dillon. Bunu daha önce hiç yapmadığını kimse bilemez."

Dudaklarım bir anda onunkilere yapışıyor ve Ash kıkırdarak yanımızdan geçip kapıdan çıkarken dudaklarını yalayıp yutuyorum.

"Oh, Dillon." Vivien kollarımın arasında baygınlık geçiriyor. "Seni sonsuza dek öpebilirim ve bundan asla bıkmam."

"Bu doğru mu?" Bacaklarını altından çekip omzuma atarken sırtıyorum.

"Dillon! Ne yapıyorsun?"

Onun nefis kışını tokatlayarak koridordan geçip oturma odasına giriyorum. "Sana yemek hazırlıyorum," diye açıklıyorum, muhteşem poposunu kanepeye bırakarak.

"Asla olmaz." Çok hızlı zıpladı. Şimşek hızında bir hareketle beni kanepeye itiyor ve bir eliyle göğsüme bastırıyor. "Sen ve Ash dün gece yemek yaptınız ve bütün hafta beni dışarı çıkardınız. Sana bakma sırası bende."

"Paket servis sipariş etmek hile yapmaktır, Hollywood."

Kucağıma atlayıp saçımı çekiştiriyor. "Paket servis hakkında kim bir şey söyledi?"

Kışının yanaklarını sıkarken kelimeleri heceleyerek "Take-a-way," diyorum. Her ne kadar çok sevimli olsalar da, tüm o Amerikanvari sözleriyle onun damarına basmaya bayılıyorum.

Aletim yeniden sertleşiyor, onun tatlı amcığının içine girme ihtiyacıyla seğiriyor.

Çekimserlik benim için yeni bir şey. Genelde bir kadını sikmek istediğimde hemen yaparım. Ama bu farklı ve Viv'i becermek için can atıyor olsam da, o adımı atmaya hazır olana kadar öpüşmekten ve okşamaktan da memnunum. Onun için büyük bir adım olduğunu biliyorum. Reeve'in onun tek sevgilisi olduğundan şüpheleniyorum ama yanılıyor da olabilirim. Geçen yılki üniversite partisinde neler olduğundan ya da arkadaştan öte bir şey olmadan önce birileri olup olmadığından emin değilim. Bu hafta eski sevgilisi hakkında konuşmamaya özen gösterdim. Eski sevgilisini unutmasını istiyorum ve onu tekrar tekrar gündeme getirmek meraktan ve beni kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak.

"Evet, evet, pislik. Farklılıkların farkındayım." Ben gülerken saçımı daha sert çekiştiriyor. Saçmalıklarımı yüzüme vurmasına bayılıyorum. Ellerini omuzlarıma koyup eğiliyor ve beni öpüyor. "Çok iyi bir aşçı değilim ama birkaç şeyi iyi pişirebilirim. Bu sabah derse gitmeden önce ilk iş lazanya yaptım. Sadece fırına atmam ve sarımsaklı ekmek yapmam gerekiyor."

"Erken kalkmış olmalısın." Parmaklarımı karmakarışık saçlarında gezdiriyorum.

"Öyleydim." Kucağımdan kaymadan önce burnumun ucunu öpüyor.

Surat astım. "O kadar aç değilim." En azından yemek için. "O seksi kışını buraya geri getir."

"Hayır." Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor. "Sana yemek yapacağım. Orada duracaksın ve değişiklik olsun diye seni şımartmama izin vereceksin."

"Sadece nefes alarak bile beni şımartıyorsun." Kelimeler ağzımdan sansürsüzce süzülüyor.

Gözleri yaşlarla doluyor ve onu üzecek ne yaptığımı merak ederek telaşla doğruluyorum. "Kendini acemi olarak tanımlayan biri için, sen kesinlikle ölümüne bir romantiksin, Dillon." Kendini bana doğru fırlatıyor ve kollarım onun sıcak bedenini kavıyor. "Beni mutlu ediyorsun," diye fısıldıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Bunun bir daha mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Beni de mutlu ediyorsun." Yüzümü boynuna gömüyor, teninden yayılan nefis kokuyu içime çekiyorum.

Vivien çok gerçek. Numara yapmıyor. Aklından geçenleri söylüyor ve beni *ben* olduğum için istiyor. Başka bir gündemi yok. Benim onunla olmayı sevdiğim kadar o da benimle olmayı seviyor gibi görünüyor. Bu çok heyecan verici bir duygu.

Başını kaldırıp gözlerimin derinliklerine bakıyor. Kalbim çıldırıyor ve birbirimize baktığımız sürece göğsümde kelebekler uçuşuyor. "Çok ateşlisin, Dillon." Çene çizgime öpücükler konduruyor. "Ve çok düşüncelisin." Yüzümün bir tarafını avuçluyor. "Bu hafta için teşekkür ederim. İnanılmazdı."

Dokunuşuna doğru eğildim. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Seninle vakit geçirmeyi sevdiğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim. Bu hafta benim için de çok özeldi." Başımı çevirerek avucuna bir öpücük konduruyorum.

"İşleri ağırdan almaya alışık olmadığını biliyorum ve ben-"

"Özür dileme, Vivien." Kalçalarını sıkarak onu yanımdaki kanepeye kaldırıyorum. O bana sarılmışken ciddi bir konuşma yapamam. Çarpıcı yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Sana kendi hızında gideceğimizi söyledim ve bundan son derece memnunum. Kendini baskı altında hissetmeni asla istemem. Ben bekleyebilirim." Alnına bir öpücük konduruyorum, her zaman onun bir yerine dokunmak istiyorum.

Parmaklarını benimkilere geçirirken gözlerinde yine yaşlar birikiyor. "İstemediğimden değil, çünkü gerçekten çok istiyorum." Beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Senden çok hoşlanıyorum, Dillon. Bir dokunuşunla kıyafetlerimi çıkarıp kendimi aletine bırakmak istiyorum."

"Vay anasını, Hollywood." Ağrıyan sikimi ovuyorum. "Bana işkence etmeye falan mı çalışıyorsun?"

Küçük bir kıkırdama havaya karışıyor. "Eğer yardımı olacaksa, ben de kendime işkence ediyorum." Dizlerinin üzerine oturuyor ve bana doğru eğiliyor. "Seni çok istiyorum Dil, ama hâlâ yeniyiz ve seviştiğimizde bunun doğru nedenlerle olmasını istiyorum."

Bu kız. Beni öldürüyor. "Benim sorun değil, Viv. Dert etme."

"Bu benim için büyük bir adım ve oraya gitmeden önce bunu tamamen kabul ettiğimden emin olmak istiyorum. Eski sevgilimin aramıza girmesini istemiyorum."

"Ben de bunu istemiyorum."

"Seninle seks yaptığım zaman, hiçbir şey araya girmesin istiyorum. Bu mantıklı mı?"

"Kesinlikle." İkizimin aramıza bu şekilde girme potansiyelinden hoşlanmıyorum ama böyle hissetmese onu tanıdığım kişi "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bunun ikimiz için de yeni olması hoşuma gidiyor. Sahip olduğumuz şey daha önce deneyimlediğim her şeyden farklı. Ben de seks için acele etmek istemiyorum. Aramızdaki ilişkinin özel olmasını istiyorum ve ikimiz de zorlamadığımız sürece öyle olacağını biliyorum."

Tekrar kucağıma kayıyor. "Nasıl oldu da daha önce hiç kız arkadaşın olmadı, Dillon? Anlamıyorum."

"Oldukça basit." Gözlerimi onunkilere kaldırmadan önce başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Ben de seni bekliyordum."

"Aoife haberi nasıl karşıladı?" Trinity Balosu' sahneye çıkmak için beklerken Jay'e soruyorum. Aoife birkaç hafta önce Jay ona bu gece bizimle gelemeyeceğini söylediğinde sinir krizi geçirdikten sonra, Jay onunla ilişkisini tamamen zamanı geldiğine karar verdi. Conor'ın da bu konuda bir sorunu yok ve ben de bir süredir bağları koparmak istiyordum.

"Kızgındı ama bu konuda sakın olacağına söz verdi. Whelans ve Bruxelles'de takılmasına aldırmıyoruz. Artık yataklarımızı ısıtmıyor olsa bile hâlâ Toksik Tanrıları desteklemek istiyor."

"Umarım doğrudur. Eğer sorun çıkarırsa, yasaklanır."

"Sen onunla konuştuktan sonra Viv'den uzak durdu," diye hatırlatıyor Jamie.

"Çünkü bu saçmalığa devam ederse ne olacağını açıkça belirttim."

Ash ve Viv bana arkam dönükken Aoife'ın Vivien'e nasıl davrandığını söylediğinde çok sinirlenmişim. Viv'e grup arkadaşlarının sorun olmayacağına dair söz verdim ve sözüme sadık kalmaya niyetliyim. Vivien'in benimleyken kendini rahat hissetmesini istiyorum ve benim gözetimimdeyken hiçbir kadın ona kendini daha az hissettiremez.

"Viv nasıl? Resimler konusunda çok üzgün görünmüyordu."

Jay bana *OK Magazine*'in web sitesinde Reeve'in Saffron Roberts ile Meksika'da sevişirken çekilmiş fotoğraflarını gösterdiğinde soundcheck'in ortasındaydık. Dükkânlardaki basılı baskıların her yerinde yer aldıklarını biliyorum çünkü Ash, Viv'in kız kardeşimi arayıp haber verdikten sonra onların varlığından bu şekilde haberdar olduğunu söyledi.

İkizim tam bir aptal ve Vivien'i sonsuza dek kaybetmeyi hak ediyor.

"O harika biri." Moralinin bozuk olmasını ve belki biraz gözyaşı dökmesini bekliyordum ama yanıldığının kanıtlanmasına sevindim. Bence Vivien köşeyi döndü ve onun adına mutluyum. Reeve'in ona davranış şeklini hak etmemişti ve şimdi Reeve'i hayatından tamamen çıkardığına göre benim için yol açık. "O artık özgür bir ajan ve garip bir şekilde, bence bu ona ihtiyacı olan kapanışı sağladı."

Arkadaşım Viv'in bana sekse hazır olduğunu söylediğini söylemiyorum çünkü bu onunla benim aramda özel bir şey. Birkaç gece önce onu yememe izin verdi ve sikimi emdi ve o zamandan beri tek düşündüğüm şey onun çıplaklığının ne kadar büyüleyici olduğu ve dudaklarına ne kadar inanılmaz hissettiği idi. Hayatımın en iyi oral seksiydi ve onunla seksin bu dünyanın dışında olacağını biliyorum. Birkaç dakika önce beni kenara çektiğinden ve daha sonra partilerden kurtulmak ve gecenin geri kalanını becermek için evine geri dönmek istediğini söylediğinden beri sikim fermuarıma karşı zorlanıyor.

Onun sıkı amcığının sert sikimi kucakladığını hissetmek için ölüyorum.

Zamanı hiç bu gece ileri sarmak istediğim kadar ileri sarmak istememişim.

"Hediyelerini çok severdi. Boşuna endişeleniyordun." Jay sırtıma bir tokat attı.

Kız arkadaşıma yirminci yaş günü için ne alacağım konusunda küçük bir varoluşsal kriz geçirmiş olabilirim. "Her şeye sahip olan bir kıza doğum günü hediyesi almak zor, özellikle de kısıtlı bir bütçem varken." Kız arkadaşım Claddagh kolyesini ve

Ona aldığım fotoğraf albümü ve Ash, evlerine gönderdiğim kahvaltının iyi karşılandığını söyledi. Kız kardeşim bu sabah telefonda biraz ketum davrandı ve Reeve'in Vivien'e ne gönderdiğini sorduğumda yalan söylediğini biliyorum. Belki de bilmemem en iyisi. Bu geceyi hiçbir şeyin mahvetmesini istemiyorum, özellikle de ikizimin.

"Dil, bu saçmalığı bırakmalısın. Ailesi zenginse ve senden daha çok parası varsa ne olmuş? Viv bunu umursamıyor, sen de umursamamalısın. O seni sen olduğun için seviyor, dostum. Mesele senin ona ne alıp alamayacağın değil."

Keşke o kadar kolay olsaydı. Kendimi ikizimle kıyaslamamak ve o ona dünyayı satın alabiliyorken ve benim ona verebileceğim tek şey kendimden bir parçayken kendimi aşağılık hissetmemek çok zor. Belki ona karşı tamamen dürüst olsaydım ve tüm sırlar ve yalanlar masada olsaydı, yetiştirilme tarzlarımızdaki ve banka bakiyelerimizdeki büyük farklılıkları göz ardı etmek daha kolay olabilirdi.

Ama onu kendi çıkarlarım için kullanmaya söz vermişken bu imkânsız.

Fikrimi değiştirip itiraf etmek istesem bile artık çok geç.

Bu ona başka bir ihanet gibi görünecek ve onu yine de kaybedeceğim.

Beni gerçekten hiç tanımadığını fark ettiğinde benden hoşlanacağından şüpheliyim.

"H üzgünüm, Dillon," diye mırıldanıyor, bir eliyle saçlarını topluyor ve elbisesinin arkasına erişebilmem için kaldırıyor. Bir taksi bulmayı denedik ve başaramadık, eve yürüyerek koştuk, çaresizce Birlikte. Uzun bir gün ve gece oldu ama kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim.

Sanırım onu bir an önce beceremezsem öleceğim.

"Deniyorum. Bu düğmeleri daha küçük yapabilir miydin?" Elbisesiyle boğuşurken birkaç kez küfrediyorum ve o kıkırdıyor. Ben bu lanet olası aptal düğmelerle uğraşırken onun mutluluğunun sesi içimde garip şeyler yapıyor. Birkaç saniye sonra "Bitti," diyorum ve onun balo için özel olarak tasarlayıp diktiği muhteşem elbiseden sıyrılışını dilim dışarıda izliyorum.

Üzerinde sadece mavi dantel bir tanga ve yüksek topuklu askılı gümüş sandaletlerle arkasını döndüğünde, neredeyse olduğum yerde parçalanıyorum. İnanılmaz derecede sarhoş edici. O kadar güzel ki önümde neredeyse tamamen çıplak yatıyor.

Bu manzaraya asla doyamayacağım.

"Siktir. Şu haline bak." Bakışlarım onun baştan çıkarıcı vücudu üzerinde yavaşça ve duyuşal bir şekilde dolaşıyor ve meme uçlarının dikkatim altında kendini beğenmiş bir memnuniyetle canlanmasını izliyorum. O da en az kadar duyarlı. İkimizin de hazır olması için fazla bir şey gerekmiyor gibi görünüyor.

gitmek için. Sıcak bir bakış ya da yumuşak bir dokunuş genellikle bu alevi tutuşturmaya yeter.

"Bu anı yakalamalıyız." Bu anı asla unutmamak için dondurmak istiyorum. Telefonumu aldım. "Fotoğraf çekebilir miyim?"

Kararsız görünüyor ve nedenini tahmin edebiliyorum.

"Söz veriyorum kimseye göstermeyeceğim. Bu sadece benim için." Tek kelime yalan yok. Kimsenin onu bu şekilde görmesini istemiyorum. O *benim* ve bu sadece *benim* için. "Şaplak bankası için cephane," diye ekliyorum pantolonumun içinden ereksiyonumu ovalarken. O kadar tahrik olmuş durumdayım ki her an patlayabilirim.

"Tamam, ama boyundan aşağısı."

Kendini rahat hissetmesi için ihtiyacı varsa, benim için sorun yok. Fotoğrafi çekiyorum, telefonumu bırakıyorum ve ona dokunmak için çılgınca ilerliyorum. Ona ulaştığım anda her tarafına yapıştım. Boynunu ve çene çizgisini öperken meme uçlarıyla oynuyorum ve aletim boxerımın arkasında seğiriyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. "Baloda Hollywood kraliyet ailesi gibi görünüyordun," diye itiraf ediyorum gergin bir meme ucunu ağzıma almadan önce. "Bu gece, sen benim kraliçemsin."

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye homurdanarak omuzlarımı tutuyor. "Benim için soyun, bebeğim."

Ona meydan okuyan bir bakış attım. "Beni soyun." Ellerimi vücudundan indirerek doğruluyorum ve bu duruma ayak uydurup uydurmayacağını görmek için bekliyorum.

"Memnuniyetle," diyor, beni hayal kırıklığına uğratmadan. Beni soymaya başlarken elleri bir anda üzerimde geziniyor. Parmakları kollarımdaki ve göğsümdeki dövmelemin üzerinde hafifçe gezindiğinde her yerim titriyor. Dokunuşu beni ateşliyor ve dikkatini sırtımdaki akrep dövmesine verdiğinde biraz sıcıyorum. "Bu muhteşem. Özel bir anlamı var mı?"

Ona yalan söylemeden nasıl cevap verebilirim? Ben cevabımı oluştururken o omuzlarımdaki düğümlere masaj yapıyor. "Akrep benim için anlamı olan pek çok şeyi temsil ediyor."

"Ne gibi?" diye sorarken eli kasıklarına gidiyor ve yavaşça fermuarı indiriyor.

"Kararlılık, yeniden doğuş, direnç."

"Beğendim," diye fısıldıyor, önüme doğru ilerleyerek. "Tüm mürekkebini seviyorum." Pantolonumu ve boxerımı indiriyor ve ereksiyonum serbest kalıyor. "Sevdiğim tek şey bu değil." Dizlerinin üzerine çöktüğünde hınzırca sırıtışından tepemden precum sızıyor.

"Dizlerinin üzerinde iyi görünüyorsun." Başını tuttum ve ağzını sikime doğru yönlendirdim.

Bir elimi başının arkasında tutarak, aletimin ucundaki tuzlu sıvıyı yalarken boştaki elimle mükemmel göğüslerini okşuyorum. Beni yavaşça ağzına aldığı anda bir iniltiyi bastırıyorum, daha önce hissettiğim her şeyin ötesinde enfes bir duygu. Onun ağzı benim kriptonitim. Beni kontrol etmek istiyorsa, tek yapması gereken dudaklarını etrafıma sarmak ve ben gidiciyim.

"Kendine dokun," emrediyorum, sıcak ağzına yavaşça girip çıkıyorum.

Parmakları külotunun içine kayıyor ve ben daha sert itiyorum.

"İki parmağını içine sok," diye talimat veriyorum ve o da itaatkâr bir şekilde uyuyor. "Daha hızlı çalış." O kadar seksi ki. Hiçbir fikri yok. "Siktir, evet." Hızımı artırıyorum, ona daha sert ve daha hızlı sokuyorum ve odadaki tek ses benim memnun inlemelerim ve onun çıkardığı emme sesleri. "Yeter," diyorum, yapabiliyorken bunu durdurmam gerekiyor. Yüksek bir sesle ağzından çekiyorum. "Seni yedikten sonra amına boşalmak istiyorum."

Onu yatağa atıyorum, tangasını vücudundan sıyrıyorum ve dilimi ve parmaklarımı kullanarak onu gerçekten iyi çalıştırmak için kendimi amına fırlatıyorum. Onun amcığında ziyafet çekerken, orgazmı boyunca onunla kalırken, yorgani kuru bir şekilde kamburlaştırırken sikim geriliyor ve sarsılıyor. Sonra bir prezervatif takıyorum ve yaratıcımla buluşmaya hazırlanıyorum.

"Bu konuda hâlâ iyi misin?" Tereddüt etmediğinden emin olmak için soruyorum. Şimdi geri çekilmek beni ne kadar öldürürse öldürsün, bunun onun için büyük bir anlaşma olduğunu biliyorum ve onu tamamen istiyorum. *Bana* bakmasını, *beni* görmesini, *beni* hissetmesini istiyorum, onun canına okuduğumda ve dünyasını sonsuza dek değiştirdiğimde.

"Evet. Kesinlikle evet. Becer beni, Dillon. Şimdi yap."

"Benim için zevktir, Hollywood." Kalçalarını ayırıp aralarına yerleşirken parmaklarım bacaklarının üzerinde geziniyor. Bacaklarını omuzlarıma üzerine kaldırıyorum ve iki parmağımı ıslak amına sokuyorum. Sırılsıklam olmuştu ve bunu ona yaptığımı bilmek en büyük tahrikti. Parmaklarımdaki özü yaladıktan sonra "Lezzetli," diye onaylıyorum.

Hiçbir kadının tadı bu kadar tatlı olmamıştı.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek, hızlı bir hamleyle içine giriyorum ve sonuna kadar itiyorum. Sikeyim. Beni. Sikimi sıkarken inanılmaz hissediyor. "Tanrım, çok sıkısın." Vücudunun beni hissetmeye alışmasına izin vererek birkaç vuruş boyunca hareket etmiyorum. Sonra eğildim.

ve ben onun ıslak sıcaklığına girip çıkmaya başlarken onu tutkuyla öpüyorum.

Hızımı artırıyorum, onu sertçe beceriyorum, sikimi derinlere itiyorum, onun her parçasını hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Ondan gelen sesler kulaklarıma müzik gibi geliyor ve ben ona daha sert ve daha sert çarparken nefes nefese kalıyor ve kıvranıyor, delicimin sıcak pürüzsüz iç duvarları boyunca sürüklenme hissini seviyor.

"Daha sert, Dil," diye mırıldanıyor, ben vahşi bir canavar gibi içine girerken kendinden geçiyor. Sırtımı dikleştiriyorum, bacaklarını biraz daha yükseğe yerleştiriyorum ve kalçalarını döndürerek ona farklı bir açıdan vuruyorum. Sonra deli gibi içine giriyorum. Bacaklarını sıkıca kavrayıp tekrar tekrar içine girerken, her seferinde daha derine vururken sırtımdan aşağı terler akıyor.

"Evet, siktir, evet, Dil, bunu yapmaya devam et."

Alnımda ve göğsümde boncuk boncuk terler oluşurken onu iyice çalıştırıyor, dar vücuduna defalarca çarpıyor, zevkin mutluluk verici dalgalar halinde bedenimi sarmasına izin veriyorum.

Aramızda geçmiş karşılaşmalarda benim için hep eksik olan bir samimiyet seviyesi var. Altımda yatan kadının tamamen farkındayım - onun hırıltılı nefesine, her ısıltılı hareketine ve şişmiş dudaklarından çıkan her baştan çıkarıcı inilti ve sızlanmaya son derece uyumluyum. Vücudunun sunduğu ipuçlarına yanıt vermeye, onun mutlu olmasını sağlamaya ve ona maksimum zevk vermeye odaklandım. Bunun benim için olduğu kadar onun için de özel olmasını istiyorum. Seks benim için hiç olmamıştı. Onun içinde yaşamak ve her zaman bunu hissetmek istiyorum.

Vivien ikinci orgazmını yaşadığında çığlık atıyor, vücudu kamburlaşıyor ve en üst seviyeye ulaşırken itiliyor. Onu yüzüstü çevirerek kıcını yukarı kaldırıyorum ve bacaklarımla kalçalarını birbirinden ayırıyorum. Sonra tekrar içine giriyorum, vücudunun bana tapınma hissine kendimi hızla kaptırıyorum.

Vivien inliyor ve çığlık atıyor, ben durmadan içine girdikçe itişlerimi karşılamak için hevesle geri itiyor. Omuriliğimin tabanında tanıdık bir karıncalanma başlarken parmaklarım kalçalarındaki ete giriyor ve taşaklarım sıkılaşıp kalkıyor. Çekiçle vurdukça doruk noktama ulaşıyorum ve içinde patlıyorum. Tarif edilemez bir şekilde paramparça olurken neredeyse bayılıyorum. Her damla spermimi prezervatifin içine bırakana kadar itmeye devam ediyorum ve sonra yatağa yığılıyorum, onu arkadan kaşıklarken bana karşı tutuyorum.

Kaygan, sıcak tenlerimiz mükemmel bir evlilikte buluşurken, dünyaya geri dönmek için birkaç dakika ayırıyoruz. Saçlarını bir kenara fırçalayarak boynunu öpüp emiyorum, onu hayal kırıklığına uğrattıysam diye bu soruyu sormaktan neredeyse korkuyorum. Cesaretimi toplayarak sonunda soruyorum: "Ee, Vivien Grace? Sözümü tutabildim mi?"

Arkasını dönüyor ve beni en görkemli gülümsemesiyle karşılıyor. Yanağımı okşarken yüzünde kolayca tatmin olmuş bir ifade belirliyor. "Evet, bebeğim. Kesinlikle başardın."

Birkaç saat sonra onu yataktan kaldırdığımda Vivien "Yürüye biliyorum," diye itiraz ediyor. Kaç kez seviştiğimizin sayısını unuttum. Tek bildiğim doyumsuz olduğum ve her seferinin bir öncekinden daha iyi olduğu, tabii bu mümkünse.

Göğsümden bir kıkırdama yuvarlanıyor. "Eğer durum buysa boktan bir iş yapıyor olmalıyım." Kıçını banyo tezgahına koyuyorum, soğuk mermer aşırı ısınmış tenine çarptığında çığlık atarken gülüyorum. "Fiziksel olarak yürüyemez hale gelene kadar seni becermeye devam edeceğim. Daha azını kabul etmeyeceğim."

"Bebeğim, eğer devam edersek beni ölene kadar becereceksin." Başını omzuma yaslıyor. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum," diye ekliyor, uykunun ağırlaştırdığı gözleriyle bana bakarak. "Ama artık değil. Sen erkekler arasında bir seks tanrısısın, Dillon ve ben de senin sikine aç bir sürtüğüm, ama bu gece başka yok. Uykuya ihtiyacım var, bebeğim."

"Sen uyu, ben de seni sikeyim," diye şaka yapıyorum. Başını kaldırdı.

"Hoşuna gitti mi?"

Düğümlemiş saç tellerini güzel yüzünden geriye doğru süpürerek, "Hiç denemedim ama sanırım seninle her şeyi seveceğim" diyorum.

Dudakları köşeden yukarı doğru çekiliyor. "Sen sapıksın."

Banyo malzemelerini karıştırırken omuz silkiyorum. Şu anda tüm bu konulara girmek istemiyorum. Başkalarıyla yaptığım şeyler hakkında ne emin değilim ve onun düşünmesini istediğim son şey ikizimle yatakta yaptığı şeyler. "Maceracı olmayı , ama sen olmadığın sürece sert şeylerden hoşlanmam ve her şeyi bir kez denemeye hazırım."

"Gerçekten bilmiyorum," diyor bir tüp sade aloe vera jeli ve temiz bir yüz bezi çıkarırken.

Yüzünü hafifçe okşuyorum. "İstediğin her şeyi deneyebiliriz ama şu anda yorgun olduğunu biliyorum. Seninle ilgilenmeme izin ver, sonra da sarılıp uyuyalım. Uyumak konusunda ciddi değildim," diye ekliyorum ağzımı onunkine dayamadan önce. "Gerçi şimdi bunu düşünüyorum ve bu beni azdırıyor."

Kollarını boynuma doluyor. "Beni dilinle, parmaklarınla ya da sikini amıma sokarak uyandırmana karşı değilim ama bunu yarın deneme." Kaşları çatılıyor. "Ya da bugün, sanırım. Şimdiye kadar neredeyse sabah olmuştur." Esniyor, parmaklarını yanaklarındaki kirli sakallarda gezdiriyor ve ben de gözlerimi kapatıp kızışmış bir kedi gibi mırıldanıyorum. "Biraz ağrım var ve sanırım vücudumun şu anda kaldırabileceği tek şey bu."

"Biliyorum, güzelim." Burnumu onunkine sürtüyorum. "Ben çarşafı değiştirirken sen de işlemeye git."

"Koridordaki dolapta yeni nevresimler var," diye sesleniyor arkamdan, ben banyodan çıkarken.

Ash'in eve geldiğini henüz duymamış olsam da, ona teşhircilik yaptığım için bir kez daha azar işitmek istemiyorum, bu yüzden boxer'larımı giyip temiz çarşaf, biraz su ve ağrı kesici almak üzere Viv'in yatak odasından çıkıyorum.

Yatağı topladıktan sonra banyoya dönüyorum ve Vivien'i klozetin üstünde uyuklarken bulduğumda kıkırdıyorum.

"Hollywood." Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Hadi seni temizleyelim." Onu kucağıma alıp bu kez bir havlunun üzerinde tezgâha geri koyduğumda itiraz etmiyor.

Dişlerini fırçalamasına ve saçlarını taramasına yardım ederken "Çok yorgunum," diye mırıldanıyor. Sonra yüz bezini ılık suyla ıslatıp bacaklarının arasını temizliyorum. Biraz irkiliyor.

"Ne kadar ağrın var?"

"Biraz ağrım var ama sorun değil. Horozsuz bir uykunun iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Burnunu çimdikleyip kıkırdıyorum. "Tezgâha tutun. Bu soğuk olacak ama yardımcı olacaktır." Parmaklarıma biraz aloe vera jeli sürüyorum ve yavaşça iki parmağımı içine sokuyorum, vajinasının içini sakınleştirici jel ile kaplayabilmek için sonuna kadar itiyorum.

Tezgâhın üzerinde sarsılarak küçük bir gıcırtı çıkarıyor. "Lanet olsun, bu çok soğuk."

"Evet, ama yanığı yatıştırır." Parmaklarım şefkatle içinde hareket ederken gözlerimi onunkilere dikeyorum. Kaşları birbirine çarpıyor ve sanırım aklının nereye gittiğini anlıyorum. "En azından Ash'in

diyor. Birkaç kez pamukçuk oldu ve bu şey üzerine yemin ediyor. Ona biraz almak için hep eczaneye koşuyordum."

Yüz hatları gevşiyor, kalçaları genişliyor ve bana bu kadar mahrem bir konuda güvenmesine bayılıyorum. Bakışlarım vücudunda geziniyor, memelerindeki, kalçalarındaki ve iç bacaklarındaki hafif morlukları ve boynundaki birkaç morluğu inceliyorum. Vücudundaki izlerimi görmek bana bir şeyler yapıyor. Göğsümü yumruklamak ve avazım çıktığı kadar bağırarak onu benim olarak sahiplenmek istiyorum.

Parmaklarım içine gömülüyken onu usulca öpmek için duruyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye fısıldıyor ve yanaklarında hayalet gibi bir kızarıklık belirliyor.

"İçinde olmasını seviyorum," diye itiraf ediyorum ve ikimiz de parmaklarımın onun içinde kaybolduğu yere bakıyoruz. "Eğer mümkün olsaydı, sonsuza kadar seninle yatakta kalır, seni dilimle, aletimle, parmaklarımla doldururdum."

Yanaklarının rengi koyulaşılıyor. "Çok pis bir ağzın var." Başımı bir yana eğiyorum. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Hiç de değil." Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor. "Seni içimde hissetmek hoşuma gidiyor. Bu gece bana yaptığın her şeyi sevdim ve daha fazlasını istiyorum."

"Güzel," diyorum, isteksizce parmaklarımı amından çekerken. "Çünkü sana ve seninle yapmak istediğim çok şey var, Vivien Grace Mills."

"Ugh, bu çok iyi hissettiriyor," diyor Vivien, çıplak arkadan sarılıp gergin sırt kaslarına masaj yaparken yatağa yüzüstü uzanıyor.

"Çok fazla çalışıyorsun. Omuzların düğüm düğüm olmuş Hollywood."

"İyi notlar almak istiyorum," diye mırıldanıyor yastığına doğru, parmaklarını sırtındaki kıvrımları çözerken.

"Bu sınavlarda başarılı olacaksın ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Biraz arkama yaslanıp yanaklarının arasındaki çatlağa biraz masaj yağı sürüyorum. "Kıçın sonunda benim olacak." Bana daracık deliğine hiç alet girmediğini söylediğinden beri onun anal bekâretini almak için can atıyordum. Bunu ilk benim talep edeceğimi bilmek uyarılmamı maksimuma çıkarıyor. Anlaşılır bir şekilde gergin, bu yüzden Vivien'in sınavlarını bitirdikten sonra gerçekleşeceğini belirlediği büyük olaya hazırlanmak için biraz kış oyununa girdik.

Yağı büzülmüş deliğinin kenarına sürerken, keşke onu şimdi burada sahiplenebilseydim, ama kızım hızını belirliyor. Her zaman.

Başını kaldırıyor ve bana bakıyor. "Hâlâ biraz gerginim ama sana güveniyorum."

Bu sözler beni hem heyecanlandırıyor hem de iğrendiriyor. "Seviştikten sonra seni hiç iyi hissettirmedığım oldu mu?" Serçe parmağımın ucunu kışına batırıyorum.

Küçük bir soluk havaya karışıyor ve yüzü kızarıyor. "Her zaman bir bulutun üzerinde yüzüyorum. Beni çok iyi beceriyorsun Dil. Hayatımın en iyi seksisi."

İçimden kına yakıyorum. *Senden daha iyi olduğum bir şey.* Aslında, erkek arkadaşı olma konusunda Reeve Lancaster'dan yüzde yüz daha iyi olduğumu söyleyebilirim.

Küçük parmağımı biraz daha içeri sokarak eğilip onu dudağından öpüyorum. "O zaman bu konuda bana güven. Aklını başından alacağım. Sınav sonrası en iyi kafa olacak."

Temizlemeden önce birkaç dakika daha kıcıyla oynuyorum ve sonra masajı bitirip onu yatağa yatırıyorum, ben de mutfağa gidip ona sıcak çikolata yapıyorum.

Mutfağa girdiğimde bulaşık makinesini yerleştirdiği yerden başını kaldıran Ash, "Selam kardeşim," diyor.

"Benden bıkmadın mı, küçük kardeşim?" Bir tencereye süt doldurup ocağa koyarken alay ediyorum.

Viv'le sevişmeye başladığımızdan beri burada yaşıyorum. Her zamanki Cuma gecesi Whelans randevumuz dışında, son birkaç haftadır pek dışarı çıkmadık çünkü Viv ders çalışıyor. Eğer yatıya kalmasaydım, birlikte çok fazla zaman geçiremeyecektik. Grup şehirdeki başka bir barda hafta ortası düzenli bir konser verdi ve ben de hala Whelans'ta barın arkasında çalışıyorum, yani ikimiz de oldukça meşgulüz.

Viv benim kalmak istemiyor, yeni bir yatak almayı teklif etmeme rağmen, çünkü bir yer talep eden ilk kadın olmadığını bilerek orada uyumak istemediğini düşündüm. Onu suçladığımı söyleyemem. İkizimin ya da başka bir erkeğin daha önce yattığını bilsem onun yatağında uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Benim onun üzerinde olduğum kadar o da benim üzerimde hak iddia ediyor.

Gerçekten bu kadar mutlu olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Her şey çok evcil ve onunla normal sıradan şeyler yapmayı ne kadar çok sevdiğime şaşıyorum. Onu alarak uyumak ve ona sarılarak uyanmak ruhum için bir merhem gibi. Gaff'ımda yalnız uyuduğum nadir gecelerde, sanki ayrılmaz bir uzvum eksikmiş gibi eksik hissettim.

"Asla." Ben ılık sütü karıştırırken Ash yanıma sokuluyor. "Burada olmanı çok sevdiğimi biliyorsun ve en iyi arkadaşımı gerçekten mutlu ediyorsun, bu da beni mutlu ediyor."

Kolumu küçük kız kardeşime doluyorum. "Viv beni de mutlu ediyor."

Ash yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor. "Biliyorum, Dil. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Evet, ona dokunmayacağım. Gündemim için kendimi suçlu hissetmekten vazgeçtim. Bırakmak ve her şeyi olurlarına bırakmak zorundaydım çünkü Viv'le her birlikte olduğumda kendimi hırpalıyordum ve o da bunu fark ediyordu. Olan oldu ve bunun için suçluluk duymak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu yüzden bir faktör değilmiş gibi davranıyorum. Buna gerçek bir ilişkiymiş gibi davranıyorum çünkü öyle ve olası sonuçlarıyla daha sonra başa çıkacağım. Şu anda Vivien Grace Mills benim dünyam ve kendimi mutlu hissettiğim için dövmüyorum. Tüm iyi hissettiren duyguları bir sünger gibi içime çekiyorum, her anına değer veriyorum ve her şey bittikten ve o gittikten sonra yararlanmak için hepsini hafıza bankama kaydediyorum.

Kaçınılmaz sonumuzu düşündüğümde her zamanki gibi kalbim göğsümde çarparken bir sızı beni tam karnımdan vuruyor. Oraya gitmemeye çalışıyorum ama bazen zor oluyor çünkü o gittikten sonra eski varlığıma geri dönmeyi hayal etmekte zorlanıyorum.

"Bana nereye kaybolup durduğunu söyleyecek misin?" Ash'e soruyorum, depresyona girmeden önce bilerek konuyu değiştiriyorum.

Ben prizden Butler'ın Sıcak Çikolata kutusunu çıkarırken Ash kolumun altından sıvışıyor.

"O önemli biri değil," diye yalan söylüyor, göz temasından kaçınarak.

Nefis sıcak çikolata parçalarından üçünü sütün içine atıyorum ve sıvıyı karıştırmaya devam ediyorum.

"Sen öyle diyorsan." Şüphelerim var ama hiçbir şey söylemiyorum. Jamie ve kız kardeşimin geçen yaz yaşadıkları aşkı yeniden alevlendirmiş olabileceklerinden ilk şüphelendiğimde, en iyi arkadaşımı bir kenara çekip ona saldırmak istedim. Ama kendimi zamanında durdurdum. Onlar yetişkin ve Ash kendi aklını biliyor. Onunla bir şey başlattıysa, gözlerini sonuna kadar açarak başlatmıştır. *Ben kimim ki karışayım?* Vivien'la olan ilişkimin yoluna çıkan diğer kadınlardan nefret ettim ve aynısını yapıp onları hissettiğim mutluluktan mahrum bırakırsam ikiyüzlü davranmış olurum.

Eğer ciddiye, Jay'le konuşup onunla aynı fikirde olduğundan emin olacağım. Ama artık ona yasak olduğunu söylemeyeceğim. Söylemem gerektiğini hiç sanmıyorum.

Ash prestin üç fincan çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor. Omuzları kaskatı ve dudakları büzülmüş, bu yüzden ona yumuşak davranıyorum. Bu konuyu benimle konuşmasını bekleyeceğim. Ve belki de ben

Yanlış. Belki de başka bir adamla yatıyordur ve ben yanıliyorumdur.
"Ders çalışmak nasıl gidiyor?"

Omuzlarındaki gerginlik anında azalır. "Güzel. Viv ve ben kütüphanede birlikte çalışıyorduk ve sanırım iyi hazırlandık."

"İkiniz de bunu başaracaksınız."

"Her akşam yemek pişirdiğin için teşekkürler. Çok yardımcı oluyorsun."

Omuz silkiyorum çünkü önemli bir şey değil. "En sevdiğim kız kardeşime ve en iyi kız arkadaşıma yemek yapmayı seviyorum. En azından bunu yapabilirim."

Eğildi ve bana sarıldı. "Seni bir erkek arkadaş olarak görmeyi seviyorum. Senin en iyisi olacağını başından beri biliyordum ve öylesin."

Ocağın altını kapatırken gülüyorum. "Her zaman önyargılı olacaktın."

"Bu doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Artık ona bir şeyler göndermiyor ya da mesaj atmıyor, değil mi?" Çikolatalı sütü üç bardağa doldururken ona bakmaktan kaçınarak soruyorum.

"Dillon." Ses tonu kınama içeriyor. "Bunu konuşmuştuk. Ben İsviçre'deyim. Vivien'a sorman gerek. Ben senin casusun değilim."

Boş tencereyi yere bırakıp enseme ovuşturuyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum mini marshmallow paketini prestan alırken. "Ona onun hakkında soru sormaktan hoşlanmıyorum ama merak ediyordum."

Trinity Balosu'nun ertesi sabahı ona yatakta çekilmiş samimi bir fotoğrafımızı gönderdik. Hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu ve umarım mesajı yerine ulaştırmıştır. O artık *benim*. Bunu anladığını bilmem gerek. Vivien o zamandan beri bana hiçbir şeyden bahsetmedi ve artık ondan hiç bahsetmiyor, umarım bu hayatına devam ettiğinin iyi bir işaretidir, ama asla tam olarak emin olamam.

Ash sesini alçaltmadan önce arkama bakıyor. "Bunu tekrar yapmayacağım Dil. Viv'le olan arkadaşlığımı senin onunla olan ilişkiden ayrı tutmam konusunda hepimiz anlaşmıştık. Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır, onunla iletişime geçmedi ve ona hiçbir şey göndermedi. Mesajı açık ve net bir şekilde aldı."

"Güzel." Üç bardağın üstüne şekerlemeler bırakıyorum.

"Reeve için endişelenme." Ash kupalardan birini almadan önce kolumu okşuyor. "Viv senin için deli oluyor, Dillon. Her gün yüzüne o kocaman gülümsemeyi yerleştiren tek kişi sensin."

Biliyorum, ama ne kadar için?

"Bu kadarı da fazla Hollywood," diyorum yatak odasının zeminini kaplayan giysi poşetleri seline bakıp başımı sallayarak. Çoğunlukla sınavlarının bitişini kutlamak için bugün kendine aldığı yeni şeyler, ama poşetlerin birkaçında bana aldığı kıyafetler de var.

"Hayatına daha fazla renk katmaya kararlı olduğumu söylemiştim bebeğim." Kıçımı avuçladı. "Bütün yaz boyunca Azrail gibi giyinip dolaşamazsın." Yumuşak kıkırdaması havaya karışıyor ve her yerimi ısıtıyor.

Onu gardıroba yaslayarak kollarımın arasına aldım. "Bunu ödeyeceksin." Daldım ve dişlerimi kulak memesinde gezdirdim. "Tamamen siyahın nesi var? Bu benim imzam."

Kolları yılan gibi boynuma dolanıyor. "İmza görünümünü seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, her şeyin içinde çok seksi görünüyorsun. Cehennem kadar seksisin Dil ve ben senin için yirmi dört-yedi azgınım." Pelvisini bana doğru sürüyor ve tahmin edilebileceği gibi aletim canlanıyor. Aramızdaki ilişki böyle. Günde en az iki kez sevişiyoruz. Birbirimize doyamıyoruz ve ben hayatımın en iyi seksini yapıyorum.

"Sadece sana bir şeyler almayı seviyorum ve sana teşekkür etmek istedim," diye devam ediyor ve ağzının kenarını öpüyor. "Sen olmasaydın sınavlarımı geçemezdim. Yemek yaptın, temizlik yaptın, bana içecekler ve atıştırmalıklar getirdin, üniversiteye gidip gelmeme eşlik ettin, bana en iyi masajları yaptın ve iyi bir uyku çekmem için beni unutana kadar becerdin." Gözleri şüpheyle cam gibi oldu. "Koşulsuz desteğinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun ve sana bunu göstermenin yollarını bulmaya çalışıyorum, bu yüzden sana biraz para harcadım diye kızma." Ağzının kenarını çiğniyor, gergin görünüyor ve ben nedenini biliyorum.

Para yüzünden birkaç kez tartıştık. Kiralık arabasına beni sürücü olarak ekletti ve ek masrafları karşılamama izin vermedi. Dışarı çıktığımızda her zaman onun için ödeme yapmak istiyorum ve o bundan hoşlanmıyor, kendi yolunu ödemek istiyor ya da sırayla almak istiyor, herhangi bir erkekle böyle olacağını ve bunun sadece benden daha fazla parası olduğu için olmadığını savunuyor. Takıntılarımın ikizimle bağlantılı olduğunu biliyorum. Ama bunu ona açıklayamam ya da ona düzgün bir şekilde bakamadığım zaman kendimi ne kadar yetersiz hissettiğimi söyleyemem.

O puştan daha aşağı hissetmekten nefret ediyorum ama götlük yapmak beni daha iyi hissettirmiyor. Viv benim için güzel bir şey yaptı ve ben nankör bir serseri gibi davranıyorum. Sınavlarını yeni bitirdi ve ayrılmak zorunda kalmadan önce bütün yazı birlikte geçireceğiz. Bu mutlu bir olay, kutlanacak bir gece ve ben onun iyi vakit geçirmesini sağlamaya kararlıyım. Bu da bu işin peşini bırakmam gerektiği anlamına geliyor.

"Kızgın değilim, güzelim." Onu usulca öpüyorum. "Bana bir şeyler aldığın için teşekkür ederim. Çok cömertsin ve sana benim diyebildiğim için çok şanslıyım."

Bana karşı gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. "Ash'le tanıştığım için çok şanslıyım. O benim en iyi arkadaşım ve sen de bir kızın isteyebileceği en iyi erkek arkadaşsın. Seni hafife aldığımı düşünmeni istemiyorum çünkü almıyorum, Dillon." Bana ciddi gözlerle bakıyor. "Sana benim diyebildiğim için şanslıyım. Hala çoğu gün bunun doğru olduğuna inanmak için kendimi çimdikliyorum."

Vivien özgüvenim için harikalar yaratıyor. Onunlayken kendimi en iyi versiyonum gibi hissediyorum ve bunu denemek zorunda bile kalmıyorum. Nefes almak kadar zahmetsiz. Onu kucağıma çekerek çenemi başına yaslıyorum ve onu hiç bırakmak zorunda kalmamayı dileyerek yakınımda tutuyorum. O beni tamamlıyor ve onsuz bir daha bütün olabileceğimden emin değilim. Eğer içimi açıp onu içime sokabilseydim, yapardım. "Asla böyle düşünmüyorum ve bunu sana bakmayı ve seni mutlu etmeyi sevmem dışında herhangi bir nedenle yapmıyorum."

"Bu işte gerçekten iyisin, Dillon." Elleri göğsümde bir yol izliyor ve yüzümü kavıyor. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. O tanıdık elektrik etrafımızda dalgalanıyor, bizi bir balonun içinde sarıyor. Kollarım onun etrafında sıkılaşıyor ve kalbim patlama noktasına kadar şişiyor. Bütün gün ona bakabilirim. Onunla ilgili her şeyi seviyorum. Onu kollarımda tutmak dünyanın en güzel duygusu. "Seninle olmayı seviyorum Dil ve yazı seninle geçireceğim için heyecanlıyım."

Söylenmemiş kelimeler havada asılı duruyor ama ikimiz de onları dile getirmiyoruz. *Ne anlamı var ki?* İkimiz de ölümümüzün kaçınılmaz olduğunu biliyoruz. Sürekli bunun hakkında konuşmak bu gerçeği değiştirmeyecek ve ben de bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum çünkü bu sadece kalan zamanımıza gölge düşürecek ve bu da amacımızı boşa çıkaracak.

"Gelmiş geçmiş en iyi yazı geçireceğiz," diyorum saçlarına sert bir öpücük kondurarak. Bu tamamen tutmaya niyetli olduğum bir söz.

"S sinirime dokunuyor," diyorum Jamie'ye, Whelans'ta masanın karşısındaki Aoife'a ters ters bakarken. Ash ve Viv bara gitmek için kalkar kalkmaz, Aoife yapmacık bakışlarını bana çevirdi.

"Viv'e bir şey mi söyledi?" diye soruyor Guinness'inden bir yudum almadan önce.

Başımı sallıyorum, Aoife kirpiklerini kırıştırıp çapkın bir gülümsemeyle bana bakarken hayal kırıklığıyla sandalyenin kenarını kavriyorum. "Sözüne sadık kaldı. Ash'i ya da Viv'i ama her fırsatta benimle göz göze gelmesinden bıktım. Bu bana ve Viv'e karşı büyük bir saygısızlık."

"O zaman onu men edin." Jay omuz silkiyor, bacaklarını masanın altına uzatıyor ve ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor.

Kesinlikle fikrini değiştirdi. Kaşlarını kaldırıp en iyi arkadaşımı inceliyorum. Uzun zamandır olmadığı kadar mutlu ve Ash'e bir şeyler olduğuna ikna olmuş durumdayım. Bunu teyit etmek için bizim gaff'ın etrafında pek bulunmadım ama Trinity Balosu'ndan beri hiçbir kuşu becermediğinden oldukça eminim. En azından, konserlerimizden sonra kimseyle kaçmadı ve artık dikkatleri grup kızlarından uzaklaştırma konusunda benim kadar profesyonel. "Umurunda değil mi?"

"Hayır." "Nisan ayında onunla işim bitmişti."

Burnumu sokmak istiyorum ama o konuya girmiyorum. Bu gerçekten beni ilgilendirmez. İçlerinden biri bana bir şey söyleyene kadar bekliyorum.

"Bunu ona yapmak istemiyorum ama tek seçeneğim bu gibi görünüyor." Aoife'in hayatında grup ve sahne dışında pek bir şeyi olmadığına dair içten yakarışını hatırlıyorum. Bunu ondan almak istemiyorum ama bunu kendi kendine yapıyor.

"Ne yapman gerekiyorsa yap dostum. Benim sorun yok."

"Al, bebeğim." Viv elindeki pembe cin ve 7Up'ı masaya bırakıp tekrar kucağıma düşmeden önce bana bir şişe bira uzatıyor.

Birayı yere bırakıp başının arkasından tutuyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. Dudaklarım onunkilere çarptığı anda dünyamda her şey yerine oturuyor. Bana, benim için ne yaptığından haberi yok. Sadece varlığıyla bile içimdeki her pürüzlü, kırık dökük parçayı nasıl rahatlattığını anlamıyor. Kızım beni hayal kırıklığına uğratmıyor, aynı yoğunlukla beni yutuyor ve ereksiyonuma kurnazca sürtünüyor. Seksi ne kadar çok sevdiğini ve yatakta her şeyi denemeye hazır olduğunu seviyorum. O da en az benim kadar doyumsuz ve daha iyi eşleşemezdik. Biz sadece çalışıyoruz, nokta.

"Bu gece sahnede çok ateşliydin Dil," diye kulağıma fısıldıyor, tırnaklarını sevdiğimi bildiği bir şekilde kafa derimde ileri geri gezdirirken. "Sahnede olduğun süre boyunca tek düşündüğüm şey *benim olduğun*. O kızlar istedikleri kadar bağırıp çağırınsınlar ve sana donlarını fırlatsınlar, ama eve birlikte döneceğin kişi benim." Kulak mememi ısırdı.

"Her zaman, Hollywood." Kıçını avuçlarım. "Sadece senin için gözlerim var."

"Biliyorum." Gözleri duyguyla doluyor. "Bana her gösteriyorsun." Yüzümü küçük, yumuşak elleriyle kavırıyor. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiği ya da senin ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. O lanet sahne senin bebeğim. Tarif edilemez bir sahne duruşun var. Biliyorum çocuklar o izciyle bir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğradılar ama olacak. Olmaması için çok iyisiniz. Sen gerçek bir rock yıldızısın, Dillon, ve bunu başaracaksın. Bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum." Avucunu göğüslerinin ortasına bastırıyor.

"İnancınız benim için her şey demek."

"Sana inanmak çok kolay. Çok çalışkansın, gözeneklerinden yetenek ve kararlılık akıyor." Kucağımda hareket ediyor ve taze ihtiyaç kanın sikime akmasına neden olurken inliyorum. Bana hınzır bir sırıtışla bakıyor. "Ama bundan daha fazlası var. Senin için sadece en iyi şeyleri istiyorum, Dillon. Senin yükselişini görmek istiyorum ve

Elimden geldiğince size destek olacağım. Yapabileceğim bir şey varsa, bağlantılarımı kullanarak yardımcı olabileceğim herhangi bir yol varsa, sadece istemeniz yeterli."

Kalbim deli gibi çarpıyor ve göğsümde alışılmadık bir his yayılıyor, her yerimi sarıyor. Onun cesaretlendirmesinin ve desteğinin benim için ne kadar önemli olduğunu ifade edecek kelimeler bulamıyorum. "Sen zaten çok şey yaptın. Bunu benim için istediğini bilmek bile fazlasıyla yeterli."

"Her zaman, Dil. Hayallerini her zaman destekleyeceğim." Viv eğiliyor ve sinsi elini bedenlerimiz arasındaki boşluktan geçirerek kot pantolonumun üzerinden kasıklarımı kavıyor. "Her kadının seni nasıl istediğini çok iyi anlıyorum ama sana sahip olamazlar. Sen benimsin ve seni hemen şimdi istiyorum."

"Sahiplenici tavırlarına bayılıyorum." Kimin gördüğünü umursamadan kışını sıkıyorum. Buradaki her sıkicinin onun benim, benim de onun olduğumu bilmesini istiyorum.

Ağzı benimkine çarpmadan önce "Doğal olarak geliyor," diyor.

ırzına geçiyoruz ve "bir oda bulun!" çağrılarıyla birlikte bir kedi çığlıkları ve kurt ısıkları korusu çınlıyor.

"Daha önce hiç umumi tuvalette sevişmemiştim," diye mırıldanıyor kulağıma.

Aynen öyle. Bu işin gidişatını sevdim. "Bunu senin için düzeltmemi ister misin?" Kulağına homurdanıyorum.

"Evet, lütfen." Üzerimden o kadar hızlı atlıyor ki sanki süper güç gibi.

Beni ayağa kaldırırken bir kahkaha atıyorum, gözleri şehvetle parlıyor. Çekingenliğini bir kenara bırakıp kişiliğinin parlamasına izin verdiğinde Vivien'in bu yönünü görmeye bayılıyorum. Göz ucuyla Aoife'in kaşlarını çattığını görüyorum. Bir başkasına bir şey kanıtlamak için asla kadınımı sikmem ama bu karar çoktan verilmişti ve eğer bu eski seks arkadaşımı daha doğrudan etkiliyorsa, o zaman harika.

Viv'in elini tutup ona tuvaletlere kadar eşlik ettiğimde daha fazla kurt ısılığı bize eşlik ediyor, sırada bekleyen bir grup sarhoş kız önümüze geçmeden önce erişilebilir tuvalete el koyuyorum. Kızlar kapıya vurdukça Vivien gülmekten kırılıyor ama ben hemen dikkatini dağıtıyorum, seksi elbisesini kaldırıp külotunu bacaklarından aşağı çekiyorum.

Kırmızı dantelli iç çamaşırlarını arka cebime tıktırırken, onları geri vermeye hiç niyetim yok. Gittikçe büyüyen çalıntı iç çamaşırları yığınının içine giriyorlar. Viv'in bunu henüz anlamamış olması bir mucize, ama anladıysa da bir şey söylemedi. Ve eğer bunu alacağını düşünüyorsa

çift geri, o geliyor başka bir düşünce var. Onlar artık benim. Ayrıca, elbisesi onu örtecek kadar uzun ve gecenin geri kalanında kucağında olacak, yani onlara ihtiyacı yok gibi.

Kot pantolonumu ve boxerımı bacaklarımdan aşağı iterek prezervatifi takıyorum ve kızımı kollarımın arasına alıyorum. Sırtını duvara yaslayıp sikimi hizalıyorum ve hızlı bir hamleyle içine giriyorum. Vivien çığlık atıyor ve kapıdaki gürültü mucizevi bir şekilde duruyor. Onu becerirken bir kolumu Vivien'in sırtına doluyor, bir elimi de duvara dayıyorum.

Viv'in bacakları belimin etrafına sıkıca sarılmış, ben de ona güçlü bir ihtiyaçla vuruyorum. Mükemmel bir senkronizasyon içinde birbirimizi iterken dudaklarımız üstünlük savaşında çarpışıyor. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyoruz ve onunla seks yapmak her zaman bu dünyanın dışında. Aletimin üzerinde inleyip sızlanırken elbisesinin üzerinden göğüslerini ısııyorum, keşke üst kısmı dekolte olsaydı da aşağı çekip meme uçlarını emebilseydim ve kadifemsi yumuşak etini yalayıp yutabilseydim.

Sıkı duvarlarının sikimi sıkıştırdığını hissettiğimde, kendimi daha derine itiyorum. "Klitorisine dokun," diye talep ediyorum, ona daha sert itiyorum. "Benimle gel, Hollywood."

İki dakika sonra ikimiz de inliyor ve karşılıklı doruklara doğru ilerliyorduk. Sonra onu yere bıraktım, giyindim ve mendillerle temizlenmesine yardım ettim.

"Bu çok ateşliydi." Vivien bana gülümsüyor ve saçlarının ellerim yüzünden dağıldığını ve dudaklarının öpücüklerim yüzünden şiştiğini görmek hoşuma gidiyor. Göğsü kızarmış, yüzündeki çarpıcı ısıltıyla eşleşiyor. Kahverengimsi yeşil güzel gözleri coşkuyla açılmış ve kocaman bir gülümseme takınmış.

"Kadınım kamusal alanda seks yapmaktan yeni mi hoşlanmaya başladı?" Parmaklarım elbisesinin altından kayarken ve amını avuçlarken onu kapıya doğru sıkıştırarak şaka yapıyorum.

"Olabilir diye düşünüyorum ve ayrıca külotumu bana geri vermen gerekiyor."

"Hayır." Sırıyorum. "Onlar benim. Orada, kucağında, tamamen çıplak oturacağını bilmek hoşuma gidiyor. Eve döndüğümüzde hayatının santimine kadar sikilmeye hazır ol." Baştan çıkarıcı amını serbest bırakıp kapının kilidini açarken kulağını ısııyorum. "Ve uykuyu unut çünkü hiç uyumayacaksın."

"Aman Tanrım, Dillon!" Viv ertesi gece yatağında kışını yalarken inliyor. Bütün geceyi sikişerek geçirdik ve bu sabah birkaç saat uyuduktan sonra yatakta kalıp film izledik ve birbirimizi boşalttık, odadan sadece yiyecek içecek almak için çıktık.

Ellerimi kışının yanaklarında kenetlemiş, onu önümde en çökmekte olan ziyafet gibi yayılmış halde tutarak yaptığım işe ara veriyorum ve onu kontrol ediyorum. "İyi misin, Hollywood? Tereddütlerin var mı?"

"Hayır." iki yana sallıyor, dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve bacaklarını omuzlarıma atmış, parmaklarım yanaklarına batarken kalçalarının arasında yüzüstü yatan bana bakıyor. "Bunu istiyorum. Heyecanlıyım ve şimdiden çok iyi hissettiriyor."

Yüzündeki kızarıklık koyulaşıyor ve kalbim eriyor. "Hoşuna gitmesi sorun değil güzelim. Pek çok kadın sever."

"Biliyorum. Sorun bu değil. Sadece bu konuda bu kadar rahat olmama şaşırdım ama aslında şaşırmamalıydım. Bana her zaman çok iyi bakıyorsun."

Bu bir angarya değil. Kızımı memnun etmek en sevdiğim eğlencedir. "Şimdi arkana yaslan ve bekaretini almama izin ver çünkü eğer onu dar deliğinin derinliklerine gömmezsem aletim kanatlanıp uçmak üzere."

"Saçmalıyorsun ama seviyorum" -kelimeleri kekeleyerek söylüyor ve yanakları inanılmaz derecede kızarıyor- "onu".

Nefesim göğsümde sıkışıyor. *O... o düşündüğüm şeyi mi söylemek üzereydi?* Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor, ama tüm bu düşünceleri bir kenara itiyorum çünkü şimdi zamanı değil. "Hoşuna gitmeyen bir şey olursa ya da durmamı istersen söyle. Seni bu şekilde becersem sorun olur mu?"

"Oh, beni arkamdan alacağını düşünmüştüm."

"Bunu yapabilirim, ama kendimi ilk kez kışına gömdüğümde yüzünü görmeyi tercih ederim."

Elleriyle yüzünü kapatıyor ve ben de kayganlaştırıcı sürdüğüm iki parmağımı götüne sokmadan önce bir kahkaha atıyorum. Daha önce temizlenmişti ve bir süredir deliğiyle oynuyordum, onu sikmeden önce tamamen rahatladığından ve hazır olduğundan emin olmak istiyordum.

Vivien bana her zaman bir şeyler yapan o şehvetli, derin, seksi, erotik sesi inliyor ve ben sakinleşmek için aletimin ucunu sıkıyorum. Sonra dilimi içeri sokarken onun büzülmüş deliğini parmaklamaya devam ediyorum. Dilimi ve parmaklarımı vibratörüyle değiştirerek, beni almaya hazır olduğundan emin olana kadar birkaç dakika boyunca onu geriyorum.

"Çok ıslak," diye mırıldanıyorum diğer parmaklarımı sırlıslıkla amına soktuğumda. "Kıcını yalamamı ve parmaklamamı seviyorsun, ha?"

"Dillon!" Elleriyle yüzünü tekrar kapatıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Saklanmak yok, Hollywood. Gözlerinin içine bakmak istiyorum. sikimi içine ."

Prezervatifi takıyorum ve parıldayan deliğini hizalamadan önce shaftıma tonlarca kayganlaştırıcı sürüyorum. Bükülmüş bacaklarını göğsüne doğru iterek, ihtiyaçtan sızan her iki deliğin görüntüsüne ağzımın suyu akıyor. Dün gece saatlerce amcığına tapmışım ve şimdi onun bakir deliğine ilgi göstermenin zamanı geldi. Bu düşünceyle sikimden prekum sızıyor. "Siktir, Hollywood. Keşke kendini görebilseydin. Enfessin ve ben çok tahrik oldum. Bunu uzun tutmaya çalışacağım ama hayatım boyunca hiç bu kadar azgın olmamıştım."

"Güzel, şimdi çeneni kapa ve beni becer, bebeğim, yoksa sadece konuştuğunu ve hiçbir şey yapmadığını düşüneceğim."

"Alıngan," diyorum, sikimi çatlağında aşağı yukarı ovuşturarak. "Otoriter ve talepkâr olman hoşuma gidiyor. Sen sapık bir sürtüksün, değil mi?" Eğilerek amının dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Dillon, lütfen."

"Lütfen ne?" Piercingimi dar deliğinin kenarına sürterek alay ediyorum.

"Lütfen kıcımı sik!" diye bağırıyor ve Ash'in bu gece dışarıda olması ve evin bize kalması iyi bir şey.

"Pekala, Hollywood." Aletimi bir santim içeri itiyorum. "Bunun için yalvardığını unutma." İçine girerken acele etmiyorum, ilk kas halkasını biraz daha sert itiyorum. "Rahatla, güzelim." Gözlerimi ona kilitliyorum. "Yüzümü izle ve daha önce hiçbir erkeğin gitmediği yerlere gittiğimi hisset." Dudaklarım seğiriyor.

Bir kıkırdama patlamadan önce gözlerini kısıyor. "Çok gülünçsün. Sikişinin yarısı kıcımında ve sen şaka yapıyorsun."

"Sadece gerçekleri söylüyorum, Hollywood. Şimdi gözler üzerimde."

Hava değişiyor ve etrafımızda lezzetli bir gerginlik yayılıyor. "Çok seksisin," diyorum direncini kırmaya çalışırken. "Beni çözüyorsun,

Çok güzel." Hızlıca itiyorum, dibe vuruyorum ve nefesi kesiliyor. Ellerimi katlanmış bacaklarının üzerine koyarak öne doğru eğildim ve burnumu onunkine değdirdim. "Sikim kışının içinde, Hollywood. Çok heyecanlıyım." Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. Dudaklarından öpüyorum. "Şaka bir yana, iyi misin?"

"Evet. İyiyim." Gözleri doldu. "Başka bir ruha hiç bu kadar yakın hissetmemiştim, Dillon."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bunu yaparken başka hiçbir şeye benzemeyen bir güven seviyesi var. "Aynen, güzelim," diye fısıldıyorum onu yumuşakça ve acele etmeden öpmeden önce. Vücudunun bana alışmasına izin verirken birkaç dakika öpüşüyoruz ve sonra onu beceriyorum.

Tanrım, onu becerdim.

Artık kendimi tutamıyorum. Her zamankinden daha fazla tahrik olmuş durumdayım ve o da harika hissettiriyor. Bu inanılmaz kadının diğer her yerine bağımlı olduğum gibi kışına da bağımlı olmam şaşırtıcı değil.

Vivien benimle kalıyor, ben girip çıkarken her zamanki gibi duyarlı ve hevesli. Vücudumdan akan hisler aşkın. İçine doğru sallanırken yüzünü izliyorum, rahat olduğundan ve benimle birlikte olduğundan emin oluyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Gözlerindeki çığ zevk bakışını görmek beni neredeyse çözüyor. Çok hoşuna gidiyor, tıpkı umduğum gibi. Vücudunu okuyorum, tanıdık işaretleri izliyorum ve onları gördüğümde, klitorisini parmaklarımla ovuyorum ve ona gelmesini emrediyorum, yasak yerinin derinliklerine gömülü aletimle parçalanmasını huşu içinde izliyorum.

Onu takip etmekte gecikmiyorum, içeri ve dışarı kayarken prezervatifin içine boşalıyorum, bu deneyimin her damlasını sağlamak istiyorum.

Sonra onu kucaklıyorum, sonra birlikte duş alıyoruz ve yorganın altına girmeden önce deliğinin biraz aloe vera jeli sürüyorum.

"İyi miydi?" Çıplak kaşıklıırken soruyorum.

Arkasını dönüyor, çenemi okşuyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. "Harikaydı. Sen de harikasın. Bana yaptığın her şeyi seviyorum."

Ona daha da sıkı sarılıyorum, onu kucaklamak ve sonsuza dek kollarımda tutmak istiyorum. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bu bizi daha da yakınlaştırdı. Yaşayan başka bir ruha hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim, hiç ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Duygular içimde fırıl fırıl dönüyor ama onları çözmeyi reddediyorum. Şimdi olmaz. Sadece bu anın her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum, bunun asla unutamayacağım bir anı olduğunu şimdiden biliyorum.

Viv benden önce uykuya dalıyor, kızarmış yanakları, dolgun dudakları ve yastığın üzerine dağılmış siyah saçlarıyla bir tanrıça gibi görünüyor. Uzun süre ona bakıyorum, her çilini, dolgun dudaklarından çıkan her hava damlasını ezberliyorum ve gözlerimle göğsünün hafifçe kalkışını izliyorum. Kalbim patlayacakmış gibi hissedene kadar kabarıyor ve kabarıyor. Bana o kadar çok şey hissettiriyor ki, hâlâ dehşete düşmüş olsam da, hissettiğim diğer her şeyin ağırlığı altında korkum sönük kalıyor. Saçlarına yumuşak öpücükler kondurup onu uyandırmamaya dikkat ederek sıkıca sarılıyorum.

Bu anı yakalamak için umutsuzca birkaç fotoğraf çekmek istiyorum çünkü uykusunda çok memnun ve huzurlu görünüyor, ama kendimi ondan ayrılmaya zorlayamıyorum ve çok geçmeden uykusunda ona katılıyorum.

"W Yüzünde o şapşal ifade var mı?" Ro, mutfaktaki çamaşır kurutma makinesinden çamaşırlarımı aldıktan sonra soruyor. Bu sabah Viv'den ayrılmak istemiyordum ama

Giysilerimi yıkamak ve üstümü değiştirmek için hemen bizim gaff'a döndüm. Ro ve ben kızlarla Christchurch'te her zamanki yerde buluşacağız ve hep birlikte Kilcoole'a gideceğiz. Annem bizi Pazar akşam yemeğine bekliyor.

"Sebebi yok," diye yalan söylüyorum. Küçük kardeşime bunun delicesine mutlu olduğum için olduğunu söylemiyorum. Ve sadece durmaksızın seks yaptığım ya da dün gece Viv'in anal bekâretini aldığım için değilHer şeyin birleşimi. Bugünlerde mutluluk gözeneklerimden akıyor. Kötü bir ruh halinde olmak imkansız. Tam bir palyaço gibi sürekli etrafta dolanıyorum.

"Seninle konuşabilir miyim?" Jay dudaklarını ıslatarak ve sahte şahininin uçlarını oynatarak soruyor. Gergin bir şekilde söylüyor, bu sayede ciddi olduğunu anlıyorum.

"Elbette."

"Özel olarak," diye ekliyor ve Ro orta parmağını yukarı kaldırıyor.

"Bazı şeyler senin kulakların için değildir, küçük O'Donoghue," der Jay. Ro onun aletini tutuyor. "Sikimi yala, Fleming."

"Tipim değilsin."

Bakışlarım aralarında gidip geliyor. "Siz iki palyaçonun işi bittiyse konuşalım. Yakında gidiyoruz."

"Tamam. Ne var ne yok?" Birkaç dakika sonra yatak odamda güvenli bir şekilde saklandığımızda Jay'e soruyorum. En iyi arkadaşımın itiraf etmesini beklerken kıyafetlerimi katlayıp spor çantama yerleştirmeye başlıyorum.

"Sana bir şey sormam, bir şey söylemem gerek. Siktir." Jay ellerini yüzünde ovuşturuyor.

Zavallı herif dehşete düşmüş görünüyordu ve ben de üzerine gitmemeye karar verdim. "Eğer mesele Ash'se, çıkar ağzındaki baklayı dostum."

Yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Biliyor muydun?" "Şüphelenmiştim."

Omuzları gözle görülür biçimde gevşiyor ve taşaklarını bulup doğruluyor ve kendine güvenini yansıtıyor. "Onu seviyorum, Dillon."

Kıyafetlerimi toplamayı bıraktım. "Gerçekten mi?" Yüzünü inceliyor, tepkisini kontrol ediyorum.

"Evet. Onu gerçekten seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, hep sevdim. Sadece bir şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Önce Cill geldi ve her şey boka sardıktan sonra beni uyardın."

Dudaklarımdan bir iç çekiş kopuyor. Yatağa uzandım. "Müdahale etmemeliydim ama ettiğim için pişman değilim. Ash, Cillian'la olanlardan sonra iyi bir durumda değildi." Onun adını hırıldayarak söyledim. Hâlâ o pisliği öldürücü bir öfke duymadan düşünemiyorum. Onu Kilcoole'da birkaç kez gördüm ve benimle konuşmaya çalıştı ama ona hep soğuk . O pislikle bir daha konuşmadan önce cehennem donacak.

Jay yanıma oturdu. "Biliyorum ve asla bir şey denemezdim." Gözlerini bana dikti. "Kalbi kırılmışken onun için bir oyun oynayacağımı düşünüyorsan benim tam bir hıyar olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Bence sen yardım edebileceğini düşünen azgın bir pisliktin." Bana ters ters baktı. "Yine de ondan faydalanmazdım!"

"Yapmayacağını biliyorum." Elimi omzuna koydum. "Seni engellememeliydim ama sadece onu korumaya çalışıyordum. Gerçekten seninle ilgili değildi."

"Siktir git, Dil." Yüzündeki kederli ifade beni yerime mıhlıyor. "Bu tamamen benimle ilgiliydi ve anlıyorum. Bir sürü kızla yattım ve Ash için düzgün birini istiyorsun ama sana yemin ederim Dillon, kimse onu benim kadar sevmez çünkü gerçekten ama gerçekten çok seviyorum." Sıkılı yumruğunu kalbinin üzerine vuruyor. "Ben

diğer kızlarla işim bitti. Tek istediğim Ash ve o da beni istiyor gibi görünüyor ve bu sefer bunu mahvetmeyeceğim."

Bu da geçen yaz başlarına kesinlikle bir şey geldiğini doğruluyor. "Ne soruyorsun?"

"Onunla çıkmak için iznini istiyorum. Resmi olarak. Onu benim yapmak istiyorum."

"Sorman gereken kişi ben değilim. Benim iznime ihtiyacın yok. İkiniz de yetişkinsiniz."

"Bazen tam bir pislik oluyorsun, Dil."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Yoluna çıkmamalıydım ve şimdi de çıkmayacağım. Eğer Ash'in istediği kişiysen, sana engel olmayacağım."

"Şükürler olsun." Yüzü mutluluktan patlıyor ve onu uzun zamandır istediği bir şeyden mahrum bıraktığım için kendimi tam bir amcık gibi hissediyorum. Ama pişman değilim. Daha önce zamanlamanın onlar için doğru olduğunu sanmıyorum. Umarım şimdi öyledir. En iyi arkadaşımı ve kız kardeşimi birlikte mutlu görmek pastanın üzerindeki krema olurdu.

"Senin adına mutluyum, Jay." Omzunu daha sıkı sıkıyorum. "Ama ona iyi davransan iyi edersin. Tek bir yanlış hareketinde, tek bir gözyaşında, Doyle denen o hıyara yaptığımdan daha beterini yaparım sana."

"Endişelenmene gerek yok. Ona bir kraliçe gibi davranacağım."

"Öyle olduğunu görüyorum, dostum." Ayağa kalkıyorum ve o da sıçrayıp beni kucaklıyor. "Sen zaten ailedensin, Jay. Bunun resmiyet kazanması kadar beni mutlu edecek bir şey olamaz."

"Aman Tanrım, Dillon, dur!" Viv tıslıyor, masanın altından bileğime yapışıyor ve yukarı doğru gidişimi durduruyor.

"Elimde değil," diye fısıldıyorum kulağına, parmaklarımın ucunu çıplak kalçasına sürtüyorum. "Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi ellerime de ihtiyacım var."

Yüz hatları yumuşuyor ve gardını indiriyor, ben de bundan faydalanmakta tereddüt etmiyorum, elimi tuttuğu yerden çekip amına götürüyorum. Elimi çekmeden önce külotunu itmeyi ve bir parmağımı yarığının arasında gezdirmeyi başarıyorum.

"Kes şunu Dil," diye tersliyor, ağzını kulağıma bastırarak. "Annenin yemek masasında beni parmaklamayacaksın. Kes şunu."

ya da bir ay boyunca seks yok."

Tırnaklarını elime geçirirken gözlerimi kısıyorum. "Buna cesaret edemezsin." Eve dönmesine sadece on hafta kalmışken olmaz. Vivien seksi en az benim kadar seviyor. Seks olmadan bir ay bile dayanamaz. Elimi tekrar tutuşundan çekerek kalçasına indiriyorum ve biz bu savaşı verirken sabit tutuyorum.

"Dene beni. Sana meydan okuyorum." Yüzünde hatırı sayılır bir uyarı var. "Dünyadan aşık çocuğa," diye havlıyor Shane, diğer taraftan beni dürterek

yan. "Patilerini kadının üzerinden çek ve kardeşine patatesleri uzat."

Vivien'in kızarması anlıktı ve muhtemelen bu konuda kötü hissetmem gerekirdi ama hissetmiyorum. Kadınıma karşı azgın olduğum için asla özür dilemeyeceğim.

"Özür dilerim." Sırıtiyorum, kabul edip elimi masaya doğru kaldırmadan önce kalçasını son bir kez sıkıyorum. Ona bu kadar çok ihtiyacım olduğu için özür dilemeyeceğim ama onu rahatsız da etmeyeceğim. Yemekten sonra onu ahıra götüreceğim ve beynini sikeceğim. Patates dolu kâseyi kaldırıp Ciarán'a uzatıyorum. "Sevgilim etrafımda olduğunda dikkatim çok dağılıyor."

"Fark ettik." Shane sırtıyor ve ben de ağzından çıkacak her türlü saçmalığa karşı kendimi hazırlıyorum. "Oh, kudretli olan nasıl da düşmüş. Fiona'ya aşık olduğumda bana yaptığınız tüm saçmalıkları size yapmaktan zevk alacağım."

"Kardeşine sataşmayı bırak," diyor annem, bakışları Vivien ile benim aramda dans ederken genişçe gülümseyerek. Vivien'la resmen çıkmaya başladığımızı söylediğimde bir şarkı patlatacak sandım. Çok sevindi ve sadece Viv Lauren Mills'in kızı olduğu için değil. Annem Vivien'i gerçekten seviyor. "Bence Dillon'ı sonunda mutlu ve aşık görmek harika."

Onun sözleriyle tüm vücudum kilitleniyor ve panik aniden ortaya çıkıyor. Ayağa kalkıp sandalyemi geriye itiyorum. "Sigara içmem lazım." Vivien'i dudaklarından bir kez öpüyorum. "Yemeğini bitir. Geri geleceğim." Kimseye dönüp bakmadan hışımla çıktım.

Meyve bahçesinden eski oyun ahırımıza doğru yürürken zihnim çelişkili düşüncelerden oluşan bir kasırga gibi. Son iki aydır neredeyse hiç sigara içmemiş olmama rağmen bir sigara yakıyorum. Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var.

Ona aşık değilim.

Annem her şeyi çok abartıyor.

Vivien'in kafasına da aptalca fikirler sokuyor.

Annem bunu neden söylesin ki? Vivien'in Ağustos'ta eve döneceğini biliyor. Ve benim kimseyi sevemeyeceğimi de biliyor. Küçüklüğümünden beri kendi anneme onu sevdiğimi söyleyemedim ve o bu yorumu mu yapıyor? Aileme çok kızgınım. Shane alay ederek başlattı bunu. Neden beni kendi halime bırakmıyorlar?

Eski oyun ahırına yaklaşırken sigaramı üflüyorum ama tedirginliğimi hafifletmek için pek bir şey yapmıyor.

Ambara girdiğimde bir dizi eski anı ve duyguyla karşılaşıyorum ama bunlar dikkatimi dağıtmıyor bile. Kafam kalbimle savaşıırken parmaklarımı eski deri koltukta gezdiriyorum.

İki sigara daha içtikten sonra nihayet eve dönecek kadar sakinleştim. Vivien'i öyle bırakıp gitmemeliydim. Annemin ne düşündüğü umurumda değil. O yanılıyor. Vivien'dan gerçekten hoşlanıyorum. Hem de çok. Harika biri ve arkadaşlığına bayılıyorum. Ama onu sevmiyorum. Sadece bir aptal eski sevgilisinden intikam almak için kullandığı bir kıza aşık olur.

Ben eve yaklaşırken açık arka kapıdan konuşmalar sızıyor. "Dillon hayatı boyunca farklı şeytanlarla savaştı," diyor annem. diyor ve panik beni kırımın üstüne düşürmekle tehdit ederken son birkaç metreyi koşarak geçiyorum. "Ona geldiğince destek olmaya, ne kadar sevildiğini ve değer verildiğini, farklı olmadığını hissettirmeye çalıştık-"

Ne oluyor lan?!! "Anne!" Ayağım kapıya çarpar çarpamaz bağırdım. "Dur." Her şeyi delici bir bakışla aktarıyorum ve anladığını biliyorum. O benim annem. Evlatlık olduğumu kimsenin bilmesinden hoşlanmadığımı biliyor. Bu konuda konuşmaktan nefret ettiğimi biliyor. Vivien'a gerçeği söylememesini söylememe gerek yok. Bunu istemediğimi zaten biliyor.

"Tatlı yiyecek miyiz, yemeyecek miyiz?" İçimde patlamaya hazır, tıkırdayan ve titreyen bir düdüklü tencere varken, rahat bir tavır takınmak için çok çalışarak soruyorum. Tezgâhtan iki tatlı kâsesi kaparak masaya doğru ilerliyorum, Ma'nın bomba patlatmasını engelleyebildiğim için şükrediyorum.

Otomatik pilotta crumble ve kremamı yiyorum, kıl payı kaçırdıklarımı düşünürken ilgisizmişim gibi davranıyorum. Lenslerim Viv'in yatağında iki kez düştü ve doğal mavi gözlerimi keşfetmesini engelleyen tek şey hızlı düşünmem oldu. Ro bir gece Whelans'ta neredeyse sahte bakışımı ağzından geçiriyordu. Her şeyi mahvetmeden önce onu durdurdum, daha sonra kardeşlerimi ve grup arkadaşlarımı bir kenara çekip

Vivien'in bilmesini istemedim çünkü yaz sonunda ayrılacakken bu kadar derine inmenin ne anlamı var? Neyse ki bu bahaneye inandılar ve o zamandan beri kimse bu konuyu açmadı, ancak kesinlikle inişli çıkışlı birkaç an oldu.

Aileme evlatlık statüm hakkında bir şey söylemem gerektiğini düşünmüyordum, çünkü hassas bir konu olduğunu bildikleri için bu konuyu hiç açmıyorlardı. Bu yüzden annemin oraya gitmesine çok sinirlendim. Muhtemelen yardım ettiğini düşündüğünü biliyorum ama çenesini kapalı tutmayı gerçekten öğrenmesi gerekiyor.

Yemek bittikten sonra Vivien'e ahıra kadar eşlik ediyorum ve onu sert ve hızlı bir şekilde sikmeden önce meraklı kıcını tokatlayarak cezasını veriyorum. Bana on yedi yaşındayken neler olduğunu tekrar soruyor, ben de her zamanki gibi geçiştiriyorum. Seks rahatlamama yardımcı oluyor ve ahırdan çıkarken girdiğimden daha rahatım.

"İyi misin?" Yüzüne minik öpücükler kondurarak soruyorum.

"Ben mükemmelim." Bana sarılıyor ve her şeyin normale dönmesine seviniyorum.

Onu ahırın duvarına doğru iterek kollarımla sıkıştırıyorum. Alnımı onunkine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Elleri hafifçe kalçalarımın altına iniyor ve dokunuşu beni topraklıyor. Açıklama yapma ihtiyacı hissediyorum. "Birlikte olunması en kolay insan olmadığımı biliyorum," diye fısıldıyorum ve bu yüzyılın en yetersiz ifadesi. "Huysuz bir hıyar olduğumu ve öfke sorunlarım olduğunu biliyorum ama bunlar asla sana yönelik değil."

"Biliyorum."

Gözlerimi yeniden açıyorum, hiçbir şeyi korumuyorum, çünkü ona bir pislik olduğu için borçluyum. "Her şeyi daha iyi yapıyorsun, Viv." Yüzünü nasırlı avuçlarımla arasına alıyorum. "Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum ve bazen kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar dehşete düşüyorum."

"Anladım." Dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Ve hissettiklerini hissetmende bir sorun yok, Dillon. Sadece bazen, beni de içine alırsan sevinirim."

"Seni çoğu insandan daha fazla içeri alıyorum." Keşke ona her şeyi anlatabilseydim ama artık çok geç.

İki ay içinde ayrılmak mı? "Seni daha fazla içeri almak istiyorum. Sadece bana karşı sabırlı ol."

"Sabırlı olabilirim." Kollarını boynuma doluyor, aynı zamanda seksi vücudunu bana doğru bastırıyor.

İkimiz de zamanın bizden yana olmadığını biliyoruz. Ona tüm gerçeklerimi veremeyebilirim ama bu kadarını verebilirim. "Benim için her şey demek oldun Viv," diye fısıldıyorum birbirimize sarılırken. "Her şey çok hızlı oldu. Şimşek gibi. Böyle olacağını düşünmemiştim ve bu beni mutlu ettiği kadar kafamı da karıştırıyor." Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği ve bunu daha fazla irdelemek göze alamayacağım bir risk. Gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Bu bir anlam ifade ediyor mu?"

"Çok mantıklı." Beni öpüyor ve bu öpücük benimle bağdaştırabileceğim duygularla dolu. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Buradan sonra nereye gideceğimizi bilmiyorum-" Çok fazla şey söylemeden duruyorum. Kalbim göğsümün arkasında ağrıyor ve sanki biri beni her yerimden bıçaklıyor. "Sadece durmak istemediğimi biliyorum. Bunu seninle yapmaya devam etmek istiyorum. I-"

Çok belirgin bir inilti sesiyle kesiliyorum, hemen ardından ikinci bir inilti geliyor. Viv'in elinden tutup onu ahırın köşesine doğru çekerken dehşet beni kuşatıyor. Cillian Doyle'u kız kardeşimin içinde taşaklarının derinliklerinde bulmak yüzyılın şokuydu. *Ash ne karıştırıyor?! "Seni lanet olası piç!"* Viv'in elini onlara doğru koşarak bağıyorum.

Ash'in eski sevgilisini yakalayıp yumruklarımınla dövmeye başladım. İlk başta bana izin veriyor, ta ki kararlılığımı görüp karşılık vermeye başlayana kadar. Ama benim saldırganlığımın boy ölçüşemezdi. Eğer Cill bir daha kız kardeşimin yanına yaklaşırsa onu öldüreceğime yemin ettim ve şu anda sanırım öldürebilirim.

Cillian yüzüme ve karnıma birkaç yumruk indiriyor ama ben kan arzusuna kendimi kaptırmış, Vivien beni öpüp öldürücü öfkemden uzaklaştıran kadar onu yere seriyorum. Cillian onu itip yana düştüğünde, o pisliği öldürmeye hazırım.

Viv'in ayağa kalkmasına yardım ederek onu arkama ittim ve eski kankamla yüz yüze geldim. "Seni aldatan amcık! Kız kardeşimden uzak dur ve eğer bir daha kız arkadaşına dokunursan seni gebertirim!" Kükredim.

"Sen deli bir piçsin, O'Donoghue." Cillian ayaklarının üzerinde sallanıyor ve yere kan tükürüyor. Gömleğini kaldırıp kanı sildi.

"İlk birkaç yumruğu hak ettiğim için yemene izin verdim ama beni tehdit edemezsin, pislik. Bunu kız kardeşin istedi. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Karını aldatmak dışında," diyor Viv kırpılmış bir ses tonuyla.

"Bunun seninle bir ilgisi yok." Cillian parmağını ona doğru uzattı. "Defol git."

Ona doğru hamle yaptım ve gömleğini tuttum, onunla bir raunt daha yapmaya hazırdım. Benim kızımınla konuşmaya nasıl cüret eder!

"Bırak gitsin," diyor Viv. "Bu iş artık bitecek."

"Sanki öyle," diye bağıyor Cillian. Parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Seni saldırıdan tutuklatacağım, seni pislik." Karnına sarılıyor, acı içinde kıvranıyor ve umarım bu birkaç kaburgasını kırdığım anlamına geliyor.

"İzinsiz girdiğiniz için sizi tutuklatacağım," diye bağıyor Ash, sonunda sesini bularak.

Vivien yüzünde en sert ifadeyle Cillian'a doğru ilerliyor. "Dillon'a karşı suç duyurusunda bulunmayacaksın. Bugün burada olanlarla ilgili tek bir kelime bile edersen, doğruca karına ve ailene gider ve onlara Ash'i aylardır takip ettiğini ve bugün kafası iyiyken ve seni itemeyecek durumdayken ona zorla sahip olduğunu söyleriz."

O muhteşem biri ve ben ona hayranlık duyuyorum. Bu aşağılık bir tehdit. Bunu asla yapmayacağını biliyorum. Katlandığı şeylerden sonra değil. Ama sık suratlı bunu bilmiyor.

"Bu saçmalık," diye homurdanıyor. "Kimse sana inanmaz."

Viv cep telefonunu onun yüzüne doğru iter. "Seni kaydettim," diye yalan söylüyor. "Koşullar ne olursa olsun, bu karına onu aldattığını gösterir. Evliliğini mahvetmek yetmezmiş gibi kariyerini de mahvedeceğim. Bunu patronuna e-posta ile göndereceğim. Sosyal medyada yayınlayacağım. İtibarını yok edeceğim."

Kıyafetlerini yırtıp atmak ve sonsuza dek onun sunağında ibadet etmek istiyorum. O inanılmaz biri ve ben de onun için yanıp tutuşuyorum. Kız kardeşim dışında hiçbir kız benim için bu kadar çabalamamıştı. Viv'in sadakati güzel bir şey ve kalbim göğsümün arkasında mantar gibi. Ash ve benim için ona böyle karşı koyduğuna inanamıyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemez.

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Kimsin sen?"

"Ben senin en kötü kabusunum." Ona doğru bir adım daha atıyor ve uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Beni zorlama, Cillian. Hayatını mahvedebilirim." Parmaklarını şıklatıyor.

"Hepiniz kafayı yemişsiniz," diye tersliyor. "Ve siz ikiniz cehennemde yaratılmış bir eşleşmesiniz." Ben ve Vivien'in arasını işaret ediyor.

Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum.

Viv, "Git," . "Dillon ya da Ash hakkında tek kelime etme. Eğer sahip olduğunuz hayata değer veriyorsanız, hayır."

"Çılgın sürtük," diye mırıldanıyor ve ben yine kırmızı görüyorum. Kendimi ona atamadan Ash ve Viv beni geri sürüklüyorlar.

"Çok eğlenceliydi." Viv'in sesi alaycı bir tonda, Ash ile benim aramda gidip . "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

"Lanet olsun." Onu kendime doğru bastırdım. "şu anda tahrik olmam yanlış mı?" Hiçbir şey beni kız arkadaşımın beni savunmak için araya girmesi kadar azdıramaz.

Çok vahşiydi ve ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüştüm.

sürece, bugün arkamı nasıl kolladığını asla unutmayacağım. Bunu benim için yapan çok fazla insan yok ve o benim sonsuz sadakatimi ömür boyu kazandı.

Vivien o Yani dalmış içinde onu Kitap o değil fark etti İçimdeki paparazziyi şımartıp bir sürü fotoğraf çekiyorum. Evindeki kanepeye kıvrılmış, üzerinde bir tişört ve tayt, ayakları çıplak ve saçları dağınık bir topuz. Yüzünde en ufak bir makyaj izi yok ve güneşin pencereden aydınlattığı teni kusursuz bir mükemmellikte. Acaba yanaklarına bulaşan allık güneşin sıcaklığından mı yoksa okuduğu pislikten mi? Ash ona okuduğu müstehcen romantik kitaplardan ödünç veriyordu.

Şikayet ettiğimden değil. Ödülleri toplamaktan daha fazlasını yapıyorum.

Kızım biraz fazla ısınmış görünüyor. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Telefonumu cebime geri koyarken kendi kendime sırtıtıyorum. Çoraplarımın içinde parmak uçlarımda yürüyerek mutfığa gidiyorum, yavaşça ve dikkatlice buzdolabının dondurucu kısmını açıyorum. Ellerimi içine sokup, güzelce soğuyana kadar bekliyorum ve sonra oturma odasına geri dönüyorum. Benim küçük Amerikan güzelim yerinden kımıldamadı. Viv okuduğu şeye iyice dalmış durumda ve arkasından yaklaştığımı duymuyor.

Hızlı hareket ediyorum, soğuk bir elimi tişörtünün önünden aşağıya ve sütyeninin altına kaydırıyorum, göğsünü okşuyorum ve meme ucunu cımbızlıyorum.

"Dillon!" Çılgılık atıyor, anında kitabı bırakıyor ve elimi kurtarmaya çalışıyor. "Parmakların buz sarkıtları gibi!"

Boşta kalan elimi üstünün diğer tarafına götürerek diğer memesini de yakalıyorum ve aynı muameleyi ona da yapıyorum. "Çok ateşli görünüyordun, Hollywood. Sakinleşmene yardım edeyim dedim." Göğüslerini okşuyorum ve anında sertleşirken kalçalarımı kanepenin arkasına yaslıyorum.

"Sen bir pislüksin."

Ellerimi kaldırıp kendimi kanepenin arkasına atıyorum ve onun yanına iniyorum. "Evet." Tulumunun ve sütyeninin askılarını kollarından aşağı kaydırıp muhteşem göğüslerini serbest bırakırken kelimeyi çekip çıkarıyorum. "Ama ben *senin* göt deliğinin." Dudaklarım bir göğsünün üzerine inerken diğerini okşuyorum.

Nefes nefese bir inilti dudaklarından ayrılıyor. "Ash'in vardiyası ne zaman bitiyor?"

"Geç vardiyada," diye onaylıyorum meme ucunu emerken. "Saatlerce eve gelmeyecek."

"Tanrım, Dillon. Sana ihtiyacım var." Bedenlerimizin arasına uzanıyor ve eşofmanımın altından sikimi kavırıyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum bebeğim." Kaşlarını çatmasına kıkırdayarak ayağa kalktım. "Soyun, güzelim. Hemen döneceğim."

Mutfağa koşarken tişörtümü çıkarıp fayans döşeli zemine atıyorum ve dondurucudan çikolata parçacıklı dondurmayı kapıyorum. Seksi çıplak kız arkadaşına oturma odasında yeniden katılmadan önce biraz yumuşatmak için birkaç saniyeliğine mikrodalgaya atıyorum.

Vivien deri koltuğa sırt üstü uzanmış, kalçalarını iki yana açmış ve parmaklarını bacaklarının arasına koymuş. "Sensiz başladım." Çoraplarımı ve altlarımı hızla çıkarıp tekmeleyerek atarken bana sırtıtıyor.

"Siktir, bu çok ateşli." Açık bacaklarının arasında diz çökerek parmaklarının parlayan amcığının içinde kaybolduğu yere bakıyorum. "Sırılsıklam olmuşsun, güzelim."

"Kitap yüzünden," diye pantolonunu indirdi, kızarmış teni ve arzu dolu gözleriyle bana bakarak. "Kadın kahraman üç ateşli motorcu tarafından çivileniyordu ve ne yaptıklarını biliyorlardı."

"Saçmalık." Parmaklarını amından çekerek elini ağzıma götürüyorum. "*Benim*. Her zaman *benim*." Parmaklarındaki suları yalıyorum ve sikim seğiriyor, onun sıcaklığına dalmak için can atıyorum. "Seni ıslatan tek kişi benim Hollywood ve seni asla paylaşmayacağım, bu yüzden dörtlü seks fikirlerini aklından çıkar çünkü asla olmayacak."

", " diye meydan okuyor kaşlarını sallayarak.

"Oh, bebeğim, tamamen niyetliyim." Dondurma kutusunun kapağını çevirerek bacaklarının arasına giriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Dirseklerinin üzerinde doğrulup merakla bana bakıyor.

"Dondurma yemek." Ona cilveli bir sırıtış attım. "Amından." Gözleri bir soluğun etrafında genişliyor. "Seni tekrar ısıtmadan önce serinleteceğim." İki parmağımla dondurmayı küvetten alıp amına sokuyorum. Vivien çığlık atarak elimden kurtulmaya çalışıyor ama dilimi içine sokarken bir kolumla kalçalarını sıkıca tutarak onu yerinde tutuyorum ve çökmekte olan çikolatayla karışan sularının tadını aldığımnda neredeyse boşalıyorum.

Hepsini yaladıktan sonra "Siktir git," dedim. "Yeni favori hobimi buldum."

"Çok kirlisin, Dillon," diye mırıldanıyor ve ben daha fazla dondurma alıp yavaşça iç duvarlarını dondurmaya kaplarken ateşli bakışlarla beni izliyor.

"Bayılıyorsun." Çikolata kaplı kıvrımlarını okşarken sırıtıyorum. "Ve seninle işim henüz bitmedi."

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye soruyor birkaç saat sonra, birbirimizden dondurma yemeyi ve sevişmeyi bitirdikten sonra. Yeni duş almışız ve kanepeye uzanmışız, birbirimize sarılmışız.

"Bir kadının amından dondurma yemek mi?"

Başını göğsümden kaldırıp bana doğru dönüyor. Kolum sırtına dolanarak onu kendime yakın tutuyor. "Evet." Dudağını ısıyor ve gözlerinin ardındaki endişenin alevlendiğini görüyorum.

"Asla," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bunu sadece seninle yaptım." Burnunun ucunu öpüyorum. "Şimdiye kadarki en ateşli seks."

Rahatladığı yüzünden belli oluyor. "Her seks yaptığımızda, daha iyi olamayacağını düşünüyorum, ama her zaman daha iyi oluyor. Beni becermene doyacağımı hiç sanmıyorum. Günde iki ya da üç kez sevişsek bile yine de yetmiyor. Hep daha fazlasını istiyorum."

Göğsüm erkeksi bir gururla kabarıyor. "Şak, Hollywood. Seni her zaman istiyorum. Neden ellerimi senden uzak tutmakta bu kadar zorlanıyorum sanıyorsun?"

Gülümsemeye karşı koyarken gözlerini deviriyor. "Ben de beni herkesin içinde okşamayı ve kendininmişim gibi göstermeyi sevdiğin için olduğunu sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sahiplenici tavrına ve ellerinin ortaya çıkmasına bayılıyorum." Gözleri biraz kısılıyor. "Gerçi ailenle birlikteyken herkesin içinde ellemene bir sınır çiziyorum ama onun dışında bir sorunum yok."

"Sana bakan her erkeği öldürmek istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bazen kendi kardeşimi bile boğazlamak istiyorum." Çoğunlukla, Ro Viv'i unuttu. Ama ara sıra bakışlarının devam ettiğini görüyorum ve bu hoşuma gitmiyor.

"Ro'dan nefret etme. Artık beni böyle istemiyor."

Bu konuda jüri henüz kararını vermedi ama küçük kardeşim için onunla tartışmayacağım.

Parmağının ucuyla göğsümde daireler çiziyor, tenimdeki mürekkep desenini takip ediyor. "Seks senin için hep böyle miydi?" Gözlerini benimkilere kaldırdığında yüzündeki kırılmalılık geri geldi.

"Hayır." Ona başka bir gerçeği söylerken başımı sallıyorum. "Senden önce seks her zaman anlık bir boşalmaydı ve daha fazlası değildi. Geçici bir şeydi ve asla unutulmaz değildi."

"Kaç kızla birlikte oldun?" diye ağzından geçiriyor.

"Saymadım ve gerçekten bilmek istediğinden de emin değilim."

Başka tarafa bakıyor ve o anda, böyle bir tazı olduğum için nefret ediyorum. "Hey." Parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Hiçbiri bir şey ifade ediyordu. Sen her şeyi ifade ediyorsun."

"Bazen, diğer kızlardan çok daha az deneyimliyken seni nasıl tatmin edebildiğimi anlamıyorum."

"Vivien." Kanepenin koluna yaslanıp onu da çekiyorum. Onu kollarımın arasına alacak şekilde yeniden konumlandırıyorum. "Beni tamamen tatmin ediyorsun ve kimse seninle kıyaslanamaz. Hiç kimse." Bu gerçeği derinlere gömmeyi umarak keskin bir bakışla onu deliyorum. "Bu da nereden çıktı?"

Omuz silkiyor, başını boynumun kıvrımına yaslıyor. "Bana aldırmayın. Regl dönemim yaklaşıyor ve biraz huysuzlanıyorum."

Nurofen ve Epsom tuzlarımızın olup olmadığını kontrol etmeyi aklıma not ediyorum. Vivien regl dönemlerinde çok acı çekiyor, kız kardeşimin regl döneminden çok daha kötü. Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum ve yardım etmek için elimden geleni yapmak istiyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Bir elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Tabii ki." Çenemin alt tarafına tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor ve her yerim titriyor.

"İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin ama benim ve eski sevgilinin dışında başka biriyle seks yapıp yapmadığını merak ediyorum." Cezalandırılmak için obur olmalıyım çünkü neden bu konuşmayı açayım ki?

"Hayır," diye sessizce yanıtlıyor. "Ben sadece ikinizle de yakınlaştım."

Boğazımdaki yumruyu bastırmak için kalın kalın yutkunuyorum, bu soruyu sormak istemiyor ama aynı zamanda buna ihtiyaç duyuyorum. "Onunla da böyle miydi?"

Gergin sessizlik havaya karışıyor ve sorduğuma anında pişman oluyorum. "Hayır," diye birkaç sessizlikten sonra. "değildi. Böyle değildi.

farklıydı. Farklı bir şekilde özeldi." "Oh."

Midem ayak parmaklarıma kadar indi.

"Dillon." Başını kaldırıyor ve yüzümü kavırıyor. "Sahip olduğumuz şey tamamen bize ait. Onunla hiç böyle bir şey yaşamadım ama benden ilişkilerimi karşılaştırmamı isteme. Her biri farklıydı." Gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Yalan söyleyip geçmişimin hiçbir şey ifade etmediğini söylemeyeceğim. Reeve hayatımın büyük bir parçasıydı ve birçok ilkimi aldı. Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, güzel anıları çöpe atmayacağım ya da tarihi yeniden yazmayacağım ama *seninle* olduğum için kıskançlık duymana gerek yok. *Senin* için deli oluyorum, Dil. Dürüstçe söyleyebilirim ki kendimi hiç bu kadar canlı ya da mutlu hissetmemiştim ve bunun büyük bir kısmı *senin* sayende."

Böyle ezici bir hayal kırıklığı hissetmemeliydim. Elbette onunla ilgili anılarını silemem ve benimle geçirdiği birkaç ay, onunla geçirdiği yıllarla kıyaslanamaz ama sanırım bir parçam daha fazlasını ifade ettiğimi umuyordu.

Bu çok aptalca ve bu soruyu sorarak bu duruma kendim sebep oldum.

" zg ns n." Duyguları gözlerinde toplanıyor. " z r dilerim."

" z r dileme." Boğazımı temizliyorum ve gülümsemeye zorluyorum.

"Onunla paylaştıklarıyla kıyaslanamayacağımı biliyorum. Biriyle geçirdiğin yıllara kıyasla birkaç ay çok kısa bir süre."

Başını şiddetle sallıyor. "Hayır, Dil. Bunu yapma. Sahip olduğumuz şeyi yok sayma çünkü bu benim için dünyalara bedel." Beni usulca   p yor. "Benim için çok şey ifade ediyorsun. Aramızdaki bağın yoğunluğundan ve bunun seni nasıl korkuttuğundan bahsettin ve dürüst olmak gerekirse

Çünkü daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğun. İster aylar ister yıllar olsun, fark etmez." Elini kalbinin üzerine koyuyor. "Burada ne hissettiğimi biliyorum ve bu derin ve gerçek. Sahip olduğumuz şey daha da anlamlı çünkü aramızdaki bağ tanıştığımız andan itibaren güçlüydü ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça daha da güçleniyor."

Hava söylenmemiş sözlerle dolup taşıyor ve son zamanlarda kendimizi bu yerde ilk kez bulmuyoruz.

"Fark etmediysen söyleyeyim, biz aslında birlikte yaşıyoruz ve onunla hiç böyle bir şey yaşamadım." Yüzümü okşuyor ve yüzündeki ifade mutlak aşktan başka bir şey değil. *Bunun gerçek olduğunu hayal etmeye cesaret edebilir miyim?* Belli nedenlerden dolayı ikimiz de kartlarımızı göğsümüze yakın tutuyoruz. "Onları karşılaştıramazsın çünkü karşılaştırılmazlar."

"Havayı bozduysam özür dilerim."

Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve göğsüme derin bir memnuniyet duygusu yerleşiyor. Parmaklarını saçlarımda gezdirmesini ve kafa derime masaj yapmasını seviyorum. "Aklından geçenleri söylediğin ve duygularını paylaştığın için asla üzülme, ki sen üzülmedin."

"Bana kendimi böyle hissettirecek hiçbir şey yapmıyorsun ama bazen sürekli onun gölgesindeymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Değilsin, Dil. Sen kendi kişiliğine sahipsin ve ben *seni* görüyorum." Dudakları açılıp kapanıyor ve bunu söylemesini istiyorum çünkü şu anda bu üç küçük kelimeye ihtiyaç duyacak kadar bencilim. Ama o da benim gibi onları içine hapsediyor. Birkaç saniye sonra kucağımdan iniyor. "Senin için bir şeyim var. Burada kal."

O yatak odasına doğru koşarken başımı arkaya yaslıyorum ve aynı anda hem hem de sönük hissetmenin nasıl mümkün olduğunu düşünüyorum.

"Senin için bir şey yaptım," diyor önümde cisimlenerek. Ellerini arkasında kavuşturmuş, gergin bir ifadeyle dudağının kenarını çiğniyor.

"Tamam."

"Şarkılarını yazman için özel bir defterin olsun istedim." Bana kırmızı ve siyah kadifeden el yapımı kalın bir defter uzattı. Logomuz - Ash'in tasarladığı kurukafa ve yılanlı logo - ön tarafa gömülü ve benim adım da üzerine kazınmış.

Nutkum tutuldu.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor, çok fazla duyguyla şişiyor ve şişiyor.

"Bu bir şarkı yazma günlüğü." Viv ellerini taytının ön kısmına sildi. "Exchequer Caddesi'ndeki bir dükkandan aldım ve sonra kapağını kendim yaptım. Eğer beğenmezsen, ben-"

Ayağa fırlıyorum, onu kollarımın arasına alıyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, hissettiğim her şeyi öpücüğüme döküyorum. Viv bana yapıyor ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duymaması bir mucize. Sonunda ayrıldığımızda "Bayıldım," diye nefes alıyorum. "Çok seviyorum. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Gerçekten mi?" Bir elini gömleğime sokarken gözlerinde umut parlıyor. "Evet, Hollywood. Bu birinin bana verdiği en güzel hediye. Sana bahsettiğim özel üretim Stratocaster'la aynı seviyede."

"Sınırlı sayıda üretilmiş bir gitar değil ama beğenmenize sevindim."

Onu kaldırıyorum ve bacakları otomatik olarak sırtıma dolanıyor. "Ne kadar sevdiğimi anlatacak kelimelerim yok ama belki sana gösterebilirim," diye söz veriyorum ve onu gecenin geri kalanını benim için ifade ettiği her şeyi anlatmaya çalışarak geçireceğim yatak odasına götürüyorum.

"N Gergin misin?" Jay sırtımayı bastırmaya çalışarak ve başaramayarak soruyor. "sıçıyorum, dostum." Nemli ellerimi siliyorum

siyah takım elbise pantolonumun aşağı inerken, hızla atan kalbimin sakinleşmek için. Kendimi toparlayamazsam, kendi kanayan şarkımın sözlerini unutabilirim.

"Buna bayılacak, Dil. Bütün gün kalp göz takıyordu." Jamie kıkırdıyor. "Ash kilisede ağlıyordu. Kadınlar ve düğünler arasında ne var?"

"Duygusal olduğunu kabul etmelisin." Shane'le iniş çıkışlarımız oldu ama onun hayatının aşkıyla evlenmesini ve kızlarının da günün büyük bir parçası olmasını izlemek beni çok duygulandırdı. Ardından Ciarán'ın konuşması hepimizi hem güldürdü hem de duygulandırdı. Annem bütün gün gururlu bir anne tavuk gibi ışıldadı. Harika bir gündü ve şimdi parti County Wexford otelinin büyük balo salonunda tüm hızıyla devam ediyor.

Shane ve Fiona'nın gece için tuttukları grup kısa bir ara vereceklerini duyurdu ve birkaç parça çalma sırası bize geldi. Yeni şarkımızı haftalardır prova ediyoruz ve çok iyi çaldık, umarım berbat etmem. Sahneye çıkarken hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Shane bizi takdim ediyor ve Coldplay'den kalabalığı coşturan bir parçayla başlıyoruz, ardından The Script'ten bir parçaya geçiyoruz.

birkaç tanınmış şarkı daha. Kalabalık buna bayılıyor ve çoğu konuk dans ediyor.

Burada bulunduğumuz süre boyunca gözlerim Vivien'e odaklandı. Vücudunu güzel bir şekilde vurgulayan muhteşem mor straplez elbisesiyle göz kamaştırıyor. Ona doğum günü için aldığım Claddagh kolyeyi taktığını görmek damarlarımı gururla dolduruyor; bir bileğine abartısız elmas küpeler ve bir sıra gümüş bilezik takmış. Herkes nedime elbiseleri konusunda ona iltifat ediyor ve onun hak ettiği takdiri aldığını görmek hoşuma gidiyor.

Viv çok yeteneklidir ve elbiseleri hemen hazırladı. Kardeşimden ya da nişanlısından para almayı reddetti ve onlara bir Waterford Crystal kadeh seti almak için benimle işbirliği yapmasına rağmen bunların düğün hediyesi olduğu konusunda ısrar etti. Parasıyla olduğu kadar zamanıyla da cömerttir ve bütün gün ona her baktığımda duygulandım.

Bugünü benimle paylaşması çok özel. Onun yanımda olmasını çok sevdim.

Fiona sabah saç ve makyaj seansına Viv'i de dahil etti ve Viv muhteşem görünüyor. Ellerimi ondan uzak tutmak bir otokontrol egzersizi oldu, yine de odamıza giriş yaparken hızlı bir sevişme yaptık. Şu anki şarkımızı bitirirken gözlerim yine onunkilere kayıyor.

Parlak siyah saç dalgaları sırtından aşağı sarkıyor ve saçının ön kısmı saç bandı gibi örülmüş. Makyajı bazı kadın konuklar gibi cilalı değil, Viv çarpıcı görünümünü vurgulayan daha doğal bir görünümü tercih etmiş.

Bugün durmaksızın gülümsüyor ve Ash, Fiona, Susie, Cat küçük Chloe ile gülüp dans ederken bu gülümseme dans pistine de taşındı. Yeğenim bugün Vivien'in kendisi için diktiği elbiseyle çok güzel görünüyor ve belli ki hayranı, her fırsatta kızımı takip ediyor.

Şarkı bitiyor ve ben boğazımı temizleyip mikrofonu tutarken gözlerim Vivien'a takılıyor. Ash onları ön tarafa taşımış çünkü sırada ne olduğunu biliyor. "Sıradaki şarkı bize ait. Adı "Korkut Beni" ve bunu kızım için ve onun hakkında yazdım." Vivien'in gözlerinin kocaman açıldığını izlerken ooh'lar ve ahh'lar odada çınlıyor. "Bu senin için, Vivien." Cesur bir nefes alarak parmaklarımı gitarımın üzerinde gezdiriyorum ve şarkı söylemek için ağzımı açıyorum. Ben söylerken

Şarkıyı ilk kez halkın önünde söylerken bakışlarım kızımın hiç ayrılmıyor ve her kelimeye kalbimi ve ruhumu döküyorum.

Bitirdiğimizde kalabalık çılgına dönüyor ve tebrik çılgınlıkları ve birden fazla sırt tokadıyla sahneden atlıyoruz. Ama benim tek bir görüşüm var ve kızımın önüne gelip onu Ash'in kollarından nazikçe kendi kollarıma çekene kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Hey, Hollywood." Umarım ne kadar kötü titrediğimi fark etmez. "Dillon." Bana tutunurken gözlerinden birkaç damla yaş süzülüyor.

ve beni öpmek için eğildi. "Benim için bir şarkı yazdığına inanamıyorum. Çok güzel bir şarkı. Bayıldım ve sen inanılmaz yeteneklisin. Hepiniz öylesiniz." Sesi çatlıyor ve dudaklarından küçük bir kıkırdama dökülüyor. "Özür dilerim, şu anda biraz bunalımdayım. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Aklım başımdan gitti." Kollarını boynuma dolayarak beni dudaklarımdan sertçe öpüyor, alyans molasından sonra geri dönüyor. "Teşekkür ederim."

"Beğenmene çok sevindim. Yukarıda terlediğimi itiraf etmekte sakınca görmüyorum," diyorum müzik eşliğinde sallanırken.

"Gergin olmanızı bir şey yoktu. Bu inanılmaz bir şarkı."

"Duyduğundan emin misin?" Dans ederken onu kendime çekerek alay ediyorum. "Biraz sersemlemiş görünüyordun."

"Dillon, bunun benim için ne kadar büyük bir olay olduğunu anladığını sanmıyorum. Az önce orada durdun ve tüm aileme ve arkadaşlarına benim hakkımda ne hissettiğini söyledin." Ağzından boğuk bir hıçkırık döküldü. "Bu benim için her şey demek," diye fısıldıyor başını göğsüme doğru çekip ona sıkıca sarılırken.

"Sen benim için her şeysin Viv."

Şarkının geri kalanında konuşmuyoruz ve kimse bizi rahatsız etmiyor, bizi birbirimize sarılıp dans etmeye bırakıyor. Yanımızda Jamie ve Ash de benzer bir kucaklaşmaya kilitlenmiş durumdalar. Jay ve ben birbirimize başımızı sallıyoruz, ikimiz de beğenmiş piçler gibi görünüyoruz. Ash'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve bu ikisiyle ilgili korkularım yersiz çıktı. Bir elmanın iki yarısı gibiler ve kanıtlanmasına sevindim.

Göz ucuyla annemin Eamonn Amca'nın karısıyla konuştuğunu görüyorum ve ikisi de kocaman gülümsemelerle buraya bakıyorlar. Annemin şimdiden çifte düğün planladığını hayal ediyorum. Bu düşünce aklıma düştüğünde göğsüme bir acı yerleşiyor ama bugün daha karanlık duygulara kapılmamaya kararlı bir şekilde onu bir kenara itiyorum. Vivien'le geçirdiğim zaman giderek azalıyor ve yakında ayrılacağımızı her düşündüğümde midem bulanıyor.

Bir sonraki şarkı başladığında, acaba en yakın arkadaşım benim için mi istedi yoksa bu bir tesadüf mü diye düşünüyorum. Bunun için bebeğimle yalnız kalmalıyım. "Yıldızların altında benimle dans eder misin?"

Viv başını sallıyor, biraz şaşkın görünüyor ve ben de bunu anlayabiliyorum. Bugün birden fazla açıdan büyümlü bir gündü ve her şey biraz gerçeküstü. Elini elime alarak onu dışarıdaki küçük avluya götürüyorum, şarkı eşliğinde dans edebilmemiz için çift kapıyı bilerek açık bırakıyorum.

Onu kollarıma çekiyorum, vücuduma yaslıyorum ve dans etmeye başlıyorum.

"Bu hangi şarkı?" diye soruyor.

"Savage Garden adlı bir grubun eski bir şarkısı. Şarkının adı "I Knew I Loved You." Her zaman favorim olmuştur." Gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Özellikle de şimdi." Kalbim göğüs boşluğuma çarpıyor, saklamak için çok uğraştığım gerçekleri haykırıyor.

Sürekli göz teması kurarak ona şarkı söylüyorum. Her kelime benim tarafımdan onun için yazılmış olabilir. Kalbim bir yükseliyor bir alçalıyor, hiçbir şeyi korumuyorum, gerçeklerimi serbest bırakıyorum. Her seferinde onu kendime çekerek etrafında dönüyorum, sonunda kendime itiraf ettiğim gibi ona dokunma ihtiyacı . Muhteşem gözlerinin katıksız ham duygularla şişmesine bakılırsa, sanırım o da aynı şeyleri kendine itiraf ediyor.

Sanki hayatım boyunca onu beklemişim gibi hissediyorum.

Vivien Grace Mills kayıp parça ve beni her yönden tamamlıyor.

O benim evim. O benim geleceğim.

Onu rüyamda görmüş olmalıyım çünkü birbirimizi nasıl bulduğumuzu nasıl açıklarsınız? Çılgınca olduğunun farkındayım ama bunun kader olduğuna inanıyorum.

Böyle olmasını planlamamıştım ama artık inkâr ederek yaşamaktan bıktım. Onu seviyorum.

Onu çok seviyorum.

Gökyüzünden yağmur damlaları düşüyor, biz dans ettikçe ve ben şarkı söyledikçe daha da ağırlaşıyor ama ben hissetmiyorum çünkü tek hissettiğim kollarımdaki bu güzel kadına duyduğum sonsuz aşk.

İşte .

Benim .

Bu beni, bizi nereye götürür bilmiyorum ama yarın çıldırmak için zamanımız olacak.

Şu anda, gökler açılıp, elbiselerimizi vücudumuza, saçlarımızı yüzümüze yapıştıran şiddetli yağmurla bizi döverken, tek yaptığım

Damarlarımda akan kanın yerini alan aşkı önemsiyorum.

Şarkının bittiğini zar zor fark , her şeyi hissetmeme izin verirken onu tekrar tekrar döndürüyorum. O başını gökyüzüne kaldırıp gülerken mutluluk varlığımın her köşesini işgal ediyor. Bariz neşesi sarhoş edici ve onu zamanın sonuna kadar sevmek istiyorum.

Onu kendime yaklaştırdım, kollarımı ona doladım, gitmesine asla izin vermek istemiyordum.

O benim, tıpkı benim onun olduğum gibi. Önemli olan tek gerçek bu.

Bakışlarımız birleştiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kimyamızın yoğunluğu bizi koruyucu bir balonla çevreleyerek dış dünyayı engelliyor. İçimde dönen duyguların gücü neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Boğazımı tıkayan dağınık duygu yumağı yüzünden zorlukla nefes alabiliyorum. Ona bakıyorum, tüm duygularımı yüz ifademe ve ona dokunuşumdaki sahiplenici tavra döküyorum, beni görmesini ve hissetmesini istiyorum. Kalbimin bütünlüğünü bilmesini. Ona tamamen ve bütünüyle sahip olduğunu anlamasını. Benim için asla bir başkası olmayacak.

Kalbimi koruyabileceğimi düşünmekle aptallık ettim. En başından beri ona sahipti.

Ve pişman değilim.

Bir bütün olarak hareket ediyoruz ve dudaklarımız çarpıştığı anda, her yönden onun olduğumu biliyorum. Vivien Grace Mills, benim güzel, cesur Hollywood'um, kalbimi koruyan duvarları yıktı, içeriye bir el uzattı ve aşkımı sonsuza dek sahiplendi.

A Conor'ın büyükanne ve büyükbabasının Brittas Bay'deki tatil evinin güvertesinde otururken, yazın geri kalanının bu kadar hızlı geçmemiş olmasını diliyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zaman neredeyse sona eriyor ve ben buna hazır değilim.

Viv ve ben geçtiğimiz birkaç haftaya çok şey sığdırdık. Kamp yapmak, yüzmek, bisiklete binmek ve yürüyüş yapmak. Geceleri Bray Head'e gizlice tırmanıp haça karşı seviştik. Hala düşündükçe azıyorum. Tüm çetemizle Longitude'da üç harika gün geçirmek, ortak aşklarım olan Vivien ve müziği şımartmak. Toxic Gods konserleri arasında Viv ile birlikte bisikletimle ülkenin dört bir yanını gezdik ve Moher Kayalıkları, Blarney Taşı ve Newgrange gibi başlıca turistik yerleri ziyaret ettik. Birbirimizden ayrılamazdık, her boş anımızı birlikte geçirirdik. Viv tüm etkinliklerimize ve antrenmanlarımıza geldi ve artık o da Ash kadar büyük bir amigo.

Büyük bir plak şirketine başka bir A&R gözlemcisi duyduğu mutluluk son derece belirgindi. Benimle iletişime geçen ve sonra bizi hayaletle çeviren son adamın aksine, bu adam çok hevesli, EP'mizi ve diğer demo kasetlerimizi ona gönderdikten birkaç saat sonra bana geri döndü. Üç hafta içinde İrlanda'ya gelecek ve konserlerimizden birini izlemeyi planlıyor. Sesi çok hevesli geliyor ve kardeşim de bu kadar heyecanlı olduğu için resmen çıldırıyor. Artık bizim için gerçekten gerçekleşebilirmiş gibi geliyor ve bu konuda biraz çelişkideyim.

Ash'in bulduğu birkaç kişiyle görüşmemize rağmen deneyimli bir yönetici bulamadık. Hiçbirimiz ikisinden de hoşlanmadık, bu yüzden şimdilik yalnız gitmeye ve işlerin nasıl sonuçlanacağını görmeye karar verdik.

Heyecanlıyım ama birkaç farklı nedenden ötürü olası sonuçlar konusunda gerginim. Dürüst olmak gerekirse, kafamın büyük bir kısmı kız arkadaşımınla meşgul. Duygularımı kendime itiraf ettiğimden beri kafam karmakarışık.

Onu seviyorum.

Onu gerçekten seviyorum.

Hollywood'uma sıırıslıklam aşığım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Kimseyle bu konuda konuşamıyorum bile çünkü kimse benim gerçeklerimi bilmiyor. Onunla birlikteyken bunu unutabilsem ve sadece şimdi ve buraya odaklanabilsem de, parçalara ayrılmış durumdayım. Ama ayrı kaldığımız an, tek düşünebildiğim bu oluyor.

Ailesi, Audrey ve Ash ile birlikte Cork ve Kerry'de geçirdiğı bir hafta boyunca onu deli gibi özledim. Vivien ve ben ailesinin seyahati öncesinde çok tartıştık. Grubumla ilgili taahhütlerim nedeniyle Dublin'den bir hafta boyunca ayrılamayacağımı anlıyordu ama özellikle annem de orada olacakken onun evinde öğle yemeğine gelmeyi reddetmemi anlamıyordu. Ona ebeveynlik "yapmadığımı" söylediğimde kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Tamamen saçmalık. Başka bir ebeveyn olsalardı, onlarla tanışmak ve onları etkilemek için elimden geleni yapardım.

Ama Vivien'in ünlü ailesiyle tanışmak çok riskliydi. Viv'in annesi benim öz annemle çok iyi arkadaştı ve babalarımız golf arkadaşıydı. Reeve'in ikiz olduğunu biliyor olmalılar. Muhtemelen *Rhett*'in İrlandalı bir çift tarafından evlat edinildiğini de biliyorlardır. Görünüşümü değiştirmiş olsam da bu, kızlarının birleştirmediğı noktaları birleştirmeyecekleri anlamına gelmez.

Bazen Viv'in bana merakla baktığını görüyorum ve eski sevgilisiyle aynı tavırlara sahip olup olmadığını merak ediyorum. Bunu hiç sorgulamıyor. *Neden sorgulasın ki?* Ama ailesi Viv'in sahip olmadığı geçmiş bilgisine sahip olabilir.

Öğle yemeğine gelmemi ilk istediğinde günlerce bunun üzerinde düşündüm ama riske giremezdim. Eğer Vivien gerçeğı benden başka birinden öğrenirse, bu ilişkimiz için kesinlikle bir yıkım olurdu. *Kimi kandırıyorum ben?* İtiraf edecek cesaretim olsa bile, ilişkimiz yine de biterdi. Artık bana asla inanmazdı.

ikizimden intikam almak umurumda değil dedim. şu an önemli olan tek şey o.

Onu elimde tutmak için her şeyden vazgeçerim.

şöhrete ya da paraya ihtiyacım yok.

Sadece ona ihtiyacım var.

Düğünden bu yana ona defalarca onu sevdiğimi söylemek istedim ama kelimeler dilimden çıkmayı reddediyor. Onları söylemeye alışkın değilim ve aklımdan çıkaramıyorum.

Belki de en iyisi budur.

Beni asla affetmeyecek.

Reeve'in kalbini kırmak için yola çıktım ama o uçağa binip Los Angeles'a döndüğünde paramparça olacak olanın benim kalbim olması ne kadar ironik.

Artık soğumuş olan kahve fincanını elimde öyle sıkı tutuyorum ki kırılmaması bir mucize. Kendimi hasta hissediyorum. Zamanı sıfırlamak istiyorum. Geri dönmek ve her şeyi farklı yapmak. Ama bir zaman makinem yok ve olan oldu.

Dün gece benim için "She Moves Through the Fair" şarkısını söyledikten sonra dumanı üstünde sarhoş oldum. Jamie, mükemmel olması için uzun zamandır çalıştığını söyledi. Bir melek gibi söyledi. O bir melek. *Onsuz ne yapacağım ben?* Yarım bir kalple nasıl devam edebilirim çünkü o hayatımda olmadan benimkinin düzgün çalışmayacağından adım gibi eminim.

Risk alıp içimi dökeyim mi? Her şeyi masaya yatırıp anlayış göstermesi ve beni affetmesi için yalvarayım mı? Yoksa birbirimizi sevdiğimiz ve bu bağ vazgeçilemeyecek kadar güçlü olduğu için kalması için ona yalvarır mıyım? Gerçeği bilmediği halde ondan kalmasını kadar bencil olabilir miyim? Bu soruya cevap vermekten korkuyorum çünkü bunu yapacak kadar çaresizim. Ona evlenme teklif etmeyi bile düşündüm ama ona sunacak hiçbir şeyim yok ve gerçeği bilmeden kendini bana bağlamasına izin veremezdim. İşbirlikçi bir ama o kadar da büyük değilim.

"Acı çekiyorsun," diyor Conor, üzerinde siyah bir şort ve başka bir şey olmadan sürgülü kapıdan geçerken.

"Bu kadar açık mı?" İç gözlemci grup arkadaşım yanımdaki boş hasır sandalyeye otururken, yakın mesafedeki denize bakarak soruyorum.

"Sadece onu nasıl tanıyacağını bilenler için."

Bana cigarasını uzatıyor ama ben başımı sallıyorum. Çok cazip ama kafam zaten karmakarışık. Kafayı bulmak yardımcı olmaz.

"Yakında gidiyor. kalabileceğimi sanmıyorum."

"Gitmesine izin verme, dostum."

"O kadar basit değil."

"Yaptığınız kadar basit."

"Keşke bu doğru olsaydı." Başlangıçta bunu sloganım haline getirebilirdim, ama yapmadım ve şimdi sonuçlarıyla uğraşıyorum.

Elini omzuma sıkıştırıyor. "Bir yolunu bulacaksın. Her zaman yaparsın."

Bu kez, berbat ettiğim şeyleri düzeltebileceğime inancım yok. Eğer ona gerçeği söylersem, doğruca ikizime koşacak ve ben de onu en başından beri istediğimi sandığım gibi kalbi kırık ve acı içinde onun kollarına geri göndermiş olacağım.

Bu şu anda istediğim son şey.

Onu geri göndermek istemiyorum.

Ona sıkıca tutunmak ve asla istiyorum.

"Bu sefer gerçekten fena sıçtım, Con." Kupamı hasır sehpanın üzerine bırakıp başımı ellerimin arasına gömüyorum.

"Unutma, Dil, hepimiz kendimize göre beceriksiziz ve kötü durumlar her zaman o kadar da kötü sonuçlanmaz." Bu veda sözleriyle ayağa kalkıyor ve gidiyor.

Viv beni bulmadan önce orada ne kadar oturacağımı bilmiyorum.

"Hey." Yumuşak, baştan çıkarıcı ses tonuyla omurgam kilitleniyor. Ben ona bakarken Conor'ın boşalttığı koltuğa çöktü. "İyi misin?"

Ona bakmak bile acı veriyor. İçimi kemiren acı o kadar büyük ki, acaba kalp krizi bir şey mi diye düşünüyorum. Gözlerimi kaçırıp denize bakmaya devam ediyorum. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum.

"Dillon. Lütfen bana bak."

Buna dayanabilir miyim bilmiyorum ama onu görmezden gelemiyorum. Yavaşça başımı çeviriyorum ve onun güzel yüzüne bakıyorum. Endişe yüz hatlarına yayılmıştı. "Ne oldu? Seni rahatsız eden ne?"

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm, Viv."

Başını sallarken dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor. Bana sıcak bir fincan kahve uzatıyor. "Bunun hakkında konuşacak mıyız?"

"Ne anlamı var ki?" Elimdeki fincana bakıyorum, sıcaklığın üşümüş kemiklerime sızmasını istiyorum. Başını omzuma yasladığında kalbim ağrıyor. *Bu olmadan nasıl yaşayacağım?*

"Bundan nefret ediyorum."

"Ben de." Parmaklarımızı birleştiriyorum ve ikimiz de kahvelerimizi içip denize bakarken düşüncelere dalıyoruz.

Havada hissedilir bir gerginlik var, kadar keskin ki neredeyse tadını alabiliyorum.

"Dün gece bir şeyler söyledin," diyor bir süre sonra, boş bardaklarımızı yere bırakırken.

Paniğe kapıldım ve tüm vücudum kilitlendi. Dün gece tamamen kilitlenmişim ve şarkı söyledikten sonra onu kucağıma alıp çok fazla bira içmenin arasında ona dokunmak ve öpmek dışında pek bir şey hatırlamıyorum. *Ne dedim ki ben?* Göğsümde kelebekler uçuşuyor ve ağzım kuruyor.

"Hatırlamıyor musun?"

Sakinleşmeye çalışarak başımı sallıyorum. Eğer zarar verici bir şey söyleseydim, bana şefkatle bakmazdı. Sanki gözbebeklerimi oyup bana istiyormuş gibi ters ters bakıyor olurdu. Gerçeği ağzımdan kaçırıyordum hala burada olacağından şüpheliyim. Şimdiye kadar benden milyonlarca kilometre uzağa kaçmış olurdu. Omuzlarımı döndürerek, onları düğümleyen gerginliği azaltmaya çalışıyorum. "Ne dedim ben?"

"Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu ama korktuğunu." "Tüm söylediğim bu mu?"

"Mantıklı olmayan başka şeyler de mırıldandın."

"Önemli bir şey değil." Elini bırakarak ayağa kalkıyorum, buradan çıkmam gerekiyor çünkü nefes alamıyordum gibi hissediyorum ve onun önünde dağılmak istemiyorum. "Yanlış anlama ama şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Perişan görünüyor ve suçluluk duygusu kalbimi mengene gibi kavramış durumda. Görünüşe göre işleri berbat etmeyi bitirmedim.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum. Seninle sonra konuşuruz."

Ciğerlerime yeterince hava çekebilmek için mücadele ederek yürürken arkama bakmıyorum. Sahilin arka tarafındaki kum tepelerine ulaştığımda midemde hiçbir şey kalmayana kadar kusuyorum. Sonra düşüncelerim beni boğmaya çalışırken, kalabalık sahilden uzak durarak alışılmışın dışında dolaşıyorum. Çılgılık atacak gibi hissedene kadar seçeneklerimin artılarını ve eksilerini tartışarak ileri geri gidiyorum.

Keşke Jamie'ye söyleyebilseydim. Çok istiyorum çünkü onun yardımına ihtiyacım var. Ama onu bu işin içine çekemem. Bu, üstesinden gelemeyeceğim zincirleme reaksiyonlara yol açabilir.

Nihayet eve döndüğümde saatlerdir yürüyordum. Ash telefonumu patlatıyordu ama ben

Onu görmezden gelmek. Vivien'in mesajlarını görmezden geldiğim gibi.

Kalbim ikiye bölünmüş durumda ve hayatımdaki iki kadınla da yüzleşmek istemiyorum.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama vardığım kararlar nasıl barışacağımı bilmiyorum.

Ona söyleyemem.

Vivien asla bilemez.

Her iki durumda da onu kaybedeceğim ama en azından bu şekilde ihanetinden haberdar olmayacak. Yine de onu inciteceğini biliyorum. Ama gerçek kadar değil. Benim de aşık olduğumu söylediğimde bana asla inanmayacak. Diğer şeylerin artık hiçbir önemi yok. Sadece o önemli. Ama sözlerim sağır kulaklara düşecek. Benim manipülasyonlarımla ötesini göremez.

Yaparsam lanetlenirim, lanetlenirim. Bu yüzden, daha az kötü olan yolu seçeceğim.

Ve karanlık çöküp beni kendi yarattığım moloz yığınlarının altına gömmekle tehdit ettiğinde bir şekilde hayatta kalabilmeyi umuyorum.

I Önümüzdeki dört günü yatak odama kapanarak, yazarak, içimden çığlık atarak ve sevdiğim kıza hayalet göndererek geçireceğim. Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Beynimin Viv'i takıntı haline getirmesine engel olamıyorum. Sanki boşa koşuyormuşum gibi hissediyorum ve o boşluk geri geldi, daha önce hissettiğim tüm mutluluğu emiyor ve onu derinlerde bir yere kilitliyor.

Ona ulaşamıyorum.

Şimdi hatırlıyorum. Sarhoşken o üç küçük kelimeyi fısıldadığımı hatırlıyorum. Bunu söylememin ne kadar büyük bir olay olduğunu bilemez. İnsanları içime almanın benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyor. Beni sevmelerine izin vermenin ve karşılığında onları sevmenin. Ama ben farkına bile varmadan bu onunla oldu. İşte bu yüzden birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorum.

Onu seviyorum.

Gerçeğimi fısıldadım ve onun karşılık verip vermediğini hatırlamıyorum. Pazartesi sabahı son konuştuğumuzda bunlardan hiç bahsetmedi ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Umut çok acımasız, değişken bir duygu. bir yerde, bir parçam onun karar vermesini umuyordu. Ben sormadan kalması için dua ediyordum. Ama onu sevdiğimi söylediğimden bahsetmemesi umut tabutuna son çiviye çaktı. Bir geleceğimiz yok. Hayatımı onunla paylaşmayı ne kadar hayal etmiş olursam olayım, bunu gerçekleştiremem.

Eğer o da aynı şekilde hissetseydi, bana söylerdi. İrlanda'da kalmak için çoktan planlar yapardı. Vivien tam tersini yaptı. Audrey ile UCLA'ya yakın yeni bir daire tutmak ve geceleri bir elbise tasarım kursuna kaydolmak umutsuzca aşık olan bir kadının yapacağı şeyler değil.

Kafasında, bana ve ilişkimize çoktan veda etti.

Bu farkındalık beni neredeyse öldürüyordu, bu yüzden korkakların yolunu seçtim ve kız arkadaşımdan uzak durdum, kırılma ve yas sürecine şimdi başlamayı seçtim. Onu bu şekilde incittiğim için kendimle gurur duymuyorum ama en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyorum.

En azından ilham perim için bolca cephane var. Fırtına gibi yazıyorum. İşe yarar mı bilmiyorum ama en azından içimi dökmeme yardımcı oluyor.

Cuma gecesi Whelans'taki setimiz sırasında sahnede onun yüzünü gördüğüm anda, tüm kararlılığım pencereden dışarı çıkıyor. Hay sikeyim. *Bu hafta ondan nasıl uzak kalabildim?* Onun güzel yüzüne bir kez bakmak, kalbime ve sikime yumruk yemek gibi. *Ona ihtiyacım var.* Onu kollarımda tutmalıyım. Onun tanıdık kokusunu almalıyım. Yumuşak, kadınsı vücudunun verdiği hissin beni topraklamasına ve tüm yatıştırmasına izin vermeliyim. Bırakın sözleri beni rahatlatсын.

Gösteriyi bırakıp ona gitmemek için muazzam bir irade gerekiyor. Gösteri boyunca göz göze geldiğimizde yüzündeki acı açıkça belli oluyor ve bunu ona yaptığım için kendimden nefret ediyorum. *Ne düşünüyordum ki ben?* Onu sevebileceğim ve ona fikrini değiştirip kalması için neden çok geç olmadığını gösterebileceğim değerli günleri boşa harcadım.

Onun için her şeyden vazgeçmeye hazırım. Son zamanlarda çok fazla vicdan muhasebesi yaptım ve eve dönme kararının Zehirli Tanrılar'a olabileceklerle ne kadar bağlantılı olduğunu merak ediyorum. Vivien hayallerinin peşinde koşarken Reeve'i kaybetti. *Şimdi de aynı şeyin olmasından mı korkuyor? Onu geri tutan şey bu mu?*

Bu A&R elemanı sikimde bile değil. Grup umurumda değil. İhtiyacı olan buysa, her şeyden gözümü kırpmadan vazgeçerim. Suçlu bile hissetmem çünkü o kadar bencilim.

Sevdiğim kadın söz konusu olduğunda. Onun mutluluğu söz konusu olduğunda hayallerimin hiçbir anlamı yok.

Jamie, Viv'in Yoko Ono'ya benzediğine dair şaka yaptı, ben de benzemediğine yemin ettim. Yine de buradayım, onun yüzünden çekip gitmeye hazırım. Bu en iyi ironi.

Her şarkıyı onun için söylüyorum, Viv'in onun müzikten daha önemli olduğunu görmesini istiyorum. "Terrify Me "yi ilk söylediğimizde kalabalık çılgına döndü. Şarkıyı ona ithaf ediyorum. İsmiyle değil. Yine de onun hedef olmasını istemiyorum, ancak sıradan hayranlarımızdan herhangi birinin kimden bilmediğine inanmak aptallık olur. Viv aylardır kucağıma ve dudaklarıma yapışmış durumda.

Setimiz biter bitmez gitarımı elimden bırakıp sahneden atlıyorum ve ona doğru yürüyorum. Onu kollarımın arasına aldım, ağzından bir hıçkırık koptuğunda kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim. "Özür dilerim Viv. Bütün hafta seni terk etmek istememiştim. Sadece canım acıyor."

"Sence ben nasıl hissediyorum?"

"Gittiğin düşüncesine dayanamıyorum. Bu beni içten içe öldürüyor."

"Yani, bütün hafta beni hayalet gibi takip edip Erken mi?"

Evet, çünkü ben bir aptalım. Onu daha özel bir yere çekiyorum.

"Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Kasıtlı değildi. Tamamen duygularıma kapıldım ve kendimi kapatıp duygularımı sayfaya döktüm."

Onun muhteşem yüzünü okşuyorum. "Bir anda bırakmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Özür dilerim. Bu işlerde hiç iyi değilim."

Avuçları yüzümü kavırıyor. "Kimse değil, Dillon. Bu tür şeyler için bir kural kitabı yok."

"Zamanı geri sarmak ve işleri farklı şekilde yapmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Neden öyle dedin ki? Birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmedim ama bana bu kadar çok duygusal kırbaç vermesen daha iyi olurdu. Ama bunun senin cazibenin bir parçası olduğunu biliyorum. Kim olduğunun bir parçası."

Beni anlamasını ve kusurlarımla birlikte beni seviyorum.

"Bunu telafi edeceğim. En güzel birkaç günü geçireceğiz. Hâlâ vaktimiz var."

Sonraki birkaç gün Viv'in dairesinde kilitli kalarak ve dış dünyadan uzak durarak geçti. Ash bizi yalnız bırakmak için Jamie'yle kalıyor. Zamanımız kum saatinde kaybolan kum gibi azalırken birbirimize sarılma şeklimizde bariz bir çaresizlik var. Vahşiler gibi sevişiyoruz ve konuşmadığımız ya da yemek yemediğimiz zamanlarda neredeyse hiç durmadan sevişiyoruz. Kendimi onun içine yeterince gömmemiyorum ama bu denemediğimden değil.

Geceleri onun yatağında yatarken, uyuyan güzelimi kollarımın arasına alırken ve bu kâbusa bir çözüm bulmaya çalışırken acı, öfke ve hayal kırıklığı bana eşlik ediyor.

Birlikte geçirdiğimiz son gece olmasına ve resmen zamanımın tükenmesine rağmen hâlâ cevabı bilmiyorum.

Pazar akşamı, "Benimle gel," diyorum, kızımı kanepeden çekip banyoya götürüyorum ve orada bir banyo bekliyor.

"Bu da ne?" diye soruyor boğuk bir sesle, banyonun yüzeyinde sürüklenen gül yapraklarına bakarak. Arka planda rahatlatıcı bir müzik çalıyor.

"Bu gece için planlarım var. Ash'i dışarı attım. Ben mutfağa el koyuyorum, sen de o güzel kendini banyoya sokup rahatlayacaksın."

Ash, Jay ile akşam yemeği için bize katılmak istedi ve ona hayır dememin bencillik olduğunu biliyorum ama bu Vivien ile son gecem olabilir ve onu paylaşmayacağım. Ash'in onunla ilişkisi uzak mesafeden de olsa devam edecek ama Vivien'i hayatında tutmaya devam edecek. Ben olmayacağım. Yarın gece o uçağa bindiğinde, büyük ihtimalle onu bir daha asla göremeyeceğim.

"Tanrım, Dillon. Gerçekten beni yok etmeye mi çalışıyorsun?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve başparmağımla onu yakalıyorum. "Zaman tükeniyor Hollywood," diye fısıldıyorum, sanki bu sözleri söylemek küfürmüş gibi. "Birlikte geçireceğimiz son gecenin unutulmaz olmasını istiyorum."

Toxic Gods'ın yarın gece bir rezervasyonu var ve ben bundan kurtulamayacağımız için hastayım. Denedim ama Bruxelles, takdirde bizi ömür boyu men edeceklerini söyledi ve ben bunu çocuklara yapamam.

"Banyoda acele etme, sonra da süslen. Ama ben her şeyi hazırlarken sen odanda kalacaksın. Hazır olduğumda gelip seni alacağım." Ona bir bardak prosecco uzatıyorum, keşke bütçem şampanyaya kadar uzansaydı.

Vivien bana o kadar büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Ağzı bir açılıp bir kapanıyor, söylemesini istiyorum ama ağzından öyle bir şey çıkmıyor. "Teşekkür ederim." Beni tatlı tatlı öpüyor ve kalbim fiziksel olarak acıyor. "Sen en iyisisin."

Birkaç dakika banyonun dışında kaldıktan sonra başımı kapalı kapıya doğru eğiyorum ve onun sessizce ağladığını duyunca gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Onun da acı çektiğini bilmek beni rahatlatmıyor. Bugün ikimiz de melankoliktik. Sessiz ve kendi düşüncelerimize kilitlenmiş bir halde birbirimize ancak gerçek bir aşktan doğabilecek bir çaresizlikle sarılıyoruz.

Neden onu aldattım?

Neden en başından beri orada olan şeyi görmeyi reddettim?

Yalan söylememiş olsaydım, her şey çok farklı olurdu.

Banyodan sessizce uzaklaşırken kendimden o kadar nefret ediyorum ki, kalbim onarılamaz bir şekilde çatlayıp kırılırken kendimi yemek pişirmeye kaptırıyorum.

W Çatıda her şeyi hazırladıktan sonra onu yatak odasından alıyorum ve ne kadar güzel olduğunu görünce ağzımın suyu akmamaya çalışıyorum.

bakıyor. Onu yukarı çıkarırken elimi gözlerinin üzerinde tutuyorum. Parmaklarını açıp gizlice çalışırken bile "Bakma," diye emrediyorum. Bugün dudaklarıma bir gülümseme hayaleti getiren tek şey bu.

"Ben ."

Küçük yalancı!

Bizi küçük, açık kayan çerçevenin önüne yerleştirirken, elimi kırbaçla uzaklaştırıyorum. "Sürpriz."

"Dillon," diye fısıldıyor. Gözlerini kocaman açmış, akşam için açtığımız restorana bakıyor. Renkli ip ışıklar içeriye süslüyor ve zemin sayısız canlı desenli puf ve büyük minderlerle kaplı. Ortada mumlar ve gümüş takımlarla donatılmış alçak, parlak siyah bir masa var. Alanın etrafına yerleştirdiğim birkaç difüzörden havaya tütsüler yayılıyor. Köşede, dar dikdörtgen bir masada tabaklarımız ve gümüş kaplı yemek tabakları duruyor.

"Beğendin mi?" Boğazımdaki yumrunun üzerine soruyorum.

Kolumu tutuyor ve gülümsüyor. "Bayıldım buna. Bu inanılmaz." Bakışları beni tepeden tırnağa dolaşırken gözlerini benden ayırmıyor ve ben de bu durum için siyah bir gömlek giymeye karar verdiğime memnun oluyorum.

Pantolonlar. "Sen de öylesin." Beni tutkuyla öpüyor. "Çok ateşli görünüyorsun."

Ona içeriye kadar eşlik ederek, masanın önündeki geniş mindere rahatça oturabilmesi için diz çöküp ayakkabılarını çıkarıyorum. "Asya temalı bir yemek pişirdim, bu yüzden böyle yiyebileceğimizi düşündüm." Umarım her şeyi berbat etmemişimdir diye düşünürken sinirlerim tepeme çıkıyor. Eğer bu son gecemizse, çok özel olmasını istiyorum. Bu geceyi hayatının geri kalanında hatırlamasını istiyorum, tıpkı benim hatırlayacağımı bildiğim gibi.

Beni tekrar öpüyor. "Bu harika. Bu kadar zahmete girdiğin için teşekkür ederim."

Yemeğimizi yedikten sonra, ben gitarımı çalıp ona şarkı söylerken Viv prosecco bardağından bir yudum alıyor. Dikkati lazer gibi bana odaklanmış durumda ve bakışlarını fiziksel bir okşayış gibi hissediyorum.

İşemem gerektiğini söyleyerek gizlice yatak odasına giriyorum, yatağının üzerine gül yaprakları bırakıyorum ve odanın etrafına stratejik olarak yerleştirdiğim mumları yakıyorum. Duvara yığılmış kutular arasında manevra yaparken midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyor ama fiziksel hatırlatmayı bir kenara itmeye çalışıyorum.

Biraz sonra ona odayı gösterdiğimde Vivien bana saldırıyor, gömleğimin düğmelerini açarken ağzımı ısıırıyor ve dudağımı ısıırıyor. İnce parmaklarını etrafına doladığında sikim kaya gibi sertleşmişti. Beni tamamen soyup dizlerinin üzerine çökerek sikimi boğazının derinliklerine kadar emerken konuşmuyoruz. O bana sakso çekerken parmaklarım saçlarıyla oynuyor ve onun benden zevk almasını izlerken duygularımı kontrol etmekte zorlanıyorum.

Ama onun ağzına boşalmak istemiyorum. Beni her zaman orada hissedeceği kadar derinlerine gömülerek boşalmak istiyorum. Onu nazikçe kaldırıyorum, sıkıca öpüyorum ve elbisesinin fermuarını indirirken dilimle ona tapıyorum. Elbisesi ayaklarının dibine düştüğünde onu kucaklayıp yatağa taşıyorum ve hiç vakit kaybetmeden diğer kıyafetlerini çıkarıyorum. Yatakta çıplak , kıvranıp inleyene ve adımını fısıldayana kadar güzel vücudunun her santimini öpmek ve okşamak için zaman ayırıyorum.

Son birkaç gündür, çılgın hayvanlar gibiydik, korunmasız sevişiyor ve çaresizlik içinde birbirimizi pençeliyorduk. Şimdi öyle hissetmiyorum. Şimdi ona bir kraliçe gibi tapmak ve ona ne kadar değer verdiğimi bilmesini sağlamak istiyorum. Vivien bu gece parmak uçlarımla ve dudaklarımla altında farklı hissediyor. Beni daha yumuşak, daha kırılgan,

daha değerli. Gözlerimiz buluştuğunda, onun gözlerinden yayılan duygular benimkileri tetikliyor.

Bizi yeterince çalıştırdığımda, kalçalarını ayırıyorum, ona bakarken sikimi girişinde tutuyorum, bu anda nasıl göründüğünü ve hissettiğini ezberlemek istiyorum. Burnunu benimkiyle d rt yorum, dudaklarımı ağzının bir köşesine ve sonra diğerine götürüyorum, yavaşça içine iterken onu şefkatle öpüyorum.

Acelem yok, bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum. İtişlerim yavaş ve derin.  p c klerim kalıcı ve tutkulu. Dokunuşlarım saygılı ve şehvetli. Ellerim onun muhteşem kıvrımlarını keşfediyor, kalçasının üzerinde, düz karnının düzlemi boyunca kayıyor ve göğüslerinin alt tarafını süpürüyor. Meme uçlarını ağzıma almadan önce göğüslerini nazikçe yoğuruyorum.

Onunla sevişirken sessiz gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor ve bu beni  ld r yor. Gözyaşlarını kucaklıyorum, ama daha fazlası gelmeye devam ediyor ve daha önce hiç olmadığı gibi  z l yorum. Kalçalarımı yuvarlarken yüzümden akan gözyaşları durdurulamaz, serbest bırakılmamın kanatlarda beklediğini hissediyorum, kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalışıyorum çünkü bunun bitmesine hazır değilim.

Ama gerçekleri daha fazla inkâr edemem. Sonunda tek yapacağım daha fazla  z lmeme neden olmak.

"Viv." Hızımı artırırken dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Tanrım, bunu hissetmeyi asla bırakmak istemiyorum."

"Biliyorum." Ağlayarak kollarını boynuma doluyor ve bacaklarını belime doluyor. "Bu dünyadaki en güzel duygu."

 ıkıntıdan birlikte düşüyoruz, bedenlerimiz uçarken, kalplerimiz kırılırken ve zihinlerimiz ağlarken kırmızı çerçeveli gözlerle birbirimize bakıyoruz.

Doruk noktasına ulaştıktan sonra hareket etmiyoruz, birbirimize bakmaya devam ederken birbirimize kilitlenip kalıyoruz. Tamamen yumuşadıktan sonra, çekiliyorum ve ona bakacak şekilde yan yatıyorum, ellerimizi birbirine geçiriyorum ve g ğ s m  onunkine bastırıyorum. Duygular yüzüne ve benim duygularım özgürlüğün zirvesinde destansı boyutlarda bir tsunami.

Artık içimde tutamıyorum.

Bunu yüzüne söylemeden gitmesine izin veremem.

En azından fikrini değiştirmeye çalışmadan.

"Seni seviyorum," diyorum, gözlerimle benimle yarı yolda buluşması için yalvarıyorum.

Tüm yüzü buruşuyor ve hala söze dökmemiş olsa da gerçeği tüm yüzünde görüyorum. "Gitme," diye ekliyorum yüzüne taze gözyaşları dökülürken. "Kal," diye fısıldıyorum, sessizce yalvarıyor ve dua ediyorum. Onu yanımda tutmak için her şeyi, *her şeyi* yaparım. Duyguları bir çıkış yolu ararken ağlıyor ve titriyor; ben de sessizce ona cesur olması için telkinde bulunuyorum. Cesaretimin son kalıntılarını da toplayarak dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Benim o kişi olduğumu söyle."

Lütfen beni seç.

Lütfen yeterli olduğumu

söyle. Ona geri dönme.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyor ve ben daha o kelimeleri söylemeden ne diyeceğini biliyorum. "Yapamam. Üzgünüm."

İçimde hayati bir şey ölüyor. Yavaş yavaş çözülüyorum. Parçalanan her bir parçayı kaptığım gibi boşluğun derinliklerine itiyorum, o kadar derine ki içimde kopan fırtınada kayboluyor ve duygularım da onunla birlikte kilitleniyor.

Denedim ama yeterince iyi değildi.

Her zamanki gibi, asla yeterli değilim.

Beni seçeceğini düşünmekle aptallık etmişim.

Acı gerçeği kabullenmem için daha kaç kez reddedilmem gerekiyor?

Kaderimde hep ikizimin gölgesinde yaşamak vardı. Daha az olmak için.

Kararını verdi ve siktir et, ben buradan gidiyorum.

Bana öyle bir seviye atlattı ki, bir daha ayağa kalkabilir bilmiyorum.

Bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum. "O zaman sanırım bu kadar."

Ayağa kalktı, kafası iyice karışmış görünüyordu, ki bu biraz zengindi. "Lütfen gitme. Bu gece kalacağını sanıyordum?"

O gerçek mi? Beni reddediyor. Yüzünün her yerinde yazmasına rağmen beni sevdiğini söylemeyi reddediyor ve ne yapacağımı sanıyor? Burada kalıp bütün gece onu sikeceğimi, böylece ona geri dönmeden önce kafayı bulacağını mı sanıyor? Hiç sanmıyorum.

Giyinirken boğazımdan sert bir kahkaha patlıyor. "Kaçınılmaz olanı neden erteleyelim? Bunu şimdi de yapabiliriz." Yarı giyinik halde onunla yüzleşmek için döndüğümde öfke anında ve yoğun bir şekilde ortaya çıkıyor. Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum ve yüzümde gördüğü şey ona yetiyor.

yorganı çenesinin altına kadar çekti. "Gerçekten umurunda değil gibi. Umursuyor olsaydın, kalmak isterdin."

"İstiyorum!" Çarşafı vücuduna sararak ayağa kalkıyor. "Keşke burada seninle kalabilseydim. Yemin ederim isterdim. Ama bu mümkün değil, Dillon."

"Yeterince istersen her şey mümkündür." "Bu hiç adil değil!"

"Bana kendini sevdirep sonra da o pisliğe geri dönmek için gitmen hiç adil değil!" Hissettiğim acının ağırlığı altında boğulurken bağıyorum.

Geri adım atıyor, temkinli görünüyor. "Yaptığım şey bu değil."

Protestolarının hiçbir değeri yok. Eminim planı hep buydu ve ben de buna kanan bir ahmağım. "Saçmalık." Hayal kırıklığımın ve kızgınlığımın tüm boyutlarını serbest bıraktım, gözlerimi daralttım ve sonraki kelimelerimi tükürdüm. "Acınacak haldesin. Muhtemelen aylarını rol arkadaşını becererek geçirdikten sonra ona geri dönüyorsun."

"Reeve'in bununla hiçbir ilgisi yok. L.A.'de bile olmayacak."

Hep bu kadar yalancıydı da ben mi görmedim? Parmağımı yüzünün önünde gezdiriyorum. "Bunu kendine bile itiraf edemiyorsun."

"Dillon, tüm hayatım Los Angeles'a geri döndü. Derslerim on gün içinde başlıyor. Bir akşam kostüm tasarımı kursuna yazıldım. Audrey ile UCLA yakınlarında bir daire kiraladık. Ailem de orada."

"Trinity'ye kalıcı olarak transfer olabilirdin ama hiç denemedin bile, değil mi?"

"Bu düşünce aklımdan geçti."

Alay ettim. "Yine de konuda hiçbir şey yapmadın."

Gerçekler acıdıkça burun delikleri şişiyor. Saçma sapan taktiklerini yüzüne vurduğum için kızgın. "Bir saniye bekle. Şu ana kadar kalmamı istediğine dair bana hiçbir işaret vermedin! Akıl okuyucu olduğumu mu sanıyorsun?"

"Hadi oradan, Hollywood. İkimiz de ne hissettiğimizi biliyoruz. Ya da belki de tek düşen bendim." Gömleğimin düğmelerini öfkeyle iliklerken dudaklarımı sıkı bir çizgi haline getiriyorum, buradan bir an önce çıkmam gerekiyor.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun ve zaten ne fark ki, Dillon? Dublin'de uzun süre kalmayacaksın. Grup yola çıkacak ve sen de onlarla gideceksin. Yıllarca orada olmayacaksın ve hayranların ve kadınlar

ve ben bir kenara itileceğim. Yürütmeye çalışırdık ama yürümezdi. Biliyorum. Ben de o yollardan geçtim."

Bunu biliyordum! İsteksizliğinin arkasında bunun olduğunu biliyordum. Görünüşe göre ikizim hayatımı sıklamayı bitirmemiş. Onu da sikeyim, onu da sikeyim! Bunu bana yapamazlar! Çenem stresle geriliyor ve ellerim yumruk oluyor. Bir şeye vurmam gerekiyor. Tercihen ikizimin kendini beğenmiş yüzüne. "Bir şeyi bil Vivien. Ben Reeve Lancaster *değilim!*" diye bağıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturuyor, vücudunu koruyan çarşafa sarılırken kendine sarılıyor. "Seni *asla* aldatmam. *Asla.*"

Kapıya doğru ilerliyorum, neredeyse kapıya doğru yığılıyorum. Adrenalinin azalması ve uykusuz gecelerimin beni yakalamasıyla bedenim sönüyor. Son bir kez onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Yollarımızı ayırmadan önce bunu bilmesini istiyorum. Bırakın güvenlik ağına geri dönsün ve birlikte ne kadar inanılmaz olduğumuzu unutsun. Tutku ve sadakat yerine rahatlığı ve öngörülebilirliği seçsin. "Senin için kalırdım Vivien. Senin için savaşırdım. Ne olursa olsun, bunun gerçek olduğunu bil." Hüzün yüzüme tokat gibi çarptı. "Hoşça kal, Hollywood. Umarım her şey yolunda gider."

"Y Beni iğrendiriyorsun." Kız kardeşimin güzel yüzü kaşlarını çatarak bana bakıyor ve ardından kucığımdaki servet avcısına hançerler fırlatıyor. Aoife göğsümü pençeliyor, parmakları boynuma doğru sürünüyordu. Viv'den önce, Aoife'ın dokunuşu beni tahrik ederdi. Şimdi ise tüylerimi diken diken ediyor çünkü dokunuşu tamamen yanlıştır. Çok çaresiz. Çok sert. Önemli olan tek kadının yumuşak, sevgi dolu okşamaları değil. Herkesin önünde bana içini döken bir kadın. Gerçeklerini ayaklarıma seren bir kadın.

Ama bu yeterli
değil. Hala gidiyor.

Ona geri dönmek için.

Öfke boğazımdan yukarı süzülüyor ve Reeve Lancaster'ı her düşündüğümde olduğu gibi çenemde bir kas sıkılıyor.

"Bundan da öte, beni hayal kırıklığına uğratıyorsun," diye devam ediyor Ash üzüntüyle başını sallayarak. "Onu sevdiğini biliyorum Dil. Gözün morarana kadar inkâr etsen de sana inanmayacağım. *Onu* seviyorsun. O da *seni* seviyor." Eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Onun için savaş, Tanrı aşkına."

Denedim ama işe yaramadı. Dışarı koşup onu kovalasam bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Viv hala Los Angeles'a dönmek için o uçağa biniyor.

İkizime dönmek için.

Ondan beni seçmesini istedim ve o beni reddetti.

Her şey bitti ve kız kardeşim bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olur.

"Bu bir yaz kaçamağıydı ve ikimiz de bunun bir bitiş tarihi olduğunu biliyorduk." Omuz silkiyorum, biramı dudaklarıma götürüyorum. "Bunu anlamayan tek kişi sensin." Alkolün içimde kopan şiddetli duygusal fırtınayı dindirmesini umarak biramı bir dikişte yutuyorum.

"Seni asla bir korkak olarak görmedim Dil, ama sen tam olarak öylesin."

Aoife boynuma bir dizi öpücük konduruyor ve benim ısırgan otu yatağına düşmüşüm gibi kaşınıyor. Kucağımdaki parazitten kurtulabilmem için kız kardeşimin defolup gitmesi gerekiyor. Bakışlarım sessiz bir iletişim içinde en iyi arkadaşşıma yöneliyor.

"Ash." Jamie kız kardeşime uzanıyor ama kız kardeşim onun kolunu savuruyor. "Viv'in peşinden gidiyorum," diyor ona, "çünkü birinin iyi olduğundan emin ol." Hışımınla gitmeden önce bana son bir kez sertçe baktı.

Aoife, Ash'in geri çekilişine kıkırdıyor. "O kendini beğenmiş Amerikalı kaltaktan kurtuldun," diyor ve kışını sarkık sikimin üzerine bastırıyor.

Onu kucağımdan ittim ve benden uzak durmasını istedim. Ro imdadıma yetişiyor ve Aoife güverteye düşmeden onu belinden yakalıyor.

"Ne oluyor, Dil?" Aoife ellerini kalçalarının üzerine koyarak öfkeli bakışlarını üzerime dikeyor.

"Siktir git." Kelimeleri tükürürken ona bakmıyorum, şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve biramın geri kalanını boşaltıyorum.

"Ruh hallerinden birinde olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden seni affedeceğim." Tekrar kucağıma oturdu.

"Aptal olduğun kadar sağır mısın lan sen?" Tıslayarak onu daha sert itiyorum. Bu kez, acımasızca yere düşüyor, bir yandan inliyor, bir yandan da bana acıyan gözlerle bakıyor. "Seni istemiyorum. Seni *hiçbir zaman* istemedim. Boşalmaya ihtiyacım olduğunda bir delikten başka bir şey değildin."

Ro, Aoife'in ayağa kalkmasına yardım ediyor ve bana ters ters bakıyor. "Daha da büyük bir pislik olma. Bunun acısını Aoife'dan çıkarman hiç adil değil. Bu işin içine ettin. *Senin* yüzünden. Başkası değil."

Jamie, Aoife'in kulağına bir şeyler fısıldar ve Aoife üç arkadaşını da yanına alarak oradan ayrılır. "Ro." Jamie başını sallar. "Bırak onu."

"Hayır, Jay. Bu işin peşini bırakmayacağım. Kafasını kışından çıkarmalı ve önceliklerinin nerede yattığını hatırlamalı."

Conor sandalyesinde arkasına yaslanır ve sessizce onaylarcasına başını sallar.

"Bu kez elimizde gerçek bir fırsat var," diye devam ediyor Ro, "ve o bunu hepimiz için berbat etmeyecek."

Viv olmasaydı bu fırsatı yakalayamazdık. Kardeşim bunu unutmuş gibi görünüyor. "Kendini tutma, kardeşim. Gerçekten ne düşünüyorsan söyle."

"Onunla yaşadığınız şeyin geçici olduğunu biliyordunuz, bu yüzden biri köpeğinizi ezmiş gibi davranmayı bırakın. Özür dilemeli ve her şeyi dostane bir şekilde bitirmelisin. Ash bu konuda haklı ama başından beri planın buyken eve döndüğü için Viv'e kızmaya hakkın yok."

Her şeyden vazgeçmeye ne kadar yaklaştığımı bilmiyor. Bana kalacağını söyleseydi, grubu bırakıp onun yanında kalmaya nasıl hazırlandığımı.

Müziği seviyorum. Sahne almayı seviyorum. Yaptığımız işi yapmaktan mutluyum ve bu benim için yeterli çünkü şöhretin kötü tarafını istemiyorum. Özel hayatımın mikroskop altında olmasını istemiyorum, ikiz kardeşimle ilgili gerçekler büyük olasılıkla ortaya çıkacağı için değil. Müzik neden yeterli olmasın? Kendi parçalarımızı üretip yayınlarak rahat bir yaşam sürebiliriz. Yerel etkinliklerde çalarız. Yerel olarak sadık bir hayran kitlesi oluşturabiliriz. Ama bu Jamie ve Ronan için yeterli olmayacak. Conor bile bu A&R gözlemcisinin bizimle sözleşme imzalamak isteyebileceği ihtimaline çok seviniyor.

Amerika'ya gidip büyük işler yapmak hiçbir zaman hayalim olmadı ama bunu çocuklar için, kardeşim için yapacağım çünkü artık beni burada tutan bir şey yok.

"Onun burada ne işi var?" Birkaç saat sonra Aoife'ın birkaç adım ötede durup bana doğru kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Onu Ro davet etti." Jamie kanepede yanıma uzandı. Bana bir bira uzatıyor, ben de elimdeki biranın son damlalarını da halı kaplı zemine fırlatıyorum. "Kardeşinin kanayan bir kalbi olduğunu biliyorsun. Anlaşılan Bruxelles'de tuvalette ağlıyormuş, o da ona acımış."

"Umarım onu becermeyi planlıyordur çünkü oraya bir daha asla gitmeyeceğim." Biramın kapağını açıp birkaç yudum içiyorum.

"Viv'in peşinden gitmelisin. Çok geç değil," diyor cep telefonundaki saate bakarak.

"Hayır." Burnumu kıvırıyorum. "Ro haklı. Her şey bu noktaya doğru gidiyordu."

"Saçmalık diyorum." Jamie bir elini çenesinde gezdiriyor. "Acı çektiğini kabul etmekte utanılacak bir şey yok. Onu sevdiğini biliyorum. Hepimiz bunun olduğunu gördük."

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. *Onun* kalbini çalacaktım.

Benimkini çalmaması gerekiyordu.

Ama . Plan, onu bana aşık etmek ve sonra kalbini öyle bir kırmaktı ki, sevdiği kadının kabuğuna geri dönecekti. Kalbimin bu işe karışmaması gerekiyordu ama ben daha ne olduğunu anlamadan beni kendine çekti. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirdi. Aşk. Umut. Olabilirlik. Beni değerli olduğuma inandırdı. Her şeyin farklı olabileceğine ve kısa bir süre için de olsa birlikte olacağımız bir geleceğe inandırdı.

Yine de gerçek değildi. Her zaman ona dönmeye hazırlanıyordu.

Şimdi, o bencil herife geri dönerken kırık bir kalbi emziren ben kaldım.

Bunu nasıl yapıyor? Nasıl her zaman zirveye çıkıyor? Hiç kimseden Reeve Lancaster ve babasından nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Onlardan her geçen gün daha da artan ve güçlenen yakıcı bir yoğunlukla nefret ediyorum.

"Bu kaltağın burada ne işi var?" Ash, bir saat sonra önümüzde cisimlenerek tersledi. Parti tüm hızıyla devam ediyor ve küçük oturma odamız tıklım tıklım doluyor. Hoparlörlerden gelen müzik sesi, sohbet ve kahkaha seslerini neredeyse bastırıyor.

"Sana da merhaba kardeşim," diye mırıldanıyorum ve Conor cigarayı dudaklarına götüremeden parmaklarının arasından çekip alıyorum.

"Seninle konuşmuyorum," diye tıslıyor ve Jamie'nin kucağına sürünürken kırmızı çerçeveli gözleriyle beni kısıtıyor. Ash erkek arkadaşına doğru kıvrılıyor ve onun boynuna doğru burnunu çekiyor.

Yüzünde çok üzgün bir ifade var ve farkına vardığımda göğsüme bir acı çöküyor. "O gitti."

"Senin sayende değil." Ash yanaklarındaki nemi sildi.

"Bunun benimle bir ilgisi yok." Havaya duman halkaları üflüyorum. "Her zaman böyle olması gerekiyordu."

Ağzını açıyor ve Jamie onun kulağına bir şeyler fısıldıyor. Sessiz bir konuşma başlıyor ve ikisi de bir şeyi tartışırken bana bakıyorlar. Jamie onu öpüyor ve kız arkadaşına duyduğum özlem yüzüme çarpıyor.

Kendimi tüm düşünce ve duygulara karşı uyuşturmak için birayı kuru boğazımdan zorla geçiriyorum. Ash erkek arkadaşına sarılıp onu rahatlatırken bana bakıyor ama kızgın ifadesi yerini daha kötü bir şeye, acımaya . Fark etmemiş gibi davranıyorum, kendi yarattığım bir karmaşanın içinde oturup acımı bastırmak için içki ve sigara içiyorum.

Gecenin geri kalanı bulanık geçiyor ve ben kanepedeki yerimden kıpırdamadan, tarafsız bir seyirci gibi etrafımdaki partiyi izliyorum. Bir ara Jamie ve kardeşimin beni odama taşıdıklarını hayal meyal hatırlıyorum ve ondan sonra her şey boş.

Boğuk sesler kulak zarımı gıdıklıyor, beni uykumdan etmeye çalışıyor ama onları duymazdan geliyorum. Davullar kafatasımın içinde yeni bir ritim tutturuyor ve dilim ağzımın çatısına yapışmış gibi hissediyorum. Biri bacağımı dürtüyor ama ölü taklidi yapmaya devam edersem gideceklerini bildiğim için komada taklidi yapıyorum.

"Aarghhh!" Buz gibi su gövdemın üst kısmını ıslatıp vücudumdaki her bir hücreyi ve sinir ucunu uyandırırken dik duruyorum. "Ne oluyor lan?" Islak saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken yorganımın üzerindeki su damlacıklarını sallayarak bağıriyorum.

"kalk!" Ash diyor ki. "Konuşmamız gerek ve beklemekten bıktım." "Siktir git, Ash." Bulanık görüşümle ona ters ters bakıyorum.

"Ash'le konuşamazsın," diyor Jamie. "O sadece yardım etmeye çalışıyor."

Gözlerimi ovuşturuyorum ve görüşüm odaklanıyor. Jamie ve Ash yatak odamda durmuş, duvara yaslanmış, beni korkutan bir yoğunlukla bana bakıyorlar. "Yardıma ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum, kendimi yatak başlığına doğru çekerek.

"Kör adam uçurumun kenarında dururken böyle demiş," diyor Ash, duvarı itip yatağımın kuru tarafına tüneyerek. "Seni seviyorum Dillon, ama en iyi zamanlarda bile aptalın tekisin."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama eliyle dudaklarımı kapatıyor. "Hayır. Orada oturacak ve kapatacaksın. Söyleyeceklerim var ve söyleyeceğim. Ayrıca nefesin kokuyor ve ben de dumandan bayılmak üzereyim." Bana bir bardak su ve iki parasetamol uzattı. "Al bunları." Dönüp Jamie'ye bakıyor. "Bebeğim, kahve yapabilir misin? Bol bol sert sade kahve. Onu hemen ayıltmalıyız."

Jamie başını sallayarak odamdan çıktı. Mutfığa doğru ilerlerken ayakları merdivenlerde gümbürdüyor.

Ağrı kesicileri geri alıyorum çünkü başım zonkluyor ve ağrı kafatasımın etrafını sararak bana dün gece tamamen aşırıya kaçtığımı hatırlatıyor. "Tükür onu," diyorum kız kardeşime, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.

"Zihninin iç işleyişini tam olarak biliyormuş gibi davranmayacağım, bana anlatmanı da istemiyorum ama sen benim kardeşimsin ve seni o kalın kafandan geçenlerin bir kısmını bilecek kadar iyi tanıyorum." Arkasından bir havlu alıp yüzümdeki ıslaklığı nazikçe siliyor. "Onu seviyorsun. Sevdiğini biliyorum. Kalbini birine emanet etmenin seni korkuttuğunu bildiğim gibi. Seni incittiğini anlıyorum ama o da inciniyor. Haftalar önce kafalarınızı birbirine vurmali ve sizi gelecek hakkında konuşmaya zorlamalıydım. İkiniz de konuşmak yerine bu konunun etrafında dolanıp duruyorsunuz."

"Konuştuk. Ona nasıl hissettiğimi anlattım. Kalmasını istedim ve o da hayır dedi."

"Bunu ona son dakikada söyledin, Dil! Kızgın bir şekilde çekip gitmeden önce ona düşünecek zaman bile vermedin."

"Beni reddetti Ash." Göğsüme yayılan gerginliği ovuşturuyorum. "Beni asla ona tercih etmeyecekti. Hayatı boyunca ona aşık oldu. Benimle geçireceği birkaç ay bu gerçeği değiştirmeyecek."

"Dillon. Tanrım." Sürünerek yanıma geldi ve kollarını ıslak göğsüme doladı. "Ondan ayrıldı çünkü ona ihanet etti. Onu hayal kırıklığına uğrattı ve bunu asla unutamayabilir. Buraya iyileşmek için geldi. Bırakın aşık olmayı, kimseyle tanışmayı bile planlamamıştı. Ama aşık oldu. *Sana* aşık oldu." Tam göğsüme, kalbimin ağır ağır attığı yere dokunuyor. "Teklif ettiğinde onu hazırlıksız yakaladın," diye devam ediyor. "Kafası karışık ve geçmiş bu durumu daha da karmaşık hale getiriyor ama bu seni deli gibi sevmediği anlamına gelmiyor çünkü biliyorum." Ash yüzümü iki elinin arasına aldı.

küçük, yumuşak avuçlar. "Dün gece herkesin önünde seni sevdiğini söyledi. Bunun bir anlamı yok muydu?"

Tabii ki öyle oldu. Bu büyük bir cesaret ister, Viv'de de fazlasıyla var. Dün gece onun peşinden gitmem gerektiğini biliyordum ama zaten sarhoştum ve mantıklı düşünemeyecek kadar canım yanıyordu. Tek istediğim onu incitmekti, böylece nasıl bir his olduğunu anlayacaktı.

"Evet, ama artık çok geç," diyorum cep telefonumdaki saate bakarak. Saat çoktan sabahın yedisini olmuş ve uçağı dörtte kalkmış. "O zaten havada. Ve bunu söylemesinin bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum."

"Onun için savaşmazsan bilemezsin." Jamie elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle yeniden ortaya çıkınca Ash yataktan fırladı. "Burada kal. Sana göstereceğim bir şey var." En iyi arkadaşım bana kahve uzatırken ortadan kayboluyor.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor bir sigara yakarak. Omuz silkiyorum. "Ne yapabilirim ki? O artık gitti."

Ash elinde yepyeni bir gitar kılıfıyla odaya geri döner.

"O da ne?" Jamie yatağın etrafında dolaşarak soruyor. "Dil için. Viv'den."

Kupamı yatağımın başucundaki dolabın üzerine bıraktım ve çantayı kız kardeşimin elinden aldım.

"Vay anasını." Pahalı Fender'i kutusundan çıkarırken Jamie yere diz çöktü. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Parmaklarım gitarın kıvrımlı kenarlarında saygıyla geziniyor. "Bu bir altmışıncı yıl Amerikan klasik 1954 Stratocaster."

"Bu iyi, değil mi?" Ash sorar.

Boğazımdaki yumrudan güçlkle başımı sallayabiliyorum. "2014 yılında bunlardan iki binden biraz az üretildi."

"Bunlar koleksiyon ," diyor Jamie, gözleri hâlâ saplarda. "Ben bunun yeni olduğunu sanıyordum." Ash omuz silkiyor, anlamıyor bu hediyenin önemi.

"Aslında öyle," diye itiraf ediyorum, bakınca bunu kimden aldıysa gitarı kullanmadığını anlıyorum.

Jamie başparmağını parlak ahşaba kazınmış Savunma Bakanlığı yazısına sürterek, "Senin adının baş harflerini kazımış," diyor.

Ash, "Kayışa bak," diyor ve ben de özel yapım Toxic Gods inceleyerek onu uzatıyorum. Kalbim o kadar çok şeyle şişti ki

duygularım göğüs kafesime çarpıyor. Viv'in bunu benim için yaptığına inanamıyorum. Bir keresinde konuşmuştuk. Amacımın bir gün açık arttırmada bunlardan birini almak olduğunu biliyordu.

"Kardeşim. Dün gece ona nasıl davrandığından sonra sana bunu bıraktığına göre gerçekten seviyor olmalı." Jamie sigarasından bir nefes çekti, Ash sigarayı elinden alıp söndürmeden önce.

Utanç ilk kez üzerime çöküyor ve Viv'e Bruxelles'te ne kadar kötü davrandığım için utanıyorum. Acımın kontrolü ele geçirmesine izin verdim ve benim için her şey demek olan kızı incittim.

"Aoife'la birlikte değildim," diye geveledim, kız kardeşime bakarak. "Bunu sadece Viv'i incitmek için yaptım."

"Biliyorum, aptal. Boktan bir hareketti ve en iyi arkadaşımı incittin." Gözleri buz gibi oldu. "Onunla aranı düzeltsen bile bunun için seni affedebilir miyim bilmiyorum."

Gitarı bir kenara koydum, şu anda test edemeyecek kadar suçluluk duygusu içindeydim. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. O gitti ve ben bir şeyleri düzeltme şansımı kaçırdım."

Jamie ve Ash komplocu bakışlar atıyorlar. Kız kardeşim kupamı kapıp ellerime tutuşturuyor. "İç."

"peşindesin?"

"Vivien'i seviyor musun, Dillon? Saçmalama. Burada sadece üçümüz varız." "Seviyorum. Onu çok seviyorum."

"O zaman lanet bir uçağa bin ve bunu ona söyle. Konuş onunla. Seçenekleri olduğunu görmesini sağla. Bu ikinizin sonu olmak zorunda değil." Ash'in gözleri kararlılıkla parlıyor. "Bence sadece senin dudaklarından çıkacak kelimeleri duymaya ihtiyacı var ve fikrini değiştirecektir."

Ash her şeyin farkında değil. Gerçeği bilseydi yine de en iyi arkadaşının peşinden gitmemi ister miydi merak ediyorum. Viv'in peşinden gitmek çok riskli ve hiçbir garantisi yok. Her şey kötü bitebilir ve epik boyutlarda bir bok fırtınasına neden olabilir. Gerçeği öğrendiğinde onun tarafını tutabilir. "Ya yapmazsa?"

"Denemezsen bilemezsin ama acele etmelisin. Reeve onu geri kazanmaya çalışacak ve şu anda savunmasız durumda." Ash kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarır. "Dört saat içinde LAX'e bir uçak var. Sen söyle, ben de bileti ayırtayım."

Tabii ki onu geri almaya çalışacak. Bunu başından beri biliyordum.

Reeve Lancaster her zaman istediğini alır. Bu sefer hariç.

Siktir .

Ben korkak değilim.

Pes eden biri

değilim.

Ve Vivien uğruna savaşmaya değer.

Erkek olup kadınıma sahip çıkma zamanı

geldi. Onu benden alamayacak.

Onunla sonuna kadar savaşacağım çünkü onu seviyorum. Onu hayattan daha çok seviyorum ve o her şeyi riske atmaya değer.

Kararımı verdiğimde, keşke parmaklarımı tıklayıp

L.A.'e gittim bile. Uçak biletinin ne kadar tuttuğunu bilmiyorum, ama biraz birikimim var, bu yüzden muhtemelen bunu karşılayabilirim.

Ash sanki zihin okuyormuş gibi, "Maliyeti dert etme," diyor. "Ben alırım, sen de büyük bir iş yaptığında bana geri ödersin. Bütün yıl kira ödemedim, bu yüzden çok para biriktirdim. Sana bir uçak bileti ve otel odası ayarlayacağım. Sadece yeterli." Parmağı telefonundaki bir tuşun üzerinde geziniyor.

"Onu nasıl bulacağım?"

Ash bana muzaffer bir sırıtış attı. "Bende onun ABD cep telefonu numarası var.

Ora ya vardığınızda onu arayabilir ve buluşma ayarlayabilirsiniz."

Yorganı yırtıp bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum. "Rezerve .

Ben duş alacağım."

Ash ciyaklıyor ve umarım doğru şeyi yapıyorumdur.

"Eşyalarımı topla," diyorum Jamie'ye, zamanın çok önemli olduğunu bilerek. "Bir hafta yetecek kadar."

"Bir hafta mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Gözlemcinin on gün içinde bizi izlemeye geleceğini unutma."

"Viv ile işleri yoluna koymak için biraz zamana ihtiyacım var, ama söz veriyorum etkinlik için zamanında döneceğim."

N LAX'ten çıkarken yolumu bulmaya çalışmak ve otelime giden servis otobüsünü bulmak o zorlayıcı Çünkü ve yer o Devasa, Ama sonunda kendimi doğru otobüste buldum ve arka tarafta cam kenarı bir koltuk kaptım. Neyse ki akşamdan kalma halimi uçakta uyuyarak atlatmayı başardım, bu yüzden saat dilimi, iklim ve kültür değişikliğine rağmen kendimi çok kötü hissetmiyorum. Otogardan ayrılırken burnum cama yapıştı.

L.A. şehir merkezine gidiyor.

Viv trafik konusunda şaka yapmıyordu ve otelime ulaşmam çok uzun sürdü. Otele giriş yaptıktan sonra hızlı bir duş alıyorum, oda servisi sipariş ediyorum ve ona ne söylemek istediğimi planlıyorum.

Her şeyi ortaya dökmek zorundayım. Bu da her şeyi itiraf etmek anlamına geliyor -Reeve, Simon, ilk planım ve sonunda kalbime sahip olabilecek tek kadın olduğumu bildiğim noktaya kadar ona nasıl tamamen ve tamamen aşık olduğum. Bunun onu sonsuza dek kaybetmek anlamına gelebileceğini biliyorum, çünkü çok kızacak, ama tüm gerçekleri bilmeden benimle Dublin'e dönmesi için ona yalvaramam.

Bu büyük bir risk, çünkü doğruca Reeve'e gerçeği anlatmak isteyecektir, ama onun da kendisine yalan söylediğini bilmeyi hak etmektedir. Bunca yıldır nasıl bir adama aşık olduğunu bilmeyi hak ediyor. Umarım bunca yolu gelmemin bir faydası olur. Benim için ne kadar önemli olduğunu ve onu asla terk etmeme konusunda ne kadar samimi olduğumu görür.

Ondan bir daha sır saklamayacağım. Onun için intikamımı bir kenara bırakmaya bile hazırım. Eğer benimle birlikte olmayı kabul ederse, tüm intikam planlarımı bir kenara bırakacağım. Viv benim için ikizim ve babamla ödeşmekten daha önemli. Eğer o da beni benim onu sevdiğim kadar severse ve hayatını benimle geçirmeyi kabul ederse, ihtiyacım olan tek şey bu olacak.

Siyah-beyaz olmadığını biliyorum.

Uğraşmam gereken çok fazla gri madde var ama tek istediğim o.

Şimdi ve her zaman yanımda olmasından başka hiçbir şeyin önemi yok.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve numarasını tuşlarken avuçlarım terliyor. Telesekreteri otomatik olarak devreye giriyor ve telefonunun kapalı olduğunu onaylıyor. Belki uyuyordur ya da şarjı bitmiştir.

Ya da zaten onunla birlikte.

Omzumdaki şeytana öfkeleniyorum, şu anda onun karamsar yorumlarına ihtiyacım yok. Viv bunu yapmazdı. Ayrılmadan önce ona tam bir pislik gibi davranmış olsam da beni sevdiğini biliyorum. Doğruca onun kollarına koşmazdı çünkü paylaştığımız şey ikimiz için de bir anlam ifade ediyordu.

Birkaç kez daha denedim ama hep aynı. Hep telesekretere yönlendiriliyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde telefonumu yatağın üzerine fırlatıyorum, ona mesaj bırakmayı düşünürken odada volta atıyorum. Buna karşı karar verdim. Onunla yüz yüze konuşmayı tercih ederim, böylece benimle buluşmaktan kaçamaz.

Bir şeyler yapmak için televizyonu açıyorum, açmamış olmayı dileyerek. Sesi açtığımda yüzümdeki tüm renk soluyor. Reeve'in Viv'le olan görüntüsü ekranı doldurduğunda göğsümde bir acı beliriyor. Bir apartman balkonundalar ve Reeve onu samimi bir şekilde kucaklamış, göğsünü Viv'in sırtına dayamış. Fotoğraf sadece belden yukarısını gösteriyor ama çıplak oldukları belli. Reeve'in kolu Viv'in çıplak göğüslerine sarılmış ve boynuna sokularak onu öpüyor.

Onun kollarına yapışmış, sanki dünyada hiçbir umurunda değilmiş gibi gülümsüyor. Sanki birkaç saat önce benim kollarımda değilmiş gibi. Sanki beni İrlanda'da bırakıp gitmemiş gibi. Dün beni sevdiğini söylerken gözlerinde gördüğüm duygulardan hiçbirini göstermiyor. Uzak bir anı gibi bile görünmüyorum. Bir dakika önce orada olup bir dakika sonra yok olan bir toz zerresi gibiyim.

Acı dört bir yanıma sarıyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken ağrıyan kalbimi tutarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

Görüntü canlı yayına dönüşür ve yüksek bir binadan çıkan Reeve'in yüzüne bir muhabir mikrofon uzatır. "Reeve! Vivien Mills ile yeniden birlikte olduğunuz doğru mu?" diye soruyor sarışın güzel bir muhabir ve Reeve'in dikkatini çekiyor. "Bugünkü fotoğraf çocukluk aşkınıza yeniden aşık olduğunuzun kanıtı mı?"

Reeve onunla konuşmak için durduğunda, "Viv'e her zaman aşık oldum," diyor. Onu geniş bir gülümsemeyle kucaklıyor ve adeta parlıyor. Etrafına bir muhabir sürüsü doluyor ve yüzünde kamera flaşları patlıyor. "Onu sevmekten hiç vazgeçmedim ve asla vazgeçmeyeceğim. O benim için tek kadın." Dikkatle kameraya bakıyor ve ben onun kendini beğenmiş yüzündeki o üstün ifadeyi silmek istiyorum. "Bir daha aramıza hiçbir şey ya da hiç kimse giremeyecek." Bunu doğrudan yüzüme de söylüyor olabilir çünkü bu mesajın bana yönelik olduğunu biliyorum. "Tam olarak ait olduğu yere, kollarıma geri döndü. Kalacağı yerde."

Kumandayı ekrana fırlatıp camı kırıyorum, öfke damarlarıma sızıp kan akışının yerini alıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içime doluyor ve odayı darmadağın ediyorum, duvarlardaki resimleri söküyor, mobilyaları etrafa savuruyor, perdeleri ve yatak takımlarını parçalıyor ve yere sabitlenmemiş her şeyi duvarlara ve pencerelere fırlatıyorum. Görüşümü kirleten kırmızı tabakadan ve içimden geçerek yoluna çıkan her şeyi yok eden öfkeli tsunamiden başka bir şey göremiyorum.

Güvenlik odama girdiğinde ve kelepçelenerek otelin dışına çıkarıldığımda hala korkunç bir öfke içindeyim. Beni Los Angeles Polis Departmanı'nın merkezine götürüp bir hücreye attıklarında polis arabasının arkasında kendimi kaybediyorum. Çılgınca adrenalin patlaması sona erdiğinde ve bitkin bedenim bankın üzerine yığıldığında bile öfke içimi dövmeye devam ediyor. İntikam duygusu eskisinden milyon kat daha güçlü şekilde geri dönüyor ve ne yapılması gerektiğini biliyorum.

Ben tam bir aptalım ve Viv benimle tam bir aptal gibi oynadı.

Benimle kalmaya hiç niyeti yoktu. Benimle birlikte olduktan sadece birkaç saat sonra doğruca onun kollarına -yatağına- geri döndü. *Bunu nasıl yapabildi? Onun için o kadar önemsiz miydin ki beni becerdikten sonra hiçbir pişmanlık ya da suçluluk duymadan onu becerebildi?* Çünkü o fotoğrafta yüzünde hiç pişmanlık görmedim. Sanki ben artık yokmuşum gibi onun sahiplenici hayranlığının tadını çıkarıyordu.

Kalbimin etrafındaki duvarlar kararlılığımla birlikte sertleşiyor.

Simon ve Reeve artık boktan listemdeki münferit kişiler değil. Artık karışıma Hollywood'u da ekledim.

O ödeyecek. Hepsi bana önemsizmişim gibi davranmanın bedelini ödeyecek.

dağılmasına izin verdiğimde ve ne kadar kötü bir durumda olduğumu fark ettiğimde durumumun ciddiyeti ortaya çıkıyor. Büyük olasılıkla ABD'den atılacağım ve bir daha geri dönmem yasaklanacak. Eğer bu olursa müzik hayallerimize veda edebiliriz. Çocukları mahvedecek olması dışında umurumda değil. Bu A&R adamıyla işlerin yolunda gideceğine güveniyorlar ve işlerin bozulmasının sebebi ben olmayacağım. Bunu ortadan kaldırmak için bu şehirde nüfuzlu birine ihtiyacım var ve kimi arayacağımı biliyorum. Her iki hedefi de aynı hizaya getirirken aklımda fikirler dönüyor. Bunu yaparsam başarmam daha uzun sürecek ama tek yol bu.

Ayağa kalkarak hücre parmaklıklarını kavriyorum ve dışarıdaki bankonun arkasındaki kadının dikkatini çekmek için onları sallıyorum. "Telefon hakkımı istiyorum." Haklarımı bilecek kadar Amerikan polis dizisi izledim.

On dakika sonra, asık suratlı polis spor çantamı karıştırırken küçük bir görüşme odasında oturuyorum. "Bu mu?" diye soruyor, elinde buruşuk kahverengi bir zarf tutarak.

"Evet. Üstte yazan numarayı görüyor musun? İhtiyacım olan numara o." Şükürler olsun ki evden çıkmadan önce eski Gizlilik Sözleşmesi'ni çantama koymayı akıl ettim. Bunca yıldır saklıyordum çünkü imzalamam gereken bir gün gelebileceğini biliyordum. Altıncı bir his bana onu yanımda getirmemi söyledi ve şimdi nedenini biliyorum. Kendimi bu karmaşadan kurtarmak ve yeni bir intikam planı uygulamaya başlamak için ihtiyacım olan koz bu.

Polis ahizeyi kaldırıp bana verdi. Özel numarayı tuşluyorum, telefonu kulağıma dayayıp cevap vermesini bekliyorum.

"Simon Lancaster," diye çekiştiriyor, ses tonundan kibir damlıyor.

"İki şartla imzalarım," diyorum, zaten bildiğini bildiğim için Kim olduğumu. "Beş milyon dolar istiyorum ve beni bu durumdan kurtarmak için yardımınıza ihtiyacım var."

BÖLÜM III

POST VIVIEN

"F "Uzun boylu, zayıf, kır saçlı bir adam, polisler beni karakolda kendi gözetimine bıraktıktan sonra şöyle dedi.

"Kimsin sen?" O açıklayana kadar bir santim bile kıpırdamayacağım.

kim olduğunu ve tam olarak neden burada olduğunu.

Ceketinin içinden bir kartvizit çıkarıp bana uzatıyor. "Gregory Lucas. Carson Park'ın bir meslektaşım."

Karta bakmadan parmaklarımın arasında çevirerek boş boş ona bakıyorum, kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Bay Park, Bay Lancaster'ın avukatı. Carson iş için eyalet dışında, bu yüzden benden onun adına bu durumla ilgilenmemi istedi."

Sperm donörümün benimle için kiralık yardımcı göndereceğini düşündüm. Bunun beni neden bu kadar kızdırdığından emin değilim. O pisliği bir daha görmek istemiyorum. "Plan nedir?" Bunun nasıl sonuçlanacağını anlayana kadar hiçbir yere gitmiyorum.

"Dışarıda bir arabam var. Evrakları imzalamak için ofisime gideceğiz. Asistanım şu anda eve dönüş uçağınızı ayarlıyor. Ayrıca oteldeki işleri düzeltti, faturayı ödedi ve hasarları karşıladı. Polisler size karşı suç duyurusunda bulunmayacak ve tutuklanmanızla ilgili tüm kayıtlar hiç gibi silinecek."

İçimden bir ürperti geçiyor. Simon Lancaster'ın her zaman güçlü olduğunu düşünmüştüm ama tüm bunları yapabiliyor olması ona meydan okumamakla doğru yaptığımı gösteriyor. İhtiyacım olana kadar teklifini bekletmek

kaldıraç. O pisliğe minnettar olmayı reddediyorum ama yaptığım hatanın Toxic Gods'ın geleceğini etkilemeyecek olması beni rahatlatıyor. Şu anda hayatımda sahip olduğum tek şey bu ve buna ihtiyacım var.

"Tamam."

Kaşlarını çattı ama ona teşekkür etmemi bekliyorsa bir daha düşünsün. Bunu yapması için para alıyor ve ben de bunu ortadan kaldırması karşılığında ruhumu satıyorum.

Kimseye bir bok için teşekkür etmiyorum.

Los Angeles şehir merkezindeki prestijli ofis binasına giden yol uzun çünkü trafik neredeyse durma noktasında. Bu şehirde kim nasıl yaşıyor bilmiyorum, ama sanırım öğrenmek üzereyim. Aklımda beş milyonu nasıl kullanacağıma ve eve döndüğümde bunu nasıl açıklayacağıma dair fikirler uçuşuyor. Viv'i bilerek düşünmüyorum çünkü bu sadece beni tekrar kızdıracak. İhanet, kaburgalarımın arasından süzülen bir hançer gibi, derinlere gömülüyor, bıçak kalbimi deliyor ve yavaşça kan kaybından ölmeme neden oluyor. Pencereden dışarı bakarken, içimde boğulurken, Vivien Grace Mills'e karşı olan tüm duygularımı toparlamaya, onları bir kilitli kutuya atmaya ve anahtarı bir kenara bırakmaya çalışıyorum.

Ofiste kahve teklifini kabul ediyorum ve masanın üzerinden bana uzatılan sözleşmeyi okumaya koyuluyorum. "Kendi danışmanınızı aramakta özgürsünüz," diyor Bay Lucas. "Aslında bunu şiddetle tavsiye ederim. Her ne kadar evraklar sizin özellikleriniz göz önünde bulundurularak hazırlanmış ve diğer tüm açılardan standart bir NDA olsa da, bunları sizin adınıza bir hukuk uzmanına inceletmek akıllıca olacaktır. İsterseniz size birkaç kişi önerebilirim."

Muhtemelen akıllıca ama onun tavsiyesine uyarsam aptallık etmiş olurum. Bahsettiği kişilerin arkadaş olduğuna şüphe yok ve benim çıkarlarım doğrultusunda hareket etmeyeceklerdir. İnternette biraz araştırma yaparak kendim de birini bulabilirim ama bu işleri geciktirir ve ben de bir an önce buradan siktir olup gitmek istiyorum. Yaralarımı yalnız başıma sarabilmek için eve gitmeye can . "Tavsiyen için minnettarım ama ben almayayım. Bunu iyice okumak için zaman istiyorum." Hukuk uzmanı değilim ama aptal da değilim. Tamamen okumadan hiçbir şeyi imzalamam.

"Elbette. İstedığınız kadar zaman ayırın. Herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin."

Ben belgeyi okumak için zaman ayırırken o da masaüstü bilgisayarında çalışıyor. Birçoğu hukuki jargon ama Google'ın yardımıyla deşifre ediyorum. İstedğim her şey dahil, ancak belirtmeyi düşünmediğim bir şey var. "Bunun gelmesi gerekiyor

dışarı." Parmağımla belgenin sonundaki bir bölümün altını çiziyorum. "Los Angeles'a bir daha adım atmamayı kabul etmedim ve bu kabul edebileceğim bir şey değil."

Ona bakarken yüzünü nötr bir ifadeye büründürüyor. "Değişiklik yapma yetkim yok. Bay Park ile temasa geçmem gerekecek."

"O zaman onunla iletişime geçin."

Güzel asistanı beni ofisinden çıkarıp küçük bir toplantı odasına götürüyor ve bana sürekli flörtöz bakışlar atıyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim, Bay O'Donoghue?" Dudaklarını yalıyor ve beni tepeden tırnağa süzüyor, ilgisini gizlemiyor.

"Bir kahve daha iyi olur."

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?" Gözleri ağzıma yakınlaşıyor ve vay canına, Los Angeles'taki tüm kadınlar bu kadar açık sözlü mü?

Kaşlarımı çatıyorum ve cevap vermeden ona bakıyorum.

"Acıktıysan sana yemek sipariş edebilirim." Yüzümdeki ifadeyi görünce hemen geri adım attı.

Kısa bir süre kapıyı kilitlemeyi, onu duvara çarpmayı ve sikmeyi düşünüyorum. Artık beni durduran bir şey yok. Vivien'i durdurmadığı kesin. Belki de kalbime balyoz indiren sürtüğü unutmak için bu sürtüğü becermeliyim. Ama başka birine dokunma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor ve midem ağırlı düğümlere dönüşüyor.

"Aç değilim." Benim de midem yemek kaldırmıyor. "Yemek ya da başka bir şey için," diye ekliyorum hâlâ oyalandığında.

Yanakları kızarıyor ama utanıp utanmaması umurumda değil. Utanmalı. *Onun bir profesyonel olması gerekmiyor mu? Ofise gelen her genç adama asılıyor mu?* O da genç görünüyor. Muhtemelen benden birkaç yaş büyük. Tahminimce üniversiteden yeni mezun. Eğer böyle davranmayı planlıyorsa hukuk mesleğinde uzun süre kalacağından şüpheliyim.

"Tamam. Fikrini değiştirirsen bana haber ver," diyor ve kapıdan çıkarken kalçalarını kasıtlı olarak sallayarak yürüyor.

Taşaklı kız. Bunu ona vereceğim.

Viv Pazar yemeğine ilk geldiğinde hepimiz bu konuyu tartışırken Ro'nun Hollywood kadınları hakkında ne kadar isabetli bir tespitte bulunduğunu düşünerek bir kahkaha patlatıyorum. Viv'in görüntüleri davet edilmeden zihnime hücum edince ruh halim anında bozuluyor. İlk öpüşmemizi o gün meyve bahçesinde yapmıştık. Kalın bir şekilde yutkunarak başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Acı bir gibi saldırıyor, beni dövüyor

her taraftan. Göğsümdeki ağrı o kadar şiddetli ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Başımı ellerimin arasına gömüp Vivien ve Reeve'le ilgili tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Reeve'in o balkonda Vivien'in çıplak bedenini kucaklarkenki görüntüsü gözlerimin önünde yanıyor. Bunu aklımdan çıkarabileceğimden şüpheliyim. *Bunu nasıl yapabildi? Benim kollarımdan onun kollarına nasıl koşabildi?*

Barda bok kafalının teki olduğumu biliyorum. Kasıtlı olarak zalim ve kindar davrandım ama o beni *tanıyor*. Vivien nasıl çalıştığımı biliyor. Öyle demek istemediğimi biliyor. Acı çektiğimi biliyor. *Peki bunu bana nasıl yapabildi? Başından beri benimle oynuyor muydu? Başından beri kim olduğumu ve ilk düşüncelerimin doğru olduğunu biliyor muydu? Tüm bunların arkasında Simon mı vardı?* Ne de olsa istediğini elde ediyor ve beni bu noktaya getiren de benim Hollywood'um. Bunun gerçek olduğunu kabul edersem, her şeyin yalan olduğu anlamına gelir. Başından beri rol yapıyordu ve annesinin kim olduğuna rağmen o kadar da iyi bir oyuncu sanmıyorum.

Kafamın içinde dönüp duruyor ve beni çıldırtmaya çalışıyor.

Cilveli sekreter kahvemi getirdikten sonra sersemlemiş bir halde yavaşça içiyorum, içimde kaybettiğim bir savaşı mücadele ediyorum. Şu anda parmaklarımı şıklatıp evde olmayı diliyorum. Yorganımın altına girip unutulmak istiyorum. Başımı masadaki kollarıma yaslayarak, parçalanmış kalbimi göğsümden sökebilmeyi ve böylece bu iç burkan acıyı daha fazla hissetmemeyi diliyorum. Daha önce hiç bu kadar dayanılmaz bir acı hissetmemiştim, gerçi Ash kendini öldürmeye çalıştıktan sonra hissettiklerim buna yakındı.

Acı içime saplanıyor ve bir topun içine kıvrılıp yavaşça ölmek istiyorum. Cillian'ın yaptıklarından sonra Ash'in de böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum. İlk defa, bunun sona ermesini nasıl istediğini tamamen anlıyorum. Bu eziyetle sadece kısa bir süre yaşıyorum ve şimdiden dayanılmaz bir hal aldı. Hayatıma son vermeyi düşündüğümden değil. Lancaster'lara asla bu zevki tattırmam ya da aileme bir daha böyle bir şey yaşatmam ama Ash'in bunu nasıl yaptığını şimdi benzer bir kalp kırıklığı yaşadığım için daha iyi anlıyorum.

Sonunda Bay Lucas'ın ofisine geri götürüldüm. Yaşlı adam telefonu bana uzattı. "Bay Lancaster sizinle konuşmak istiyor."

Telefonu alırken çenemde bir kas sıkıştı. "Ne?" Tersledim. "Ses tonuna dikkat et," diye homurdandı. "Yoksa anlaşma iptal olur."

"Bana uyar. Los Angeles'ta beş milyon kazanmanın başka kolay yolları da var."

Birkaç dakika boyunca sessizlik beni selamlarken tehdidim havada asılı kalıyor. "Bu madde müzakere edilemez." Soğuk ses tonu odadaki sıcaklığın telefondan bile düşmesine neden oluyor.

"O zaman anlaşma iptal." Soğuk ses tonunu buz gibi ses tonuyla yükseltiyorum. "Reeve'e yaklaşmamı ya da Lancaster'lar hakkında konuşmamı yasaklayan kâğıtları imzalıyorum. Bunu ihlal edersem sonuçlarının ne olacağının farkındayım. Los Angeles'ta ya da Dublin'de olmamın hiçbir önemi yok. Değerli oğlunuzun yanına yaklaşmam ve yaklaşmayacağım. İmzam bunu garanti ediyor, o yüzden bu maddeye ihtiyacınız yok."

"Neden bu kadar önemli?"

Ona grup ya da planlarımız hakkında hiçbir şey söylemiyorum. İşleri berbat etmeye çalışmayacağına güvenmiyorum. "Hareketlerim kısıtlanmayacak. Yeterince imza atıyorum. Senden ve Reeve'den uzak durmamı istiyorsun ve bunu başardın."

Bay Lucas'ın nötr dış görünüşü bir kırılıyor. Yüzüne biraz öfkeyle karışık bir şefkat yayılıyor ve ondan hoşlandığıma karar veriyorum.

Sperm donörü kabul etmeden önce hayal kırıklığına uğramış bir iç çeker. "O sözleşmeyi şimdi imzala evlat. Gecikme yok ve anlaştık."

Onu köşeye sıkıştırmak iyi hissettiriyor. Toxic Gods'ın geleceğini güvence altına almış. "Paramı ne zaman alacağım?"

"Para, siz imzayı atar atmaz banka hesabınıza aktarılacaktır."

"Tamam." Telefonu Bay Lucas'a geri verip kalemi kaldırıyorum ve yapışkan notla işaretlediği her yere imzamı atıyorum. Telefonu kapatmadan önce o şerefsizle kısık bir ses tonuyla konuşuyor. Sonra parayı online bankacılık portalı üzerinden transfer edişini izliyorum.

İşim bitti, spor çantamı aldım ve ayağa kalktım.

"İşte pasaportunuz, biniş kartınız ve havaalanı için biraz nakit para," diyerek belgeleri uzattı. "Dışarıda sizi LAX'e götürmek için bekleyen bir arabam var."

"Teşekkür ederim." Sonunda Lancaster dramasının altına bir çizgi çekerek daha hafif hissedeceğimi düşünmüştüm ama kalbim batan bir gemi gibi vücudumda sürükleniyormuş gibi hissediyor.

"Gerek yok." Elini omzuma sıkıştırdı. "Sana iyi şanslar, Dillon."

Uçağa binmek için business class kuyruğunda beklerken, Vivien ve Reeve hakkındaki bir gazete makalesinin linkini Ash'e gönderiyorum ve telefonumu kapatmadan önce hızlıca bir mesaj atıyorum.

Yolculuk boşa gitti. Ben eve geliyorum.

"H e benimle de konuşmuyor," diyor Ash alçak bir sesle anneme, ama yeterince sessiz değil. "Denedim. Los Angeles'tan döndüğünden beri son iki haftadır böyle."

Benim hakkımda konuştuklarını duyabildiğimi teyit etme zahmetine girmiyorum çünkü ağzımı açıp konuşmak çok fazla çaba gerektiriyor. Bardağımı ağzıma götürerek biramdan büyük bir yudum daha alıyorum. Ailem Vivien'in peşinden gittiğimi biliyor, sırf o beni tüm dünyanın önünde alay konusu yapsın diye.

Celebrity Land, Hollywood'un Altın Çocuğu'nun çocukluk aşkıyla yeniden bir araya gelme ihtimali karşısında baş döndürüyor ve sosyal medyayı açtığımda ya da mağazalardaki dergi raflarının önünden geçtiğimde gördüğüm tek şey bu. Vivien'in peşini bırakmayan ve onu aşağılayan medya üç altmış yaptı ve şimdi Hollywood'un yeni potansiyel IT çiftine doyamıyorlar.

İronik bir şekilde, Vivien'in yaşadıklarıyla daha derin bir düzeyde ilişki kurmama yardımcı oluyor. Bundan kaçmak için binlerce mil uzağa uçmasına şaşmamalı. Sürekli saldırıdan kaçmak için her şeyi yapardım. Kızgın olmalıyım. Kızgındım ama çoğunlukla içim içimi yiyor ve kendimden nefret eden bir dağın altında boğuluyorum. Onu kaybettim ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Her şeyi farklı yapmalıydım.

olsaydı, burada benimle olurdu. *Onunla* değil.

Reeve Lancaster'dan eskisinden daha çok nefret ediyorum ve o gizlilik anlaşmasını imzaladığımı biliyorum ama bir gün, bir şekilde, benden aldığı her şeyi ona ödeteceğim.

"Onu bırakın," diyor Shane. "Eğer Dillon bu konuda konuşmak istemiyorsa, bu onun seçimi." Sessiz bir destekle omzumu sıkıyor ve ben de minnettar oluyorum.

"Bize ihtiyacın olursa buradayız, Dillon." Annem elimi okşamak için uzandı. "Ve yemek yemelisin. Zayıf görünüyorsun."

"Aç değilim." İştahım Vivien'le aynı kayboldu. Onu düşündüğümde her zamanki gibi kalbim acıyor. Yenmemiş tabağımı iterek biramdan bir yudum daha alıyorum ve zihnimde eve gidip kendimi yatak odama kilitleyebileceğim zamana kadar saatleri sayıyorum.

Akşam yemeği bittikten sonra Shane ve babamla birlikte çiftlikte çalışarak birkaç saat geçiriyorum. Kardeşim ve babam beni rahatsız etmiyorlar ve bunu takdir ediyorum. Hayal kırıklığımı el emeği ile dışarı vurmak yardımcı oluyor ama çok değil.

Çiftlik evine döndüklerinde, Ash ve Ro vedalaşırken ben onların önünde yürüyorum.

"Dil." Ciarán beni kucakladı. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Başımı sallıyorum, ona sarılıyorum ve beni sırtımdan alkışlamasına izin veriyorum.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum," diyor annem, bana sarılırken gözyaşlarıyla savaşıyor. "Lütfen kendine iyi bak."

"Ben iyiyim," diye başarıyorum.

"Hayır, değilsin." Elleriyle yanaklarımı kavırıyor. "Ve olmaman sorun değil. Sadece hepsini içine atma, Dillon. Lütfen."

Tekrar başımı sallıyorum, ancak anneme hiçbir şey için söz verecek durumda değilim. Kişisel kalp kırıklıklarıyla başa çıkma konusunda sıfır deneyimim var ve tırnaklarımla akıl sağlığımın sınırına tutunmaya çalışıyorum.

Ash bizi şehre geri götürürken Jamie yolcu koltuğunda oturuyor, Ro ve ben arka koltuğa atlıyoruz. Gözlerimi kapatıp başımı cama yaslıyorum. Bu arabada olmak bile zor. Yanımdaki koltukta zıplayan güzel Amerikalı güzelimle direksiyonun başında olmaya alışkınım. Ama bu artık Ash'in arabası. Viv onun için bıraktı, ki bu çok cömertçe.

Sanırım bu arkadaşlıklarının yasal olduğunun kanıtı, ama tam tersi de olabilir. Vivien her zaman Reeve'e dönmeyi planladıysa, bunun Ash'le olan arkadaşlığının sonunu getireceğini biliyordu. Belki de

Araba bir barış teklifiydi. Kardeşimi kirlettiği için duyduğu vicdan azabını hafifletmenin bir yolu.

Kim bilir? Aklım hala bir uçtan diğerine gidip geliyor ve tüm bunların önceden planlanıp planlanmadığına karar veremiyorum. kafa karıştırıcı ve beni parçalıyor. Acı bir gelgit dalgası gibi içime çarpıyor ve oturuyor olmasaydım düşecektim. Eğilip başımı ellerimin alıyorum ve acı içinde nefes almaya çalışıyorum. Bazen böyle oluyor. Birdenbire bana çarpıyor, beni kış üstü yere düşürüyor.

Jay ve Ash ön tarafta özel olarak konuşurken Ro sessizce, "Her şey yoluna girecek Dil," diyor. "Bekle ve gör. A&R'daki adam Cuma günü bizi gördükten sonra her şey yoluna girecek. Grup yükselişe geçtiğinde onu unutacaksın."

İyi niyetli olduğunu biliyorum ve çoğu zaman yaşından daha bilge olsa da, şu anda yaşını ve olgunlaşmamışlığını gösteriyor. "Onu asla unutmayacağım," diye homurdanarak doğruluyorum. Gözlerimi açarak sivri bir bakışla onu deliyorum. Döndüğüm gün herkese bir daha asla Vivien hakkında konuşmak istemediğimi söylemişim. Onun Voldemort olduğunu. Ama ağabeyim ve kız kardeşim ıstırabımı uzatmaya kararlı görünüyorlar ve onu gündeme getirmelerinden bıktım. *İnsanlar onun hakkında konuşmaya devam ederse hayatıma nasıl devam edebilirim?*

Pencereden dışarı bakmadan önce Ro'nun yüzünde anlaşılmas bir duygu beliriyor.

"Konuşabilir miyiz?" Ronan ve Conor'la paylaştığım dairenin kaldırıma yanaştığımızda Ash soruyor. Ash ve Jamie, Viv birkaç gün sonra tek yataklı bir stüdyoya taşındılar.

"Hayır." Arabadan indim. "İçin teşekkürler."

"Dillon!" Patıkayı geçip binaya girerken kız kardeşimin endişeli yakarışı beni takip ediyor.

Yeni Fender'im ve not defterimle daha yeni yerleşmiş, kendimi müziğin içinde kaybetmeye hazırdım ki Ash hücum eden bir boğa gibi yatak odama daldı. "Bu çok kabaydı, Dillon!" Kapıyı çarparak kapattı ve duvarlar çarpmanın etkisiyle sarsıldı. "Ve bu saçmalıkla işim bitti. Hoşuna gitse de gitmese de bu konuyu konuşacağız."

"Onun hakkında konuşmuyorum," diye tekrarlıyorum gitarımı tıngırdatarak. "Söyleyecek bir şey yok."

"Söylenecek çok şey var!" Gözlerinde yaşlarla yanımdaki yatağa tırmanırken sesi çatlıyor. "Seni dışladığımda nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum. Bunu yaptığım için üzgünüm ve inan bana, tüm duygularımı içime hapsedip içimde binlerce farklı ölüm yokmuş gibi davranmaya çalışmamın bir faydası olmadı." Bir hıçkırık havada süzülüyor ve gitarımı bir kenara bırakıp kız kardeşimi kollarıma çekiyorum.

"Ağlama Ash. Lütfen." Sesim de hissettiğim gibi boğuk çıkıyor. "Bunun beni nasıl öldürdüğünü biliyorsun."

"Seni görmek beni öldürüyor sanki," diye çekiyor ve yüzünü göğsüme gömüyor.

Kolum ona daha sıkı sarılıyor. "Acıyor Ash," diye fısıldıyorum. "Çok acıyor amına koyayım."

Beni sıkıca sarıyor. "Biliyorum, kardeşim. Biliyorum." Ağzından hava fışkırıyor. "Hâlâ aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor."

Vivien'in Ash'i hayatından çıkarmaya kararlı görünmesinden de nefret ediyorum. Bunu yapmayacağına söz vermişti. Vivien sadece beni değil, kız kardeşimi de hayal kırıklığına uğrattı. "Bizimle oynadı Ash. Tahminimce planı hep buydu. Asla burada kalmayacaktı. Her zaman ona geri dönmeyi planlıyordu ve bunun sizin arkadaşlığınızın da sonu anlamına geleceğini biliyordu."

"Hayır, Dil." Ash bir dirseğinin üzerinde doğrulmadan önce kırmızı çerçeveli gözlerini ovuşturuyor. "Buna inanmayı reddediyorum. Vivien'i tanıyorum." Elini kalbimin üzerine koydu. "Sen de tanıyorsun. Bunu o planlamadı. Bardaki o son geceden sonra onu görmedin. Yıkılmıştı, Dillon. Kustu ve her şeyi yaptı. Kalp kırıklığı yüzünden ."

"Annesi dünyanın en iyi aktrislerinden biri Ash. Onun da oyunculuk yapmadığını kim söyleyebilir?" Gerçekten böyle bir yeteneği olduğunu sanmıyorum ama şimdi onun hakkında bildiğimi sandığım her şeyi sorguluyorum.

"Ne amaçla, Dil? Viv'in bizimle oynayarak ne kazanması gerekiyor?"

O gün Simon'a telefonda açıkça sormayı düşündüm. Ama Vivien'i bu işe bulaştırdıysa, asla kabul etmezdi. "Bilmiyorum," diye yalan söyledim. Ne kadar zorlama görünse de, bunun üçü tarafından hazırlanmış bir plan olduğunu düşündüm. Onu buraya kasıtlı olarak beni baştan çıkarıp yok etmesi için gönderdiler. Beni Reeve için bir tehdit olmaktan çıkarmak için.

Lanet Lancaster. *Yoksa ayakları Kaliforniya toprağına basar basmaz kendini nasıl onun kollarında bulabilirdi ki?* "Ama belli ki bunu sana açıklamak istemiyor."

Dudağını ısıırıyor ve birkaç saniye boşluğına bakıyor. "O balkon resimlerinin lanetleyici göründüğünü biliyorum ama o şekilde kurgulanmış olabilir." Yüzüme bakıyor. "Daha önce nasıl bir medya saçmalığıyla uğraşmak zorunda kaldığını biliyorsun. Orada tek yaptıkları durumları kendi çıkarları doğrultusunda manipüle etmek. Reeve'in onun için bir oyun oynayacağı konusunda seni uyarmıştım. Bence bu da öyle bir şey."

"Bu kadar saf olamayacak kadar zekisin." Ash bağdaş kurup otururken ben de yatak başlığına yaslanıyorum. "Onu becerdi Ash." Acı boğazımı yakıp kavuruyor, kelimelerimi dışarı çıkarırken yakıyor. "Bunu yapabildiğine göre beni hiç umursamıyordu çünkü midem bulanmadan başka bir kadına elimi sürmeyi düşünemiyorum bile."

"Çok fazla geçmişleri var ve Audrey başka bir şey olmadan önce onun en iyi arkadaşıydı. Seni üzme istemediğim için daha önce sana bir şey söylemedim ama Audrey ve ben tatilde Viv'in ailesiyle geçirdiğimiz o hafta çok tartıştık. Kasıtlı olarak Reeve'den bahsediyor ve onunla arasını düzeltmek için çok çalıştığına dair ipuçları veriyordu."

Öfke, gözüme saplanan kızgın bir maşadır. "Bana söylemeliydin!"

"İsviçre'de olmam gerekiyordu, unuttun mu?"

Acı bir kahkaha attım. "Siz daha çok Güney Vietnam, Suriye ve Afganistan'ın bir araya gelmiş halisiniz."

"Beni terk etmedi."

"O zaman neden seni geri aramıyor?"

"Çünkü utaniyor ve kalbi kırık. Senin onu istemediğini ve büyük ihtimalle Aoife ile birlikte olduğunu düşünüyor."

"Benimle ilgili her şey. İlişkinizin bizimkinden etkilenmeyeceğine söz verdi. Söz verdi. Yalan söyledi." Gerginlik çenemi sıkıyor.

"Tanrım, her şey çok karışık." Ash sırt üstü dönüp tavana bakıyor. "Buraya bir planla gelmediğini biliyorum, Dillon. Buraya aşkı bulmayı umarak gelmedi ama buldu." Gözlerini benimkilere kilitledi. "O seni seviyor. Yani seni gerçekten seviyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu konuda yalan söylemiyordu."

"Beni sevseydi, şu anda yanımda olurdu. Ama değil. Onunla birlikte."

"Sosyal medyada bunu doğrulayacak hiçbir şey yok. Bu fotoğraflar Amerika'ya döndüğünden beri çekilen tek fotoğraflar. Size söylüyorum, her şey görüldüğü gibi değil."

"Bunun bir önemi yok. Los Angeles'a dönmeyi seçti ki bu da ona dönmeyi seçtiğini söylemek kadar iyi. O gitti. Onu kaybettim. Son."

Ash iç çeker ve yüzüstü yuvarlanır. "Keşke onunla Los Angeles'ta konuşabilseydin. Gözlerinin içine bakıp sorsaydın, gerçeği öğrenebilirdin."

Ağrı göğsüme baskı yapıyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Oh, Dil." Ash bana sarıldı. "Keşke tüm acılarını . Keşke bunu nasıl düzelteceğimi bilseydim."

Havayı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum ve acıyı bastırıyorum. "Düzeltilecek bir şey yok Ash. Viv ve ben artık birlikte değiliz. Teknik olarak, o yanlış bir şey yapmadı bile. Geçen haftaki davranışlarımla onu tekrar onun kollarına ittim. Hepsi benim suçum. Sonuçlarıyla yaşamak zorunda olan benim. Hiçbir bedel ödememelisin. Bu Viv'in suçu." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm."

"Onu henüz kaybetmedim," diyor sessizce, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. "Ve biliyorsun, eğer bu bir seçim olsaydı, seni seçerdim. Tıpkı senin her zaman beni seçtiğin gibi."

"Artık Jay var. Her zaman onu seçmelisin."

"Sen benim kardeşimsin, Dil. Her zaman arkanda olacağım." Yanağımdan öpüyor. "Sana bir daha onu sormayacağım ama kötü günlerinde bana geleceğine söz vermeni istiyorum. Yardım etmeme izin ver. Sadece sana sarılmak ya da çay yapmak için bile olsa."

"Denerim. Ancak bu kadarına söz verebilirim."

"T Bu oluyor. Bu gerçekten oluyor." Ro'nun heyecanlı sesi ve kendinden geçmiş gülümsemesi karşısında tarafsız kalmak çok zor ve ben de Conor ve Jamie ile birlikte sırtıyorum.

Dave - A&R elemanı - Whelans'tan yeni ayrıldı. Setimizin tamamını izledikten sonra bizimle konuşmak için geri döndü. Neredeyse küçük kardeşim kadar hoppaydı, sesimizi, görünüşümüzü, hikayemizi ne kadar sevdiğini ve mükemmel bir uyum sağlayacağımızı düşündüğünü tekrarladı. Birkaç ön görüşme yaptı ve görünüşe göre Capitol Records bizimle anlaşmak istiyor.

Hâlâ biraz şaşkınım. Her şey gerçeküstü geliyor.

"Plan yapmamız gerekiyor," diyor Ash, masaya bir tepsi votka shot koyarken. "Dave'in de dediği gibi, bu tür şeylerin sıraya girmesi zaman alır ve imzalanmış bir sözleşme olana kadar hiçbir şey garanti değildir. Ama gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor ve bunu başarabileceğinden emin olmasaydı bunları söyleyeceğini sanmıyorum."

"Bence artık L.A.'e taşınmalıyız." Ro önündeki shot bardağını kaldırır.

"Katılıyorum," diyor Ash. "Oraya gitmeli ve hemen bir menajer tutmalıyız. Tatil vizeleri üç ay için geçerli ve bu süre bir menajer bulmak, bir sözleşme imzalamak ve uzun vadeli vizeleri organize etmek için yeterli olmalı. Sanırım plak şirketi bu konuda yardımcı olacaktır."

"Artık bunu yapmak için paramız var. Her şey yerli yerine oturuyor." Jay sırtarak bana bakıyor. "Teşekkürler sana ." O dürtüyor benim

omuz. "Para gelmeye başladığında size her şeyi geri ödeyeceğiz."

"Saçma sapan konuşma." Ash'ten bir bardak alıyorum. "Bu parayı piyangodan kazandım. Sana grup için olduğunu söylemiştim." Yalan söylemekten nefret ediyorum ve suçluluk duygumu ancak paranın Toxic Gods'ın geleceğine gideceğini bilerek yatıştırabiliyorum. Ro için çoktan yeni ekipmanlar, gitarlar ve son model bir davul seti aldık ve paranın bir kısmını Con'la birlikte üzerinde çalıştığımız birkaç yeni şarkıyı kaydetmek için stüdyo zamanı ödemek için kullandık.

Kalp kırıklığının tek iyi yanı sonsuz şarkı yazma malzemesi. İlham perim yanıyor ve diğer uğraşırken durmadan yazıyorum. Müzik beni Viv'i düşünmekten uzaklaştırıyor ve kendimi gruba kaptırıyorum. Yazarak ve çalarak geçen uzun bir günün ardından bitkin bir şekilde yatağa düşmek geceleri uyuyabilmemin tek yolu. Aksi takdirde, gün boyunca kaçınmak için mücadele ettiğim her şey gecenin sessiz saatlerinde peşimi bırakmadığı için bütün gece dönüp durarak işkence çekiyorum. İştahım hala yok ve içmem gerekenden çok daha fazla içiyorum, ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum ve söylediğim için bana kızma." Ro endişeyle bana bakıyor. "Ama sanki o parayı kazanmak ve geleceğimizi güvence altına almak için onu Los Angeles'a kadar takip etmen ."

Diğerlerini beklemeden içkimi yudumluyorum ve kardeşime bakmamaya çalışıyorum ki onu gaza getirmeyeyim.

"Ronan." Ash'in uyarı sesi onu .

"Kadeh kaldıralım," diyor Ash ve bana bir bardak daha uzatıyor. İyi ki fazladan shot almış. "Toksik Tanrılara!"

"Zehirli Tanrılar!" diye koro halinde içkilerimizi yudumluyoruz.

"Senin kaderinde büyüklük olduğunu hep biliyordum," diye ekliyor Ash, gözyaşlarıyla savaşıyor. "U2 kadar büyük olacaksın. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

"Sakin ol, aşkım. Üzerimizde bu kadar baskı kurma." Jamie onu kucağına çekti. "Zaten sıcıyorum."

"Aynı," diye dürüstçe itiraf ediyorum bir sürü nedenden dolayı.

"Onunla aynı kasabada olacaksın," diye cesurca gönüllü oluyor Ash. *Az önce Ro'yu çenesini kapalı tutması için uyarmadı mı?* Dürüst olmak gerekirse, iyi bir yerden geldiğini bilsem bile bazen aileme katlanamıyorum. "Gidip onunla konuşabilirsin."

"Bu olmayacak." Biramın kalanını boşaltıyorum ve ayağa kalkıyorum. Bu konuşma şimdi bitiyor. Vivien ile ilgili düşüncelerimi

kutlamamızı mahvediyor. "Bardan bir şey isteyen var mı?" Con ve Ro başlarını salladılar ve ben de kız kardeşimin sorusunu duymazdan gelerek oradan uzaklaştım. Onu gündeme getirmeyeceğine dair verdiği söz buraya kadarmış. Daha bir hafta bile olmadı.

Bu düşünce aklımdan geçmedi desem yalan olur. Şu anda onun ihaneti karşısında hâlâ yıkılmış durumdayım ama zamanla nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Onu ne kadar hor görmek istesem de yapamam. Vivien'i ondan nefret edemeyecek kadar çok seviyorum ve bu karmaşada oynadığım rolü görmezden gelemem. Benim de suçsuz olmadığımı biliyorum.

Vivien'i çok özlüyorum. Hayatımın her alanına o kadar işlemiş ki onsuz devam etmek çok zor. Gülüşünü özlüyorum. Şakacı alaylarını. Yan yana yemek pişirdiğimizde bana gününü anlatırken durmadan konuşmasını. Ben film izliyormuş gibi yaparken onunla kanepeye kıvrılmayı özlüyorum. Bar kalabalığına bakıp onun gururlu yüzünü görmeyi özlüyorum. Bisiklete binerken onun ince kollarının beni sımsıkı sarmasını özlüyorum. Burnundaki minik çilleri saymayı ve saçlarıyla oynamayı özlüyorum. Onu zevkten çıldırtırken çıkardığı sesleri özlüyorum. Onun yanında uyumayı ve uyandığımda onun kollarının benimkilere dolanmış olmasını .

Geceleri, telefonumda ona ait çok sayıda fotoğrafa göz atarken yazımızın müziklerini dinliyorum. Genellikle kirpiklerime yapışan gözyaşlarıyla uykuya dalıyorum. Her sabah boş bir yatağa uyandığımda onu yeniden kaybetmiş gibi hissediyorum. Çoğu gün, aşk acısı çeken kışımı yataktan dışarı sürüklemek zorunda kalıyorum çünkü yorganın altında kalıp kalp ağrısına yenik düşmenin cazibesi neredeyse üstesinden gelinemeyecek kadar fazla.

Zihnim birlikte geçirdiğimiz zamanın tüm önemli anlarını tekrarlıyor. Aksini iddia etmeme rağmen, hepsinin yalan olduğuna inanmakta zorlanıyorum. O beni seviyordu. Sevdiğini biliyorum. Benim onu sevdiğim gibi. O başıma gelen en güzel şeydi ve gittiğine inanamıyorum. Her şeyi bu kadar berbat ettiğime inanamıyorum.

"Hey, Dil." Barda dururken sinir bozucu derecede tanıdık bir ses beni iç monologumdan çekip çıkarıyor.

Aoife yanıma sokuluyor ve elini koluma koyuyor. "Nasılsın?"

Elini kolumdan çekerken ağzıma sahte bir gülümseme yerleştirerek "Daha iyisi ," diye yalan söylüyorum.

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin."

Yüzündeki sempati beni son derece rahatsız ediyor. Tıpkı Vivien'in ayrılışının ardından tüm parmak işaretlerinin ve sessiz fısıltıların yaptığı gibi. Reeve'le çektiği fotoğraflar internette yayıldığından beri artık herkes onun kim olduğunu ve zengin bir Hollywood yıldızı için beni nasıl geride bıraktığını biliyor. Hayranlarım sağlı sollu bana asılıyor, artık bekâr olduğum için yeniden bağlantı kurmak istiyorlar. Ama hiçbirine ilgi duymuyorum ve tüm teklifleri reddettim.

Aoife, "Bir kaltak benimle böyle oynasaydı ben de kendimi tam bir aptal gibi hissederdim," diye devam ediyor.

"Ona öyle deme," diye çıkışıyorum eğilip barmene siparişimi vermeden önce. Aoife'a bilerek içki sipariş etmiyorum. Viv'in gittiği geceden beri, ona tam bir gibi davranmama rağmen sürekli etrafımı kokluyor. *Kendine hiç saygısı yok mu?*

"Sana yaptıklarından sonra onu nasıl savunabilirsin?" Kollarını göğsünde kavuşturup bana bakarken gözleri sertleşiyor. "Buraya gelip sonsuz aşkını ilan etti ve sonra eve gidip eski sevgilisini becerdi, sanki sen onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi. Başından beri yalan söylüyordu! Yaptığı o saçma sapan hareket annesinin kızı olduğunu kanıtıyor. Çok kızgın olmalısın. O sürtüğ sana böyle davranmaya nasıl cüret eder ve bilgin olsun, Reeve Lancaster'dan çok daha seksisin."

Vivien hakkında böyle saçma şeyler düşünmesine asla izin vermeyeceğim. "Viv asla yalan söylemedi. Onun kim olduğunu ve eski sevgilisinin kim olduğunu başından beri biliyordum, tıpkı yaz sonunda Los Angeles'a döneceğini bildiğim gibi. Vivien yanlış bir şey yapmadı. Biz ayrıldık ve o istediğini yapmakta ." Bu sözleri söylemek beni kahrediyor ama Aoife'ın kendi gündemini ilerletmek için onun hakkında saçmalıklar yaymasına izin vermeyeceğim.

"İnanılmazsın, Dil." Gözlerinde tahmin edilebilir yaşlar birikirken başını sallıyor. "Sana bunca zaman sadık kaldım ama sen bana çöpmüşüm gibi davranıyorsun! Seni seviyorum!"

"Saçmalık. Beni sevseydin arkadaşlarımı asla sikmezdin. Sen sahneyi ve övünme haklarını seviyorsun." Ash, Aoife konusunda başından beri haklıydı ve ben bunu göremediğim için aptalın tekiydim.

"Çok yanılıyorsun, Dillon. Beni ne kadar incittiğinin farkında mısın?"

Gözlerinden birkaç damla yaş dökülüyor ve yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. *Onun dramatizmine nasıl katlanabildim?*

Çok yorucu biri. "Umursuyor gibi mi görünüyorum?"

"Umursamalısın, seni pislik."

Şu anda öfkeyle kabarıyor ve söylemek isterdim ama gerçekten umursamıyorum. Sadece gözümün önünden gitmesini istiyorum.

Zehrinin geri kalanını kusarken burun delikleri alevleniyor. "Bayan Stuck-up-her-own-kıç Yank ortaya çıkar çıkmaz, sanki hiç var olmamışım gibi beni onun için terk ettin ve ben sana bunu söylemedim. Sadık bir şekilde durdum, kaltağın defolup gitmesini bekledim ve gittiğinde de her sıçtı ve sen onu mu savunuyorsun? Bunu neden yaptın?"

"Çünkü onu seviyorum!" Yüzüne tısladım. "Onu seviyorum ve senin, Breda'nın ya da başka bir kevaşenin yalanlar yayarak Vivien'e saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim."

"Sürtük mü?" Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

Barmene ödeme yapıyorum ve tepsiyi tezgâhtan kaydırıyorum. "Eğer ayakkabı uyarsa, Aoife."

"Siktir , Dil."

"Hayır, teşekkürler. Bir daha sana yaklaştırmaktansa sikimi kesmeyi tercih ederim."

Elleri yanında yumruk oluyor ve bana yumruk atmak istediğine inanıyorum. Belki de sonunda onu istemediğim mesajını almıştır. Asla istemedim ve istemeyeceğim. "Umarım onu asla geri alamazsın. Umarım onunla evlenir ve seni çürümeye terk eder çünkü bunu hak ediyorsun." Parmağını yüzüme doğru salladı. "Ve yalan söyledim. Reeve Lancaster senden çok daha seksi."

"Yüzümden siktir git, sürtük."

Sırıttır. "Gerçekler acıtır, değil mi Dil?"

"Yasaklanmak kadar değil," diye karşılık veriyorum, farkına vardıkça yüzünün düşmesine bayılıyorum.

Yakında Amerika'ya gideceğiz ama gitmeden önce Aoife'ın hak ettiğini almasını sağlayacağım.

Kimse Vivien'a hakaret edemez ve bu yanına kalmaz. En azından benim gözetimimde.

"P inç beni." Ash, Hollywood Hills'te kiraladığımız yeni evin açık alanını hayranlıkla açılmış gözlerle incelerken kolunu uzatıyor. "Lanet olası bir havuzumuz, jakuzimiz ve açık mutfak, Dil." Bana bakarken gözleri parıldıyor. "Bu hayat da ne böyle?"

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Biliyorum. Bu delilik." "Otelden çıktığımız ve kendi alanımıza sahip olduğumuz için çok mutluyum." "Aynen. Büyük ölçüde sadece biz olsak bile klostrofobik olmaya başlamıştı. orada uyuyor."

Buraya ilk geldiğimizde birkaç hafta otelde kaldık. Ama bizim için bir teklif savaşı başladıktan sonra -birkaç büyük plak şirketi bizim için yarışıyordu- Capitol Records ile anlaştık ve hemen kiralamak için uygun bir yer aramaya başladık.

Altı albümlük bir anlaşma için iyi bir avans teklif edildi, ancak yeni menajerimiz Frankie ve yeni avukatımız Ted'in tavsiyesi üzerine bunu geri çevirdik. Frankie tek garantinin ilk albümümüz olduğunu açıkladı. Bundan sonra, plak şirketi gelecekteki albümleri üretme ve dağıtma seçeneğine sahip, yani ilk albümümüz büyük bir başarı elde ederse yıllarca onlara bağlı kalabiliriz. Mevcut yayın ve dağıtım seçenekleriyle, kendimiz için bir isim oluşturduktan sonra tek başımıza gitmek isteyebiliriz. Bu sağlam bir tavsiyeydi ve avanssız ve üç albümlük bir anlaşmayı yeniden müzakere ettik.

imajımız, müziğimiz ve programımız üzerinde bu tür sözleşmelerle mümkün olduğu kadar yaratıcı kontrol. Avukatımız bizden aldığı yüksek ücreti fazlasıyla hak etti.

Tüm ön ödemelerin plak şirketi tarafından ödenebileceğini öğrendik, ancak bunlar tıpkı bir avans gibi telif haklarından gelecekteki payımızdan kesilecek. Neyse ki, telif gelirleri gelmeye başlayana kadar bizi idare edecek Lancaster milyonlarımız var. Aldığımız yeni ekipman ve Dublin'de parasını ödemediğimiz stüdyo zamanı dışında tek giderimiz uçuşlar, otelde konaklama, yeme-içme ve yasal ücretlerdi. Ta ki birkaç gün önce burası için on iki aylık bir kira kontratı imzalayıp motosiklet ve araba satın alana kadar. Ancak bir şey çıkmadığı sürece başka büyük bir harcama olmayacak.

Ash mali durumumuzu tamamen kontrol altına aldı. Para konusunda kendimize güvendiğimizden daha çok ona güveniyoruz. Bir temizlikçi ve asistan tutacak, şirket de bir reklamcı sağlayacak. Ash bizim adımıza hareket edecek ve atanan kişinin en uygun kişi olduğundan emin olmak için seçeneklerimizi dikkatle inceleyecek.

Frankie Freeman'la imzaladığımız iki yıllık sözleşme Ash'e onun danışmanlık yapmasını da içeriyor. Bu bize fazladan yüzde beş komisyona ve sözleşme sona erdiğinde grubun satışlarının ve telif haklarının belirli bir eşiği aşması halinde kendisine bir çıkış bonusu ödeme anlaşmasına mal oldu. Ancak gelecekte kariyerimizin tüm kontrolünün Ash'in yönetiminde olacağını bilmek buna değdi. Frankie şimdiden Ash'e kızı gibi davranıyor; kız kardeşim onu rekor sürede etkiledi.

Ash, sektörün nasıl işlediğini öğrenmek, iş toplantılarına katılmak, mali durumumuzu yönetmek, faturalarımızı ödemek ve çevrimiçi derslere katılmak arasında en az bizim kadar meşgul olacak. Hala diplomasını almak istediğine kararlı, bu yüzden umarım her şeyin üstesinden gelebilir. Şirket şimdiden her şey yolunda giderse gelecek yıl bir turneden bahsediyor, bu yüzden yola çıktığımızda onun için yüksek lisans yapmanın ne kadar uygun olacağından emin değilim, ama o köprüyü geldiğinde geçeceğini söylüyor.

"Böyle bir malikanede yaşayabileceğimize inanamıyorum." Etrafına bakarken ses tonunu saygı dolduruyor.

"Kesinlikle gerçeküstü," diye katılıyorum, kendimi de çimdikleme ihtiyacı duyuyorum. ABD topraklarına ineli sadece yedi hafta oldu ve bu kısa sürede çok şey yaşandı. Çok telaşlıydı. Toplantılar ve performanslar, evrakların imzalanması, uzun süreli organizasyonlar-

vadeli vizeler ve planlar yapmak. Artık tüm önemli şeyler yerli yerinde ve yeni rutinimize alışabiliriz.

Pazartesi günü, Capitol Records binasında bulunan Capitol Stüdyoları'nda albümümüzü kaydetmeye başlıyoruz. Bu gaff'ın avantajlarından biri de plak şirketine yakınlığı. Her iki yer arasında otuz dakikalık bir yürüyüş ya da beş dakikalık bir bisiklet yolculuğu yeterli olacak. Her gün o saçma sapan trafikte oturma düşüncesini midem kaldırmadı. Birinci sınıf restoranlar, barlar ve kulüplerin yanı sıra bir ton ikonik müzik mekânı kapımızın önünde. Yani, konum olarak bundan daha iyisi olamaz. Los Angeles hayatının koşuşturmacasından sadece birkaç dakika uzaklıkta sessiz ve özel bir inziva yeri.

Yeni evimiz, her ay küçük bir servete mal olan, Toskana esintili beş yatak odalı görkemli bir ev. Lancaster'ın parasını kesinlikle iyi kullanıyorum. Şu anda plak şirketindeki resmi A&R temsilcimiz olan Dave, ev sahibinin de Capitol Records ile anlaşmalı olduğunu ve bir yıllığına uluslararası bir dünya turuna çıkacağını göz önünde bulundurarak bize iyi bir indirim sağlamayı başardı.

"Rüyayı yaşıyoruz, bebeğim." Jay, Ash'in arkasından yaklaşp onu omzuna atıyor ve sonsuzluk havuzunun önündeki geniş veranda alanında koşmaya başlıyor.

En iyi dostum suya yaklaşırken, "Sakin buna cüret etme Jamie Fleming," diye bağıyor. "Seni uyarıyorum, olacak-"

Söylemek üzere olduğu her şey, Jay'in tamamen giyinik bir şekilde suya atlayıp onu göğsüne sıkıca sarmasıyla kesilir.

"Burası hasta!" Ro kocaman bir sırıtışla merdivenlerden . "Düzgün bir ev spor salonumuz, oyun odamız, sinema odamız ve lanet bir şarap mahzenimiz var! Bir de şunu dinleyin." Korkuluklarda yanımda beliren Ro'nun yüzü Noel sabahı küçük bir çocuk gibi parlıyor.

Hills'te saklandığımız yerden serilen şehrin muhteşem manzarasına hayranlıkla bakıyor, hayatımın aşkına ne kadar yakın olduğumu düşünmemeye ya da uzaktaki yapılardan herhangi birinin UCLA olup olmadığını merak etmemeye çalışıyordum. Araştırmalarıma göre, buradan arabayla otuz dakikadan daha kısa bir mesafede, trafiğe rağmen.

"Tüm yatak odalarında devasa yağmur ormanı duşları, şömineler ve oturma odaları, büyük gömme dolaplar ve dış mekan mobilyalarıyla donatılmış kendi terasları var" diye anlatmaya devam ediyor küçük kardeşim, içimdeki kargaşadan habersiz.

Ona bu kadar yakın olup yine de bu kadar uzak olmak bir katil.

"Yemin ederim mutfak bizim evimizin tamamı büyüklüğünde, ayrıca ayrı bir yemek odası ve iki büyük oturma odası var. Az önce aile grubuna bir video gönderdim," diye ekliyor Ro, neredeyse sevinçten titreyerek.

Onu şakacı bir kafa kilidine çekerek saçlarını karıştırıyorum. "Evdeki kayıt stüdyosunu görene kadar bekle."

"Ne?" diye bağırıyor, sıyrılırken karnıma yumruk atıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Eğer şu anda şaka yapıyorsan, Dil, seni öldürürüm." Saçlarını gözlerinden geriye doğru savuruyor.

Küçük kardeşimi bu kadar mutlu görmek hoşuma gittiği için kıkırdıyorum.

Onun için tüm bunlardan vazgeçmeye ne kadar yaklaştığımı bir bilse.

Bu ne aptalca bir hareket .

"Şaka yapmıyorum. Bu evin kime olduğunu biliyorsun, değil mi? Tabii ki bir kayıt stüdyosu var." Arazinin en sağındaki konuk evinin yanındaki ek binayı gösteriyorum. "İşte orada."

Kaçmak için hamle yaptı ama ben gömleğinin arkasından tuttum. "Anneme Noel haberini verdin mi?"

Elimi itmeden önce başını salladı. "Aslında planla bir sorunu yok ve diğerleri de heyecanlı. Noel'i L.A.'de geçirmek için sabırsızlanıyorlar."

İlk albümümüz Şubat sonunda teslim edilecek, dolayısıyla Noel için eve uçmamızın imkanı yok. Üç yataklı misafirhane darbeyi yumuşatmayı kolaylaştırdı. Önce Con ve Jay ile konuştuk. Con'un büyükanne ve büyükbabası onca yolu kat etmek için çok yaşlı olduklarını söylediler ve Jay de şu anda anne ve babasıyla konuşmuyor, bu yüzden ikisi de önümüzdeki ay ziyarete gelmeleri için O'Donoghue'lara konuk evini teklif etmemize bir itirazda bulunmadılar.

Onları burada görmek güzel olacak. Annemin bu kadar uzakta olduğumuz için endişelendiğini biliyorum. Umarım düzenimizi ve etrafımızı nasıl iyi insanlarla çevrelediğimizi görmek onu rahatlatmaya yardımcı olur.

"Gel hadi." Ro dirseğimden çekştiriyor. "Gösteriye kalmak istemiyorsan bana kayıt stüdyosunu gezdir." Başını Jamie ve Ash'e doğru sallayarak sırtıyor. Kız kardeşim ve en iyi arkadaşım şimdi dudaklarını kenetlemiş ve birbirlerine sarılmış, havuzun vaftiz edilmesine saniyeler kalmış gibi .

Göğsümde acı mantar gibi büyürken kalbimin etrafında bir özlem sızısı dolaşıyor. Viv burada benimle olmalıydı. Havuzda biz olmalıydık,

Kıyafetlerimizi yırtıp birbirimizin içinde kaybolmaya hazırız. Gözlerimi kaçırıyorum, bir elimi göğsümde yayılan acıya sürterken havayı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Kaybettiğim her şeyi hatırlamadan kız kardeşimin mutluluğuna bakamamaktan nefret ediyorum. Ash ve Jay için mutluyum ve böyle hissetmekten nefret ediyorum.

"İyi karar." Havuzdan gelen sesleri duymazdan gelip küçük kardeşimi takip ederken sesim kendi kulaklarıma düz geliyor.

Yatakta dönüp dururken gözlerim yaşıyor; yorgun, sinirli, kalp hastası ve böyle hissetmekten bıkmış bir haldeyim. "Ugh." Yatak başlığına yaslanmadan önce yastıkları yere fırlatıyorum, uykudan vazgeçiyorum çünkü bu gece olmayacağı çok açık. Yatağımın başucundaki lambayı yakarak ağrıyan gözlerimi ovuyorum ve iç çekiyorum. Hiç kolaylaşmıyor. Onu son gördüğümünden bu yana üç aydan fazla zaman geçti ve acı daha da kötüleşiyor.

Gündüzleri her şey yolundaymış gibi davranmaya, geceleri ise parçalara ayrılmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Her ne kadar yeni prodüktörümüz ve mühendisimizle stüdyoda olmayı sevsem ve bu albümün kulağa ne kadar inanılmaz geleceğini düşünsem de, bu sadece bir dikkat dağıtıcı, tedavi değil.

Kalbimde bir boşlukla büyüdüğümü sanıyordum ama bu, şu anda göğsümü sürekli olarak tırmalayan devasa boşlukla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Ona
ihtiyacım
var. Onu
özlüyorum
. Onu
seviyorum.

Gözyaşlarım ansızın geliyor. Onları durduramıyorum. Sadece .

Telefonumu açıp ağlarken bulanık gözlerle Vivien'in fotoğraflarını karıştırıyorum.

Acı tarif edilemez.

Onsuz içimde yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyorum. "Dillon." Sese hafif bir rap eşlik ediyor.

Jay sabahın dördünde ne yapıyor? Belki de bilmek istemiyorum.

"Uyandım," diye sesleniyorum burnumu çekerek ve gözlerimin altındaki nemi silkeleyerek.

Jamie yatak odama giriyor ve kapı usulca arkasından kapanıyor. "Seni duyduğumda su almaktan dönüyordum." Yatağımın kenarına tünüyor, gözleri gözyaşı lekeli yüzümden telefonuma kayarken bakışları hüzünlü. Telefonu ondan koruyacak enerjim bile yok. "Hiç kolaylaşmıyor."

Bunu bir soru olarak ifade etmemesi hoşuma gitti. Başımı sallıyorum. "Eğer bir şey varsa, daha da kötüye gidiyor."

"Senin için çok üzülüyorum, dostum." Başımın kavrayarak alnını alnıma bastırıyor. "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Burada seninle olmalıydı."

"Her şeyi berbat ve şimdi bedelini ödüyorum." Ayrıldık ve dolabımdan bir paket mendil alıp burnumu sildim.

"Neden onun için savaşıyorsun?"

"Ne anlamı var ki? Kız onunla birlikte."

"Buna dair hiçbir kanıt yok. Ash hem sosyal medya hesaplarını hem de genel medyayı takip ediyor ve onları birlikte gösteren ne bir fotoğraf, ne bir video, ne de bir görüntü var."

"Dışarıda film çekiyor," diyorum, kendimce bazı takipler yaptığımı onaylayarak. Bu iğrenç bir saplantı ama bir bağımlı gibiyim ve duramıyorum. "Ve hesapları hâlâ aktif değil. Hiçbir şey paylaşmamış. Audrey'nin hiçbir paylaşımında da yok, ki bu açıkça kasıtlı."

"Geçen yıl medyanın peşini bırakmamasından sonra bu açıklanabilir bir durum. Bu konuyla doğrudan ilgilenmek yerine bahaneler bulmaya çalışıyor gibisiniz."

Jay sözlerini sakınmıyor. "Döner dönmez onunla yattı Jamie. Geçmişlerine bakılırsa, bunun tek gecelik bir ilişki olduğundan şüpheliyim."

"Tanrım. Aklını başına getirmek için kafanı duvara çarpmalıyım. Bunu kesin olarak yaptığını bilmiyoruz ve yapmış olsa bile, bu onunla tekrar birlikte olduğu anlamına gelmez. Bir geçmişleri olabilir ama bu senden önceydi."

"Eğer bu doğruysa, neden beni arayıp sormadı? İmzamız medyada yer aldı. Stüdyoya girip çıkarken birkaç kez fotoğrafımız çekildi. Bağlantıları sayesinde Los Angeles'ta olduğumu biliyor olmalı. Beni isteseydi, bulması çok da zor olmazdı."

"Ne kadar inatçı olduğunu unutmuşum. Çok büyük varsayımlarda bulunuyorsun, Dil. Gerçek şu ki, onun ne bildiğini bilmiyorsun. Belki burada olduğunun farkındadır. Belki Aoife'in burada olduğuna inanıyordur."

seninle. Belki de onu aramadığın için umursamadığını düşünüyordur. Peşinden gittiğini bilmiyordur. Çok fazla değişken var, O'Donoghue. Bunu tek yolu kızla konuşmak!"

Mantıklı konuşuyor ama korku beni . *Ya çok geç kalırsam? Gözlerimin içine bakıp beni artık sevmediğini söylerse bununla nasıl başa çıkacağım?*

Ağzından hava üflüyor. "Bunun sert görünebileceğini biliyorum, ama kışına bir tekme atmaya ihtiyacın var, dostum. Bu benim tanıdığım Dillon O'Donoghue değil. O orospu çocuğu hiçbir şeyin onu istediği şeyin peşinden gitmekten alıkoymasına izin vermez."

"İkinci kez reddedilmesini kaldırabileceğimi sanmıyorum." Sonunda gerçeği itiraf ettim.

"Yapabilirsin ve yaparsın da." Yüzünde sert bir ifade belirir. "Taşaklarını topla Dil ve gidip onu gör. En azından bu belirsizlik içinde yaşamak yerine öyle ya da böyle bir kapanışa sahip olacaksın. En çılgın hayallerimizi gerçekleştirmenin eşiğindeyiz ve sen bunun tadını tam olarak çıkaramıyorsun çünkü kafan onunla çok meşgul." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda ellerini kaldırıyor. "Şikayet ettiğimden değil. Yazdığın yeni şeyler olağanüstü ama seni böyle görmekten nefret ediyorum. Hepimiz nefret ediyoruz."

"Sanırım kimseyi kandıramıyorum, ha?"

"Belli etmiyorsun ama seni tanıyoruz ve önemsiyoruz. Bunu şimdi söylüyorum çünkü seni seviyorum." Bir elini kalbinin üzerine koyar. "Sen incindiğinde, biz de inciniriz. Onun özlemini çektiğin için bu deneyimi mahvetme. Yaralarını yalamayı bırakıp bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi. Eğer yapmazsan benim en iyi arkadaşım olamazsın."

T Onunki bir hataydı. O gelip beni görmeden gitmeliyim.

Ama arkasına saklandığım küçük ağaç kümesinin içinde ayaklarım yere sağlam basıyor. Vivien'in apartmanı yolun karşısında ve buradan mükemmel bir görüş açısına sahibim. Neyse ki Ash zaten onun adresini biliyordu ve biraz hafiyelik yaparak Viv'in programını buldum, bu yüzden günün son dersinin yirmi dakika önce bittiğini biliyorum ve yakında geleceğini umuyorum. UCLA'dan buraya yürümek o kadar da uzak değil.

Apartmanın girişi bir tuş takımı ile korunuyor ve web sitelerine göre ön büro alanı 24 saat güvenlik personeli tarafından yönetiliyor, bu yüzden içeri girmeye çalışmadım bile. Westwood Village sürekli bir sürü insanın gelip gittiği kalabalık bir yer olduğu için ona dışarıdan yaklaşma fikrinden hoşlanmadım ama başka seçeneğim de yoktu.

Henüz tanınmasam da yine de önlemimi aldım, farklı saçlarımı gizlemek için bir şapka ve yüzümün büyük bir kısmını kapatan güneş gözlükleri taktım. Bizim oralarda hava neredeyse kararmak üzereyken güneş gözlüğü takmak çok itici olurdu. Burada, diğer tüm gösterişçi hıyarlara uyum sağlıyorum.

Nemli ellerimi yırtık kotumun ön kısmına sürterek, saatime tekrar bakma isteğimden kıl payı kurtuluyorum. Şimdi

Cesaretimi toplamaya karar verdim. Vivien'la konuşmak için yanıp tutuşuyorum. Bir umut kaldı mı yoksa beni tamamen sildi mi öğrenmek için.

Saat sinirlerim her açıdan ateşleniyor ve her geçen dakika daha da yükseliyor. Dışarısı zifiri karanlık olduğunda, gözlüklerim kapalı ve ciddi ciddi eve gitmeyi düşünüyorum. Burada fazla , muhtemelen tutuklanacağım. Bisikletime doğru sadece iki adım yürümüşüm ki, sonunda Amerikalı *kankasıyla* köşeyi dönerken beliriyor.

Eğer bu kadar endişeli olmasaydım, kendi düşünceme gülerdim. Viv'in birçok Amerikancılığı bana da bulaşmıştı, aynı şekilde benim birçok İrlandacılığımın da ona bulaştığını düşünüyorum. Bir ağacın arkasına geçip gözlerimle onun hareketlerini takip ederken nefesim boğazımda düğümleniyor. Kalbim göğsümde ping-pong yapıyor ve midemde kelekler uçuşuyor. Elektrik vücudumda şimşek gibi çakarken parmaklarım seğiriyor. Beni hâlâ deli gibi etkiliyor.

Binasının yan tarafındaki ışıkların altında yürürken, Viv sanki bir spot ışığının altına girmiş gibi ve şimdi yakından ve kişisel bir görüşe sahibim. Aylar sonra ilk kez yüz hatlarını içime çekerken acıyı içimde hissediyorum. Solgun görünmesine ve gözlerinin altında mor halkalar olmasına rağmen, hala ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor. Kahretsin, o kadar muhteşem ki. Güzel kıvrımları açık bir palto ve şekilsiz bol bir kazağın altında saklı. Siyah tayt ve siyah botlarla eşleştirilmiş, tamamen ona ait olan mütevazı bir görünüm, ama yine de çarpıcı görünüyor.

Vivien eliyle ağzını kapatıyor ve Audrey kolunu onun omuzlarına dolayarak onları ön kapıya doğru acele ettiriyor.

Vücudumdaki her sinir ucu onun için haykırıyor ve ayaklarım kendi iradesiyle hareket ediyor, ancak birkaç adım geride kızları takip eden iri yarı erkeği gördüğümde duruyorum. İki kadın girişe doğru yürürken zeki gözleri etrafı tarıyor ve vücut dili ilk tehlike işaretinde harekete geçmeye hazır olduğunu doğruluyor. Kahretsin! Şimdi gitmezsem onu kaybedeceğim, ama bariz koruma kendimi ikinci kez sorgulamama neden oluyor.

Kim o ve onu kim tuttu? Viv mi? Ailesi mi? Reeve mi? Midemde asit, ekşi süt gibi çalkalanıyor ve Vivien ile Audrey binaya girip Rock özentisi tarafından yakından takip edilirken çaresizce sadece bakabiliyorum.

Siktir, siktir, siktir. Hayal kırıklığı içinde bir ağacın kabuğunu tekmelerken ağızımdan hava çıkıyor ve şimdi ne yapacağımı merak ediyorum. Korkak kısmı

kaçmak istiyorum ama ben korkak değilim. Jay haklı. Erkek gibi davranıp onunla konuşmalıyım. Birkaç dakika sonra kendimi güvenliğe duyurmaya ve burada olduğumu ve onunla konuşmak istediğimi bildirmelerini istemeye karar vermiş bir şekilde yolun karşısına doğru ilerliyordum ki kaldırıma şoförlü bir araba yanaştı. İçgüdülerim alarma geçti, bu yüzden hızlı bir U dönüşü yapıp ağaçların koruyucu örtüsü altına geri döndüm.

Siyah takım elbiseli bir adam direksiyonun arkasından çıkıyor ve arka kapıyı açıyor.

Uzun boylu, iri yapılı bir adam arabadan iniyor ve elinde çikolataya benzeyen büyük bir kutu taşıyor. Arabanın diğer tarafından başka bir adam iniyor, arkadan dolanıyor ve kaldırımda bekliyor. Geniş gövdesi ve keskin bakışları koruma statüsünü doğrularken, o etrafı kontrol ediyor ve yanındaki adam eğilip arabanın içindeki bir şeye uzanıyor.

Adam tekrar ortaya çıktığında, boştaki elinde kocaman bir buket çiçek tutuyordu. Başı eğik olsa da, şapka ve gözlük taksa da ve yüz hatları kolayca seçilemese de kim olduğunu biliyorum.

İkizime ilk kez kanlı canlı bakarken yaşadığım şok beni donduruyor.

Reeve , koruması ona bir şey söylemeden önce birkaç kez etrafına bakındı. Buketteki mor güllerin arasına tünemiş birkaç zambak gördüğümde öfke kaslarımı daha da sıkı kilitliyor.

Sik onu. Ve

onu da sik.

Başından beri içgüdülerime güvenmeliydim. Bunun yerine, kız kardeşimi ve Jamie'yi dinledim ve umudun kalbimde geçici olarak çiçek açmasına izin verdim.

Ama başından beri
haklıymışım. Ona geri
döndü.

Bu sefer çok daha akıllıca davranıyorlar. Paparazzilerin dikkatini çekmemek için gizli tutuyorlar.

Sikerim böyle işi.

Bu iki çıkarıcı pislik birbirini hak ediyor. Benden bu kadar.

Saklandığım yerden tökezleyerek çıkarken, gözlerin geri çekilen formumu takip ettiğini hissediyorum, ama fark edilip edilmediğim umurumda değil. Koşmaya başladım,

bisikletime atlayıp oradan kaçacağım.

Motosikleti gaffımıza bıraktıktan sonra kimsenin beni görmesini engelliyorum ve en yakın batakhaneye yürüyüp gece için barı desteklemeye devam ediyorum. Viskiye modası geçmiş gibi yudumlarken acı benim değişmez yoldaşım oluyor. Kör kütük sarhoş olmak istiyorum ki kafamda uçuşan tüm düşünceleri silebileyim.

"Arkadaş ister misin?" diye soruyor boğuk sesli bir kadın, taburenin ayakları ahşap zemine sürtünerek yanıma zıpladığında.

Başımı yana çevirdiğimde bulanık gözlerimden yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. "Duruma göre değişir," diyorum ve barmene bana bir ölçü daha doldurmasını işaret ediyorum.

"Neyin üzerine?" Sıcak bir el koluma kondu.

"Ne istediğine." Yorgun gözlerimi ovuşturuyorum.

"Hmm." Bir dirseğini bara dayıyor ve çenesini ellerinin arasına alıyor. "Bunun bir test olduğundan şüpheleniyorum."

Görüşüm odaklanıyor ve ona iyice bakabiliyorum. Benden büyük ama birkaç yaştan fazla değil. Sahte, üretilmiş L.A. tarzında güzel. Şişe sarısı saçları, devasa silikon göğüsleri ve büyük parlak dudakları var. Benim Hollywood'umun yanından bile geçemez ve bu yüzden taburemden kayarak elini tutuyorum. "Artık değil." Bu bok çukuruna oturduğumdan beri Vivien ve Reeve'in sevişme görüntüleri zihnime saldırıyor. O hain kaltağı zihnimden silmem gerekiyor ve şimdi başlamak için en iyi zaman.

Gülümsemesi anlık, gelişmiş dudakları göz kamaştırıcı bir dizi mükemmel dişin üzerine yayılıyor. "İşte şimdi benim dilimden konuşuyorsun."

en yakındaki tek kapılı banyoya sürükleyerek içeri götürüyorum ve kapıyı kilitliyorum. Bir anda üzerime atlıyor, beni kapıya doğru itiyor ve beni öpmek için uzanırken kot pantolonumun üzerinden yumuşak sikimi kavırıyor. Dudakları dudaklarıma değdiği anda, buzlu suyla dolu bir kovanın içinde ıslatılmış gibi oluyorum. Dokunuşu tamamen yanlış ve anında midemin bulandığını hissediyorum. Sanki binlerce ateş karıncası etimin üzerinde parti veriyormuş gibi derim ürperiyor. Onu üzerimden iterken nazik davranmıyorum, kapının kilidini açarken hiçbir açıklama yapmıyorum.

kapıyı açıp hışımla çıkıyorum. Tezgâha birkaç banknot atıp içkimi geride bırakıyorum ve girdiğimden daha da berbat hissederek mekândan çıkıyorum.

Noel gelip geçiyor ve ben tamamen parti ruhuna giriyorum, mümkün olduğunca sarhoş oluyorum, sırf her şeyi unutmak için. Kendimi meşgul etmediğim ya da içki veya otla dikkatimi dağıtmadığım sürece Vivien beni sürekli rahatsız ediyor.

Uyuşturucu kullanmama kuralımız her daha önemli. Çok sayıda grup rock 'n' roll'un aşırılıklarına kapıldı ve biz de aynı tuzağa düşmemeye kararlıyız. Sadece bizim kuralımız için, sanırım daha kaygan bir yamaçtan aşağı düşerdim.

Bu kişisel bir cehennem. Kendi yarattığım bir cehennem. Ancak, grup arkadaşlarım ve kız kardeşim benim yanlış kararlarımın sonuçlarına katlanmayı hak etmiyorlar, bu yüzden grup için var olmak için elimden geleni yapıyorum, içimdeki acıyı gizlemeye çalışıyorum, sadece geceleri yatakta yalnızken ve beni tamponlayacak hiçbir şey yokken yenik düşünüyorum.

Ailemiz ziyaretlerinden büyük keyif alıyor. Annem benim için endişelendiği belli olsa da dilini ısıyor. Numara yapmak için elimden geleni yapıyorum ama kimseyi kandırdığımı sanmıyorum. En son ne zaman tam bir gece uykusu çektiğimi hatırlamıyorum ve sadece vücudumu beslemek için yiyorum. Her zamankinden daha fazla egzersiz yapıyorum ve yerel bir boks kulübüne katıldım. Düzenli olarak torbaya vurmama ve çeşitli adamlarla antrenman ringinde birkaç raunt yapmama rağmen, hiçbir şey beni sadece yürüyen bir kemik torbasıymışım gibi hissettirene kadar sürekli içimi kemiren ham ağrıyı ortadan kaldırmıyor.

Beni rahatlatan tek şey müzik. Duygularımı şarkı sözleriyle arındırırken bağımlılığım içimden sayfaya sızıyor. Viv'den yaptıkları için nefret etmek istiyorum ama özlem ve acı hâlâ en önde gelen duygularım. Yaptığı onca şeyden sonra onu hâlâ ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum, ama gerçek şu ki, yarın buraya gelip beni affetmesi için yalvarsa, onu anında geri alırım.

Onu hâlâ çok istiyorum ve bu kafamı .

Ash ve Jay'e o gün Westwood'da olanları anlattıktan sonra ikisi de beni bir daha zorlamadı. Ash aramayı bıraktı ve

ona mesaj atıyor ve hep birlikte, dile getirmeden, Vivien Mills'i geçmişe gönderiyoruz.

Ocak ayında, yirmi birinci yaş günüm için diğerlerinin beni bir kulübe sürüklemesine izin verdim ve orada hepimiz zil zurna sarhoş olduk. Vivien'in ikizimin doğum gününü onunla kutladığı düşüncelerini engellemeye yardımcı oluyor. Bir başka başarısız kadınla birlikte olma girişiminden sonra gerçeklerle yüzleşmek zorundayım: Vivien beni mahvetti. Beni diğer tüm kadınlar için mahvetti. Bırakın sevişmeyi, kimseyi öpemiyorum bile.

Sanırım kaderimde sürekli yalnız kalmak var. Viv öncesi Dillon ebedi bekarlıktan gayet memnundu. Viv sonrası Dillon çok yalnız ve acı içinde boğuluyor çünkü istediği tek kadın artık onu istemiyor.

Şubat ayının sonunda albüm tamamlandı ve plak şirketi ürettiğimiz şarkılardan mest oldu ve yazın bizi dünyaya tanıtmaya beklentisiyle adeta ağızları köpürdü.

Mart ayının başları ve grup, Frank, Dave, Ava - reklamcımız - pazarlamadan sorumlu başkan yardımcısı, pazarlama ekibinden birkaç kişi ve yönetimin kodamanlarından biriyle birlikte dev bir toplantıdayız ve farklı şeyler üzerine beyin fırtınası yapıyoruz. Bu, bizi müzik dünyasına resmi olarak tanıtacak bir tanıtım planı oluşturmanın ilk aşaması. Şu anda grup ismi üzerinde tartışıyoruz. Ve sürpriz, sürpriz, kız kardeşim Toxic Gods'ın kalması için en çok mücadele eden kişi.

İsmimiz söz konusu olduğunda saçmaladığını hep biliyordum.

"İsim uyuyor ve şimdiden internette ilgi çekmeye başladılar. Tüm eski YouTube videoları her geçen gün binlerce kez daha izleniyor. Tüm bu ilgiyi kaybedeceğiz," diyor Ash.

Pazarlama Başkan Yardımcısı, "Bu isim olumsuz çağrışımlar yapıyor," diye karşı çıkıyor. "Toksik, hoş olmayan, kişinin sağlığına zarar veren bir çağrıştırıyor."

Pazarlama ekibinden bir hıyar, "Ve Tanrılar kibir anlamına gelir," diye ekliyor.

"Kibir ve rock yıldızı el ele gider," diyorum parmaklarımı masaya vurarak. Bu sandalyede uzun süre oturmaktan kığım uyuşmuş durumda ve gerginim. Eldivenlerimi giymek ve yumruk torbamın Reeve Lancaster'ın yüzü olduğunu hayal edip onu unutulana kadar yumruklamak için can atıyorum.

"Artık değil," diyor Başkan Yardımcısı. "Zaman değişti."

Saçmalık, ama tartışmaya zahmet etmiyorum. Bu lanet toplantıyı bitirmek istiyorum, uzatmak değil.

Dave, doğrudan Ash'e hitaben, "Grubun kazandığı zemini kaybetmekten endişe duyduğunu biliyorum," diyor. "Ama daha önce yaşananların hiçbir önemi yok. Bu yeni bir başlangıç, temiz bir sayfa. İrlanda'da desteğiniz olduğunu biliyorum," diye ekliyor ve bakışlarını ben, Ro, Con ve Jay arasında dolaştırıyor. "Ama burada hiçbir anlamı yok. Ekibimiz yaptığı işte en iyisi. İlk izlenimi yaratmak için sadece bir şansımız var. Önümüzdeki üç-dört ay boyunca yapacağımız çalışmalar grubun başarısını ya da başarısızlığını belirleyecek."

Dave'i severim. Hepimiz severiz. Bizi saçmalıklarla beslemeyeceğine de güveniyorum. O bizim plak şirketiyle irtibatımız ve Capitol Records ile anlaşmamız olduğu sürece onunla yakın çalışmaya devam edeceğiz. İşler ters giderse kariyeri tehlikeye girecek, bu yüzden onu diğerlerinden fazla dinleme eğilimindeyim.

"Biz senin tarafındayız, Aisling," diyor başkan yardımcısı, kız kardeşimin adını yanlış telaffuz ediyor, bu da beni kızdırıyor çünkü Ash onlara nasıl söylenmesi gerektiğini defalarca söylemişti. "Grubun başarılı olmasında bizim de çıkarımız var. Onların son on yılda ortaya çıkan en heyecan verici alternatif rock gruplarından biri olduğunu düşünüyoruz. Piyasaya sürülmeden önce markalarının her yönünün sıkı bir şekilde belirlenmesi gerekiyor ve size şimdiden söylüyorum, farklı bir isme ihtiyaçları var."

Jay daha dik oturuyor ve Darth Vader'ın gurur duyacağı yaşlı kadına bakıyor. Onu idare etmesine izin verirken sırtıyorum. "Aze-ling değil, Ash-ling."

"Özür dilerim. Alınmak istememiştim."

"Alınmadım." Ash, bakışlarını bize doğru çevirmeden önce masanın altından kalçasını hafifçe sıkarak Jay'i sesini kesmesi için uyarıyor. "Karar senin."

Con sandalyesinin kollarını sıkıca kavrayarak, "İsme bağlı değilim," diyor. Saatlerdir bir fırtına bile çekmemiş ve gitmeye benden bile daha hevesli.

Jay, "Adımızı seviyorum ve onu bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ancak uzmanların tavsiyelerini göz ardı etmek aptallık olur," diye onaylıyor.

"Pek çok grup ismini değiştirdi. Ben başka bir isimle devam etmekten memnunum," diyor Ro.

"O halde karar verildi," diyorum, kendi görüşümü sunma zahmetine girmeden. Zaten çoğunluk varken bunun bir anlamı yok.

"Güzel." Yaşlı kadın rahatlamış görünüyor. "Ekip ve ben bir öneri listesi hazırladık," diye ekliyor ve elindeki fob üzerindeki bir düğmeye basıyor ve duvara monte edilmiş ekrana yeni bir sayfa yansıtılıyor. "Elbette siz de kendi önerilerinizi sunabilirsiniz ama bir an önce bir isim üzerinde anlaşmamız gerekiyor. Aksi takdirde her şey gecikecek."

İsimleri uzun uzun tartışıyoruz ve hiçbirimiz anlaşıyoruz. Birkaçı makul olsa da hiçbiri tam olarak doğru değil. Toplantı tam dağılmak üzereyken -kendi önerilerimizi bulmak için kırk sekiz saat sürebileceğimiz konusunda anlaştık- aklıma bir fikir geliyor, doğrudan ruhumdan doğuyor.

"Collateral Damage," diyorum, gür sesim odanın içinde yankılanıyor.

Herkes durup bunu düşünürken hamile bir duraklama olur.

"Olumsuz çağrışımları da var," diyor kendini beğenmiş pazarlamacı.

"Aynı şekilde değil," diyor Başkan Yardımcısı, yüzünde tembel bir gülümseme belirirken. "Toksik zehirdir ve bu Tanrıların kibriyle birleştiğinde çok fazla olur, ama Tali Hasar gücü ve etkiyi ifade eder. Bu, eyleme verilen beklenmedik bir tepki. Ağırbaşlılık taşıyor." Bana olumlu bir şekilde bakıyor. "Bayıldım. Mükemmel."

Peki, tamam o zaman.

Oylama yapmadan önce konuyu biraz daha tartışacağız.

İşte Collateral Damage, Toxic Gods'ın küllerinden böyle doğuyor.

Toplantıdan çıkarken bu ironiye gülmekten kendimi alamıyorum.

Başından beri Vivien'in ikincil hasar olacağını düşünmüştüm. Ben olacağım hiç aklıma gelmemişti.

Mid-Mart müjdelere ve başla . a dört aylık Grup ve ilk için heyecan yaratacak bir tanıtım atağı. Ki herkes bunun "Korkut Beni" olması gerektiği konusunda hemfikir. Vivien hala grupla ne kadar iç içe olduğunu bilse ne düşünürdü merak ediyorum. Şarkımız yayınlandığında ve onun için yazdığım şarkı olduğunu fark ettiğinde duvarda uçan bir sinek olmak isterdim. Acaba *ona* kim olduğumuzu söyledi mi? Muhtemelen söylememiştir, bunu kastetmediğimizi düşünürsek Bizi bu şekilde hayalet gibi görmesi onun için çok şey ifade ediyor.

Bu dönemde çok meşgul olmamızın faydası oluyor çünkü kalp ağrımı düşünmek için çok az zamanım . Tam bir faaliyet kasırgası. Albüm kapağı ve dergi makaleleri için poz vermek. Halkla ilişkiler eğitimine katılmak ve ne söyleyip ne söylemeyeceğim konusunda koçluk almak. *Rolling Stone* ve *NME*'deki kilit oyuncular da dahil olmak üzere çeşitli muhabirlerle röportaj yapmak. Radyo ve televizyonda görünmek. Görünümümüzü tartışmak ve kararlaştırmak için stilistlerle buluşma. Müzik videosunu çekmek. Stüdyoya dönüp birkaç şeyi düzeltmek. Ticari ürünler, sosyal medya için video içeriği ve önemli blog yazarları ve influencer'larla birkaç TikTok canlı yayını yapmak üzere pazarlama ve halkla ilişkiler ile birlikte çalışmak.

Piyasaya çıkmadan bir ay önce, daha fazla ses getirmek için ABD'nin önemli eyaletlerinde on küçük ikonik mekanda sahne aldık ve plak şirketinin özel jetiyle seyahat ettik. Bu da kesinlikle başka bir çimdikleme anı.

Pazarlama ve halkla ilişkiler ekipleri devam eden tanıtımları organize etmek için fazla mesai yapıyor ve takvimimiz yıl sonuna kadar dolu. Resmi bir grup biyografisi ve basın bülteni yayınlandı. Müzik gazetecileri ve influencer'lar İrlandalı köklerimize ve grubun bir araya geliş hikayesine bayılıyor. Grup için resmi sosyal medya hesapları açıldı ve her gün binlerce yeni takipçi kazanıyoruz; bu takipçiler şarkının teaser klipleri ve bizi toplu ve bireysel olarak tanıtan arka plan videolarıyla destekleniyor.

"Terrify Me" resmi olarak yayınlandığında, beklenti yüksek ve vızıltı patlayıcıdır. Şarkının yayınlandığı andan itibaren radyolarda çalınması çığınca bir hal alıyor çünkü plak şirketimiz ilk çıkışımızın güçlü bir ana akım yayına sahip olmasını sağlamak amacıyla şarkının her saat başı en üst sıralarda çalınması için büyük paralar ödüyor. Tüm online pazarlama çabalarımızın meyvelerini toplayarak anında tüm dijital yayın sitelerinin zirvesine çıktık. Çok geçmeden Billboard Hot 100'de en çok satan bir numaralı şarkı olduğumuz ortaya çıktı ve o gün hayatımın en güzel günü oldu.

En kötüsü olana kadar.

Dave iyi haberi vermek için aradığında aklıma ilk gelen Viv'e söylemem gerektiği oldu. Bu yola girmemize o yardım etti ve bu yolculuğu onunla paylaşamamak beni çok üzüyor. Özellikle de bugün. Parmağım telefonumdaki numarasının üzerinde gezinirken üzüntü beni boğmakla tehdit ediyor, ama onu bir kenara bırakıp melankoliyi bir kenara itiyorum. O seçimini yaptı. Onunla iniş ve çıkışları paylaşamayacağım çünkü artık benim değil. Her zamanki acı içime çöküyor ama onu bastırmak için çok çalışıyorum. Bugünün kederimin gölgesinde kalmasına izin vermeyeceğim. Onu görmeyeli on bir ay oldu. Gitmesine izin vermenin tam zamanı.

Günü röportajlar yaparak geçiriyoruz ve gittiğimiz her yerde çılgık atan hayranlarımız tarafından kuşatıldığımız için başarımızın büyüklüğünü ilk kez tam olarak anlıyoruz. Frankie, popüler bir gündüz programının en iyi konukları olduğumuz Universal Stüdyoları'ndan çıkarken fiziksel saldırıya uğramamızın ardından şiddetle ihtiyaç duyulan bir güvenlik detayı sağlamak için plak şirketiyle irtibata geçerek harekete geçti.

Aşk hayatlarımıza burnunu sokmak için elinden geleni yapan inatçı sunucu tarafından sorguya çekilmeden önce küçük bir stüdyo seyircisinin önünde canlı performans sergiledik. Jamie ilişki durumunu saklamayı reddediyor

Ash'le evli olduğunu doğrulamıyorlar çünkü onun kimliğini korumak ve hedef haline gelmesini engellemek istiyor. Reeve'in yıldızı yükseldiğinde Vivien'in neler çektiğini hiçbirimiz unutmadık. Halkla ilişkilerciler sadece geri kalanımız bağısız olduğu için kabul etti.

Bekârlığımı tekrar tekrar teyit etmek zorunda kalmak, kendimi defalarca kalbimden bıçaklamak gibi bir şey. Ama belki izliyordur diye rolümü büyük bir zevkle oynuyorum. İkisine de gerçekte ne kadar harap olduğumu bilme tatminini yaşatmayacağım. Bugün bir ton sıkı çalışmanın ve kararlılığın doruk noktası ve hiçbir şey bunu mahvedemez.

Aynı gece şirketimizin bizim için düzenlediği küçük bir partide kutlama yapıyorduk ki haberler patlak verdi. Odanın etrafındaki duvarlara birkaç televizyon monte edilmiş, bu yüzden kaçış yok. Görüntü ekrana yüklendiğinde yüzümdeki tüm kan boşalıyor. Herkesin bakışları E-Haber'e çevrilince bir sessizlik çöküyor.

"Hollywood aktörü Reeve Lancaster'ın temsilcileri, iki gün önce Los Angeles'ın en prestijli otellerinden birinde sessiz sedasız bir törenle Vivien Mills ile evlendikten sonra artık bekar bir erkek olmadığını doğrulayınca bugün dünyanın dört bir yanında kalpler kırılıyor. Vivien, aktris Lauren Mills ve yönetmen kocası Jonathon'ın tek kızı. Düğüne her ikisinin yanı sıra Studio 27 CEO'su, damadın babası Simon Lancaster ve bir dizi başka ünlü katıldı. *Vogue* düğünün özel haklarını aldı ve özel bir baskı bu akşam bayilerde olacak, ancak resmi basın açıklamasının bir parçası olarak birkaç fotoğraf paylaştılar."

Ash ve Jamie'nin benimle birlikte olmak için odanın diğer ucuna koşuşturduklarını gördüğümde kalbim göğsümde parçalanıyor. Ekranda Vivien, muhteşem beyaz dantel gelinliği içinde baş döndürücü bir güzelliğe sahip. Koyu renk saçları zarif bir topuzla toplanmış ve zarif yüzünü ortaya çıkarıyor. Muhteşem bir gülümsemeyle, yüzleri arasında sadece milimetreler olan birbirlerine sarılmış kocasına hayranlıkla bakıyor. Bugün tükettiğim her şey tekrar ortaya çıkma tehdidinde bulunurken, içimdeki safra .

"Dillon." Ash kolumu çaktı. "Benimle gel."

"Hayır." Görüntü zaten parçalanmış kalbimi dilim dilim keserken bile gözlerimi ekrandan ayıramıyorum.

"Lütfen, Dil. Sana söylemem gereken bir şey var."

"Hayır. Hayır!" Ekrandaki görüntü değişirken sesim çatlıyor, bu kez Vivien'in kucağında küçük bir erkek bebek, Reeve'in ise kollarını onlara dolamış, yüzü ikiye ayrılacakmış gibi gülümsediği bir resim gösteriliyor, o kadar mutlu ki.

"Yeni evli çift aynı zamanda altı hafta önce ilk çocuklarını kucaklarına aldıklarını da doğruladı. Bunu hepimizden sakladılar!" Şok her yanıma kuşatmışken, homurdanan kahkahası zar zor duyuluyor. "Easton Elon Lancaster on iki Haziran'da mutlu çiftin çocuğu olarak dünyaya geldi ve..."

Söylediklerinin geri kalanını duyamıyorum, bacaklarım bükülüp altımdan çıkmaya çalışırken geriye doğru tökezliyorum. Jamie kığımın üzerine düşmeden önce beni tutuyor ama arkamdaki masaya çarpmamı engellemeye yetmiyor. Jamie ve kız kardeşim beni meraklı gözlerden uzaklaştırırken, şok çılgınlıklarıyla karışık cam kırıkları beni odanın dışına kadar takip ediyor.

O anda hayati bir parçam daha ölüyor, boşluk büyüdükçe içim buruşuyor, dünyamdaki tüm ışığı emiyor.

Jay beni daha küçük bir yan odaya götürüyor, orada dizlerimin üzerine çöküp bağırsaklarımı çıkarıyorum.

"Kahretsin." Ben yerde soyunurken Ash birine talimatlar yağıdırıyor.

Midemdekileri dışarı atmayı bitirdiğimde, Jay ve Ro beni bir kanepeye göturdüler. Ash bana su verirken bir personel de yerde yaptığım pisliği temizliyor. Kız kardeşim kirli tişörtümü üzerimden çıkarmaya yardım ederken ben boşluğa bakıyor, beynim yeni öğrendiğim haberleri sindirmeye çalışırken ileri geri sallanıyorum.

Birisi başıma yeni kokan bir gömlek geçirirken, bir başkası kot pantolonumu ve botlarımı temizliyor.

Ava sert bir sesle, "Hemen şimdi bir açıklama istiyorum," diyor.

Gözlerimi kaldırıp dalgınca ona bakıyorum. Yeni reklamcımız Ash'e dik dik bakıyor, sert ifadesi cevap bekliyor.

"Açıklayacağım ama şimdi değil Ava. Seni sonra ararım. Dillon'ı buradan çıkarmamız gerek." Eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor. "Şimdilik arka girişe bir araba götürüp dışarıda kimsenin bizi görmediğinden emin olabilir misin?"

Onunla evlendi.

İkizimle evlendi.

Reeve ile evlendi.

O kazandı.

Yine zirveye çıktı. Onu benden
sonsuz dek aldı.

Bir daha asla benim olmayacak.

Onu tamamen kaybettim ve bir topun içine kıvrılıp ölmek istiyorum.

Diğerleri beni güvenli bir şekilde binadan çıkarıp arabaya
bindirirken bu düşünceler kafamda dönüp duruyor.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek dönüp kardeşime bakıyorum.
Ro'nun yüzünde kafa karıştırıcı bir duygu karmaşası yayılıyor. "Özür
dilerim Dil," diye fısıldıyor ve donmuş halimi kucaklıyor. "Çok özür
dilerim."

Neye üzüldüğünü bilmiyorum ve eve vardığımızda çoktan unutmuş
oluyorum.

Jay beni duşa girmeye zorluyor ve aşağıya döndüğümde Con ve Ro
ortalıkta görünmüyorlar. Ash ve Jay ben mutfakta belirir belirmez
konuşmayı kesiyorlar. "Benim yüzümden durmayın," diyerek doğruca ada
tezgahının üzerinde duran yarısı boş JD şişesine yöneliyorum.

Ash usulca, "Bunun bir yararı olmayacak, Dillon," diyor.

"Güven bana, işe yarayacak," diye hırlıyorum, kapağı açıp şişeden bir
yudum alıyorum. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde şişeyi kapattım. "Bana
öyle bakmayı kes! Acıma duygunu kendine sakla. Bunu istemiyorum."

"Dillon." Jay koruyucu kolunu kız arkadaşının omuzlarına doluyor.
"Acı çektiğini biliyorum ama bunun acısını Ash'ten çıkarmana izin
vereceğimi sanıyorsan siktir olup gidebilirsin." Arkamı işaret ediyor.
"Otur kışının üstüne. Ash sana sandviç yaptı. Ye onu."

Bana söyleneni yapıyorum, her şeyin büyüklüğü yüzüme tekrar tokat
gibi çarparken sandalyeye yığılıyorum. Otomatik pilotta yemek yerken
beynim aşırı hızlanıyor. "Bu bebek benim olabilir mi?" Talaşlı sandviçten
bir ısırık daha almadan önce soruyorum. "Zamanlama şüpheli
görünüyor." Duşa aklıma ilk gelen düşünceyi tartışırken oldukça
sakinim.

"Sana kötülük yaptığını düşündüğünü biliyorum ama o bebek senden
olsaydı Vivien yalan söylemezdi, Dillon. Bunu yapmazdı." Ash
sağımdaki koltuğa oturuyor ve önüme dumanı tüten bir fincan kahve
koyuyor.

"Herhangi birimizin onu gerçekten tanıdığını varsayıyorsun," diye
kestirip attıktan sonra yemeğimin son kısmını da yutup kahveye uzandım.

"Seninleyken en son ne zaman adet gördüğünü biliyor musun?"
diye soruyor kız kardeşim.

"Ağustos başı." Bunu düşünmeme gerek yok. Viv hakkındaki her şey kalbime olduğu kadar beynime de kazındı.

"O zaman bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Hamileliği son adet tarihinden itibaren hesaplıyorlar." Eli usulca benimkinin üzerine kondu. "Oğlu Haziran'da doğdu, yani Eylül'de, onu son görüşünden haftalar sonra hamile kaldı. Üzgünüm, Dillon."

Acı bana çarpıyor ve kahvemi itip viskiye uzanıyorum.

"En azından artık seni neden terk ettiğini biliyoruz, aşkım," diyor Jay, solumdaki koltuğa oturarak. Masaya iki bardak bırakıyor ve elimdeki viskiyi zorla alıyor. Her iki bardağa da sağlıklı ölçülerde doldurduktan sonra birini bana uzatıyor.

"Mantıklı ama mantıklı olmayan şey beni şimdi araması." Ash kaşlarını çatır.

Bekle. Kafamı kaldırdım. "Ne?"

"Sana söylemeli miyim bilemedim." Parmaklarını masanın üstünde düğümlüyor. "Viv geçen hafta beni aradı ve mesaj attı, konuşabilir miyiz diye sordu. Açmadım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü artık çok geç. Olan oldu." Ellerini bardağının etrafında kıvırıyor. "Sen benim kardeşimsin. Önceliğim sensin ve yaptığı şeyler yüzünden ona çok kızgıyım. Bir parçam anlasa bile geri dönüşü yok."

"Evleneceğini söylemek için aradı," diyorum viskiyi geri devirip şişeye uzanırken. "Muhtemelen böhürlenmek için."

"Hadi ama Dil. Kına yakmaz." Ash ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Muhtemelen beni uyarmak istemiştir. Grubun başardığını biliyor olmalı. L.A.'de yaşadığımızı."

"O benim için öldü," diyorum sakince, viskimi biraz daha yudumlayarak. "Bir daha asla onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu evdeki hiç kimsenin onun adını anmasını istemiyorum. Hasar kontrolü yapmamız gerekirse Ava'ya en azından bunu söyle, ama onun dışında kimse bilmesin." Şişeyi kaydırarak ayağa kalkıyorum, sandalyem gıcırdayarak yere düşüyor. "O işbirlikçi kaltağı tanıdığımı unutmak istiyorum. Umarım onunla mutsuzdur." Tüm öfkemi kusarken öfke acıyla birleşiyor. "Umarım aldatmaya devam eder. Umarım her gece yaptığı kötü seçimler yüzünden ağlayarak uyur."

Adrenalinin etkisi geçince ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Sandalyenin arkasına tutunarak ekliyorum: "Umarım beni terk ettiği için pişmandır." Kül

Şişeyi bir can simidi gibi göğsümde tutarken Jay'le bakışıyoruz. Çenem sıkıştı. "Ve bir gün, hiç beklemediği bir anda, umarım karma onun için gelir."

A Vivien'in Reeve'le evlendiğini ve bebeğini doğurduğunu öğrendikten sonraki aylarda yeni en iyi arkadaşım Nger oldu. Beni terk edişinin birinci yıl dönümünde nihayet başka bir kadını öpüyorum ama başka biriyle yatabilmem için bir yıl daha geçmesi gerekiyor. Tüm bu zaman boyunca, kıvranan bir öfke topuydum. O hala benim ilham perim, hala şarkılarıma ilham veriyor, ama bu süre zarfında şarkılarımın damarlarımda akan nefretle dolu. "Hollywood Ho," "The Regrets Club," ve "Fuck Love" yirmi üç yaşına bastığım yıl listelerin zirvesine yerleşti ve bu şarkıları radyoda her duyduğumda, acaba o da şu anda dinliyor mu diye düşünerek büyük bir haz alıyorum. Onun hakkında olduklarını biliyor olmalı. Umarım canını yakarlar. Umarım onun kalbine de aynı şekilde bir kazık saplarlar.

onu onunla görmek beni hep etkiliyor.

Kariyerlerimiz bizi çok meşgul ediyor. İlk ABD turnemiz büyük bir başarı elde etti ve ertesi yıl dokuz ay sürecek bir dünya turnesine çıktık. Con, Ro ve ben şöhretin nimetlerinden faydalanıyoruz ve konserlerden sonraki geceler parti yaparak, içerek ve sevişerek geçiyor. Hepsi bir bulanıklık ve hiçbirisi kalbimdeki sürekli acıyı hafifletmeye yardımcı olmuyor.

Ailemizi ziyaret etmek için zaman bulmak zor olsa da yılda en az bir kez İrlanda'ya geri dönüyoruz. Kardeşlerimiz ve ebeveynlerimiz bazı gösterilerimize geldiler ve onlara VIP muamelesi yapmayı seviyoruz. Ash mezun oldu ve bizim tam zamanlı çalışanımız oldu.

Müdür. Frankie, bizim kalibremizdeki bir gruptan uzaklaşmak zorunda kaldığı için mutsuz olsa da altın el sıkışmasından memnun.

Artık para akıyor ve hepimiz bağımsız olarak varlıklı durumdayız. Hayalimizi yaşıyoruz ve kendi müziğimizi kapalı gişe stadyumlarda icra etmek kariyerimizin zirvesi. Sahnede olmayı seviyorum. Bu harika bir heyecan ve bir kalabalığı eğlendirirken kendimin en iyi versiyonu oluyorum. Müzik ruhumu rahatlatıyor. Ancak hayatımda hep bir şeyler eksik olduğu için bundan tam anlamıyla keyif alamıyorum.

Diğerleri ondan bahsetmiyor. Yazdığım bazı şarkılardan sonra, hepsi ondan nefret ettiğime inanıyor. Ediyorum da. Ama onu ben de seviyorum ve kalbimdeki sevgi nefretimden çok daha ağır basıyor. Onu hâlâ unutamadım. Unutabileceğimden de şüpheliyim. Sanırım her zaman Hollywood'uma özlem duyacağım.

Jay benim gerçekten ne kadar berbat biri olduğumu bilen tek kişi. Shane ve Fiona'nın düğün videosunu nasıl hala tekrar tekrar izlediğimi. Viv'in bana yaptığı şarkı yazma günlüğünün, bana hediye ettiği Fender ile birlikte en değerli olduğunu. Telefonumdaki tüm fotoğraflara nasıl takıntılı olduğumu ve anıları yeniden yaşamak için onları geri döndürebilmeyi dilediğimi. Birçok gece geç saatlere kadar oturup, acı dayanılamayacak kadar büyük olduğunda en yakın arkadaşşıma içimi döktüm. Annem bazı duygularımı dışa vurduğumu ve her şeyi içime atmadığımı bilse mutlu olurdu.

Viv mutlu görünüyor. Sürekli fotoğrafları çekiliyor ve ben her yerde onların gülümseyen yüzlerini görmekten bıktım. Onları sosyal medyada takip etmekten kaçınmaya çalışıyorum, ancak karanlık anlarda tavşan deliğine düşüyorum, genellikle kalbim iyice ve gerçekten yok olduktan sonra sarhoş bir karmaşa ile sonuçlanıyorum. Ash garip karşılaşmalar olmamasını sağlıyor, katılmaları gereken etkinlikleri yeniden planlıyor ve şimdiye kadar birbirimizden uzak durmayı başardık.

Süper modelleri ve aktrisleri düzenli olarak film galalarına ve sektörel etkinliklere götürüyorum. Aynı kadınla iki kez birlikte olmam ve hiçbirisiyle çıkmakla da ilgilenmem. Genelde onları beceririm ama seks benim için çok az şey ifade eder. Bu bir rahatlama ve başka bir şey değil. Hepsi beni sıkıyor. Tanıdığım her kadın Vivien Lancaster'ın mükemmelliğine ulaşamıyor. Diğer tüm kadınlar soluk bir taklit.

Yirmi dört yaşına bastığım yıl, ilk evimi satın aldım ve yerleştik. Bir sonraki albümümüz üzerinde çalışmak için Los Angeles'a geldik, hepimiz yoğun geçen birkaç turne yılının ardından kök saldıığımız için minnettarız.

Öğleden sonra geç saatlerde yeni bir parça hazırlıyorduk ki son hatam sinsice ortaya çıktı.

"Hey, Dil."

Başımı gitarımdan kaldırdığımda Ava'nın gülümseyen yüzü beni karşılıyor ve onu Capitol Binası'ndaki kayıt stüdyosunun arkasında ayakta buluyorum. İçten içe inlerken gerginlik çenemi parantez içine alıyor. Geçen ayki ödül töreninde onu becermenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Son birkaç yıldır, ben onu hep reddetsem de o bana olan ilgisini belli etti. Ash yediğim kaba sıçmamam konusunda beni uyarmıştı. Ödül sonrası partide kilitli kaldığımda ve Ava bana teklif ettiğinde siktir et demek yerine kız kardeşimi dinlemeliydim. Tek seferlik olduğunu açıkça belirtmeme rağmen o zamandan beri beni deli ediyor. "Meşgulüz," diye cevap veriyorum ona bakmadan.

"Sadece iki dakikana ihtiyacım var. Andy mola verdiğini söyledi."

Ses mühendisimiz her şeye karışan küçük bir pislik. "Bu işle ilgiliyse Ash'le konuşabilirsin." Ona bir bakış attım. "Eğer işle ilgili değilse, duymak istemiyorum."

Gülümsemesi yüzünden kayıp gidiyor. "Bu kişisel bir şey ama-"

"Git," diye bağıryorum, aynı anda Ro her zamanki uyarı tonuyla "Dillon," diyor.

"Defol git, küçük kardeşim." Con kanepede esrar içerken ona bir bakış fırlatıyorum, gözlerinin seğirmesi dikkatini verdiğinin tek işareti. Conor ve ben son birkaç yıldır birlikte çok zaman geçirdik. Konuşmak istemediğim konular hakkında beni asla rahatsız etmiyor ve sadece o ve ben birlikte olduğumuzda, bir cigara paylaştığımızda, jamming yaptığımızda ve felsefe ve maneviyat hakkında saçma sapan konuştuğumuzda belli bir huzur var.

"Lütfen, Dillon. Sadece ihtiyacım var-"

"Seni tekrar becermekle ilgilenmiyorum!" Patladım. "Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Sana tek seferlik olduğunu ve bu yapışkan saçmalığı kabul etmediğimi söyledim. Tanrı aşkına Ava, yıllardır etrafımızdasın. Kızları ölmek üzere olan bir türmüştü gibi becerdiğimi gördün. Neden farklı olduğunu düşünüyorsun ki? Sen özel bir şey değilsin, sen-"

Hıçkırığa hıçkırığa odadan çıkarken gözlerinden yaşlar dökülür.

"En büyük pislik sensin." Ro çubuklarını parmaklarının arasında döndürürken başını sallıyor. "Bu kadar acımasız olmaya gerek var mıydı?"

"Evet," diye homurdanıyorum, boynumu bir o yana bir bu yana çevirerek gidermeye çalışıyorum. "Aramaktan, e-posta göndermekten ve her gün gelmekten vazgeçmiyorum."

fırsat buldukça. Onu nazikçe yüzüstü bırakmayı denedim ama işe yaramadı. Belki şimdi mesajı alır."

"O iyi bir kız." Ro sopalarını zillerin üzerine indiriyor ve tiz bir ses stüdyonun duvarlarında yankılanıyor. "Onunla çıkmayı denemelisin."

"Biriyle çıkmadığımı biliyorsun." Gitarımı sehpaye bırakıp bir bira almak için buzdolabına yöneldim.

"Hayatını bir hayaletin peşinden koşarak harcadığını biliyorum. O evli, Dillon. Hayatına devam etmelisin. Denemezsen bu olmayacak."

Dönüp kardeşime bakarken ellerim yumruk olmuş durumda. "Kapa çeneni."

"Şimdiye kadar atlatmışsındır diye düşünmüştüm," diye mırıldanıyor, sopalarını yere bırakıp ayağa kalkıyor. Çözemediğim bir bakışla beni süzüyor. "Lütfen hayatına devam et, Dil. Seni böyle görmek beni öldürüyor."

"Siktir git, Ro." Biramın kapağını açıp bir yudum içiyorum. "Hepimiz seri randevular olamayız."

"En azından ilişkilere bir şans veriyorum. Sıradan sikişlerden oluşan bir döner kapı ile hayatını sürdüremezsin."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü bu seni perişan ediyor!" Burun delikleri alevleniyor. "Ava'yı yemeğe çıkarsan ölür müsün? Belli ki aralarında bir çekim var. Zeki, güzel, tatlı biri. Senin bir pislik olduğunu biliyor ama yine de seni istiyor ve bu sektörde çalışıyor. Daha iyi bir kadın bulamazsın."

"Ben daha iyisini buldum," diye homurdanıyorum. "Mükemmelliğe, kusursuzluğa sahiptim ve daha azını kabul edemem. Ava çok sıkıcı ve bok gibi yatıyordu. Onunla çıkmaya hiç niyetim yok. Onunla tekrar yatmaktansa sikimi kesmeyi tercih ederim."

Şok olmuş bir soluk ve ardından yürek burkan gözyaşları sözlerimi karşılıyor ve midem bulanıyor. Başımı kaldırdığımda Ava'nın ikinci kez stüdyodan kaçtığını görüyorum.

Hay sikeyim. Geri döndüğünü fark etmemiştim, Ro da fark etmemişti yoksa bu tartışmayı başlatmazdı.

Ash aceleyle odaya giriyor ve omuzlarımı itiyor. "Senin neyin var böyle? Az önce onu mahvettin!" Uzun zamandır gördüğüm en kızgın yüz ifadesiyle karşımda dururken kulaklarından buharlar fışkırıyor.

"Orada olduğunu bilmiyordum."

"İyi tarafından bak." Con havaya duman halkaları üflüyor. "Sanırım bu sefer mesajı kesinlikle aldı."
Ava ertesi gün istifa eder.

Bir hafta sonra Ash bana hâlâ soğuk davranırken Jay'e "Bana hâlâ kızgın olamaz," diye homurdanıyorum.

"Yapabilir ve yapıyor da." Bulunduğumuz kulübün VIP bölümündeki masanın üzerinde duran kovadan soğuk bir bira alıyor. Burası Cumartesi gecelerinin değişmez mekânı haline geldi ve genellikle eve bir kızla dönüyorum.

"Ava'nın haber vermeden ayrılması bir karmaşa yarattı," ekliyor. "Ash hâlâ yangınları söndürmeye çalışıyor."

"Diğer kızı çoktan yeni reklamcımız olarak ayarladığını sanıyordum ve muhtemelen bu konuyu zorladığım için bana teşekkür ediyordur." Ava plak şirketi için çalışıyordu ve her şeyden önce onların çıkarlarına hizmet ediyordu. Ava'nın ayrılması bize kendi reklamcımızı, çıkarlarımıza en iyi şekilde hizmet edecek birini işe alma fırsatı veriyor.

"Tanrım. Sakın bunu ona söyleme. Seni çatıdan aşağı atabilir ve evet, *Dixie* sözleşmesini imzaladı ama iki haftadan önce başlayamaz."

"Ash her şeyi koyacaktır; o hep öyle yapar."

"O en iyisi." Yüzünde mide bulandırıcı, yapış yapış, aşık olmuş bir ifade belirir.

Kaburgalarına dirsek attım. "Amcık."

Ro ve ben son zamanlarda ne zaman evlenme teklif edeceği konusunda onu çok oyaladık. Geleceğini hepimiz biliyoruz. Bu ikisi sağlam. Asla ayrılmayacaklar. Yine de bazen onların etrafında olmak zor oluyor. Bir zamanlar sahip olduğum şeyi hatırlatıyor. İşler farklı yürüseydi sahip olabileceklerimi.

"Biraz yeşil görünüyorsun, delikanlı." Jay yanağımı dürtüyor, elini ittiğimde gülüyor.

"Kenara çekil," diyor Ash, erkek arkadaşının yanındaki kabine kaykılmadan önce bana şaşkın bir bakış fırlatarak.

"Bu gece muhteşem görünüyorsun, kardeşim." Eğildim ve yanağından öptüm. Yalan söylemeye gerek yok. Ash hafta içinde otoritesine yakışır şekilde takım elbiseler giyiyor. Hafta sonları ya da biz katıldığımızda

Sektörel etkinlikler onun iş kıyafetlerini bir kenara bırakıp şık giyinmek için tek fırsatı. Bu gece kısa mavi elbisesi ve minik boyunu yükselten gökdelen gümüş topuklu ayakkabılarıyla bir milyon dolar gibi görünüyor.

"Yalama kesinlikle işe yarar." Ben daha doğrulamadan minik yumruğu gömleğime dolanıyor. "Özrün kabul edildi ama bu yenisiyle sikini pantolonunun içinde tut, yoksa bir dahaki sefere arkanda bıraktığın boktan şovla başa çıkabilirsin." Ash bu rol için birkaç erkekle görüşmüştü ve biliyorum ki bir erkeği işe almayı tercih ederdi ama Dixie bizimle uyum sağlayacağını düşündüğümüz tek kişiydi, bu yüzden işi o aldı.

"Sarışınlarla işim bitti zaten."

Vivien'in anılarından mümkün olduğunca uzak durmak için sadece sarışın ya da kızıl saçlılarla yatmak gibi bir kuralım var ama bu artık işime gelmiyor. Dün gece, yerel bir barda tavladığım bir sarışınla eve gittim ama ağzı sikimde bir nebze bile ilgi uyandırmayınca taksi yolculuğunun yarısında onu terk ettim. Sarışın kafasının aşağı yukarı sallanmasını izlemek anında ereksiyon katiliydi. Artık bunu yapamam. Belli bir esmer olmamalarını dilemiyormuşum gibi davranıyorum, bu yüzden karıştıracığım ve bundan sonra esmerleri becermenin umutsuzca aradığım tedavi olup olmayacağını göreceğim.

Ama bunun da bir faydası yok. Sadece işleri daha da kötüleştiriyor.

Birkaç saat sonra, gelecek vaat eden bir aktrisin dairesine geri döndüm, arkadan içine girdim, uzun koyu kahverengi saçlarını avuçlarken Viv olduğunu hayal ettim, aşkımın sevdiği şekilde telleri çektim. Ama ağzından çıkan seslerin hepsi yanlış, tıpkı dört ayak üzerinde dik durması, itişlerimi karşılamak için hareket etmemesi ya da onu becerirken altımda kıvrınması . O da tıpkı benim gibi hareket ediyor ve ben kadının derinliklerine gömülmüş olmama rağmen, kişisel ve samimi olması gereken bir eylemde, tam tersi oluyor.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Ereksiyonum anında ölüyor ve kendimden, ondan, hayattan iğrenerek .

"Sorun nedir?" Omzunun üzerinden bakarken asılması anlaktır.

"İkimiz de bunun kesmediğini biliyoruz." Boxerımı ve kot pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekiyorum ve yumuşak sikimi uzaklaştırıyorum.

Üzerini örtmek için elbisesini aşağı çekerek yatakta ilerliyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor. Alt dudağı titriyor ve ben ona acıyorum. "Hepsi benim yüzümden. Bu gece aklım başka yerde." Onu çabucak öpüyorum, hiçbir şey hissetmiyorum. "Gösterinde iyi şanslar. Ona göz olacağım." Sadece Vivien yazarlardan biri olduğu için ve evet, belki de bu gerçeği keşfettiğimde onunla çirkin bir şekilde flört ettim. Sanki Vivien dizisindeki bir aktrisin beni becermesini umursayacakmış gibi. Belli ki umurunda değil. Beni yıllar önce arkasına bile bakmadan terk etti.

Bu da durumu daha da sinir bozucu hale getiriyor.

Eve gitmiyorum, beni Ash ve Jay'in evine bırakması için taksiye biniyorum. İkisi de muhtemelen uyuyor olsa bile şu anda yalnız kalamam. Kendimi içeri atıyorum, alarımın her zamanki gibi açık olmamasına şaşıyorum. Ama Jay'i hâlâ mutfakta uyanık bulunca anlam kazanıyor.

"Seni ayakta bulmayı beklemiyordum," diyorum ceketimi sandalyelerden birinin arkasına asarken. Yanındaki masada bir şişe JD duruyor ve elleri yarısı boş bir bardağın etrafında kıvrılmış. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey mükemmel." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir.

" oluyor?" "Ash
hamile."

Her şeyi döktüğünde gözlerim açılıyor.

"Kahretsin," diye ağzından kaçırdı. "Boşboğazlık ettiğim için beni öldürecek ama geçen hafta öğrendiğimizden beri sana söylemek için yanıp tutuşuyordum."

"Ash bana neden söylemedi?" Büfeden bir bardak alıp en iyi arkadaşımın yanına oturuyorum. Son zamanlarda stresten uzak olması gereken bir zamanda kız kardeşimin kucağına yüklediğim ek stresi düşününce anında suçluluk duyuyorum. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağıma yemin ediyorum.

"Görünüşe göre güvenli olduğu on iki haftalık süreye kadar beklemek istedi."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu harika bir haber." Onu kucakladım. "Tebrikler dostum. Senin için makyaj yaptım."

"Ayın üzerindeyim." Gözleri yaşlarla doldu. "Baba olacağım. Hem heyecanlıyım hem de korkuyorum."

"Onun gibi olmayacaksın," diye güvence veriyorum, kafasının tam olarak nereye bilerek. Kendi bardağıma viski doldurmadan önce onun bardağını dolduruyorum. "Kadeh kaldırıyorum," diye ekliyorum kadehimi kaldırarak. "Bebek Fleming'e."

"Bebek Fleming'e." Bardakları tokuşturuyor ve amber renkli sıvıyı yutuyoruz.

"Nasıl bu kadar erken dönebildin? Wham, bam, thank you, ma'am'e yeni bir anlam katıyorsunuz." Bir kahkaha attı.

"Hissetmiyordum." Omuz silkiyorum, kasıtlı olarak . Bu Jay için mutlu bir zaman ve benim depresif kığımın onu aşağı çekmesine ihtiyacı yok.

"Dökül." Ciddiyetle bana bakıyor.

"Başka zaman."

"çeneni, Dillon. Bu benim. Konuş benimle."

Ağzımı açıp kapatıyorum, eğer başlarsam her şeyin lav gibi fışkıracağını biliyorum. Jamie bu gece bunu hak etmiyor.

"Eve bir esmerle gittiğin için, değil mi?" diye ikna ediyor ve kontrolümdeki zayıf tutuş kırılıyor.

Başımı sallayıp bir ton söz el ishal yapmaya hazırlanırken titreyen bir nefes dudaklarımdan kaçıyor. "Bende çok yanlış bir şeyler var, Jamie." Çenem düşerken bardağı sıkıca kavıyorum. "O aktrisle sırf Viv'in programında çalıştığı için flört ettim ve evine gittiğimizde hiç vakit kaybetmeden onu dört ayak üzerine yatırıp arkadan çakmaya başladım. Ona bok gibi davrandım. Başka biriymiş gibi davranıyordum ve o bu beklentiyi karşılayamadığında içim uyuşuyordu. Aletim ilgisini kaybetti ve oradan yeterince hızlı çıkamadım." Başımı masaya yasladım. "Artık olduğum kişiyi sevmiyorum." Acı boğazıma doluyor ve bir sonraki ifademi bozuyor. "Onsuz olduğum kişiyi sevmiyorum."

"Ah, dostum." Jay omzumu sıktı. "Bunca zaman sonra hâlâ o olduğuna inanamıyorum."

"Her zaman o olacak, Jamie. O benim bir tanem ve tekim." Sesim çatlıyor ve kalbim göğüs kafesimin arkasında parçalanıyormuş gibi hissediyorum. "Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Neden onu unutamıyorum?" Şakaklarıma vuruyorum. "Neden ondan kurtulamıyorum?" Bu gece içtiğim tüm içkiler duygusal durumumu daha da kötüleştirdi ve en iyi arkadaşımın önünde dağıldım. "Neden her sabah uyandığımda gördüğüm ilk yüz onun yüzü ve neden hâlâ rüyalarım giriyor? Neden, Jay? Neden?"

"Keşke cevaplarım olsaydı, Dillon. Keşke nasıl yardım edebileceğimi bilseydim."

"Yalnızım ama başka birini becerme düşüncesini midem kaldırmıyor. Artık değil. Benim için hiçbir şey yapmıyor. Sadece içimdeki acıyı arttırıyor çünkü hiçbiri o değil." Yeni bir gözyaşı hücumuna karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Onu seviyorum ama kendimden daha çok nefret ettiğimi düşünsem de ondan da nefret ediyorum."

"Belki de sadece biraz daha zamana ihtiyacın vardır."

"Belki de sadece bir lobotomiye ihtiyacım vardır," diye yarı şaka yapıyorum.

Beni kucağına çekti. "Daha iyi olacak. Olmak zorunda."

Her ne kadar bu sözlerle inanmak istesem de, buna inanmak zor çünkü dört yıldan fazla bir süre sonra hala onu kaybettiğim günkü kadar kalbim kırık.

A Birkaç ay sonra rehabilitasyona girdim. gibi alkol bağımlılığı için değil. Muhtemelen çok fazla içiyorum, ama Bu bir seçim, bağımlılık değil. Yardıma ihtiyacım var ama içkiyi bırakmak için değil. Yıllardır birlikte olmadığım, evli ve benim için sonsuza dek kayıp olan bir kadın yüzünden kafam hala karışık ve bu durum kariyerimi etkilemeye başladı. Aylardır yazamıyorum ve ruh halim tüm zamanların en düşük seviyesinde. Profesyonel yardım alarak bunun üstesinden gelmenin zamanı geldi.

Plak şirketi şaşırtıcı bir şekilde beni destekledi ve rehabilitasyondan çıktıktan sonra hazırladığımız parçalardan oluşan mini bir EP yayınlamaya ve albümün tamamını gelecek yıla ertelemeye karar verdi. Bu durum omuzlarımdan büyük bir yükü alıyor ve kendimi toparlamak için bu zamanı kullanabildiğim için minnettarım.

Ash ve Jay bebeklerini kaybettiler ve şimdi nişanlı olsalar ve geleceklerini birlikte planlasalar bile zor bir dönem geçirdiler. Ro'nun kız arkadaşı hamile ve kız kardeşimin onlar için mutlu olduğunu bilsem de, bu onun kaybettiği her şeyi kalıcı olarak hatırlatıyor. Onu desteklemeye ve teselli etmeye çalıştım, ancak yere yığılmışken birini desteklemek zor. Ash'in Jamie'si var ve ben kafamı düzeltmeye çalışırken onunla ilgilenecek.

Rehabilitasyon yardımcı oluyor, ancak kalıcı bir tedavi olmadığını fark ettim. Bunun yerine, öğrendiğim araçların gelecekte daha iyi başa çıkmama yardımcı olacağını umuyorum. Uzakta geçirdiğim zaman bana iyi geldi ve kendimi daha sakin ve kontrollü hissediyorum.

Rehabilitasyondan çıktıktan on gün sonra mini EP'mizi yayınlıyoruz ve tanıtımını yapmak için birkaç ay boyunca ABD ve Avrupa'yı dolaşıyoruz, bu da zihnimi meşgul etmeme yardımcı oluyor.

Aralık ayında Los Angeles'a dönüyoruz ve Ro küçük kızının doğumu için canını dişine takarak geri dönüyor. Gelecek yıl, yeni bir albüm üzerinde çalışmaya başlayacağız ve bir sonraki yıl başlayacak bir turneye hazırlanacağız. Bu arada hepimiz Noel dönemi boyunca çok ihtiyaç duyduğumuz molanın tadını çıkaracağız.

Birçok partiye katılmama rağmen eve hep yalnız dönüyorum. Aylardır kimseyle yatmadım ve bunu değiştirmek gibi bir planım da yok. Başka kimseyle ilgilenmiyorum. Ve kendimi en başa dönmüş buluyorum. Hâlâ sahip olamadığım tek kadına takılı kaldığım için hayal kırıklığına uğramış ve kızgınım.

Öfkem yeniden alevleniyor ve Lancaster'larla ilgili haberleri sızdırmak için sektördeki sözleşmelerimi nasıl kullanabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Artık kendimi tutmayacağım. Terapistimin rehabilitasyonda söylediklerinin canı cehenneme. İntikam planları yapmamın beni en başta bu duruma soktuğunu hatırlatmaya bayılırdı, sürekli olarak tamamen iyileşmenin tek yolunun her şeyi olurlarına bırakmak olduğunu söylerdi. Ama anlamadı. Son birkaç yıldır hayatımın nasıl bir işkenceye dönüştüğünü ya da Lancasterlar üstünlük sağlamaya devam ettiği sürece bunun altından asla kalkamayacağımı anlamadı.

İlerleyebilmemin tek yolu intikam almak ve beklemekten bıktım. Takıntıyı bırakıp plan yapmaya başlamanın zamanı geldi.

Birkaç gün sonra Oscar adayları açıklandı ve ikizimle birlikte listede yer aldık. O pislik benim için her özel olayı mahvetmeye kararlı görünüyor. Yukarıda birileri benimle uğraşmaya bayılıyor. En azından onu canlı olarak görebileceğim anlamına geliyor. Kocasını desteklemek için orada olmamasına imkan yok ve bu sefer benden kaçamaz; buna izin vermeyeceğim.

"ağırdan almalısın," diyor Ash, limuzinde karşılıklı otururken yüzü endişeyle dolup taşıyor.

Oscar töreninin Dolby Tiyatrosu.

"Sen kendi işine bakmalısın." JD şişesini tekrar dudaklarıma götürüp sağlıklı bir yudum almadan önce onu 'kıcını kaldır' bakışıyla deliyorum.

"Kapa o lanet çeneni Dil, yoksa ben kapatırım." Jamie bana ters ters baktı. "Boktan ruh halinin acısını nişanlımdan çıkaramazsın. Bu gece organize etmek için yaptığı onca şeyden sonra olmaz."

Normalde en iyi arkadaşımın sevgili kız kardeşimi savunmaya koşmasına bayılırım. Bugünlerde hep onun tarafını tutuyor ve bu yüzden onu daha çok seviyorum. Ama bu gece, sınırlarımı bozan başka bir şey daha var. Tören yaklaştıkça haftalardır sinirli bir ruh hali içindeyim. Bu grup için büyük bir olay. Akademi Collateral Damage'ı en iyi orijinal şarkı dalında aday gösterdi ve ben de havalara .

Yine de tek düşünebildiğim, kalbimi göğsümden söküp toz haline getirmeden önce parçalayan kadınla yakında yeniden bir araya geleceğim.

Kadını da sikeyim, adamı da sikeyim. Neşeli bir olayı ve kutlanacak bir şeyi mahvettikleri için onları sikeyim.

"Senin için endişeleniyorum," diye ekliyor Ash.

"Kendin için endişelen," diyorum dişlerimi sıkarak. Kin kusmak için ağzımı açıyorum ama incitici sözcükler dudaklarımdan çıkmadan duruyorum. Bu gece Ash için de zor olacak. Jamie haklı. Bunun acısını kardeşimden çıkarmak haksızlık olur.

"Özür dilerim," diyorum şişeden bir yudum almadan önce. "Boktan ruh halimin acısını senden çıkarmak hiç adil değil. Boktan bir ruh halinde olmaktan nefret ediyorum. Kendime gelebilseydim, gelirdim."

"Kendini içkiye vermenin bir faydası olmaz." Ash bir eliyle gümüş ve altın rengi tasarım elbisesinin önünü düzeltiyor.

Birkaç yıl önce pixie kesimini bıraktı, ancak hala çilek sarısı saçlarını kısa tutuyor ve keskin çizgilerle çenesine kadar düşüyor. Saç ve makyaj uzmanları harika bir iş çıkarmışlar ve kibirli kalabalığa uyuyor gibi görünüyor. Biz soysuzların aksine. Bu nadir olayda Jamie grubun yanında yer aldı ve bu gece smokin giymeyi topluca reddettik.

Biz bir rock grubuyuz ve Hollywood bizi olduğu gibi kabul edebilir ya da bırakabilir.

Ancak, etkinliğin resmi bir kıyafet yönetmeliği var ve kot pantolon deri ceketlerle gelmemiz halinde girişimizi reddedeceklerini kesin bir dille söylediler. Bu durum Üçüncü Dünya Savaşı'na neden oldu ve ilk başta

geri adım atmamakta kararlıydık ama sonunda attık. Ash için. Ve annelerimiz için. Törene katılmamızdan çok hoşlanıyorlar. Bu yüzden, hepimiz penguin kıyafetleri giyiyoruz, protesto ediyoruz ve bu konuda sınırlı görünmemeye çalışıyoruz.

Geleneksel bir smokin tercih etmek istemedim, bu yüzden kırmızı ve siyah pantolonla sınırlandırılmış ipek yakalı siyah bir Armani ceket giyiyorum. Performansımız için imzam niteliğindeki siyah tişörtümü, yırtık siyah kot pantolonumu ve güvenilir çizmelerimi giyiyorum.

"Harika görünüyorsun," diyorum Ash'e. Telafi etmek istiyorum. Lancaster'ların burada olması onun suçu değil. Eminim bu konuda bir şey yapabilseydi, yapardı. Ama o herif en iyi erkek oyuncu Oscar'ı için yarışıyor ve gelmeyecek gibi de değil.

"Ve sen de saptırıyorsun." Deri koltuğa yaslanırken ağzından hava fışkırıyor.

Jamie başına bir öpücük konduruyor ve bana uyarıcı bir bakış atıyor.

Conor sigarasını tütürürken pencereden dışarı bakıyor, görünüşte ilgisiz ama her kelimeyi dinlediğini biliyorum. Yanında birini getirmedi çünkü kız arkadaşları arasında gidip geliyor, ben de yanımda birini getirmediğim çünkü kimseyle çıkmıyorum. Bu değmez. Sevişmek istediğimde istekli bir beden bulmak kolay ama dediğim gibi, o bile son aylarda cazibesini yitirdi.

"Beni görmezden gelme, Dil," diye tıslıyor Ash, göğsüme vurmak için öne doğru eğiliyor.

Dikkatimi tekrar kız kardeşime veriyorum. "Performansım hakkında endişeleniyorsan, endişelenme. Daha önce de sahnede sarhoş oldum ve bir kez bile berbat etmedim ya da grubu hayal kırıklığına uğratmadım. Ve henüz sarhoş olmaya yakın bile değilim." Açıklanamaz bir nedenden ötürü, sahneye çıkmadan önce içki içmek geçmişte performansına yardımcı oldu. Anladım.

Ash beni iğneleyici bir bakışla süzüyor. "Ne için endişelendiğimi biliyorsun."

"Neden kendimi unutturmak için içmeye çalıştığımı düşünüyorsun?" Bir elimi beyaz-sarı saçlarımın arasında gezdirerek tersliyorum.

"Bana da biraz ver," diyor Ro, şişeyi parmaklarımın arasından çekip alarak. "Ben de unutulmaya doğru bir yolculuk yapabilirim."

Ash, küçük kardeşimizin viskiyi içişini izlerken nefesinin altından küfrediyor. "Acılarını bir şişede boğmak çözüm değil, Ro."

"Clo on gün içinde kızımınla birlikte gidiyor ve ikisini de bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Perişan haldeyim Ash.

Şu anda, üzüntülerimi viskiyle boğmak mükemmel bir çözüm gibi geliyor."

Kaydedeceğimiz yeni bir albüm ve önümüzdeki altı ay içinde katılacağımız birkaç festival var, bu yüzden Ro bencil nişanlısının yaptığı gibi Los Angeles'ı terk edip Wicklow'a gidemez. Tamamen kalpsiz değilim. Clodagh için kimseyi tanımadan iki aylık bir bebekle burada olmanın zor olduğunu biliyorum ama anne babası ve kız kardeşi Los Angeles'ta geçirdikleri haftaların ardından İrlanda'ya daha yeni döndüler ve o buna hiç şans vermedi. Daha buraya yerleşmeye çalışmadan kaçıyor.

Ro onun için her şeyi yaptı. Ona Santa Monica'da bir ev aldı, böylece plaj parmaklarının ucundaydı. zaman kapalı bir havuz, jakuzi ve kişisel bakım odaları kurdu. Yeni arkadaşlar edinmesi umuduyla bir bebek partisi düzenlemek ve birlikte takıldığımız bazı ekip ve sektör çalışanlarının kız arkadaşlarını ve eşlerini davet etmek. Ona sürpriz yapabilmeleri için arkadaşlarını ve ailesini özel jetle getirmek. Yetiştirmek istediğini söylediği sebze bahçesi için malzemeler satın almak, her ne kadar hepsi garajlarında tozlanmaya yüz tutmuş olsa da.

Kardeşim için üzülüyorum. Geçen yıl hamile kız arkadaşına evlenme teklif ederken planladığı şeyin bu olmadığını biliyorum. Birlikte bir gelecek inşa edeceklerini düşünüyordu ve bu Atlantik ötesi uzun mesafeli bir ilişki değildi.

İyi bir eşleşme olduğunu düşünmüyorum ama bunu söylemedim. Müdahale etmek bana düşmez. Kardeşimi üzgün görmekten nefret ediyorum ve onun yanında olmaya çalışıyorum çünkü bunun nasıl iyi biteceğini göremiyorum.

"Siz ikiniz benim ölümüm olacaksınız." Ash başını sallıyor ama bakışlarında sadece hüznün var. "Bu sevinçli bir olay olmalı. Seni Oscar'a aday gösterdiler. Lanet olası bir Oscar." Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ertesi gün okulumuz olmasına rağmen töreni izlemek için sabahın erken saatlerine kadar uyanık kaldığımız zamanları hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Tantanadan, törenden, ikiyüzlülükten, zenginliğin iğrenç gösterisinden ve kendini beğenmişlikten nefret ederdim. Yine de, sırf kız kardeşim için monoton saatler süren "Kırmızı Halıda Canlı" ve uzun süren ödül törenlerine katlandım. Ash kadınların kıyafetlerini incelemeye ve Hollywood'un önde gelen erkeklerine ağzının suyu akarak bakmaya bayılırdı. Ben genellikle geceyi göz yorgunluğumdan kurtulmaya çalışarak ve kalıcı bir baş ağrısıyla mücadele ederek geçirirdim.

"Bu büyük bir olay ve bundan zevk almanı istiyorum." Ellerinizi kucagında birleştiriyor ve tanıdık bir buzul bakışıyla beni sabitliyor.

"*Onunla* birlikte olmasaydı hoşuma giderdi." Lanet olsun, viski beni normalden daha konuşkan yapıyor. Umursamaz davranmakta ve ona karşı nefretin ötesinde hislerim yokmuş gibi davranmakta oldukça iyiyim. Hepsi bir yalan. Gerçeği bilen tek kişi Jamie ve aramızda sakladığı tek sır da bu.

"Neredeyse altı yıl oldu, Dil. Nefretini ne zaman bırakacaksın?" Ash soruyor. "Doğruca ona geri dönerek seni incittiğini biliyorum. Kalbim senin için acıyordu ama bu geçmişte kaldı. Zaman ilerledi ve sen bunu unutmalsın. O da beni incitti ama hayat kin tutmak için çok kısa. O hayatına devam etti. Senin de hayatına devam etmen gerek."

"Onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Başımı ağrıtıyor." Küçük kardeşimden şişeyi alıyorum ve arabamız tiyatronic önüne yanaşmayı bekleyen limuzin kuyruğuna katılırken birkaç yudum içiyorum. LAPD'nin en iyileri tarafından izlenen kalabalık caddenin her iki yanında sıralanıyor. Etkinlik için hem mekânın içinde hem de dışında sıkı güvenlik önlemleri alınmış.

"Peki, nasıl isterseniz öyle olsun ama bu gece en iyi şekilde davranmanız için ikinizi de uyarıyorum. Unutmayın, davranışlarınız tüm gruba yansıyacak. Bu arabadan indiğimizde ikiniz de kadın sorunlarınızı geride bırakacaksınız." Keskin bakışları ben ve Ro arasında dans ediyor. "Ciddiyim." Şişeyi kapıyor, onunla kavga etmem için beni cesaretlendiriyor ama ben sadece omuz silkip gülümsüyorum. Ceketimin iç cebinde bir şişe viski olduğunu bilmiyor. "Bu özel bir durum ve hiçbir şey havayı bozmayacak. Anladın mı?"

M Parmaklarım ceketimden küçük şişeyi çıkarıp bir yudum viski içme arzusuyla seğiriyor. Ama kız kardeşimin gazabını göze alacak kadar cesur değilim. VIP'ler kendilerine ayrılan otururken kameralar çekim yapıyor. Tören birazdan başlayacak ve güvenlik personeli koltuklarımızda kalmamızı tavsiye etti, bu yüzden

Hatta gizlice jacks'e bile giderler.

Bir TV ekranının arkasından saatlerce bu saçmalığa katlanmaktan daha kötü olan tek şey, her ifadenizi izleyen ve her hareketinizi takip eden kameralarla canlı yayında buna katlanmak zorunda kalmaktır. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmenin canı cehenneme. Bana her yaklaştığında kameraya ters ters bakıyorum ve bana doğru bakmaya çalışan her pisliğe dudak büküyorum.

Buraya Hollywood'da arkadaş edinmeye gelmedim. Grup ve Ash için buradayım. Nokta.

Ash omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor ve sonra dönüp kolumu tutarak kulağıma eğiliyor. "Bakma ama yaklaşıyorlar. Sadece sakın ol."

"Merak etme. Onu herkesin içinde yumruklamayacağım," diye mırıldanıyorum, sesimi alçaltmamın tek nedeni bunu Ash'i kızdıracak olmam. Etraftaki korkaklardan herhangi birinin söyleyeceklerini duyması umurumda değil.

Kırmızılı bir görüntü yanımızdan geçerken Ash sertçe nefes alıyor. Reeve önümüzdeki sırada durup biraz yalakalık yapıyor. Biliyorum onların koltukları

Çünkü Ash onların sekiz sıra arkasında olduğumuzu doğruladı.

Sahneye çıktığımızda ilginç olacak. Viv, içine bakarken kaçamaz.

Yıllardır, ara sıra, bir endüstri etkinliğinde bir toplantı düzenlemeye çalıştım. İlk başlarda Los Angeles'a gelmemek için her şeyi yaptım. Ama ben mazoşistim. Onları yakından görerek kendime işkence etmek istiyorum. *Onu* yakından görerek kendime işkence etmek istiyorum. Her zamanki hayalim onunla değerli kocasının önünde yüzleşmekti. *Kim olduğumu biliyor mu?* Varlığını biliyor, ama kocası onun ruhunu paramparça ettikten sonra İrlanda'da onu bir arada tutan adamın ben olduğumu ona hiç söyledi mi?

Sanırım değil ve bunu bilmesini isteyecek kadar da aşağılık biriyim.

Bugünlerde, ne zaman bir etkinlik katılım listesinde isimlerini görsem, kendi adımlı ekliyorum. Ama ben gittiğimde onlar hiç orada olmuyor. İlk başta bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm, ta ki bunu bilerek yaptığını anlayana kadar. Yüz yüze görüşmemize fırsat vermemek için. Bu da benim sorumu cevaplıyor.

Reeve bilmiyor.

Acaba bu gece ona söylesem mi? Gerçi onun güveçte pişmesine izin vermek daha eğlenceli olabilir.

Reeve'i görmezden gelerek Vivien'e bakıyorum. Sırtı bize dönük bir şekilde sahneye bakarken omuzlarındaki gerginlik belli oluyor. Muhtemelen çoğu kişi için fark edilmez ama ben onu tanıyorum. Vücut dilini nasıl okuyacağımı biliyorum ve o da kesinlikle benim farkında. Bu açıdan yüzünü göremiyorum ama affetmeyen kırmızı ipek ve şifon elbisesi içinde çarpıcı görünüyor. Kiskanılacak kıvrımlarını ve düzgün poposunu sarıyor. Koyu renk saçları özenle toplanmış, zarif boynunu ve sırtının üst kısmı ile omuzlarındaki bronz teni ortaya çıkarıyor.

Artık benim olmadığını hatırlamadan önce kalbim yerinden fırlıyor, iğrenç bir özlemle ona doğru dönüyorum.

"Dik dik bakıyorsun," diye tıslıyor Ash, kaburgalarımı hafifçe vurarak.

"Yani?" Bakışlarımı eski kız arkadaşımından ayırmadan söylüyorum. Arkasını dönmesini istiyorum. O muhteşem ela gözlerine bir an bakayım ve bugün daha yeşil mi yoksa kahverengi mi olduklarını göreyim.

"Kameralar var," diye ekliyor, nefesinin altında.

"Umurumda bile değil." Viv'in sert duruşuna ve ayaklarını sürüyüşüne dikkat ederek içime çekiyorum. Başını çevirip kocasına bakıyor ve

yan profili görünüyor. Teni her zamanki gibi kusursuz, ağzının köşesi yemyeşil ağzının alaycı bir görüntüsünü sunuyor. Hiç unutmadığım bir ağız. Hala dudaklarımda onun tadını alabiliyorum. Dilinin benimkiyle dans edişini hissedebiliyorum. Dudaklarının sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyorum.

Reeve onun elini tutup kolunu beline doladıktan sonra onu koltuklarına götürürken arkasından ters ters bakıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarparken bakışlarım onların her hareketini takip ediyor.

"Ciddi sorunların var," diye fısıldıyor Ash. "Bence gerçekten terapiye ihtiyacın var. Bunca zaman sonra bu kadar takıntılı olman normal değil. Öfkeni bir kenara bırak, Dil. Bu sana hiç iyi gelmiyor."

Ash bunu anlamıyor çünkü ona hiçbir zaman gerçeği söylemedim. Los Angeles'tan döndükten sonra tam bir enkaz haline geldiğim ilk günlerde Ash benim için sürekli endişeleniyordu, ben de bunu önemsemedim. Hayatımın o döneminde müzik beni kurtardı. Müzik benim terapimdi ve öyle de kalacak. Vivien'i kaybettiğimden beri tüm duyguları yaşadım ama bir duygu hiç değişmedi.

Onu seviyorum.

Onu her zaman seveceğim.

Benim için asla başka bir kadın olmayacak.

Ash bilseydi, muhtemelen beni hapse attırırdı. O yüzden bırak bunun öfke ve nefret olduğunu düşünsün. Alternatifinden daha iyidir.

Tören boyunca gözlerim Vivien'in başının arkasına takılı kalıyor. Acaba o da hissediyor mu? Sonra sahne arkasına çağırıyoruz, Ro ve ben kuliste gösteri için beklerken aramızdaki dırdırı bitiriyoruz. Gösteri zamanı geldiğinde, sunucu bizi anons ederken sahnede sıraya giriyoruz. Ceket giymiyorum çünkü sahne ışıklarının altında hava cehennem gibi sıcak, bu yüzden kollarımdaki dövmeler tamamen sergileniyor. Yıllar geçtikçe daha fazla dövme yaptırdım ve acaba fark edecek mi?

Mikrofonu kucaklayıp kalabalığı şarkı sözlerini bağıra bağıra söylüyorum. Her saniye Viv'e bakıyorum ve paniklediğini anlayabiliyorum.

Güzel.

Ona hayatınızı diken üstünde yaşamanın nasıl bir his olduğunu anlatın.

O kadar güzel ki; kalbimi sızlatıyor. Viv her zaman güzeldi, ama gerçekten kendini geliştirdi ve çıktığımız zamankinden bile daha çarpıcı. Gözlerinin ardındaki korkuya rağmen yüzünden bir parıltı yayılıyor. Küçük eller onun üzerinde duruyor.

düzgünce şişmiş göbeği ve göğsümdeki öfke alevleniyor. Geçen hafta *Vanity Fair*'de resmi bir röportajla duyurduklarında hamile olduğunu biliyordum. Ama bunu bilmek ve canlı olarak görmek çok farklı.

Clodagh'ın hamileliğinin ilerlediğini görmek gibi eski en iyi arkadaşının hamile olduğunu görmek de Ash'i üzüyor mu merak ediyorum. Ash ve Jamie için zor bir dönemdi. Daha yeni atlattılar.

Sevdiğim kadının karnında büyüyen bebeğini düşündükçe içimde düğümler oluşuyor. Bana onunla evlendiğini ve oğlunu doğurduğunu öğrendiğim o üzücü zamanı hatırlatıyor. Bir süre çocuğunun benden olabileceğini düşünmüştüm ama tarihler Reeve'den olduğunu doğruladı. Bu benim öfkemi tetikleyen şey oldu ve aşk acısı çeken kırık bir aptaldan, bana haksızlık eden kadından intikam almaya kararlı öfkeli bir adama dönüştüm.

Tüm bunları hayatımın performansını sergilerken, otomatik pilotta ve kalabalığı avucumun içine almışken düşünüyorum.

değil. Sırıtıyorum.

Reeve koltuğunun önünde dans ederken onu izlediğimi görüyor ve umarım bu biraz kafa karışıklığı yaratmıştır. Özel dikim smokini, arkaya kaymış saçları ve yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışıyla tam bir Hollywood puştı gibi görünüyor.

Ona bakıp kendi yansımamı görmekten nefret ediyorum. Aynı DNA'yı paylaşmamızdan nefret ediyorum.

Benim olması gereken hayatı çalmasından ve bunu yapmaya devam etmesinden nefret ediyorum.

Vivien yarı yolda kaçıyor çünkü bu onun her zamanki kaçınma stratejisi. Oditoryumdan çıkıp tuvaletlere giden koridora girerken bakışlarım onu takip ediyor.

Setimizi coşkulu alkışlarla bitiriyoruz ve Jamie ile sırıtıyoruz. Hayatımda ne boklar dönerse dönsün, sahnedeysen her zaman en mutlu ben oluyorum. Kendimi daha mutlu hissettiğim tek zaman Viv'in benim olduğu İrlanda'daki o yazdı. O zamanlar, yüksek performansımı gasp etmişti. Bu düşünce aklımdan çıkmıyor ve hüznün özlemle karışıyor.

Onu yakından görmeliyim.

Onun güzel yüzüne bakmalı ve o güzel gözleri görmeliyim. Belki de bunca yıldır arzuladığım cevaplar onlarda saklıdır.

Yerimize dönerken tuvalete uğruyorum ve rüyalarım giren kadınla yüzleşmek için kadınlar tuvaletinin dışındaki koridorda takılıyorum.

Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum.

Bana olan sonsuz aşkını itiraf ettikten sonra neden doğruca ona geri döndü?

Seni seviyorum, Dillon. Seni kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyorum. Yaşadığım sürece, seni asla unutmayacağım.

Ama sen yaptın, Viv.

Uçağın Kaliforniya topraklarına iner inmez beni unuttun. Onun kollarına koştuğun an.

Acı her zamanki gibi içimi parçalıyor. Son sözleri kalbime ve beynime kazındı ve bana söylediği en büyük yalan olsa bile, onları nefesimin altında fısıldayarak öleceğim.

Vivien banyodan çıkıyor, tökezliyor ve beni gördüğünde çantasını göğsüne bastırıyor. Kahretsin, o muhteşem. Çok muhteşem. Nefesimi kesiyor ve aramızdaki uçurumu aşip onu kollarıma alma ve ölesiye öpme arzusu beni zorluyor, sadece azabımı artırıyor.

Birbirimize bakarken dudaklarından bir hıçkırık kaçıyor. Duyguları gözlerinde parlıyor ama gerçek olduğuna inanamıyorum. İçimden çılgınlıklar atarken ve acı içinde kıvranırken onu tepeden tırnağa aç gözlerle izliyorum.

"Hey, Hollywood," diye boğazımdaki dağınık duygu yumağını bastırmaya çalışıyorum. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle seğiriyor.

"Dillon," diye fısıldıyor.

Duvarı itiyorum ve ona doğru yürüyorum. Ellerimi başının iki yanına koyarak eğiliyor ve gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. Vücut ısısı tenime sızarken tanıdık kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor. Ellerimi ondan zorlukla uzak tutuyorum.

Artık ona dokunamayacağımı kendime hatırlatmak zorundayım. Kocasının çocuğuna hamile.

Gitmesine izin verdiğim için çok aptalmışım. Eğer zamanda geriye gidebilseydim, her şeyi farklı yapardım.

O gece uçağa binmesine asla izin vermezdim ve pençelerini ona tekrar saplama şansı bulamazdı.

Her şey farklı olurdu.

Bu gece burada benimle olacaktı ve karnındaki bebek benim .

Boğuluyorum, içimde yeniden ölüyorum. Gözlerim açıldı. Kalbim göğsümde bir yol açmaya çalışırken ona bakıyorum. "Vivien Grace," diye mırıldanıyorum, gözlerinin derinliklerine bakarak. "Hâlâ çok güzel." Bedenlerimiz arasındaki küçük boşlukta elektrik çatırdıyor ve o da bunu hissediyor olmalı. Bu sadece benimle ilgili olamaz.

sıyrıldı. "Gitmem gerek."

Damarlarımda buz sarkıtları oluşuyor, o eski haline dönerken kan akışının yerini alıyor. "Kaç Hollywood," diye bağırıyorum arkasından. "Ne de olsa en iyi yaptığın şey bu."

Kalbim yeniden kırıldığı için onun peşinden gidemiyor, olduğum yerde kalakalıyorum.

Birkaç saniyeliğine rüyaya daldım ve gerçekliği unuttum. Ama o gerçeklik koridorun sonundan bana bakıyordu.

Reeve kaşlarını çatarak bana bakıyor ve karısını kollarına alıp salonun içine kadar eşlik ediyor.

Yere yığılıp dizlerimi kaldırıyorum, başımı ellerimin arasına gömüyorum ve ezici acı her açıdan içime saplanıyor.

Sanırım kaderimde hep bu acıyla yaşamak var.

Çünkü ne kadar ihtiyacım olursa olsun onu kalbimden çıkaramıyorum.

BÖLÜM IV

SONSUZA KADAR YAŞAYACAK

Simon Lancaster'ın öldüğü haberi duyulduğunda ilk başta hiçbir şey hissetmez. Bir kez olsun, ailesinin özel gününü mahvedecek bir şey yapmıştı.

Sağ ikizim. Çok gecikmiş hissediyorum. Carson Park'la temasa geçip ona ikizimle tanışmak istediğimi söylemeden önce bu işin nasıl sonuçlanmasını istediğimi planlayarak birkaç ay ortalığın durulmasını bekledim. İmzaladığım Gizlilik Sözleşmesi'nin Simon'ın ölümünden sonra da geçerli olduğunun farkındayım, ancak danıştığım avukat bunun mahkemede geçerli olacağından şüphe duyuyor, çünkü çoğu Gizlilik Sözleşmesi makul süre kısıtlamaları içermek zorunda ve ticari bir sırrı korumadığı için büyük olasılıkla onaylanmayacaktır. Park, Reeve'e ulaşmayı kabul ettiğinde, bunu onun da aynı görüşte olduğunun teyidi olarak kabul ediyorum.

Park, Reeve'in görüşmek istediğini onayladıktan sonraki gün lenslerimi çıkarıyorum ve saçımı doğal rengine döndürüyorum. Aynaya bakarken bir hayalet kadar solgunum, benzerlikten biraz daha fazla korkuyorum. Gözle görülür farklılıklar olsa da, mürekkebim ve piercinglerim bana çok daha keskin bir hava katsa da, hala ikizime çok fazla benziyorum. Bundan nefret ediyorum ve kendimden iyice nefret etmeden önce bu görünümü ne kadar koruyabileceğimi merak ediyorum.

Yansıma baktıkça o kadar meşguldüm ki kız kardeşimin odaya girdiğini fark edemedim.

"Lanet olsun, ne yaptın sen?" Ash ağzından kaçırıyor, büyük ölçüde değişmiş yüz hatlarımı incelerken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Farklı bir görünüm deneyeyim dedim." Yalan söylerken ona bakmıyorum. Bunların hepsi Vivien'in kafasını karıştırma planımın bir parçası. Farkına vardığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Saç rengim Reeve'inkiyle tam olarak aynı değil ve acaba Chris'ten biraz sarı röfle yapmasını istesem mi diye düşünüyorum.

"Bir ." Ash kolumdan çekiştirerek beni arkamı dönmeye zorladı. "İmza saçların olmadan çok farklı görünüyorsun."

Ellerimi ceplerimin derinliklerine gömmeden önce omuz silkiyorum. Beni incelerken alnında kırıksıklıklar beliriyor.

"Ne?" Boğazımda aniden oluşan endişeli yumruyu bastırmak için yutkunarak soruyorum.

"Yok bir şey. I-" Ağzının kenarını çiğniyor. "Hayranlarının ne düşüneceğini merak ediyorum."

En çok şey onların tepkisi değil.

Birkaç gün sonra, hepimiz benim evimde akşam yemeği yerken Ash parmağını bana doğru uzattı, oturduğu yerde neredeyse titrerken gözleri kendini haklı çıkarmak için parlıyordu. "!" Çatal bıçak takımı yüksek bir sesle tabağına düştü.

"Neyi yakaladın, aşkım?" Jay endişesi anında yüzüne yansırken soruyor. Ash'in ruhsal durumu geçtiğimiz yıl büyük bir darbe aldı ve en iyi arkadaşımın bu kadar korumacı olmasına bayılıyorum. Kendisi de hatırı sayılır bir acı yaşarken Ash'e destek olmak için elinden geleni yaptı. Onun kız kardeşim için yeterince iyi olmadığını düşündüğüm için utanıyorum. Jamie Fleming yıllar boyunca kendini sayısız kez kanıtladı.

"Lensleri çıkardığından ve saç boyasını çıkardığından beri beni rahatsız ediyor." Zihninde dönen dişlileri neredeyse görebiliyorum ve bunun nereye gittiğini hissediyorum. "Bir anlam veremiyordum ama artık biliyorum."

"Sesin delice geliyor, haberin olsun," diye mırıldanıyor Ro, bir parça tavuğu öldürür gibi mızraklarken. Clo Emer'i İrlanda'ya geri götürdüğünden beri morali çok bozuk. Pek bir şey söylemese de, aralarının pek iyi olmadığından şüpheleniyorum.

"Reeve Lancaster'a benziyorsun!" Ash ağzından kaçırıyor ve umarım kimse az önce yüzümdeki tüm rengin nasıl uçup gittiğini fark etmez.

"Ne oluyor bebeğim?" Jamie'nin bakışları Ash'in ve benim bakışlarım arasında gidip geliyor ve yüzündeki kuşkuyu görüyorum. Bunu söylediğine inanamıyor.

Görünüşümü değiştirmenin riskli olduğunu biliyordum. Ailemin benzerliği fark edebileceğini ya da medyadan birinin bunu fark edebileceğini. İkincisi benim yararına olabilecek bir şey; ilki ise kesinlikle değil. Ash her zaman endişeliydi ve bunu hemen şimdi engellemem gerekiyor.

Bunu birkaç farklı şekilde oynayabilirim. Sinirlenmek. Ya da güler geçerim. Ben ikisinin karışımını tercih ediyorum.

Gülmekten kırılıyorum. "Cidden beni kızdırmaya mı çalışıyorsun Ash?" Gülmeyi bıraktıktan sonra . Umutsuzca damarlarımda dolaşan paniği bastırmaya çalışıyorum. Masanın kenarını sıkıca kavrayarak öne doğru eğiliyor, kısılmış gözlerimi kardeşime dikiyorum. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Benzerliği bir tek benim gördüğümü söyleme sakın?" Gözleri masanın etrafında zıplıyor.

Ro'nun kaşları bana bakarken birbirine çarpıyor. "Şimdi sen söyleyince, görmezden gelemiyorum." yaslanıp bir elini çenesine götürüyor ve bana çözmek istediği bir bulmacaymışım gibi bakıyor. "Ona benziyorsun. Belki de bu yüzden sana bu kadar çekilmiştir."

Anında kırmızıyı gördüm. Daha hareketi algılayamadan ona doğru hamle ve Ro'yu masaya doğru sürüklerken tabakları yere düşürüyorum. "Onu geri al! Onu geri al!"

Ash Ronan'a yardım etmek için masanın etrafında koştururken Jamie beni küçük kardeşimden uzaklaştırıyor.

" aşkına, Dillon!" Ro tıslıyor, doğrulurken gömleğindeki yemek parçacıklarını fırçalıyor. "Senin içine ne girdi böyle?"

"Kes şunu," diye bağılıyor Jamie. "Öyle demek istemediğini biliyorum ama bu çok kırıcıydı, Ro."

Yüzü anında düşer. "Dil, öyle demek istemedim."

"Unut gitsin." Jamie'yi . "O pisliğe benzemiyorum ve bu konuşma bitmiştir."

Kimse bu konuyu tekrar açmaz.

Uzun zamandır görmediğim ikizim ve eşiyle evlerinde buluşacağım geceden bir gece önce gergin bir enkaz gibiyim, kafamda senaryolar dönüp duruyor. Bu iş nasıl sonuçlansın

Sakin ol ki ikizimi ele vermeyeyim. Bu bir keşif görevi. İçeri gir. Onları sars. Birkaç gerçeği keşfet. Sonra geri çekil ve bir sonraki aşamayı planla.

Evlerinin salonunda ortaya çıkmalarını beklerken, mutlu ailelerinin kanıtlarıyla karşılaştığımda beni tepeden tırnağa bir öfke battaniyesiyle kaplayan ham öfkeyi ya da farkında bile olmadan onunla istediğim her şeye en ön sıradan sahip olduğum için yaşadığım derin acıyı tahmin .

Oda cömertçe dekore edilmiş ve zevkli mobilyalar ile aksesuarlarda Vivien'in katkısını fark ediyorum. Odanın etrafındaki duvarlarda çerçeveli aile fotoğrafları asılı, her biri kalbimden yeni bir şerit koparıyor, özellikle de düğün ve bebek fotoğrafları. Diğer çerçevelerde Reeve'in kazandığı ödüllerin yanı sıra Vivien'in bir televizyon programında yazdığı yazılar için aldığı ödül ve Easton'a anaokulunda verilen Haftanın Öğrencisi sertifikaları gururla sergileniyor. Odanın bir tarafındaki yerden tavana kadar uzanan kitaplıkta çeşitli kitaplar ve ciltli film senaryoları sergileniyor. Biyografiler, seyahat rehberleri, tarihi kitaplar, aşk romanları ve çocuk kitaplarıyla bir arada bulunuyor.

Onların mutlu yaşamlarının kanıtlarına sırtımı dönerek, acımı tekrar kilitli kutusuna sokmaya çalışırken pencerenin dışındaki oyun parkına bakıyorum. Kapı arkamdan açıldığında nefesim kesiliyor ve kaskatı kesiliyorum. Nabzım ensemde atıyor ve avuçlarım bir hal alıyor. Başıma kan hücum ediyor ve tam ikizim boğazını temizleyip "Merhaba" dediği sırada kendimi tutmam için uyarıyorum.

Burada bir şey yok.

Yüz hatlarımı nötr bir çizgiye sabitleyerek arkamı dönüp onlara bakıyorum. Onu gördüğüm anda soğukkanlılığımı kaybetmemem bir mucize. Kusursuz yüzünü süsleyen minimal makyajı, neredeyse çıplak omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülen uzun siyah saçları ve çok daha büyük olan karnını ortaya çıkaran ince askılı güzel elbisesinin içinde canlılıkla parlayan bronz teniyle her zamanki gibi çok güzel. Oscar töreninde pek görünmüyordu ama artık hamile olduğu inkâr edilemez. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi Vivien'in boştaki eli koruyucu bir şekilde karnının üzerine iniyor, diğer eli ise daha sıkı bir şekilde karnına yapışıyor

Kocası. Yüzünü inceliyorum, önce şaşkınlık sonra da gerçek ortaya çıkınca dehşete kapıldığını görüyorum.

Onlara doğru yürürken maskemi koruyor ve duygularımı kilit altında tutuyorum. Hiçbir şeyi ele veremem, yoksa tüm bunlar boşa gitmiş olacak.

Sadece onlara ulaştığımda kardeşime bakıyorum. Aynaya bakmak gibi bir şey bu. Boyum ondan birkaç santim uzun ve ben de daha genişim ama aynı DNA'yı paylaştığımızı inkâr etmek mümkün değil. Duygular kalbimin etrafına ördüğüm duvarlara çarpıyor, itip kakıyor, kurtulmak için çırpınıyor ama ben onları sıkı sıkıya kilitliyorum, kalbimi sertleştiriyorum ve Reeve'in beni uzak tutmakta oynadığı rolü hatırlıyorum. Açıkçası benimle buluşmayı kabul etmesine şaşırdım, gerçi başka seçeneği de yoktu. Varlığımı bir sır olarak saklamak istiyorsa tabii.

"Ben Reeve Lancaster," diyor. "Bu da eşim Vivien." "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söyledim. "Ben Dillon O'Donoghue."

Vivien neredeyse yere yığılıyor, içimden onun yanına koşmak geliyor ama kocasının bir anaç tavuk gibi onunla ilgilenmesini izlemek zorunda kalıyorum. Ona her dokunduğunda, o sinir bozucu suratını duvara çarpmak istiyorum.

Reeve, Viv'i kanepeye oturtuktan sonra, "Son zamanlarda ikimiz için de oldukça stresli bir dönemdi," diye açıklıyor. Şu anda başı bacaklarının arasında, nefes almakta zorlanıyor ve panik atağın eşiğindeymiş gibi görünüyor. Tüm bu olanlarda onun oynadığı rolü hatırlayana kadar suçluluk duygusu içime işliyor. "Stres bebek için iyi değil ve Viv'i sakinleştirmeye çalışıyordum ama o benim için çok fazla endişeleniyordu."

Safrayı yutuyorum ve ağzımdan çıkacak kelimeleri zorluyorum. "Tebrikler. Bu ikinci çocuğunuz, değil mi?"

Viv'in ağzından boğuk bir ses çıkıyor ve Reeve hemen onun yanına koşarak gidip yatmasını öneriyor. Reddedeceğini zaten biliyorum. Beni onunla bırakma riskini almasına imkan yok. Reeve'in Vivien'in İrlandalı sevgilisi olduğumu bilmediği apaçık ortada. Buraya gelirken bilip bilmediğinden emin değildim ama ilk tepkileri Vivien'in bu bilgiyi paylaşmadığını doğruladı. Bilmemesi çok yardımcı oldu. Zamanı geldiğinde hançeri daha derine saplamama yardımcı olacak.

Zavallı Vivien. Şu anda yaşadığı ancak hayal edebilirim.

"Neden seni bir yerden tanıyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum?" Hizmetçi tepsiyi bırakıp gittikten sonra Reeve bana kahve doldururken soruyor.

"Ben Collateral Damage'ın solistiyim," diye açıklıyorum, Reeve bana bir kupa uzattığında kabul ediyorum.

"Evet! İşte bu. Seni Şubat ayında Oscar töreninde izledik, değil mi Viv?"

"Yaptık." Kadının yüzündeki gülümseme de kocasının bariz performansı kadar sahte.

Hakkını teslim etmeliyim; bilgisiz ikiz rolünü mükemmel oynuyor. Onun hevesi ve çocuksu umudu mükemmel bir oyun. Tecrübeli bir aktör olduğunu bilmesem, bu numaraya bile kanabilirdim. Başından beri bildiğini bildiğimi fark edip etmediğini merak ediyorum. *Simon'ın ona bu kısmı söylememiş olması mümkün mü?*

"Bu arada kazandığın için tebrikler. Kabul konuşmana bayıldım." Bu sözler karşısında boğulmamam bir mucize, tıpkı Oscar töreninde o mide bulandırıcı konuşmaya katlanmak zorunda kaldığım için önümdeki kadının üzerine kusmamamın bir mucize olması gibi.

Vivien her geçen saniye daha da solgunlaşıyor ve yerin kendisini yutmasını diliyormuş gibi görünüyor. *Ne bekliyordu ki? Benimle böyle oynayabileceğini ve bunun hiçbir sonucu olmayacağını mı?*

Reeve bana İrlanda'da büyümekle ilgili sorular sorarak maskaralığa devam ediyor ve Viv daha da küçülüyor, onun yanına doğru bastırıyor, şüphesiz görünmez olmayı diliyor. Onun Reeve'e yapışmasını, ona dokunmasını ve destek için ona yaslanmasını izlemek sırtıma saplanan bıçağı daha da derine gömüyor. Onları böyle birlikte izlemek canımı yakıyor ve daha ne kadar burada oturup bu beni öldürmüyormuş gibi davranabilirim bilmiyorum. Öğrenmem gereken şeyleri öğrendim. Şimdi geri çekilmeli ve bunu kendi avantajıma nasıl kullanacağımı bulmalıyım. Mazeretlerimi bildirip gittiğimde ikisinin de itiraz edeceğinden şüpheliyim. İşlerin garip olduğunu söylemek yüzyılın en hafif tabiri olur. İkisinin de rahatsız olduğu açık ve ben bundan biraz tatmin oluyorum.

Reeve bana mirasının yarısını teklif ettiğinde öfke alevleniyor. *Sessizliğimi böyle mi satın almak istiyor? Vay canına, gerçekten de eski kafalının teki. Vivien bu adamla nasıl evlenmiş olabilir? Neden onun gerçekte kim olduğunu göremiyor?*

Yalan ve grupla buluşmak için gitmem gerektiğini söylüyorum çünkü pişman olacağım bir şey söylemeden önce buradan çıkmam gerekiyor. Oğulları patladı

O sırada odaya giriyor ve heyecanlı, meraklı yüzünü izlerken yerimde duramıyorum. Çok sevimli ve belli ki anne ve babasını çok seviyor. Duvarlarım çatlıyor ve duygularım üzerindeki zayıf tutuşum sallanıyor. Tüm bunlar çok fazla ve gitme vakti geldi. Ta ki küçük Easton bir bomba patlatıp doğum gününün Haziran'değil *Mayıs*'ta olduğunu açıklayana ve kafamdaki matematiği çılgınca yeniden hesaplarken yeniden dengelenene kadar.

Aman Tanrım.

Sersemlemiş bakışlarım Vivien'e kayıyor ve onun saklamak için çok uğraştığı gerçeği görüyorum.

O benim olabilir!

Bacaklarımın bir mucize.

Vay anasını. O küçük çocuk benim oğlum olabilir. Ve ben onunla yıllarımı kaybettim bile.

Reeve'in cephesi birkaç saniyeliğine kayıyor ve ben o zaman görüyorum. Kuşkuyu. Güvensizliği.

Tepkileri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor ve tam bir şok içinde olmama rağmen öfkenin de ötesindeyim. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı beni boğmakla tehdit ediyor ve sonunda kaçmadan önce Vivien'e sözlerim ve tehditlerimle saldırıp canını yakarak eski haline dönüyorum.

T o en zoru şey o tutmak her şey a gizli itibaren Grup arkadaşlarım ve kız kardeşim. Bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirler. Buluşmadan sonraki günlerde tedirgindim, uyuyamıyor ya da yemek yiyemiyordum, ve ben zar zor çalışıyorum, boş çalışıyorum.

Tek düşündüğüm Easton'ın benim olabileceği ve eğer olursa bunun ne anlama gelebileceği.

DNA testinin yapılacağı Santa Clarita'nın hemen dışındaki tıbbi laboratuvara erkenden varıyorum. İçeri girmeyip Vivien'in gelmesini dışarıda beklemeyi tercih ettim. Teknik olarak burada olmasına gerek yok. Reeve ve Easton'ın örneklerini gönderebilirdi ama burada olmak isteyeceğini biliyordum. Bana güvenmiyor. Benden nefret ettiğine eminim ve onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapmazdım.

Ne zaman ona karşı davranışlarımdan dolayı kendimi suçlu hissetsem, hamileliğini ve oğlunun gerçek doğum gününü öğrenmeyeyim diye kasten gizlediğini hatırlıyorum. Bana ne söylediğini biliyorum ama ona inanmıyorum. Reeve'in onun üzerinde gerçekten bir iş yaptığı çok açık. Ağzından çıkan her yalana tamamen inanıyor. Benim hakkımda bir şey bilmediği fikriyle alay ediyorum. Şanslı olanın ben olduğumu ve Reeve'in talihsiz olduğunu iddia etmesi öfkemi en üst seviyeye çıkarıyor.

Benden daha sert olduğunu ima etmeye nasıl cüret eder!

Hayır, siktir et bu saçmalığı.

Reeve onu hayatı boyunca kandırdığı için Vivien için ama onun da tamamen masum olmadığını unutamam. Medyayı Easton'ın doğum gününün olduğundan daha geç olduğuna inandırmakla ilgili söyledikleri doğru olsa bile, yine de hamileliğini benden gizledi.

Bilmeye hakkım vardı. Hamile kaldığında babanın kim olduğunu bilmediğini açıkça itiraf etti. Bana söylemesi gerekirdi ama sadece ona söyledi ve başka seçeneği olmadığı halde beni tamamen dışlamayı seçti. Easton'ın doğumundan sonra babalık testi doğru olanı yapmaya çalışmış olsa da onu bu yüzden affedebileceğimden emin değilim. Onun Reeve'den olduğunu düşündü çünkü benim ikizi olduğumu bilmiyordu.

Gri tuğla duvara yaslanmış, onun gelmesini beklerken telefonumla uğraşıyorum, onu göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu inkâr etmeye çalışırken biraz D Vitamini alıyorum. Yirmi dakika sonra cipinin otoparka girdiğini fark etmemiş gibi davranmak çaba gerektiriyor.

Yukarı bakmadan önce patikaya adım atmasını bekliyorum. Dizlerinin hemen altına kadar inen yazlık beyaz elbisesiyle bir resim kadar güzel. İnce bacakları bir çift kirli beyaz kama sandaletin içine düzgünce oturuyor. Dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor ve esintide usulca dalgalanıyor. Benim gibi onun da gözleri güneş gözlüklerinin ardına gizlenmiş, bu yüzden duygularını okuyamıyorum.

Önümde durduğunda duvarı itiyorum ve konuşmadan birbirimize bakıyoruz. Ona bu kadar yakın olmak kalbimi deli ediyor. Onunla ilgili her şey hala sarhoş edici ve aramızdaki boşluğu kapatıp onu bedenime çekmemek için ayaklarımdan toprağa doğru tünel açan kökler hayal etmek zorunda kalıyorum.

Beni incittiği tüm yolları hatırlamam gerek.

Bana sırtını dönerken onunla evlendiğini hatırlamak için.

Acı her zamanki gibi göğsüme baskı yapıyor ve şimdi buradan başka bir yerde olmak istiyorum. Onun varlığı tüm oksijeni emiyor ve beni sadece posayla baş başa bırakıyor. "Örnekler sende mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Hadi yapalım şunu."

Birlikte içeri giriyoruz ve resepsiyon görevlisine kim olduğumuzu açıklıyorum ve birkaç saniye sonra telefonda konuştuğum doktor bize ofisine kadar eşlik ediyor.

Doktorun masasının önünde yanıma oturdu. Vücudundan yayılan sıcaklık, rahatlatıcı dalgalar halinde üzerime çöküyor. Güneş gözlüklerini çıkarıp ellerini sinirli bir şekilde kucağında kavuşturduğunda ona bakmamak için irademin her zerresini kullanıyorum. Gölgeler karartıyor

Gözlerinin altındaki kıvrımlar ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Suçluluk duygusu yüzüme tokat gibi çarpıyor ve çenemi sıkıp bir yandan doktora bakarken bir yandan da kendimden nefret etme duygumu bastırmaya çalışıyorum.

Doktorun gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve boğazını temizleyip bana bir zarf uzatmadan önce ona bakıyor. "Gizlilik Sözleşmesi ben ve tüm laboratuvar personeli tarafından imzalandı, ancak buna gerçekten gerek yoktu. Biz her zaman ketum davranırız. İşimizin doğası bunu gerektiriyor ve mükemmel itibarımız buna dayanıyor."

Evet, doğru. İşimi şansa bırakmayacağım. Tıpkı Dublin'e ilk gittiğimizde geride bıraktıklarımızı riske atmadığım gibi, Aoife ve diğerlerinin de ağızını kapalı tutmalarını garanti altına almak için su geçirmez Gizlilik Sözleşmeleri imzalamalarını sağladım. "Eminim ekstra önlem alma ihtiyacını anlayabiliyorsunuzdur," diye ekliyorum.

"İkinizi de temin ederim ki endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok. Gizliliğinizin korunmasını sağlamak için genetik uzmanlarımızdan biri yerine davanızla bizzat ben ilgileniyorum." Bize sıkı bir gülümseme sunuyor. "Anlaştığımız gibi, ek bir koruma olarak numuneleri sahte isimlerle gireceğim," diye devam ediyor doktor, bakışları ikimizin arasında geziniyor.

"Teşekkür ederim." Vivien masanın üzerine iki küçük Ziploc poşeti bırakıyor. "Mavi diş fırçası kocamın, daha küçük olan kırmızı diş fırçası ise oğlumun." Sesi çatallaşıyor ve elim uzanıp onu rahatlatma seğiriyor. "Bunların DNA örneği almak için yeterli olacağından emin misin?"

"Bir kişinin kanındaki, tükürüğündeki, saçındaki ya da deri hücrelerindeki DNA tamamen aynıdır. Diş fırçası örnekleri adli testler için yaygın olarak kullanılmaktadır ve örnekte yeterli DNA olması koşuluyla, yanaktan sürüntü almaktan ya da kan örneği vermekten daha iyi ya da daha az doğru değildir."

Doktor yanıma geldi ve yanağımın iç kısmından örnek aldı. "Sonuçları almak ne kadar sürer?" diye sordum.

"Yaklaşık on gün ila iki hafta."

Vivien gözle görülür şekilde solgunlaşır. "Hızlandıramaz mısınız? Daha fazla ödeyebiliriz," diye teklif eder.

"Sonuçları ancak bu kadar hızlı teslim edebiliyoruz. Bu rutin bir babalık testi değil. Tek yumurta ikizlerinde babalığı belirlemek için standart belirteçlerden daha fazlasını incelememiz gerekiyor. Bu işin aceleye getirilmesine imkan yok."

"Ve bu örneklerle babalığı kesin olarak belirleyebileceğinizden emin misiniz?" diye soruyor.

Başını sallıyor. "İkizlerden birinin genetiğinde babadan oğula geçen en azından tek bir mutasyonu izole edecek tüm genom dizisini inceleyeceğizTest, oğlunuzun babasının hangi ikiz olduğunu doğrulayacak."

Kızarıyor ve bu beni götürüyor. "Çağrınızı bekleyeceğiz." Ayağa kalkmasına yardım etme isteğime zorlukla direnerek ayağa kalkıyorum. "Teşekkür ederim."

Dışarı çıktığımızda benimle konuşması gerektiğini söylüyor ve ben cevap vermeden uzaklaşıyor. Ne söylemek istediğini bildiğimden şüphelenmeme rağmen, onu otopark boyunca takip ediyorum ve arabasının yolcu koltuğuna tırmanıyorum, burada lanet kocası hakkında tartışmaya devam ediyoruz. Şimdi Reeve'e neler olduğunu anlatmak istiyor ama ben reddediyorum, gizliliğini sağlamak için şantajı başvuruyorum.

Easton benim oğlumsa, Reeve'e söylediğinde orada olmak istiyorum.

Oğlunu benim yüzümden kaybettiğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.

Gözlerimin içine bakmasını, karısına duyduğum sevgiyi görmesini ve niyetimi okumasını istiyorum.

Hiçbir yere gitmediğimi anlamasını istiyorum.

Yine anda -ki çuvallayacak- kollarımı açmış Vivien'i bekliyor olacağım, onun benden istediği erkek olmaya hazırım.

Yıllar önce onun için yeterince mücadele etmedim ve aynı hatayı tekrar yapmayacağım. Şu anda deli gibi kızgın olabilirim ama onun etrafında olmak her zaman bildiğim şeyi doğruladı. O benim hayatımın aşkı ve ben onu geri istiyorum. Zamanla onu günahları için affetmenin bir yolunu bulacağımı ve her zaman olması gerektiği gibi birlikte mutlu olacağımızı biliyorum.

M Raporu tutarken ellerim titriyor, bulanık gözlerle kelimeleri tekrar okuyorum. *Bir oğlum var.* O benim oğlum. Easton benim. Benim ve Viv'in. Tarif edilemez bir sevinç kalbimi göğsümden fırlayacakmış gibi hissedene kadar kabartıyor. Vivien ve ben birlikte değerli bir hayat yarattık. Sanırım o son gece onunla sevişirken sihirli bir şeyler olduğunu biliyordum. Easton'ın heyecanlı çocuksu yüzü zihnimde yeniden canlanıyor ve mutluluk gözyaşlarımı silerken gülümsüyorum. En sevimli küçük insanı yarattık ve onu kucağıma alıp sevgi yağmuruna tutmak için sabırsızlanıyorum.

Şu anda hissettiğim tek şey tam bir sevinç. Viv'in aldatması ve kayıp yıllar önemli değil. Kardeşimi bir üst seviyeye çıkarmak arka planda kalıyor. Vivien ve benim bir oğlumuz var. O bizim ve şimdi onu geri kazanmak için her zamankinden daha kararlıyım.

Gururla dolup taşıyorum ve keşke Ash ve Jamie'ye söyleyebilseydim. Onlara baba olduğumu söylemeyi çok istiyorum. Telefonu açıp anneme bir torunu daha olduğunu söylemek istiyorum. Herkes bilsin diye çatılardan bağırmak istiyorum.

Ama her şeyin zamanı var. Viv ve benim önce konuşmamız gerek.

Vivien'e yaptığım her cevapsız arama, tüm olumsuz duygular beni aşağıya çekene kadar mutluluğumu yok ediyor. Babalık raporunun bir kopyasını benimle aynı anda aldığını biliyorum, bu yüzden beni bilerek görmezden geliyor. Bunun ona ne yapacağını düşünmekle çok meşgul.

Değerli kocam, şüphesiz. Yine ikinci sıraya düştüm ve içimde bastırduğım duyguları boşaltmam gerekiyor. Bu yüzden çocukları aradım ve evimdeki stüdyoda gece geç saatlere kadar süren bir jamming seansının tadını çıkarırken, kalbimdeki taze çatlakları müzikle kapatmaya çalıştım.

Ash birkaç saat sonra gözyaşları içinde odaya koşarak geldiğinde, içimi uğursuz bir önsezi duygusu kaplıyor. Reeve ve Vivien'in geçirdiği kazanın haber bültenini izlemek çok sarsıcı bir andı. Hastanedeki özel bekleme odasında volta atmak da öyle. Ona gerçeği söyleyemeden ve son birkaç haftadır yaşadığım acıları telafi edemediğim diye ödüm kopuyor. Kendimden nefret ediyorum. Yine her şeyi berbat ettiğim için sessizce kendimi azarlıyorum. Son birkaç haftadır Vivien'ı büyük bir stres altına soktum ve ona davranışımın utanıyorum.

Lauren ve Jonathon gitmemi söyledikten sonra onu görmek için gizlice içeri girmem bencillik ama onu kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Özür dilemeliyim. Onu sevdiğimi, Easton ve onun için burada olduğumu söylemeliyim. Küçük kızını kaybettiği için ne kadar üzgün olduğumu söylemeliyim. Bilerek ikizimi düşünmüyorum çünkü onun ölümü söz konusu olduğunda hissettiklerim destansı boyutlarda bir karmaşa. Dedektifin bana verdiği, içinde bir yığın özel fotoğrafın olduğu zarf cebimde ağırlık yapıyor. Reeve bizi İrlanda'da takip ettirdi ve şu anda ikizim hakkında hayırsever düşünceler beslemekte zorlanıyorum.

Vivien'in hastane odasına girmek yapabileceğim en bencilce şeydi. Keşke zamanında fark etseydim. Beni o sanıyor. Benim Reeve olduğumu sanıyor. Ta ki gerçekler başına yıkılana ve tamamen hak ettiğim nefret dolu sözleri bana savurana kadar. Odasının önündeki koridorda yıkıldım ve en iyi arkadaşım beni neredeyse arabama kadar taşımak zorunda kaldı.

"Hiç uyudun mu?" Ash aynı günün ilerleyen saatlerinde onun mutfağında belirdiğinde soruyor. Eve yalnız gitmeme izin vermediler, bu yüzden hastaneden buraya geldik, hepimiz bütün gece çalıştıktan sonra birkaç saat uyumaya çalışmak için yatağa gittik.

"Hayır," diye sessizce itiraf ediyorum, kahve makinesine doğru yürürken ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Uyumak imkansızdı, ne olursa olsun

ne kadar yorgun olduğumu. Beynimi kapatamadım. Aklımda çok fazla şey var.

"Ben de." Ben kendime bir kahve koyarken o buzdolabına doğru ilerliyor ve bir kutu süt çıkarıyor. "Jay hâlâ . En azından birimiz uyumayı başardı."

"Her şeyi berbat ettim Ash." Kahveme süt döküyorum ve ada ünitesinde bir tabure istiyorum. "Vivien, kocasının ve kızının ölümünde oynadığım rol için beni asla affetmeyecek."

"Bundan sen sorumlu değilsin, Dillon. Bu trajik bir kazaydı. Vivien ciddi bir travma geçirdi ve söylediği her şeyi hatırlayacağından bile şüpheliyim."

"Bu mazur göstermez." Başımı utançla öne eğdim. "Hayır, mazur göstermez. Ne yapacaksın?"

Kupamdan bir yudum alırken boşluğa bakıyorum. Cevap vermek için birkaç dakikamı ayırıyorum. "Kendimi bir şişe JD'nin dibine gömme isteği çok büyük, ama şimdi dağılamam." Gözlerimi ona gözlerim ağırlaşıyor. "Bana ihtiyacı olan bir oğlum var. Tanıdığı tek babasını yeni kaybetmiş bir oğul ve onun için güçlü olmam gerekiyor. Easton ve Vivien için." Erkek gibi davranıp itiraf etmenin zamanı geldi. Yaptığım hataları sahiplenme zamanı. Sorumluluğu kabul etmeden onları düzeltmeye başlayamam.

Tezgâhın üstünde parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Sana ihtiyaçları olacak."

"Eğer bana izin verirse."

"Zamana ve boşluğa ihtiyacı olacak. Çok büyük bir kaybın yasını tutuyor."

"Biliyorum ama en azından onun için burada olduğumu bilmesini sağlamalıyım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ash'in yüzüne hüznün yayılıyor. "Şimdi bunu duymak istemeyecektir Dillon, ama geldiğini anlıyorum."

"Az önce annemi aradım. Ona Da, Ciarán ve Shane'e çantalarını hazırlamalarını, onlar için bir uçak göndereceğimi söyledim. Herkese gerçeği söylemenin zamanı geldi."

Ailemiz birkaç gün sonra çocukları ve eşleriyle birlikte geldi. Anneme telefonda Reeve'in biyolojik ikiz kardeşim olduğunu söyledim.

bundan daha fazlasını açıklamadım. Onlara her şeyi yüz yüze anlatmalıyım. Hepsi televizyondaki ve gazetelerdeki haberleri gördü. Medya günlerdir bunları tartışıyor. Okuduğum bazı şeyler iğrenç. Vivien'in huzur içinde yas tutmasına bile izin vermiyorlar.

Baldızlarım çocukları dışarı çıkarıyor, böylece ben de annem, babam ve kardeşlerimle baş başa konuşabiliyorum. Jay de burada. Hastaneden sonraki gün Conor'ı bir kenara çektim ve ona her şeyi anlattım. Beni yargılamadı, sadece yanımda olduğunu söyledi ve bunu tahmin ettiğinden çok daha fazla takdir ettim.

"Oluyor, Dillon?" Hepimiz çaylar ve kahvelerle oturma odama yerleştiğimizde annem soruyor.

"Sana söylemem gereken şeyler var. Uzun zamandır sakladığım sırlar."

"Reeve Lancaster'ın ikizin olduğuna inanamıyorum." Shane başını sallar. "Ne sikim gibi?"

"Vivien biliyor muydu?" Annem soruyor. "Vivien senin Reeve için kim olduğunu biliyor muydu?"

Bu tür şeyler için kural kitabı yoktur. Bunu gizlemenin bir yolu yok, ben de gizlemiyorum. "Hayır. Bilmiyordu ve ben de bilerek ona söylemedim."

Odada şok edici bir sessizlik yankılanır.

"Boşlukları birazdan dolduracağım ama bilmeniz gereken bir diğer şey de bir oğlum olduğu."

Anonsumu nefes nefese ve şaşkın bakışlarla karşıladılar.

Çocuğumu her düşündüğümde olduğu gibi duygularım gözlerimde yüzüyor. "Vivien'in beş yaşındaki oğlu Easton'ın benim biyolojik çocuğum olduğunu daha yeni öğrendim."

"Aman Tanrım." Shane ayağa kalkar. "Sizi bilmem ama benim bunun için çaydan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var."

Ben aileme her şeyi anlatırken Jay ve Ash alkollü içkiler hazırlıyor. Simon'ın on yedi yaşında bana yaklaşması. Vivien'in mükemmel bir intikam planı gibi kucağıma düşmesi. İkizime dönmesi için ona aşık olmam. Onu kaybetmenin acısı. Onu Reeve ile izlerken çektiğim eziyet. Simon öldükten sonra öfkemin kontrolü ele geçirmesine izin vermek ve ikizime ve karısına karşı komplo kurmak. Son birkaç haftadır Vivien'a korkunç bir şekilde davranmam. Easton'ın oğlum olduğunu doğrulayan test. Hastaneye kadar ve Vivien'in beni Reeve sanması.

Sözlerimi bitirdiğimde annem hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, ağlarken babama tutunuyor. Shane ve Ciarán'ın nutku tutuldu. Ağabeyimin hayatının başka bir döneminde başına böyle bir şey geldiğinden şüpheliyim.

"Keşke bana gelseydin," diyor Da. Acı sözlerinin altını çiziyor ve gözlerinden yayılıyor. "Keşke o piçi halletmeme izin verseydin." Acısı hızla dönüşüyor. "Oğlumu böyle incitmeye nasıl cüret eder. Sana şantaj yapmaya ve kendini olduğundan daha değersiz hissettirmeye nasıl cüret eder?"

Ciarán, "Şimdi her şey çok daha anlamlı," diyor. Merhamet yüzüne kazınmış ve ben bunu hak etmiyorum. "Değersiz olan kendisi olduğu halde sana kendini değersiz hissettirdi. Ne tür bir adam, ne tür bir baba oğluna bunları yapabilir? O bir pislik."

"Öldüğü için çok şanslı." Shane parmaklarını çıtlattı. "Ve tüfeğimi evde bıraktığım için."

"Bunu hafife almayın," diye annem.

"Şaka yaptığımı düşünüyorsan, anne, beni çok iyi tanıımıyorsun demektir." Shane ona bir bakış attı. "Kardeşime böyle davrandığı için o pisliği kazıp çıkarmak ve kemiklerine istiyorum."

"Dur," diye bağırdım. "Yapma bunu. Bana bok kafalı olduğumu söyle. Yaptığım şeyler yüzünden her şeyi hak ettiğimi söyle. Benim için üzülme. Ben bunu hak etmiyorum."

"Sen bir bok kafalısın," diyor Shane. "Duygularımı yanlış anlama. Senin için çok üzülüyorum, Dil. Bana hayat veren adam bana bunları yapsaydı nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum. Umarım Simon Lancaster cehennemde çürüyordur ama bu yaptıklarını mazur göstermez. Vivien'a yaptığın şey hem o zaman hem de şimdi iğrenç."

"Biliyorum."

Da, "Vivien'i hedef almakla hata ettiniz ama sonunda en büyük bedeli siz ödediniz," diyor. "Onu kaybettin ve oğlunla geçireceğin yılları kaçırdın."

"Evet, ama bana izin verirse işleri yoluna koymaya kararlıyım."

"Reeve ile herhangi bir ilişkiniz var mıydı?" Annem soruyor, Ash'ten bir mendil alıp gözlerini sildi.

"Hayır." Çenemde bir kas sıkıştı. "O manipülasyonun bir parçasıydı."

"Oh, Dillon." Annem öne doğru uzanıp elimi tuttu. "Simon kafana bu kadar çok şüphe sokacak kadar kötü bir adamdı. İkizinin bunu bildiğine ve seninle hiçbir şey yapmak istemediğine gerçekten inanıyor musun?"

Sen? Vivien'in böyle bir adamı sevebileceğine ve onunla evlenebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Ona anlatmaya çalıştım anne," diyor Ash. "Ama dinlemiyor. Reeve'in başından beri planın içinde olduğuna inanıyor. Vivien'in ona ne söylediğinin bir önemi yok. İnanmayı reddediyor."

"Şimdi ne işe yarar ki? Reeve öldü. Yanılıyor olsam bile artık çok geç. Reeve pek çok manipülatif özellik sergiledi. İrlanda'da bizi gözetliyordu, Tanrı aşkına!"

"İroniyi görüyorsun, değil mi?" Ciarán bacaklarını önünde uzatarak soruyor.

"Sen de en az Reeve kadar ketum ve çıkarıcısın." Shane'in lafı dolandırmayacağına güvenin.

Tartışmak istiyorum ama bu görüşe karşı çıkmak için hiçbir dayanağım yok çünkü bu doğru. *Ve ne var biliyor musun?* Belki de Viv doğruyu söylüyordur. Belki de Reeve toplantıda rol yapmıyordu. Belki de babası ölene kadar bilmiyordu. Belki de bu Simon'ın ikiz oğullarını sonsuza dek ayrı tutmak için uydurduğu en büyük yalandı ve ben de buna kandım. Hâlâ ikizimi ve onun motivasyonlarını anlamaya çalışıyorum.

"Bizden bu kadar çok şey sakladığın için hayal kırıklığına uğradım, Dillon." Annem elimi sıktı. "Simon sana yaklaştığında bize gelmeliydin. O gece boks kulübünde bir şeyler olduğunu biliyordum. Bana sorunun ne olduğunu söylemen için seni daha fazla zorlamalıydım."

"Hiçbir şey fark etmezdi anne. Sana asla söylemeyecektim." Son viskimi de deviriyorum. "Utaniyordum. Canım yanıyordu. Aptalca, sana söylersem senin de beni istemeyeceğini düşündüm."

"Ah, Dillon." Annemin gözleri tekrar yaşarır. "Seni yeterince sevmediğimizi hissediyorum. Yoksa neden böyle şeyler düşünesin ki?"

"Hayır, anne." Bardağımı yere bırakıp önünde diz çöküyorum. "Sevilmesi kolay olmadığım zamanlarda bile beni çok sevdin. Suç bende. Tüm yanlış şeylere odaklanan aptal bir çocuktum. Sana söylemem gerekirdi. Söyleseydim her şey çok farklı olurdu ama zamanı geri alamam. Yaptığım tüm hataları değiştiremem. Sadece onları telafi etmeye ve bir daha yapmamaya çalışmalıyım."

"Çok fazla hata yaptın, Dillon. Hâlâ tüm bu sırları ve yalanları sindirmeye çalışıyorum. Oğlumun yüzümüze karşı nasıl yalan söyleyebildiğini ve o zavallı kadına davrandığın gibi bir kadına nasıl davranabildiğini anlamak için."

Kızım. Ama aynı zamanda çok büyük bir kalbin olduğunu ve hayatın boyunca duygularınla mücadele ettiğini de biliyorum. Kötü bir insan olmadığını biliyorum. Bunu hepimiz biliyoruz. Sen bizim oğlumuz, kardeşimizsin. Seni seviyoruz ve senin için buradayız. Sen ve Easton için." Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Artık yalan yok, Dillon." Yüz ifadesi sert bir ifadeye dönüşüyor. "Artık bizden bir şeyler gizlemek yok. Şu andan itibaren bize her şeyi anlatacaksın ve yardım etmemize izin vereceksin. Bu pazarlığa açık değil."

Başımı sallıyorum. "Yardımaınıza ihtiyacım olacak çünkü Vivien her benimle savaşıacak. Benden nefret ediyor ve ben de onu suçlamıyorum."

"Vivien'in senden gerçekten nefret edebileceğini hiç sanmıyorum, Dillon," diyor Ash

Koltuğuma geri oturup doğrulduğumda. "Seni çok sevdi. Bu duygular zorla sonlandırıldı ama ölmediler."

Ma, "Zavallı kız acı çekiyor ve ona karşı çok sabırlı olmanız gerekecek," diye ekliyor.

Shane, "Onu demiryoluyla gönderemezsin," diyor.

Ciarán, "Bırakın tempoyu o belirlesin," diyor ve sözleri beni götürüyor.

"Benden ne ve kim olmamı istiyorsa o olacağım ve zaman çizelgesini o belirleyecek. Onu daha önce hayal kırıklığına uğrattım ve bunu bir daha yapmayacağım. Telafi etmek için ne yapmam gerektiği umurumda değil, yapacağım. Bilmiyor olabilir ama Vivien'in bana ihtiyacı var. Easton'ın bana ihtiyacı var. Ailemi daha önce hayal kırıklığına uğrattım ama şimdi uğratmayacağım. Onları korumak ve sevmek benim görevim ve bunu ömrümün sonuna kadar her gün yapmaya niyetliyim."

EPİLOG

YAŞ 52

"W "Karım oturma odamıza koşu ayakkabıları, yoga pantolonu ve sutyeninin üzerine giydiği hımbıl bir üstle girerek soruyor. haftalık yoga dersi. Ash ve Audrey de aynı seansa katılıyor ve genellikle sonrasında bir kahve içiyorlar. Viv'in saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde ve yüzünde en ufak bir makyaj izi yok ama yine de dünyanın en güzel kadını.

"Bizim filmimiz." Kumandadaki duraklatma tuşuna basıyorum ve kollarımı açarak davet ediyorum. Karıma sarılmalıyım.

Viv rulo halindeki yoga matını yere bırakıyor ve yanımdaki kanepeye sürünerek anında yanıma kıvrılıyor. Kollarım otomatik pilota ona sarılıyor. Bakışları, Reeve'in cenazesinden sonra Vivien ve Reeve'in evinde büyük toplantıyı yaptığımız sahnede duraklatılmış olan duvara monte edilmiş dev televizyon ekranında geziniyor. Araştıran gözlerini benimkilere dikti. "Bunu neden izliyorsun? Yıllardır bakmamıştık."

Onu daha sıkı tutuyorum, başına bir öpücük konduruyorum, kollarımdaki tanıdık kokusunun ve hissinin tadını çıkarıyorum. "Melody taşındığından beri kendimi melankolik hissediyorum." En küçüğümüz birkaç gün içinde UCLA'ya başlayacak. Kardeşleri birkaç gün önce onu yeni yurduna taşımak için Viv'le bana yardım ettiler. Evden taşınan son kişi o,

ve artık resmen boş kuşlarız. Yıllar sonra ilk kez karımla baş başa kalmayı sevsem de ev çok sessiz.

Viv başını göğsüme yaslıyor ve kalbimin ritmini dinlediğini biliyorum çünkü bu onun en sevdiği şeylerden biri. İçten içe, sabit kalp atışlarımın verdiği güvenceye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bu onu topraklamaya yardımcı oluyor. "Bu duyguyu bilirim. Bebeklerimizin hepsi büyüdü. Artık bize ihtiyaçları yok." Burnunu çekiyor ve onu kucağıma alıp yüzünü bana döndüğümde gözlerinde yaşlar görmek beni şaşırtmıyor.

"Bebeklerimizin bize her zaman ihtiyacı olacak, Hollywood." Onu usulca öpüyorum ve her zamanki gibi derin bir memnuniyet duygusu iliklerime kadar işliyor. "Easton'ın benim olduğunu öğrendiğim zamanı hatırlıyorum ve sonra Reeve öldü. Güçlü kaldım çünkü senin ve oğlumuzun yanında olmak istedim ama ailemin ve kardeşlerimin desteği olmadan bunu başarabileceğimi sanmıyorum. Bunu atlatmamda bana yardımcı oldular." Saçlarını gözlerinden çekiyorum. "Ben de tam o zamanı düşünüyordum. İlk kez gerçekten başka birine sırtımı dayamıştım. Aileme ilk kez doğru dürüst izin verdim. Annemi de. Yirmi altı yaşındaydım ve hâlâ anneme ihtiyacım vardı."

Çocuklarımız Vivien'a bayılıyor. Ona ihtiyaç duymaktan ve onu sevmekten asla vazgeçmeyecekler. Bundan eminim.

"Bunu duymaya
ihtiyacım vardı."

"Biliyorum."

"Bu sabah aklıma bir şey geldi," diyor kalçalarımın üzerine çıkarak.

"Artık tüm çocuklar yuvadan uçtuğuna göre, her zaman ve her yerde vahşi maymun seksi yapabileceğimizi mi?" Kıcını ellerimle kavrayarak şaka yapıyorum. Kadınım düzenli yoga sayesinde her türlü esnekliğe sahip ve onu her zaman birçok farklı pozisyonda bükmeye hevesliyim.

Gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Evdeki çocuklarla bol bol vahşi maymun seksi yaptığımıza eminim."

"Bir seks odası inşa edebiliriz." Bu ihtimal karşısında gözlerim açılıyor. "Aklında seks var," diye geçiyor, çıkarak. "Görünüşe göre bir tek ben değilim."

"Kuğuların olduğu bir göl isteyeceğinden emindim."

"O da var." Kalçalarını tutarak onu ileri geri kaydırıyorum ve sertleşen uzunluğumu hissetmesini sağlıyorum. Kadınım için hâlâ çok azgınım.

Bana bakarken gözlerinde ısı parlıyor ve ben onun içinde kayboluyorum. Hâlâ çok güzel, annem ve kayınvalidem gibi zarif bir şekilde yaşıyor. Gözlerinin etrafındaki birkaç gülme çizgisi, siyah saçlarındaki biraz beyazlık ve biraz daha yumuşak kıvrımlar dışında Vivien onu tanıdığım onca yıl boyunca pek değişmemiş. Hâlâ gezegendeki en muhteşem kadın. Yüzümü avuçluyor. "Sana ne istersen vereceğimi biliyorsun çünkü seni seviyorum ve seni mutlu etmekten hoşlanıyorum."

"Seni çok seviyorum." Kollarımı onun etrafında dolayarak sıkıca sarılıyorum. "Hayatımızı seviyorum. Beni inanılmaz derecede mutlu ettin, Vivien."

Alay etmeme rağmen herhangi bir gündem olmadan birkaç dakika boyunca yavaşça ve tutkuyla öpüşüyoruz. Bazen karıma sarılmayı ve onu öpmeyi seviyorum, paylaştığımız samimiyetin tadını çıkarıyorum. Başka pek çok evlilik çoktan yıkılıp gitmişken, zamanın testine dayanmış bir yakınlık. "Seni seviyorum rock yıldızı," diyor sonunda dudak kenetlenmemizi bozduğumuzda. Yüzümü avuçlarken gözlerinde duygular yüzüyor. "Daha önce söyleyeceğim şey, bu sabah Reeve'in yirmi altı yıldır hayatımda olduğunu ve şimdi senin de o kadar uzun süredir hayatımda olduğunu düşünüyordum."

"Biliyorum, güzelim." Yatıştırıcı bir eli sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Birlikte geçirdiğimiz yılların, ayların, günlerin, dakikaların ve saniyelerin her zaman farkındayım çünkü bunların sensiz geçirdim."

"Hâlâ çok romantiksin," diye fısıldıyor gözleri dolarken.

"Onu hâlâ özlüyor musun?"

"Onu her zaman özleyeceğim, Dillon, ama bu beni artık üzmüyor. Sana, çocuklarıma ve harika bir hayata sahipken nasıl üzülebilirim ki? Onun hayatı bu kadar kısa sürdüğü için üzgünüm ama ben her zaman olmam gereken yerdeyim." Burnumun ucunu öpüyor. "Hayatımın aşkı olduğundan asla şüphe etme."

Uzun zamandır bundan şüphe etmemiştim. "Aşkımıza güveniyorum." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Ama onu hiç tanımadığım için hep pişman olacağım. Reeve'e doğru olup olmadığını sormak yerine Simon'a inandığım için her zaman pişman olacağım."

Hamile bir duraklama yaşıyor ve sanırım ikimiz de o olay gerçekleşmiş olsaydı şu anda burada olmayabileceğimizi düşünüyoruz. Tüm kalp kırıklıklarına ve acılara rağmen hayatınızla ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinizi itiraf etmek zordur - hem sizin hem de başkalarının - çünkü en bencilce itiraf gibi görünse de aynı zamanda en özverili olanıdır. Şunu söylemek gibi

hiç bir araya gelmemiş olsaydık iyi olurduk. Fleur ve Melody var olmasaydı.

Hayatta her şeyin bir sebebi vardır.

Buna artık tamamen inanıyorum.

"Reeve huzur içinde, Dillon. Sen de öyle olmalısın. Pişmanlıklarını bir kenara bırak, aşkım. Senin ne kadar harika bir koca ve baba olduğuna baktığından eminim ve bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor."

"Son zamanlarda onu hiç hissettin mi?"

Başını iki yana sallar. "Yıllardır değil. Bodhi ile geçirdiğim o korkunç gecedен beri."

Buz gibi dokunaçlar omurgamı bir ürperti onun içinden geçiyor. Hiçbirimiz o zamanı hatırlamaktan hoşlanmıyoruz. "O harika bir yerde," diye hatırlatıyorum ona. "O mutlu."

"Onunla çok gurur duyuyorum. Tüm çocuklarımızla gurur duyuyorum."

"Aynen. Fazla övgü alabileceğimizi bile sanmıyorum. Şansımız yaver gitti. Hepsi çok iyi, nazik, şefkatli çocuklar."

"Onları özlüyorum," diye fısıldıyor, başını omzuma yaslayarak. "Onlar gittiğine göre biz ne yapacağız?"

Göğsümden derin bir kıkırdama yükseliyor. "Oh, Hollywood, seni meşgul edecek pek çok yol düşünebilirim." Kulak memesini dişliyorum. "Sana bir ipucu vereyim. Çoğunda sırt üstü yatıyorsun."

"Bu kesin, bebeğim." Üstümde sallanıyor ve sikim yeniden canlanıyor. "Ama bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Senin önerdiğin şeyi."

Heyecan damarlarımda dolaşıyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor ve tüm yüzü parlıyor. "Haklısın." "Genelde öyleyimdir."

Yine gözlerini deviriyor. "Kariyerimiz ve ailemiz için yıllarca canımızı dişimize takarak çalıştık ve hâlâ hayatımızın bu aşamasının tadını çıkaracak kadar genciz. Hadi yapalım şu işi. Torunlarla ve ekstra sorumluluklarla boğulmadan önce birkaç yıllığına seyahate çıkalım."

"İşyerinde senin yerine geçecek birini ne kadar çabuk işe alabilirsin? Temel mi?" Yoga pantolonunun üzerinden kışını avuçlarken soruyorum.

"Düşündüğünden daha hızlı." Sırıttıyor.

"Dökül, Hollywood." Elim altına dalıyor, sıcak teninde duruyor.

"Ria'ya ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordum ve rolü almak için can atıyor."

"Bu çok akıllıca bir hareket." Ria Conor'ın eşi ve yıllardır STK'larda çalışıyor, son olarak da üst düzey yöneticilik yapmış. Reeve'in adına yönettiği vakıfta Vivien'den görevi devralacak mükemmel kişi. Hayır kurumunu güvenilir ellere teslim etmek onun için çok önemli.

"Biz geri dönene kadar görevi üstlenmekten mutluluk duyacağınızı ve o aşamada dahil olmak isteyen olursa benimle ya da çocuklardan biriyle yarı zamanlı bir rol paylaşmayı düşündüğünü söyledi."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor ve Bodhi ile konuştum. Şirkette daha fazla sorumluluk almaktan mutlu olur ve o ve diğerleri arasında, benim pisliğimi örtebilirler."

Bodhi liseden mezun olduğunda CD şirketine katıldı ve bir daha da arkasına bakmadı. Bu arada Easton da kendini

27. Rütbesini yükseltmeye çalışıyor ve kamera arkasından film endüstrisinin bir parçası olmayı seviyor. Her iki kızımız da üniversitede okuyor ve gelecekleri hakkında hala emin değiller, ancak gençler ve ne yapmak istediklerine karar vermek için bolca zamanları var.

Resmi olarak dağılmamış olsak da Collateral Damage bugünlerde emekli sayılır. Başka bir albüm yapmayı ya da sahnelere geri dönmeyi henüz göz ardı etmedik. Viv ve ben vakıf yararına yıllık bir anma festivali düzenlemeyi tartıştık ve döndüğümüzde bunu hayata geçirebiliriz. Son birkaç yıldır ben ve arkadaşlarım plak şirketimizi yönetmekten ve yeni grupların müzik sahnesinde iz bırakmalarına yardımcı olmaktan mutluluk duyuyoruz. Ayrıca diğer sanatçılar için de çok sayıda şarkı yazıyorum ve bugünlerde şarkı yazarlığı gelirim, şarkı yazarlığı dışı telif haklarımdan çok daha ağır basıyor.

"Ne zaman gitmeliyiz?" Viv kalçalarını üzerimde döndürüyor ve artık tamamen sertleşmiş durumdayım.

"Gelecek aya ne dersin? En azından birkaç hafta seninle ziyafet çekmekten başka bir şey yapmadan eğlenmek istiyorum," diye itiraf ediyorum sütyeninin klipslerini açarken.

"Benden hiçbir şikâyet duymayacaksın." Bir anda sütyenini ve gömleğini yere fırlattı.

"Hâlâ çok mükemmelsin Viv," diyorum göğüslerini okşayarak. "Bu hayatı seninle yaşadığım için çok mutluyum."

"Aynen bebeğim." Ben göğüslerini okşarken o üstümde dönerken dudaklarını yalıyor. "Bu, birlikte maceramızın bir sonraki bölümü."

Meme ucunu ağzıma almadan önce, "Önümüzdeki yirmi altı yılın ," diyorum.

Emin olduğum bir şey varsa da asla sıkıcı olmayacağıdır.

Başlamak için sabırsızlanıyorum.

SON.

Üçlü Bonus Sahne: İkizler ayrılmasaydı ve hayallerindeki kızla yan yana yaşayarak birlikte büyüselerdi neler olabileceğini hiç merak ettiniz mi? Dillon ve Reeve'in Vivien için kavga etmekten bıktıkları, bu yüzden onu sevdiklerini itiraf ettikleri ve ona seçim yapması gerektiğini söyledikleri alternatif bir kurgusal gerçekliğe adım atın. Ama kızımız onlar arasında hiçbir zaman seçim yapamadı ve işler hızla ateşli bir aldı...

Bonus içeriği indirmek için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yazın: <https://bit.ly/DillonPWB>

YAZARDAN SON BİR SÖZ

Bunu yazarken içim içime sığmıyor çünkü bunun *All of Me Serisi'nin* son kitabı olduğuna inanamıyorum. (Easton ve Bodhi için yazabileceğim yan romanlar hariç.) Gözyaşlarını başlatın! Yazdığım her kitabı seviyorum ve asla bir favori seçemiyorum, ancak bu seri benim için ekstra özeldi çünkü bir kısmı anavatanım İrlanda'da ve hatta memleketim Kilcoole'de geçiyor! Bana tanıdık gelen yerler hakkında yazmak ekstra özel bir heyecandı.

Ne zaman bir kitap yazsam kendimi tamamen kaptırıyorum, ama hiçbir zaman bu seri kadar değil. Yazmak için programımda zaman bulana kadar iki yıl boyunca kafamda mayalanmıştı. Hiç bu kadar hızlı kitap yazmamıştım! *Say I'm the One* 169.000 kelimeden fazla, yani ÇOK fazla, ancak ilk taslağı üç haftada yazdım ve revizyonlar sırasında bile çok fazla değişiklik yapmadım çünkü ilk seferinde oldukça mükemmel çıktı. Daha önce ya da o zamandan beri böyle bir şey olmamıştı ve ben bu hikâyeyi hayata geçirirken sihirli bir şeylerin gerçekleştiğini düşünmek istiyorum.

Dillon, Vivien, Reeve, Ash, Audrey, Alex, Jay, Ro, Con ve aşık olduğum diğer tüm karakterleri özleyeceğim.

Yazarken kimsenin bu önermeyi seveceğinden emin değildim ama bu kelimeleri sayfaya dökmem ve sonra da dünyayla paylaşmam gerektiğini biliyordum. Bu seriye şans veren tüm okuyuculara ve sonuna kadar devam eden çok minnettarım - teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler! The

Bu karakterlere ve bu dünyaya gösterdiğiniz coşku ve tutku, bugüne kadarki yazarlık kariyerimde yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Zor günlerde kendimi daha iyi hissetmek için tek yapmam gereken içten yorumlarınızdan bazılarını okumak.

Reeve'in tamamlayıcı romanında olduğu gibi, Dillon'ın bakış açısını taze ve yeni içgörüler sunacak şekilde yaratmaya çalıştım. Farklı bir perspektiften anlatılan aynı sahneleri tekrarlamak istemedim. Size Aradığınız *Kişi Benim'de* görmediğiniz şeyleri göstermek istedim ve umarım bunu başarmışımdır. Bu kitap çoğunlukla yepyeni sahnelerden oluşuyor. Orijinal sahneler akış için veya Facebook'taki spoiler grubundaki okuyucular eklememi istediği için dahil edildi. Hikayeye daha da devam edebilirdim ama düşmekten korktuğum için Dillon'ın kitabını Reeve'in ölümünden hemen sonra bitirmeyi tercih ettim.

Her yazarın hayali, eserlerini bir gün büyük ya da küçük ekranda görmektir. Benim için böyle bir şey olacaksa, herhangi bir kitap ya da seri için, bunun bu olmasını çok isterim. Umarım bir gün bu hayalim gerçek olur.

Bu yolculukta beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bu karakterleri ve bu dünyayı benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Bu sadece bir düet olacaktı, ama bu dünyada daha fazlasını yazdım çünkü sizler de benim kadar tutkuluydunuz. Umarım *Dillon*'ı beğenmişsinizdir ve ben de onun hakkını vermişimdir.

Eğer benden daha fazla duygusal romantizm okumak istiyorsanız, lütfen bu kitaplara göz atın: *Inseparable*, *When Forever Changes*, *The One I Want Duet*, *Always Meant to Be*, *Still Falling for You*, *Incognito*, *No Feelings Involved*, *Tell It to My Heart* veya *Surviving Amber Springs*. Çok yakında çıkacak olan *Seni Sevmekten Asla Vazgeçmedim* için gözünüzü dört açın! Bu, yepyeni karakterler ve yepyeni bir dünya ile bir sonraki bağımsız angsty romantizm sürümüm.

**ÜCRETSİZ E-KİTABINIZI TALEP EDİN - SADECE BÜLTEN
ABONELERİNE ÖZEL!**

Kalbimi kıran çocuk, şimdi onu onarmak isteyen bir adam.

Bir okyanus bizi ayırana ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk edene kadar Jared benim her şeyimdi.

Verdiği sözleri unuttu.

Sonsuz olduğuna yemin ettiği aşkını unuttu.

Başlamadan bitmişti.

Şimdi, o herkesin hayran olduğu bir meta ve ben kimsenin istemediği bir kadını.

Artık var olmayan bir çocuk için özlem duymak acınası bir durum.
Yıllar geçiyor, erkekler gelip gidiyor ama ben yoluma devam edemiyorum.

Kırılan kalbimin ve parçalanan ruhumun daha fazla acıya dayanabileceğine inanmıyordum. Ta ki Jared çalıştığım sanat galerisine gelene kadar,

Nişanlısı da ve ben yine boğuluyorum.

Onu görmek her şeyi yüzeye çıkarıyor, ben de kaçıyorum. Yerleştirme
Aramıza tekrar mesafe girerse, onu sonsuza dek arkamda bırakmaya
kararlıyım.

Sonra kapımda yeniden belirdi, bir şans daha vermem için yalvardı.

Onu çevirmem gerektiğini biliyorum.

Bunu kalbime anlatmayı dene.

Bu öfkeli, yeni yetişkin romantizmi, yalnızca bülten abonelerine özel
ÜCRETSİZ tam uzunlukta bir e-kitaptır.

Ücretsiz kopyanızı almak için bu bağlantıyı tarayıcınıza yazın:

<https://bit.ly/TITMHFBB>

VEYA

Ücretsiz kopyanızı almak için bu kodu tarayın:

YAZAR HAKKINDA

Siobhan Davis™ *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'un en çok satan ilk 5 romantik yazarıdır. Siobhan, bayıltıcı romantizm, karmaşık karakterler ve beklenmedik olay örgüleriyle sayfaları yatmadan önce çevirmenizi sağlayacak duygusal olarak yoğun hikayeler yazıyor! Siobhan'ın 2 milyondan fazla kitabı satılmıştır ve kitapları birçok dile çevrilmiştir.

Siobhan, tam zamanlı yazar olmadan önce insan kaynakları yönetimi alanında başarılı bir kurumsal kariyer yapmıştır.

Siobhan şu anda eşiyle birlikte Kıbrıs'ta yaşamakta, iki yetişkin oğlu ise İrlanda'daki aile evinde ikamet etmektedir.

Siobhan ile aşağıdaki yollarla bağlantı kurabilirsiniz:

Web sitesi: www.siobhandavis.com E-posta: siobhan@siobhandavis.com

SIOBHAN DAVIS'IN KİTAPLARI

YENİ YETİŞKİN ROMANTİZM SERİSİ

[*The Kennedy Boys® Serisi Rydeville*](#)

[*Elite Serisi*](#)

[*Hepsi Benim Serisi*](#)

[*Sonsuz Aşk Düeti*](#)

[*The One I Want Düet*](#)

YENİ YETİŞKİN ROMANTİZM STAND-ALONE'LARI

[*Ayrılmaz Incognito*](#)

[*Still Falling for You*](#)

[*Holding on to Forever*](#)

[*Always Meant to Be Tell*](#)

[*It to My Heart*](#)

*Seni Sevmekten Asla Vazgeçmedim**

TERS HAREM

[*Azizlik Serisi Kirli*](#)

[*Çılgın Kötü Düet*](#)

[*Amber Springs'te Hayatta Kalmak \(tek başına\)*](#) *Alinthia Serisi*

KARANLIK ROMANTİZM - MAZZONE MAFYASI

Aşka Mahkum Aşk
Yasak
Sevmekten Korkuyorum
Bir Mafya Kraliçesinin İntikamı
New York Soğuk Kralı (Accardi İkizleri #1) 'un un
Benim Olanı Almak New York' Soğuk Kralı (Accardi
İkizleri #2)
*Benim Olanı Korumak**

YA BİLİMKURGU & PARANORMAL ROMANTİZM

Saven Serisi
*Kırk Dünya Serisi^*

*Geliyor 2025
^Önceki Gerçek Çağrı Serisi
www.siobhandavis.com

Telif Hakkı © Siobhan Davis 2024. Siobhan Davis, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SIOBHAN DAVIS®ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi ve Avrupa Birliği Fikri Mülkiyet Ofisi'nde tescillidir.

Satış Koşulları

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, paylaşamaz, iletilemez, indirilemez, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz ya da yapay zeka (AI) yazılımının eğitiminde kullanılamaz.

E-kitap baskısı © Aralık 2024 Editör:

Kelly Hartigan (XterraWeb)

Düzeltilmen: Imogen Wells Baştan Sona Araştırma & Eleştiri:

Eleştirel Dokunuş

Kapak tasarımı: Shanoff Designs'dan Shannon Passmore

Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster @lanefotograf Kapak

modeli: Brodie Mann

İç mekan grafikleri© depositphotos.com

Midnight Readers PR'dan Zsuzsanna Gerhardt tarafından Vellum kullanılarak biçimlendirildi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

